image
not
available

BIBLIOTECA NAZ.
111
I
28
NAPOLI

856
Q
10

111
4
29.

111
J
28.

10

ΗΘΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

SIVE

GNOMICI

POETÆ GRÆCI.

AD OPTIMORUM EXEMPLARIUM FIDEM
EMENDAVIT

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

BIBLIOTECA NAZIONALE DI NAPOLI

ARGENTORATI
Sumptibus BIBLIOPOLII ACADEMICI.

MDCCLXXXIV.

LECTORI
S. D.
RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK
REGIÆ INSCRIPTIONUM
ET HUMANIORUM LITERARUM ACADEMIÆ
SOCIUS.

Quum a me Sophoclem jamdudum exſpectes, miraberis, Lector amice, nec forte moderate feres, libellum tibi obtrudi, qui nihil habet cum illo commune. Sic jam queſti ſunt ex amicis etiam meis nonnulli, quum necopinantibus illis, longeque alias res meditari me putantibus, prodierunt cura mea aliquantulum expoliti Argonauticorum Poëta, & facetiſſimus veteris comœdiæ ſcriptor. Bono animo es; explebitur cum Deo exſpectatio deſiderii tui. Prælum tandem ſubiit Princeps Tragicorum: excuſa jam ſunt Scholia omnia, quorum de edendi ratione non ita pridem ſententiæ ſuæ participes fecit literatos omnes in Eruditorum Diario Vir morum probitate, integritate vitæ, doctrinæ elegantia apud bonos omnes maxime commendatus, & ſupra impuriſſimorum ſcurrarum calumnias & convicia immenſum quantum evectus. Perductæ ſunt item ad finem quatuor Tragœdiæ; quinta operas exercet. Inceptum opus, quantum per me licebit, non

intermittetur; nec tamen ita properabitur, ut festinationis olim pœnitendum mihi sit, neu, si quid mihi interea diversum arriserit, animo ut non geram morem. Datam fidem præstiturum me spero; sed videto: in diem certam non promisi; nec a Sophoclis studiosis pignora pelliciendo, argento quemquam circumduxi, quod faciunt hodie nebulones quidam perditissimi, ita ut integrum mihi semper futurum sit, uti legitima exceptione.

Jam vero, quænam fuerit in edendo hoc libello ratio consilii mei, paucis docendus es. Poëtarum, quos Gnomicos vocant, editionem accuratam & venustam nullam videram. Veteris sapientiæ, Græcæque elegantiæ studiosis gratum me facturum quid putavi, si eis enchiridion hoc nitidius politiusque ornatum traderem. Theognidem, qui agmen hic ducit, primus in lucem edidit Aldus Manutius, cujus liber instar est veteris apographi, quo ipse usus est. Codicis illius vitium, ut in principem editionem, sic ex ea in ceteras omnes permanavit, quod quale sit, cuivis hanc novam cum aliis conferenti statim in oculos incurret. Nempe Theognidis poësis quæ superest, non est continuum opus, sed ex fragmentis constat e variis illius hominis elegiis aut poëmatibus excerptis. Illam ad quatuor codices Bibliothecæ Regiæ contuli, quorum in tribus sententiæ fere ad eundem modum distinctæ sunt, quo in hoc libello. Singulæ vel in capite habent literam majusculam miniatam, vel litera illa carent, vacuo relicto spatio, ubi peritioris calligraphi manu pingenda erat. Præterea

qui primus farraginem illam coagmentavit, Theognideis verſus plurimos immiſcuit aliorum auctorum, Tyrtæi, Mimnermi, & maxime Solonis. Poterant quidem illi inter Theognideos relinqui, ſi Theognis ſeorſum & ſine ullo comitatu excuderetur; ſed quum adjunctos habeat illos ipſos ſcriptores, quorum poſſeſſionem invaſerat, interdicto adverſus eum agi, tum æquitatis, tum concinnitatis ratio poſtulabat; qua de re in notis dixi.

Inſunt huic editioni omnia, quæ continet pars altera editionis Poëtarum minorum Græcorum Radulphi Wintertoni, Cantabrigiæ excuſæ anno MDCLXXVII. præter Orphei, vel neſcio cujus id nomen mentiti, fragmenta tria, quæ in Orphicorum editione Geſneriana legi ſatius viſum eſt, ideoque removenda duxi. Sed horum in locum Cleanthis pulcherrimum Hymnum ſuffeci; inſuperque Heſiodi Poëma ἠθικὸν, ſi quod aliud, huic collectioni addidi. Pſeudo-Phocylidis carmen ex iiſdem Regiis codicibus emendavi, qui Theognidem continent, quorum unus Heſiodum etiam habet. Alia quæcunque omnia Stobæi Florilegium ſervavit, ad ſcriptum codicem Bibliothecæ Regiæ collata, longe emendatius quam antea in hoc libello exhibentur. Solonis inter veteres Sapientes præſtantiſſimi non pauca ſolum fragmenta, ſed quæcunque ad noſtram ætatem pervenerunt & conquiri potuerunt, ſecundis curis limatiora in hanc collectionem intuli. In Comicorum vero ſententiis, fragmenta aliquot, quorum partem tantum Wintertoni editio exhibet, integra dedi, ex auctoribus qui ea ſervarunt.

Latinam versionem plerisque horum carminum adjungi solitam, ut tironibus damnosam, doctoribus inutilem, consulto omisi. Ne tamen hic libellus omni utilitatis aut voluptatis fructu careret, quem capere possent qui literis græcis haud fuerunt imbuti, sententias & fragmenta ab Hugone Grotio, aliisque summis viris eleganti carmine latino reddita singulis græcis subjeci. Notas addidi breves, criticas fere & græcæ lectionis constitutionem spectantes. Anthologiam sententiarum parallelarum e græcis latinisque Poëtis facere perfacile fuisset; sed inutili mole librum onerare nolui. Stobæum adeant & florilegia latinorum Poëtarum, qui, quot diversis modis res eadem possit enunciari, perpendere amant. Pauca sunt hæc, quibus te volebam, Lector amice; nec te diutius demorabor. Fruere hac nostra opella, quæ si tibi tuisque ita, ut fore confido, erit accepta & utilis, otium mihi tranquillum & diuturnum precare, quod nulli alii rei libentius impendam, quam ut bonarum literarum studiis commodem.

Dabam Argentorati XIII. Martii MDCCLXXXIV.

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ΜΕΓΑΡΕΩΣ

ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΙΣ.

Ὦ ἄνα, Λητοῦς υἱὲ, Διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ᾽ ἀναπαυόμενος·
ἀλλ᾽ αἰεὶ πρῶτόν τε, καὶ ὕστατον, ἔν τε μέσοισιν
ἀείσω· σὺ δ᾽ ἐμεῦ κλῦθι, καὶ ἐσθλὰ δίδου.

Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μέν σε θεὰ τέκε πότνια Λητὼ,
φοίνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη,
ἀθανάτων κάλλιστον, ἐπὶ τροχοειδέϊ λίμνῃ,
πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπειρεσίη
ὀδμῆς ἀμβροσίης, ἐγέλασσε δὲ γαῖα πελώρη,
γήθησεν δὲ βαθὺς πόντος ἁλὸς πολιῆς.

Ἄρτεμι θηροφόνε, θύγατερ Διὸς, ἣν Ἀγαμέμνων
εἵσαθ᾽, ὅτ᾽ ἐς Τροίην ἔπλεε νηυσὶ θοαῖς,
εὐχομένῳ μοι κλῦθι, κακὰς δ᾽ ἀπὸ κῆρας ἄλαλκε.
σοὶ μὲν τοῦτο, θεὰ, σμικρὸν, ἐμοὶ δὲ μέγα.

Μοῦσαι καὶ Χάριτες, κοῦραι Διὸς, αἵ ποτε Κάδμου
ἐς γάμον ἐλθοῦσαι, καλὸν ἀείσατ' ἔπος,
„ ὅττι καλὸν φίλον ἐστί· τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστί. „
τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων.

Κύρνε, σοφιζομένῳ μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείσθω
τοῖσδ' ἔπεσι· λήσει δ' οὔ ποτε κλεπτομένη.
οὐδέ τις ἀλλάξει κάκιον τοὐσθλοῦ παρεόντος.
ὧδε δὲ πᾶς ἐρέει· Θεύγνιδός ἐστιν ἔπη
τοῦ Μεγαρέως, πάντας δὲ κατ' ἀνθρώπους ὀνομαστοῦ.
ἀστοῖσιν δ' οὔπω πᾶσιν ἁδεῖν δύναμαι.
οὐδὲν θαυμαστὸν, Πολυπαΐδη. οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς
οὔθ' ὕων πάντας ἁνδάνει, οὔτ' ἀνέχων.
σοὶ δ' ἐγὼ εὖ φρονέων ὑποθήσομαι, οἷά περ αὐτὸς,
Κύρν', ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν, παῖς ἔτ' ἐὼν, ἔμαθον.

Πέπνυσο, μηδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασι, μηδ' ἀδίκοισι
τιμὰς, μήτ' ἀρετὰς ἕλκεο, μήτ' ἄφενος.
ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει
ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχεο,
καὶ μετὰ τοῖσιν πῖνε καὶ ἔσθιε, καὶ παρὰ τοῖσιν
ἷζε, καὶ ἅνδανε τοῖς, ὧν μεγάλη δύναμις.
ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἄπ' ἐσθλὰ μαθήσεαι· ἢν δὲ κακοῖσι
συμμιχθῇς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον.
ταῦτα μαθὼν, ἀγαθοῖσιν ὁμίλεε, καί ποτε φήσεις
εὖ συμβουλεύειν τοῖσι φίλοισιν ἐμέ.

Κύρνε, κύει πόλις ἥδε· δέδοικα δὲ μὴ τέκῃ ἄνδρα
ὑβριστὴν, χαλεπῆς ἡγεμόνα στάσιος.

ἀστοὶ μὲν γὰρ ἔασι σαόφρονες· ἡγεμόνες δὲ
τετράφαται πολλὴν ἐς κακότητα πεσεῖν,
οὐδεμίαν πω, Κύρν', ἀγαθοὶ πόλιν ὤλεσαν ἄνδρες.
ἀλλ' ὅταν ὑβρίζειν τοῖσι κακοῖσιν ἅδῃ,
δῆμόν τε φθείρωσι, δίκας τ' ἀδίκοισι διδῶσιν,
οἰκείων κερδῶν εἵνεκα καὶ κράτεος,
ἔλπεο μὴ δηρὸν κείνην πόλιν ἀτρεμέεσθαι,
μηδ' εἰ νῦν κεῖται πολλῇ ἐν ἡσυχίῃ,
εὖτ' ἂν τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα γένηται
κέρδεα, δημοσίῳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα.
ἐκ τῶν γὰρ στάσις ἐστὶ, καὶ ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν.
μούναρχος δὲ πόλει μήποτε τῇδε ἅδοι.

Κύρνε, πόλις μὲν ἔθ' ἥδε πόλις· λαοὶ δὲ δὴ ἄλλοι·
οἳ πρόσθ' οὔτε δίκας ᾔδεσαν, οὔτε νόμους·
ἀλλ' ἀμφὶ πλευρῇσι δορὰς αἰγῶν κατέτριβον,
εἴσω δ' ὥστ' ἔλαφοι τήνδ' ἐνέμοντο πόλιν.
καὶ νῦν εἴσ' ἀγαθοὶ, Πολυπαίδη· οἱ δὲ πρὶν ἐσθλοὶ,
νῦν δειλοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν;
ἀλλήλους δ' ἀπατῶσιν, ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες,
οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες οὔτ' ἀγαθῶν.
μηδένα τῶνδε φίλον, Πολυπαίδη, ποίεο ἀστῶν
ἐκ θυμοῦ, χρείης εἵνεκα μηδεμιῆς.
ἀλλὰ δόκει μὲν πᾶσιν ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι,
χρῆμα δὲ συμμίξῃς μηδενὶ μηδ' ὁτιοῦν
σπουδαῖον. γνώσῃ γὰρ οἰζυρῶν φρένας ἀνδρῶν,
ὥς σφιν ἐπ' ἔργοισι πίστις ἔπ' οὐδεμίη.

ἀλλὰ δόλους τ᾽, ἀπάτας τε, πολυπλοκίας τ᾽ ἐφίλησαν
　　οὕτως, ὡς ἄνδρες μηκέτι σωζόμενοι.

Μήποτε, Κύρνε, κακῷ πίσυνος βούλευε σὺν ἀνδρὶ,
　　εὖτ᾽ ἂν σπουδαῖον πρῆγμ᾽ ἐθέλῃς τελέσαι.
ἀλλὰ μετ᾽ ἐσθλὸν ἰὼν, βουλεύεο πολλὰ μογήσας,
　　καὶ μακρὴν ποσσὶ, Κύρν᾽, ὁδὸν ἐκτελέσας.

Πρῆξιν μηδὲ φίλοισιν ὁμῶς ἀνακοίνεο πᾶσι.
　　παῦροί τοι πολλῶν πιστὸν ἔχουσι νόον.
παύροισιν πίσυνος μεγάλ᾽ ἀνδράσιν ἔργ᾽ ἐπιχείρει,
　　μή ποτ᾽ ἀνήκεστον, Κύρνε, λάβῃς ἀνίην.

Πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι
　　ἄξιος, ἐν χαλεπῇ, Κύρνε, διχοστασίῃ.

Παύρους εὑρήσεις, Πολυπαΐδη, ἄνδρας ἑταίρους
　　πιστοὺς ἐν χαλεποῖς πρήγμασι γιγνομένους,
οἵ τινες ἂν τολμῷεν, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες,
　　ἶσον τῶν ἀγαθῶν τῶν τε κακῶν μετέχειν.
τοὺς δ᾽ οὐχ εὑρήσεις διζήμενος, οὐδ᾽ ἐπὶ πάντας
　　ἀνθρώπους, οὓς ναῦς μὴ μία πάντας ἄγοι,
οἷσιν ἐπὶ γλώσσῃ τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔπεστιν
　　αἰδὼς, οὐδ᾽ αἰσχρὸν χρῆμ᾽ ἔπι κέρδος ἄγει.

Μή μ᾽ ἔπεσι μὲν στέργε, νόον δ᾽ ἔχε καὶ φρένας ἄλλῃ,
　　εἴ με φιλεῖς, καί σοι πιστὸς ἔνεστι νόος.
ἤ με φίλει, καθαρὸν θέμενος νόον, ἤ μ᾽ ἀποειπὼν
　　ἔχθαιρ᾽, ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος.

ὃς δὲ μιῇ γλώσσῃ δίχ' ἔχει νόον, οὗτος ἑταῖρος
δεινός, Κύρν'· ἐχθρὸς βέλτερος, ἢ φίλος ὤν.

Οὕτω χρὴ τόν γ' ἐσθλὸν ἐπιστρέψαντα νόημα,
ἔμπεδον αἰὲν ἔχειν ἐς τέλος ἀνδρὶ φίλῳ.

Εἴ τις ἐπαινήσει σε τόσον χρόνον, ὅσσον ὁρῴης,
νοσφισθεὶς δ' ἄλλη γλῶσσαν ἵησι κακήν,
τοιοῦτός τοι ἑταῖρος ἀνὴρ φίλος οὔ τι μάλ' ἐσθλός,
ὅς κ' εἴπῃ γλώσσῃ λῷστα, φρονεῖ δ' ἕτερα.
ἀλλ' εἴη τοιοῦτος ἐμὸς φίλος, ὃς τὸν ἑταῖρον
γιγνώσκων, ὀργὴν καὶ βαρὺν ὄντα, φέρει
ἀντὶ κασιγνήτου. σὺ δ' ἐμοί, φίλε, ταῦτ' ἐνὶ θυμῷ
φράζεο, καί ποτ' ἐμοῦ μνήσεαι ἐξοπίσω.

Μηδείς σ' ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι,
Κύρνε· τί δ' ἔστ' ὄφελος κεῖνος ἀνὴρ φίλος ὤν;
οὔτ' ἄν σ' ἐκ χαλεποῖο πόνου ῥύσαιτο καὶ ἄτης,
οὔτε κεν ἐσθλὸν ἔχων, τοῦ μεταδοῦν' ἐθέλοι.
δειλοὺς δ' εὖ ἔρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐστίν·
ἶσον γὰρ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς.
οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων, βαθὺ λήϊον ἀμῷς,
οὔτε κακοὺς εὖ δρῶν, εὖ πάλιν ἀντιλάβοις.
ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον· ἢν δ' ἓν ἁμάρτῃς,
τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης.
οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι παθόντες,
μνῆμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν καὶ χάριν ἐξοπίσω.

Μήποτέ τοι κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῖσθαι ἑταῖρον,
ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν, ὥστε κακὸν λιμένα.

πολλοὶ πὰρ κρητῆρι φίλοι γίγνονται ἑταῖροι·
ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.
κιβδήλου δ' ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδὲν,
Κύρν', οὐδ' εὐλαβείης ἐστὶ περὶ πλέονος.
χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου ἀνσχετὸς ἄτη,
Κύρνε, καὶ ἐξευρεῖν ῥᾴδιον ἀνδρὶ σοφῷ·
εἰ δὲ φίλου νόος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λέληθε
ψυδρὸς ἐὼν, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχει,
τοῦτο θεὸς κιβδηλότατον ποίησε βροτοῖσι,
καὶ γνῶναι πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον.
οὐ γὰρ ἂν εἰδείης ἀνδρὸς νόον, οὔτε γυναικὸς,
πρὶν πειραθείης ὥσπερ ὑποζυγίου·
οὐδέ κεν εἰκάσσαις, ὥσπερ ποτ' ἐς ὤνιον ἐλθών·
πολλάκι γὰρ γνώμην ἐξαπατῶσ' ἰδέαι.

Μήτ' ἀρετὴν εὔχου, Πολυπαΐδη, ἔξοχος εἶναι,
μήτ' ἄφενος· μοῦνον δ' ἀνδρὶ γένοιτο τύχη.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι πατρὸς καὶ μητρὸς ἄμεινον
ἔπλετο, τοῖς ὁσίη, Κύρνε, μέμηλε δίκη.

Οὐδεὶς, Κύρν', ἄτης καὶ κέρδεος αἴτιος αὐτός·
ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων.
οὐδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται, ἐν φρεσὶν εἰδὼς,
ἐς τέλος εἴτ' ἀγαθὸν γίγνεται, εἴτε κακόν.
πολλάκι γὰρ δοκέων θήσειν κακὸν, ἐσθλὸν ἔθηκε·
καί τε δοκῶν θήσειν ἐσθλὸν, ἔθηκε κακόν.
οὐδέ τῳ ἀνθρώπων παραγίγνεται, ὅσσ' ἐθέλῃσιν·
ἴσχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ' ἀμηχανίης.

ἄνθρωποι δὲ μάταια νομίζομεν, εἰδότες οὐδέν·
θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον.

Οὐδείς πω ξεῖνον, Πολυπαΐδη, ἐξαπατήσας
οὐδ᾽ ἱκέτην θνητῶν, ἀθανάτους ἔλαθε.

Βούλεο δ᾽ εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
ἢ πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασάμενος.
ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ᾽ ἀρετή ᾽στι·
πᾶς δέ τ᾽ ἀνὴρ ἀγαθὸς, Κύρνε, δίκαιος ἐών.

Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν·
ἡ δ᾽ ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι, Κύρν᾽, ἕπεται.

Ὕβριν, Κύρνε, θεὸς πρῶτον κακὸν ὤπασεν ἀνδρὶ,
οὗ μέλλει χώρην μηδεμίαν θέμεναι.
τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται
ἀνθρώπῳ, καὶ ὅτῳ μὴ νόος ἄρτιος ᾖ.

Μήποτέ τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χολωθεὶς,
μηδ᾽ ἀχρημοσύνην οὐλομένην πρόφερε.
Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλως,
ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε δ᾽ οὐδὲν ἔχειν.

Μήποτε, Κύρν᾽, ἀγορᾶσθαι ἔπος μέγα. οἶδε γὰρ οὐδεὶς
ἀνθρώπων, ὅ τι νὺξ χ᾽ ἡμέρα ἀνδρὶ τελεῖ.

Πολλοί τοι χρῶνται δειλαῖς φρεσὶ, δαίμονι δ᾽ ἐσθλῷ,
οἷς τὸ κακὸν δοκέον γίγνεται εἰς ἀγαθόν.

εἰσὶν δ' οἱ βουλῇ τ' ἀγαθῇ καὶ δαίμονι φαύλῳ
μοχθίζουσι· τέλος δ' ἔργμασιν οὐχ ἕπεται.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ὄλβιος, οὔτε πενιχρὸς,
οὔτε κακὸς, νόσφιν δαίμονος, οὔτ' ἀγαθός.
ἄλλ' ἄλλῳ κακόν ἐστι· τὸ δ' ἀτρεκὲς, ὄλβιος οὐδεὶς
ἀνθρώπων, ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.
ὃν δὲ θεοὶ τιμῶσιν, ὁ καὶ μωμεύμενος αἰνεῖ.
ἀνδρὸς δὲ σπουδὴ γίγνεται οὐδεμία.

Θεοῖς εὔχου, οἷς ἐστι μέγα κράτος. οὔ τι ἄτερ θεῶν
γίγνεται ἀνθρώποις, οὔτ' ἀγάθ', οὔτε κακά.

Ανδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα,
καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου·
ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακήτεα πόντον
ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.
καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν
οὔτ' ἔρξαι δύναται· γλῶσσα δέ οἱ δέδεται.
χρὴ δ' ἄρ' ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
δίζεσθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης.
τεθνάναι, φίλε Κύρνε, πενιχρῷ βέλτερον ἀνδρὶ,
ἢ ζώειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.

Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους
εὐγενέας· καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
κτήσασθαι. γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει
ἐσθλὸς ἀνὴρ, ἤν οἱ χρήματα πολλὰ διδῷ.
οὐδὲ γυνὴ κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις
πλουσίου· ἀλλ' ἀφνεὸν βούλεται ἀντ' ἀγαθοῦ.

χρήματα γὰρ τιμῶσι, καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημε,
καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ. πλοῦτος ἔμιξε γένος.
οὕτω μὴ θαύμαζε γένος, Πολυπαίδη, ἀστῶν
μαυροῦσθαι. σὺν γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς.
αὐτός τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἐοῦσαν,
εἰς οἴκους ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος,
ἔνδοξος κακόδοξον, ἐπεὶ κρατερή μιν ἀνάγκη
ἐντύει, ἥ τ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.

Χρήματα δ' ᾧ Διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται
καὶ καθαρῶς, αἰεὶ παρμόνιμον τελέθει.
εἰ δ' ἀδίκως παρὰ καιρὸν ἀνὴρ φιλοκερδέϊ θυμῷ
κλήσεται, εἴθ' ὅρκῳ πὰρ τὸ δίκαιον ἑλών,
αὐτίκα μέν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς δὲ τελευτὴν
αὖθις ἔγεντο κακόν· θεῶν δ' ὑπερέσχε νόος.
ἀλλὰ τάδ' ἀνθρώπων ἀπατᾷ νόον· οὐ γὰρ ἐπ' αὐτοῖς
τίνονται μάκαρες πρήγμασιν ἀμπλακίας.
ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς ἔτισε κακὸν χρέος· ὃς δὲ φίλοισιν
ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ἐπεκρέμασεν·
ἄλλον δ' οὐ κατέμαρψε δίκη· θάνατος γὰρ ἀναιδὴς
πρόσθεν ἐπὶ βλεφάροις ἕζετο κῆρα φέρων.

Οὐδείς τοι φεύγοντι φίλος καὶ πιστὸς ἑταῖρος·
τῆς δὲ φυγῆς ἐστὶ τοῦτ' ἀνιηρότερον.

Κύρνε, φίλους κατὰ πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος,
ὀργὴν συμμίσγων, οἷος ἕκαστος ἔφυ.
πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ,
τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.

νῦν μὲν τῆδ' ἐφέπου, τοτὲ δ' ἀλλοῖος χρόα γίγνου.
κρεῖσσόν τοι σοφίη γίγνεται ἀτροπίης.

Μηδὲν ἄγαν ἄσχαλλε ταρασσομένων πολιητῶν,
Κύρνε, μέσην δ' ἔρχευ τὴν ὁδὸν, ὥσπερ ἐγώ.

Ὅστις τοι δοκέει τὸν πλησίον ἴδμεναι οὐδὲν,
ἀλλ' αὐτὸς μοῦνος ποικίλα δήνε' ἔχειν,
κεῖνός γ' ἄφρων ἐστὶ, νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ.
ἴσως γὰρ πάντες ποικίλ' ἐπιστάμεθα.
ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐθέλει κακοκερδείῃσιν ἕπεσθαι·
τῷ δὲ δολοπλοκίαι μᾶλλον ἄπιστοι ἅδον.

Ἀκρόπολις καὶ πύργος ἐὼν κενεόφρονι δήμῳ,
Κύρν', ὀλίγης τιμῆς ἔμμορεν ἐσθλὸς ἀνήρ.
οὐδ' ἔτι γε πρέπει ἡμὶν, ἅτ' ἀνδράσι σωζομένοισιν,
ἀλύειν, πόλεως ὥσπερ ἁλωσομένης.

Σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρ' ἔδωκα, σὺν οἷς ἐπ' ἀπείρονα πόντον
πωτήσῃ, κατὰ γῆν πᾶσαν ἀειρόμενος
ῥηϊδίως· θοίναις δὲ καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσσῃ
ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασι.
καί σε σὺν αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
εὐκόσμως ἐρατοὶ καλά τε καὶ λιγέα
ᾄσονται· καὶ ὅταν δνοφεροῖς ὑπὸ κεύθεσι γαίης
βῇς πολυκωκύτους εἰς Ἀΐδαο δόμους,
οὐδέποτ' οὐδὲ θανὼν ἀπολεῖς κλέος, οὐδέ γε λήσεις,
ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα,
Κύρνε, καθ' Ἑλλάδα γῆν στρωφώμενος, ἠδ' ἀνὰ νήσους,
ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἐπ' ἀτρύγετον,

οὐχ ἵππων νώτοισιν ἐφήμενος· ἀλλά σε πέμψει
ἀγλαὰ Μουσάων δῶρα ἰοστεφάνων.
πᾶσι γὰρ οἷσι μέμηλε καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδὴ,
ἔσσῃ ὁμῶς, ὄφρ' ἂν γῆ τε καὶ ἠέλιος.
αὐτὰρ ἐγὼν ὀλίγης παρὰ σεῦ οὐ τυγχάνω αἰδοῦς·
ἀλλ' ὥσπερ μικρὸν παῖδα λόγοις μ' ἀπατᾷς.

Κάλλιστον τὸ δικαιότατον· λῷστον δ' ὑγιαίνειν·
ἥδιστον δὲ τυχεῖν, οὗ τις ἕκαστος ἐρᾷ.

Ἵππος ἐγὼ καλὴ καὶ ἀεθλίη· ἀλλὰ κάκιστον
ἄνδρα φέρω, καί μοι τοῦτ' ἀνιηρότατον.
πολλάκι δὴ μέλλησα διαῤῥήξασα χαλινὸν
φεύγειν, ὠσαμένη τὸν κακὸν ἡνίοχον.

Οὔ μοι πίνεται οἶνος, ἐπεὶ παρὰ παιδὶ τερείνῃ
ἄλλος ἀνὴρ κατέχει πολλὸν ἐμοῦ κακίων.
ψυχρόν μοι παρὰ τῆδε φίλοι πίνουσι τοκῆες,
ὥστ' ἅμα θ' ὑδρεύει, καί με γοῶσα φέρει.
ἔνθα μέσην παρὰ παῖδα λαβὼν ἀγκῶν', ἐφίλησα
δειρὴν, ἡ δὲ τέρεν φθέγγετ' ἀπὸ στόματος.

Γνωτή τοι πενίη, καὶ ἀλλοτρίη περ ἐοῦσα·
οὔτε γὰρ εἰς ἀγορὴν ἔρχεται οὔτε δίκας.
πάντη γὰρ τοὔλασσον ἔχει· πάντη δ' ἐπίμυκτος,
πάντη δ' ἐχθρὰ ὁμῶς γίγνεται, ἔνθα περ ᾖ.

Ἴσως τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοὶ θνητοῖς ἀνθρώποις,
γῆράς τ' οὐλόμενον καὶ νεότητ' ἔδοσαν.

τῶν πάντων δὲ κάκιστον ἐν ἀνθρώποις, θανάτου τε
καὶ πασέων νούσων ἐστὶ πονηρότατον,
παῖδας ἐπεὶ θρέψαιο, καὶ ἄρμενα πάντα παράσχοις,
χρήματα δ' ἐγκαταθεὶς πόλλ' ἀνιηρὰ παθοις,
τὸν πατέρ' ἐχθαίρουσι, καταρῶνται δ' ἀπολέσθαι,
καὶ στυγέουσ', ὥσπερ πτωχὸν ἐπερχόμενον.

Εἰκὸς τὸν κακὸν ἄνδρα κακῶς τὰ δίκαια νομίζειν,
μηδεμίαν κατόπιν αζόμενον νέμεσιν.
δειλῷ γάρ τ' ἀπάλαμνα βροτῷ πάρα πόλλ' ἀνελέσθαι
πὰρ ποδὸς, ἡγεῖσθαί θ' ὡς καλὰ πάντα τιθεῖ.

Αστῶν μηδενὶ πιστεύων πόδα τόνδε πρόβαινε,
μήθ' ὅρκῳ πίσυνος, μήτε συνημοσύνῃ,
μηδ' εἰ Ζῆν' αὐτὸν παρέχοι βασιλῆα μέγιστον
ἔγγυον ἀθανάτων, πιστὰ τιθεῖν ἐθέλων:
ἐν γάρ τοι πόλει ὧδε κακοψόγῳ ἁνδάνει οὐδέν·
ὡς δὲ τὸ σῶσαι οἱ πολλοὶ ἀνολβότεροι.
νῦν δὲ τὰ τῶν ἀγαθῶν κακὰ, γίγνεται ἐσθλὰ κακοῖσιν
ἀνδρῶν, γίγνονται δ' εὐτραπέλοισι νόμος.
αἰδὼς μὲν γὰρ ὄλωλεν, ἀναιδείη δὲ, καὶ ὕβρις
νικήσασα δίκην, γῆν κατὰ πᾶσαν ἔχει.

Οὐδὲ λέων αἰεὶ κρέα δαίνυται· ἀλλά μιν ἔμπης
καὶ κρατερόν περ ἐόνθ', αἱρεῖ ἀμηχανίη.

Κωτίλῳ ἀνθρώπῳ σιγᾷν χαλεπώτατον ἄχθος.
φθεγγόμενος δ' ἀδαὴς, οἷσι παρῇ, πέλεται.
ἐχθαίρουσι δὲ πάντες, ἀναγκαίη δ' ἐπίμιξις
ἀνδρὸς τοιούτου συμποσίῳ τελέθει.

οὐδ' ἐθέλει φίλος εἶναι, ἐπὴν κακὸν ἀνδρὶ γένηται,
οὐδ' ἣν ἐκ γαστρὸς, Κύρνε, μιᾶς γεγόνῃ.

Πικρὸς καὶ γλυκὺς ἴσθι, καὶ ἀργαλέος, καὶ ἀπηνὴς
λάτρισι καὶ δμωσὶ, γείτοσί τ' ἀγχιθύροις.

Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν,
τὸν δὲ κακὸν κινεῖν, ἔς τ' ἂν ἐς ὀρθὰ λάβῃς.

Οἱ κακοὶ οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν,
ἀλλ' ἄνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην·
ἔργα τε δείλ' ἔμαθον, καὶ ἔπη δύσφημα καὶ ὕβριν,
ἐλπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.

Ἐν μὲν συσσίτοισιν ἀνὴρ πεπνυμένος ἴσθι.
πάντα δέ μιν λήθειν ὡς ἀπεόντα δόκει.
εἴδε φέρειν τὰ γελοῖα· θύρηφι δὲ καρτερὸς εἴης,
γιγνώσκων ὀργὴν, ἥν τιν' ἕκαστος ἔχει.

Ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαίνομαι· ἐν δὲ δικαίοις
πάντων ἀνθρώπων εἰμὶ δικαιότατος.

Κύρν', ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεί·
τολμᾷ δ' ἔν τ' ἀγαθοῖς κείμενος, ἔν τε κακοῖς.
εἰ δὲ θεὸς κακῷ ἀνδρὶ βίον καὶ πλοῦτον ὀπάσσει,
ἀφραίνων κακίην οὐ δύναται κατέχειν.

Μήποτ' ἐπὶ σμικρᾷ προφάσει φίλον ἄνδρ' ἀπολέσσῃς,
πειθόμενος χαλεπῇ, Κύρνε, διαβολίῃ.
εἴ τις ἁμαρτωλῇσι φίλων ἐπὶ παντὶ χολῷτο,
οὔ ποτ' ἂν ἀλλήλοις ἄρθμιοι οὐδὲ φίλοι

εἶεν. ἁμαρτωλαὶ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἕπονται
θνητοῖς, Κύρνε· θεοὶ δ᾽ οὐκ ἐθέλουσι φέρειν.

Καὶ βραδὺς εὔβουλος εἷλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων,
Κύρνε, σὺν εὐθείῃ θεῶν δίκῃ ἀθανάτων.

Ἥσυχος, ὥσπερ ἐγὼ, μέσσην ὁδὸν ἔρχεο ποσσὶ,
μηδ᾽ ἑτέροισι διδοὺς, Κύρνε, τὰ τῶν ἑτέρων.

Μήποτε φεύγοντ᾽ ἄνδρα ἐπ᾽ ἐλπίδι, Κύρνε, φιλήσῃς.
οὐδὲ γὰρ οἴκαδε βὰς, γίγνεται ὡὑτὸς ἔτι.

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν. πάντων μέσ᾽ ἄριστα. καὶ οὕτως,
Κύρν᾽, ἕξεις ἀρετὴν, ἥν τε λαβεῖν χαλεπόν.

Ζεύς μοι τῶν τε φίλων δοίη τίσιν, οἵ με φιλεῦσι,
τῶν τ᾽ ἐχθρῶν μεῖζον, Κύρνε, δυνησόμενον.
χ᾽ οὕτως ἂν δοκέοιμι μετ᾽ ἀνθρώποις θεὸς εἶναι,
ἦν ἀποτισάμενον μοῖρα κίχῃ θανάτου.
ἀλλὰ, Ζεῦ, τέλεσόν μοι, Ὀλύμπιε, καίριον εὐχὴν,
δὸς δ᾽ ἐμοὶ ἀντὶ κακῶν καί τι παθεῖν ἀγαθόν.
τεθναίην δ᾽, εἰ μή τι κακῶν ἄμπαυμα μεριμνῶν
εὑροίμην, δοίης τ᾽ ἀντ᾽ ἀνιῶν ἀνίας.
αἶσα γὰρ οὕτως ἐστί· τίσις δ᾽ οὐ φαίνεται ἡμῖν
ἀνδρῶν, οἳ τἀμὰ χρήματ᾽ ἔχουσι, βίῃ
συλήσαντες· ἐγὼ δὲ κύων ἐπέρησα χαράδρην,
χειμάῤῥῳ ποταμῷ πάντ᾽ ἀποσεισάμενος.
τῶν εἴη μέλαν αἷμα πιεῖν, ἐπί τ᾽ ἐσθλὸς ὄροιτο
δαίμων, ὃς κατ᾽ ἐμὸν νοῦν τελέσειε τάδε.

Α δειλὴ πενίη, τί μένεις προλιποῦσα παρ᾽ ἄλλον
ἄνδρ᾽ ἰέναι; τί δὲ δή μ᾽ οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖς;
ἀλλ᾽ ἴθι, καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μεθ᾽ ἡμῶν
αἰεὶ δυστήνου τοῦδε βίου μέτεχε.

Τόλμα, Κύρνε, κακοῖσιν, ἐπεὶ κἀσθλοῖσιν ἔχαιρες,
εὖτέ σε καὶ τούτων μοῖρ᾽ ἐπέβαλλεν ἔχειν.
ὡς δέ περ ἐξ ἀγαθῶν ἔλαβες κακὸν, ὣς δὲ καὶ αὖτις
ἐκδῦναι πειρῶ, θεοῖσιν ἐπευχόμενος.

Μηδὲ λίην ἐπίφαινε· κακὸν δέ τι, Κύρν᾽, ἐπιφαίνων
παύρους κηδεμόνας σῆς κακότητος ἔχεις.

Ἀνδρός τοι κραδίη μινύθει μέγα πῆμα παθόντος,
Κύρν᾽· ἀποτινυμένου δ᾽ αὔξεται ἐξοπίσω.

Εὖ κώτιλλε τὸν ἐχθρόν· ὅταν δ᾽ ὑποχείριος ἔλθῃ,
τῖσαί νιν, πρόφασιν μηδεμίαν θέμενος.

Ἴσχε νόον· γλώσσῃ δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέσθω·
δειλῶν τοι τελέθει ὀξυτέρη κραδίη.

Οὐδένα, Κύρν᾽, αὐγαὶ φαεσιμβρότου ἠελίοιο
ἄνδρ᾽ ἐφορῶσ᾽, ᾧ μὴ μῶμος ἐπικρέμαται.
ἀστῶν δ᾽ οὐ δύναμαι γνῶναι νόον, ὅντιν᾽ ἔχουσιν·
οὔτε γὰρ εὖ ἔρδων ἁνδάνω, οὔτε κακῶς.
μωμεῦνται δ᾽ ἐμὲ πολλοὶ ὁμῶς κακοὶ ἠδὲ καὶ ἐσθλοί·
μιμεῖσθαι δ᾽ οὐδεὶς τῶν ἀσόφων δύναται.

Μή μ᾽ ἀέκοντα βίῃ κεντῶν ὑπ᾽ ἄμαξαν ἔλαυνε,
εἰς φιλότητα λίην, Κύρνε, προσελκόμενος.

Ζεῦ φίλε, θαυμάζω σε. σὺ γὰρ πάντεσσιν ἀνάσσεις,
τιμὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μεγάλην δύναμιν.
ἀνθρώπων δ' εὖ οἶσθα νόον καὶ θυμὸν ἑκάστου·
σὸν δὲ κράτος πάντων ἔσθ' ὕπατον, βασιλεῦ.
πῶς δή σευ, Κρονίδη, τολμᾷ νόος ἄνδρας ἀλιτροὺς
ἐν ταυτῇ μοίρῃ τόν τε δίκαιον ἔχειν,
ἤν τ' ἐπὶ σωφροσύνην τρεφθῇ νόος, ἤν τε πρὸς ὕβριν
ἀνθρώπων ἀδίκοις ἔργμασι πειθομένων;
οὐδέ τι κεκριμένον πρὸς δαίμονός ἐστι βροτοῖσιν,
οὐδ' ὁδὸς, ἥν τις ἰὼν ἀθανάτοισιν ἅδοι.
ἔμπης δ' ὄλβον ἔχουσιν ἀπήμονα· τοὶ δ' ἀπὸ δειλῶν
ἔργων ἴσχονται θυμὸν, ὅμως πενίης
μητέρ' ἀμηχανίην ἔλαβον, τὰ δίκαια φιλεῦντες,
ἥ τ' ἀνδρῶν προάγει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην,
βλάπτουσ' ἐν στήθεσσι φρένας κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης·
τολμᾷ δ' οὐκ ἐθέλων αἴσχεα πολλὰ φέρειν,
χρημοσύνῃ εἴκων, ἣ δὴ κακὰ πολλὰ διδάσκει,
ψεύδεά τ', ἐξαπάτας τ', οὐλομένας τ' ἔριδας,
ἄνδρα καὶ οὐκ ἐθέλοντα· κακὸν δὲ οἱ οὐδὲν ἔοικεν·
ἡ γὰρ καὶ χαλεπὴν τίκτει ἀμηχανίην.
ἐν πενίῃ δ' ὅ τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅ τε πολλὸν ἀμείνων,
φαίνεται, εὖτ' ἂν δὴ χρημοσύνη κατέχῃ.
τοῦ μὲν γάρ τ' ἄδικα φρονέει νόος, οὔτε περ αἰεὶ
ἰθεῖα γνώμη στήθεσιν ἐμπέφυε·
τοῦ δ' αὖ οὔτε κακοῖς ἕπεται νόος, οὔτ' ἀγαθοῖσι.
τὸν δ' ἀγαθὸν τολμᾶν χρὴ τά τε, καὶ τὰ φέρειν.

Αἰδεῖσθαί τε φίλους, φεύγειν τ' ὀλεσήνορας ὅρκους
ἐντρέπου, ἀθανάτων μῆνιν ἀλευόμενος.

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος
ἔργμασιν ἀνθρώπων· πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν
σπεύδει ἀνὴρ κέρδος διζήμενος, ὅν τινα δαίμων
πρόφρων εἰς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει,
καί οἱ ἔθηκε δοκεῖν ἃ μὲν ᾖ κακὰ, ταῦτ' ἀγάθ' εἶναι
εὐμαρέως· ἃ δ' ἂν ᾖ χρήσιμα, ταῦτα κακά.

Φίλτατος ὢν ἥμαρτες· ἐγὼ δέ τοι αἴτιος οὐδέν.
ἀλλ' αὐτὸς γνώμης οὐκ ἀγαθῆς ἔτυχες.

Οὐδένα θησαυρὸν καταθήσεις παισὶν ἀμείνω
αἰδοῦς, ἥ τ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρν', ἕπεται.

Μηδενὸς ἀνθρώπων κακίων δόκει εἶναι ἑταῖρος,
ᾧ γνώμη θ' ἕπεται, Κύρνε, καὶ ᾧ δύναμις.

Πίνων δ' οὐχ οὕτως θωρήξομαι, οὐδ' ἐμὲ οἶνος
ἐξάγει, ὥστ' εἰπεῖν δεινὸν ἔπος περὶ σοῦ.

Οὐδέν' ὁμοῖον ἐμοὶ δύναμαι διζήμενος εὑρεῖν
πιστὸν ἑταῖρον, ὅτῳ μή τις ἔνεστι δόλος.
ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατρίβομαι, ὥστε μολίβδῳ
χρυσός· ὑπερτερίη δ' ἄμμιν ἔνεστι νόῳ.

Πολλά με καὶ συνιέντα παρέρχεται· ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
σιγῶ, γιγνώσκων ἡμετέρην δύναμιν.

Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται
ἁρμόδιαι, καί σφιν πόλλ' ἀμέλητα μέλει.
πολλάκι γὰρ τὸ κακὸν κατακείμενον ἔνδον, ἄμεινον·
ἐσθλὸν δ' ἐξελθὸν, λώϊον ἢ τὸ κακόν.

Ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον,
μηδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου·
φύντα δ', ὅπως ὤκιστα πύλας Ἀΐδαο περῆσαι,
καὶ κεῖσθαι πολλὴν γαῖαν ἐφεσσάμενον.

Φῦσαι καὶ θρέψαι ῥᾷον βροτὸν, ἢ φρένας ἐσθλὰς
ἐνθέμεν. οὐδείς πω τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,
ὅστις σώφρον' ἔθηκε τὸν ἄφρονα, καὶ κακὸν ἐσθλόν.
εἰ δ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτό γ' ἔδωκε θεὸς,
ἰᾶσθαι κακότητα καὶ ἀτηρὰς φρένας ἀνδρῶν,
πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον.
εἰ δ' ἦν ποιητόν τε καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα,
οὔ ποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακὸς,
πειθόμενος μύθοισι σαόφροσιν. ἀλλὰ διδάσκων
οὔ ποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἄνδρ' ἀγαθόν.

Νήπιος, ὃς τὸν ἐμὸν μὲν ἔχει νόον ἐν φυλακῇσι,
τὸν δ' αὐτοῦ ἴδιον οὐδὲν ἐπιστρέφεται.

Οὐδείς τοι πάντ' ἐστὶ πανόλβιος. ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς
τολμᾷ ἔχων τὸ κακὸν, κοὐκ ἐπίδηλος ὅμως·
δειλὸς δ' οὔτε κακοῖσιν ἐπίσταται, οὔτ' ἀγαθοῖσι
θυμὸν ὁμῶς μίσγειν. ἀθανάτων δὲ δόσεις
παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχοντ'. ἀλλ' ἐπιτολμᾶν
χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν, ἔχειν.

Εἴ μ' ἐθέλεις πλύνειν, κεφαλῆς ἀμίαντον ἀπ' ἄκρης
    αἰεὶ λευκὸν ὕδωρ ῥεύσεται ἡμετέρης.
εὑρήσεις δ' ἐμὲ πᾶσιν ἐπ' ἔργμασιν ὥσπερ ἄπεφθον
    χρυσόν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν, τριβόμενον βασάνῳ,
τοῦ χροιῆς καθύπερθε μέλας οὐχ ἅπτεται ἰός,
    οὐδ' εὐρώς, αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχει καθαρόν.

Ἄνθρωπ', εἰ γνώμης ἔλαχες μέρος, ὥσπερ ἀνοίης,
    καὶ σώφρων οὕτως, ὥσπερ ἄφρων, ἐγένου,
πολλοῖς ἂν ζηλωτὸς ἐφαίνεο τῶνδε πολιτῶν,
    οὕτως, ὥσπερ νῦν οὐδενὸς ἄξιος εἶ.

Οὔ τοι σύμφορόν ἐστι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι.
    οὐ γὰρ πηδαλίῳ πείθεται, ὡς ἄκατος·
οὐδ' ἄγκυραι ἔχουσιν· ἀπορρήξασα δὲ δεσμὰ
    πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα.

Μήποτ' ἐπ' ἀπρήκτοισι νόον ἔχε, μηδὲ μενοίνα
    χρήμασι, τῶν ἄνυσις γίγνεται οὐδεμία.

Εὐμαρέως τοι χρῆμα θεοὶ δόσαν, οὔτε τι δειλόν,
    οὔτ' ἀγαθόν· χαλεπῷ δ' ἔργματι κῦδος ἔπι.

Ἀμφ' ἀρετῇ τρίβου, καί σοι τὰ δίκαια φίλ' ἔστω,
    μηδέ σε νικάτω κέρδος, ὅτ' αἰσχρὸν ἔοι.

Μηδένα τῶνδ' ἀέκοντα μένειν κατέρυκε παρ' ἡμῖν,
    μηδὲ θύραζε κέλευ' οὐκ ἐθέλοντ' ἰέναι.
μηδ' εὕδοντ' ἐπέγειρε, Σιμωνίδη, ὅντινα ἡμῶν
    θωρηχθέντ' οἴνῳ μαλθακὸς ὕπνος ἕλοι.

μηδὲ τὸν ἀγρυπνέοντα κέλευ' ἀέκοντα καθεύδειν.
πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνιηρὸν ἔφυ.
τῷ πίνειν δ' ἐθέλοντι παρασταδὸν οἰνοχοείτω.
οὐ πάσας νύκτας γίγνεται ἁβρὰ παθεῖν.
αὐτὰρ ἐγὼ, μέτρον γὰρ ἔχω μελιηδέος οἴνου,
ὕπνου λυσικάκου μνήσομαι οἴκαδ' ἰών·
δείξω δ' ὡς οἶνος χαριέστατος ἀνδρὶ πεπόσθαι.
οὔτε τι γὰρ νήφω, οὔτε λίην μεθύω.
ὃς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον, οὐκ ἔτ' ἐκεῖνος
τῆς αὐτοῦ γλώσσης καρτερὸς, οὐδὲ νόου·
μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ νήφουσ' εἴδεται αἰσχρά·
αἰδεῖται δ' ἔρδων οὐδὲν, ὅταν μεθύῃ,
τὸ πρὶν ἐὼν σώφρων τε καὶ ἤπιος. ἀλλὰ σὺ ταῦτα
γιγνώσκων, μὴ πῖν' οἶνον ὑπερβολάδην.
ἀλλ' ἢ πρὶν μεθύειν ὑπανίστασο, μή σε βιάσθω
γαστὴρ, ὥστε κακὸν λάτριν ἐφημέριον·
ἢ παρεὼν μὴ πῖνε. σὺ δ' οὐκ ἔχε τοῦτο μάταιον·
κωτίλλεις αἰεὶ, τοὔνεκά τοι μεθύεις.
ἡ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος, ἡ δὲ πρόκειται,
τὴν δὲ θεοῖς σπένδεις, τὴν δ' ἐπὶ χειρὸς ἔχεις·
ἀρνεῖσθαι δ' οὐκ οἶδας. ἀνίκητος δὲ τοιοῦτος,
ὃς πολλὰς πίνων μή τι μάταιον ἐρεῖ.
ὑμεῖς δ' εὖ μυθεῖσθε παρὰ κρητῆρι μένοντες,
ἀλλήλων ἔριδας δὴν ἀπερυκόμενοι,
ἐς τὸ μέσον φωνεῦντες ὁμῶς ἑνὶ καὶ σὺν ἅπασι.
χ' οὕτως συμπόσιον γίγνεται οὐκ ἄχαρι.

Ἄφρονος ἀνδρὸς ὁμῶς καὶ σώφρονος οἶνος, ὅταν δὴ
πίνεθ' ὑπὲρ τὸ μέτρον, κοῦφον ἔθηκε νόον.

Εν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες
γιγνώσκουσ᾽· ἀνδρὸς δ᾽ οἶνος ἔδειξε νόον,
καὶ μάλα περ πινυτοῦ, τὸν ὑπὲρ μέτρον ἤρατο πίνων,
ὥστε καταισχῦναι καὶ πρὶν ἐόντα σοφόν.

Οἰνοβαρέω κεφαλήν, Ὀνομάκριτε, καί με βιᾶται
οἶνος, ἀτὰρ γνώμης οὐκ ἔτ᾽ ἐγὼ ταμίης
ἡμετέρης, τὸ δὲ δῶμα περιτρέχει. ἀλλά γ᾽ ἀναστὰς
πειρηθῶ, μή πως καὶ πόδας οἶνος ἔχῃ,
καὶ νόον ἐν στήθεσσι. δέδοικα δὲ μή τι μάταιον
ἔρξω θωρηχθείς, καὶ μέγ᾽ ὄνειδος ἔχω.

Οἶνος πινόμενος πουλὺς, κακόν· ἢν δέ τις αὐτὸν
πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακὸν, ἀλλ᾽ ἀγαθόν.

Ηλθες δὴ, Κλεάριστε, βαθὺν διὰ πόντον ἀνύσσας,
ἐνθάδ᾽ ἐπ᾽ οὐδὲν ἔχοντ᾽, ὦ τάλαν, οὐδὲν ἔχων.
νηός τοι πλευρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ θήσομεν ἡμεῖς,
Κλεάριστ᾽, οἷ᾽ ἔχομεν, χ᾽ οἷα δίδουσι θεοί.
τῶν δ᾽ ὄντων τὰ ἄριστα παρέξομεν· ἢν δέ τις ἔλθῃ
σεῦ φίλος ὤν, κατάκεισ᾽, ὡς φιλότητος ἔχεις.
οὔτε τι τῶν ὄντων ἀποθήσομαι, οὔτε τι μεῖζον
σῆς ἕνεκα ξενίης ἄλλοθεν οἰσόμεθα.
ἢν δέ τις εἰρωτᾷ τὸν ἐμὸν βίον, ὧδέ οἱ εἰπεῖν,
ὡς εὖ μὲν χαλεπῶς, ὡς χαλεπῶς δὲ μάλ᾽ εὖ,
ὥσθ᾽ ἕνα μὲν ξεῖνον πατρώϊον οὐκ ἀπολείπειν,
ξείνια δὲ πλεόνεσσ᾽ οὐ δυνατὸς παρέχειν.

Οὔ σε μάτην, ὦ Πλοῦτε, βροτοὶ τιμῶσι μάλιστα.
ἦ γὰρ ῥηϊδίως τὴν κακότητα φέρεις.

καὶ γάρ τοι πλοῦτον μὲν ἔχειν, ἀγαθοῖσιν ἔοικεν·
ἡ πενίη δὲ κακῷ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν.
πλήθει δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίγνεται ἥδε,
ΠΛΟΥΤΕΙΝ· τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν ἄρ' ἦν ὄφελος.
οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθυος αὐτοῦ,
πλείονα δ' εἰδείης Αἰολίδεω Σισύφου,
(ὅς τε καὶ ἐξ Αΐδεω πολυϊδρείῃσιν ἀνῆλθε,
πείσας Περσεφόνην αἱμυλίοισι λόγοις,
ἥ τε βροτοῖς παρέχει λήθην, βλάπτουσα νόημα·
ἄλλος δ' οὔπω τις τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,
ὅν τινα δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψοι,
ἔλθοι δ' ἐς κρυερὸν χῶρον ἀποφθιμένων,
κυανέας τε πύλας παραμείψεται, αἵ τε θανόντων
ψυχὰς εἴργουσι, καίπερ ἀναινομένας.
ἀλλ' ἄρα κἀκεῖθεν Σίσυφος πάλιν ἤλυθεν ἥρως
ἐς φάος ἠελίου, σφῇσι πολυφροσύναις.)
οὐδ' εἰ ψεύδεα μὲν ποιοῖς ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
γλῶσσαν ἔχων ἀγαθὴν Νέστορος ἀντιθέου,
ὠκύτερος δ' εἴησθα πόδας ταχεῶν Ἁρπυιῶν,
καὶ παίδων Βορέου, τῶν ἄφαρ εἰσὶ πόδες.
ἀλλά γε χρὴ πάντας γνώμην ταύτην καταθέσθαι,
ὡς πλοῦτος πλείστην πᾶσιν ἔχει δύναμιν.

Ὤι μοι ἐγὼν ἥβης καὶ γήραος οὐλομένοιο,
τοῦ μὲν ἐπερχομένου, τῆς δ' ἀπονισσομένης.

Οὔτε τινὰ προὔδωκα φίλον καὶ πιστὸν ἑταῖρον,
οὔτ' ἐν ἐμῇ ψυχῇ δούλιον οὐδὲν ἔνι.

Αἰεί μοι φίλον ἦτορ ἰαίνεται, ὁππότ' ἀκούσω
αὐλῶν φθεγγομένων ἱμερόεσσαν ὄπα.
χαίρω δ' αὖ πίνων, καὶ ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδων,
χαίρω δ' εὔφθογγον χερσὶ λύρην ὀχέων.

Οὔποτε δουλείη κεφαλὴ εὐθεῖα πέφυκεν·
ἀλλ' αἰεὶ σκολιὴ, κ'αυχένα λοξὸν ἔχει.
οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται, οὔθ' ὑάκινθος·
οὐδέ ποτ' ἐκ δούλης τέκνον ἐλευθέριον.

Οὔ τις ἀνὴρ, φίλε Κύρνε, πέδας χαλκεύεται αὑτῷ,
εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.

Δειμαίνω μὴ τήνδε πόλιν, Πολυπαΐδη, ὕβρις,
ἥπερ Κενταύρους ὠμοφάγους, ὀλέσῃ.

Χρή με παρὰ στάθμην καὶ γνώμονα τήνδε δικάσσαι,
Κύρνε, δίκην, ἶσόν τ' ἀμφοτέροισι δόμεν,
μάντεσιν, οἰωνοῖς τε, καὶ αἰθομένοις ἱεροῖσιν,
ὄφρα μὴ ἀμπλακίης αἰσχρὸν ὄνειδος ἔχω.

Μηδένα πω κακότητι βιάζεο· τῷ δὲ δικαίῳ
τῆς εὐεργεσίης οὐδὲν ἀρειότερον.

Ἄγγελος ἄφθογγος πόλεμον πολύδακρυν ἐγείρει,
Κύρν', ἀπὸ τηλαυγοῦς φαινόμενος σκοπιῆς.
ἀλλ' ἵπποις ἔμβαλλε ταχυπτέρνοισι χαλινούς·
δηΐων γάρ σφ' ἀνδρῶν ἀντιάσειν δοκέω·
οὐ πολλὴν τὸ μεσηγὺ διαπρήξουσι κέλευθον,
εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.

Χρὴ τολμᾶν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα,
πρός τε θεῶν αἰτεῖν ἔκλυσιν ἀθανάτων.

Φράζεο, κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς.
ἄλλοτε πόλλ' ἕξεις, ἄλλοτε παυρότερα,
ὥστε σε μήτε λίην ἀφνεὸν κτεάτεσσι γενέσθαι,
μήτε σέ γ' ἐς πολλὴν χρημοσύνην ἐλάσαι.

Εἴη μοι τὰ μὲν αὐτὸν ἔχειν, τὰ δὲ πόλλ' ἐπιδοῦναι
χρήματα τῶν ἐχθρῶν τοῖσι φίλοισιν ἔχειν.

Κεκλῆσθαι δ' ἐς δαῖτα, παρέζεσθαι δὲ παρ' ἐσθλὸν
ἄνδρα χρεὼν, σοφίην πᾶσαν ἐπιστάμενον,
τοῦ συνίειν, ὁπόταν τι λέγῃ σοφὸν, ὄφρα διδαχθῇς,
καὶ τοῦτ' εἰς οἶκον κέρδος ἔχων ἀπίῃς.

Ἥβῃ τερπόμενος παίζω. δηρὸν γὰρ ἔνερθε
γῆς, ὀλέσας ψυχὴν, κείσομαι ὥστε λίθος
ἄφθογγος, λείψω δ' ἐρατὸν φάος ἠελίοιο·
ἔμπης δ' ἐσθλὸς ἐὼν ὄψομαι οὐδὲν ἔτι.

Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα· πεῖρα δ' ἄριστον.
πολλοὶ ἀπείρητον δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.
εἰς βάσανον δ' ἐλθὼν, παρατριβόμενός τε μολίβδῳ,
χρυσὸς ἄπεφθος ἐὼν, καλὸς ἅπασιν ἔσῃ.

Εὖ ἔρδων εὖ πράσσε. τί δ' ἄγγελον ἄλλον ἰάλλεις;
τῆς εὐεργεσίης ῥηιδίη ἀγγελίη.

Οἵ με φίλοι προδιδοῦσιν, ἐπεὶ τόν γ' ἐχθρὸν ἀλεῦμαι,
ὥστε κυβερνήτης χοιράδας εἰναλίας.

Ῥήδιον

Ῥᾴδιον ἐξ ἀγαθοῦ θεῖναι κακὸν, ἢ ᾽κ κακοῦ ἐσθλόν.
μή με δίδασκ᾽· οὔ τοι τηλίκος εἰμὶ μαθεῖν.

Ἐχθαίρω κακὸν ἄνδρα· καλυψαμένη δὲ πάρειμι,
μικρῆς ὄρνιθος κοῦφον ἔχουσα νόον.
ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον, ἄνδρα τε μάργον,
ὃς τὴν ἀλλοτρίην βούλετ᾽ ἄρουραν ἀροῦν.
ἀλλὰ, τὰ μὲν προβέβηκεν, ἀμήχανόν ἐστι γενέσθαι
ἔργα· τὰ δ᾽ ἐξοπίσω τῇ φυλακῇ μελέτω.

Τολμᾶν χρὴ τὰ διδοῦσι θεοὶ θνητοῖσι βροτοῖσι,
ῥηϊδίως δὲ φέρειν ἀμφότερον τὸ λάχος.
μήτε κακοῖσι νοσῶν λυποῦ φρένα, μήτ᾽ ἀγαθοῖσι
τερφθῇς ἐξαπίνης, πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.

Ἄνθρωπ᾽, ἀλλήλοισιν ἀπόπροθεν ὦμεν ἑταῖροι.
πλὴν τούτου, παντὸς χρήματός ἐστι κόρος.
δὴν δὴ καὶ φίλοι ὦμεν, ἀτὰρ κείνοισιν ὁμίλει
ἀνδράσιν, οἳ τὸν σὸν μᾶλλον ἴσασι νόον.

Οὔ μ᾽ ἔλαθες φοιτῶν κατ᾽ ἀμαξιτὸν, ἣν ἄρα καὶ πρὶν
ἠλάστρεις, κλέπτων ἡμετέρην φιλίην.
ἔρρε θεοῖσίν τ᾽ ἐχθρὲ καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιστε,
ψυχρὸν ὃς ἐν κόλπῳ ποικίλῳ εἶχες ὄφιν.

Κύρνε, κύει πόλις ἥδε. δέδοικα δὲ μὴ τέκῃ ἄνδρα
εὐθυντῆρα κακῆς ὕβριος ὑμετέρης.
τοιάδε καὶ Μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα καὶ ὕβρις,
οἷα τανῦν ἱερὴν τήνδε πόλιν κατέχει.

Πολλῷ τοι πλέονας λιμοῦ κόρος ὤλεσεν ἤδη
ἄνδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.

Ἀρχῇ ἐπὶ ψεύδους μικρὴ χάρις· ἐς δὲ τελευτὴν
αἰσχρὸν δὴ κέρδος· καὶ κακὸν ἀμφότερον
γίγνεται. οὐδέ τι καλὸν ὅτῳ ψεῦδος προσομαρτεῖ
ἀνδρὶ, καὶ ἐξῆλθε πρῶτον ἀπὸ στόματος.

Οὐ χαλεπὸν ψέξαι τὸν πλησίον, οὐδὲ μὲν αὐτὸν
αἰνῆσαι. δειλοῖς ἀνδράσι ταῦτα μέλει.
σιγᾶν δ' οὐκ ἐθέλουσι κακοὶ κακὰ λεσχάζοντες·
οἱ δ' ἀγαθοὶ πάντων μέτρον ἴσασιν ἔχειν.

Οὐδένα παμπήδην ἀγαθὸν καὶ μέτριον ἄνδρα
τῶν νῦν ἀνθρώπων ἠέλιος καθορᾷ.

Οὔτι μάλ' ἀνθρώποις καταθύμια πάντα τελεῖται.
πολλῷ γὰρ θνητῶν κρείσσονες ἀθάνατοι.

Πολλ' ἐν ἀμηχανίῃσι κυλίνδομαι, ἀχνύμενος κῆρ.
ἄκρην γὰρ πενίην οὐχ ὑπερεδράμομεν.

Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν.
πᾶσιν δ' ἀνθρώποις ωὑτὸς ἔνεστι νόος.

Παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώποισιν ἔασι·
παντοῖαι δ' ἀρεταὶ, καὶ βιότου παλάμαι.

Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν,
καὶ σιγᾶν αἰεί· τοῦτο γὰρ οὐ δυνατόν.

Αἰσχρόν τοι μεθύοντα παρ' ἄνδρασι νήφουσ' εἶναι·
αἰσχρὸν δ' εἰ νήφων πὰρ μεθύουσι μένοι.

Ἥβη, καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρός·
πολλῶν δ' ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην.

Ὧιπερ μὴ θυμοῦ κρείσσων νόος, αἰὲν ἐν ἄταις,
Κύρν', ὅ γε, καὶ μεγάλαις κεῖται ἐν ἀμπλακίαις.

Βουλεύου δὶς καὶ τρὶς ὅ τοι κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ,
ἀτηρὸς γὰρ ἀεὶ λάβρος ἀνὴρ τελέθει.

Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται γνώμη τε καὶ αἰδώς·
οὐ νῦν μὲν πολλοῖς, ἀτρεκέως δ' ὀλίγοις.

Ἐλπὶς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖοι.
οὗτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφότεροι.

Πολλάκι πὰρ δόξαν τε καὶ ἐλπίδα γίγνεται εὑρεῖν
ἔργ' ἀνδρῶν· βουλαῖς δ' οὐκ ἐπέγεντο τέλος.

Οὔ τοι κήδει ὁ εἷς οὔτ' εὔνουν, οὔτε τιν' ἐχθρὸν,
εἰ μὴ σπουδαίου πρήγματος ἀντιτύχοι.

Παύρους κηδεμόνας πιστοὺς εὕροις κεν ἑταίρους,
κείμενος ἐν μεγάλῃ θυμοῦ ἀμηχανίῃ.

Ἤδη νῦν αἰδὼς μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ὄλωλεν·
αὐτὰρ ἀναιδείη γαῖαν ἐπιστρέφεται.

Ἆ δειλὴ πενίη, τί ἐμοῖς ἐπικειμένη ὤμοις
σῶμα καταισχύνεις καὶ νόον ἡμέτερον,
αἰσχρὰ δ' ἔμ' οὐκ ἐθέλοντα βίῃ καὶ πολλὰ διδάσκεις,
ἐσθλὰ παρ' ἀνθρώπων καὶ καλ' ἐπιστάμενον;

Εὐδαίμων εἴην, καὶ θεοῖς φίλος ἀθανάτοισι,
Κύρν'· ἀρετῆς δ' ἄλλης οὐδεμιῆς ἔραμαι.

Σὺν σοὶ, Κύρνε, παθόντι κακῶς ἀνιώμεθα πάντες.
ἀλλά τό γ' ἀλλότριον κῆδος, ἐφημέριον.

Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα, μηδ' ἀγαθοῖσι
χαῖρ', ἐπεὶ ἐστ' ἀνδρὸς πάντα φέρειν ἀγαθοῦ.

Οὐδ' ὀμόσαι χρὴ τοῦθ', Ὅτι μήποτε πρῆγμα τόδ' ἔσται.
θεοὶ καὶ γὰρ νεμεσῶσ', οἷσιν ἔπεστι τέλος.

Χρὴ πρῆξαι μέν τοι τι. καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸν ἔγεντο,
καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθοῦ. καί τε πενιχρὸς ἀνὴρ
αἶψα μάλ' ἐπλούτησε, καὶ ὃς μάλα πολλὰ πέπαται
ἐξαπίνης πάντ' οὖν ὤλεσε νυκτὶ μιῇ.
καὶ σώφρων ἥμαρτε, καὶ ἄφρονι πολλάκι δόξα
ἕσπετο· καὶ τιμὴν καὶ κακὸς ὢν ἔλαχεν.

Εἰ μὲν χρήματ' ἔχοιμι, Σιμωνίδη, οἷά περ ᾔδειν,
οὐκ ἂν ἀνιῴμην τοῖς ἀγαθοῖσι συνών.
νῦν δ' ἐμὲ γιγνώσκοντα παρέρχεται· εἰμὶ δ' ἄφωνος
χρημοσύνῃ, πολλῶν γνούς περ ἄμεινον ἔτι,
οὕνεκα νῦν φερόμεσθα, καθ' ἱστία λευκὰ βαλόντες,
Μηλίου ἐκ πόντου νύκτα διὰ δνοφερήν.

ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα
ἀμφοτέρων τοίχων, ἦ μάλα τις χαλεπῶς
σώζεται· οἱ δ' εὕδουσι· κυβερνήτην μὲν ἔπαυσαν
ἐσθλόν γ', ὅς φυλακὴν εἶχεν ἐπισταμένως·
χρήματα δ' ἁρπάζουσι βίῃ, κόσμος δ' ἀπόλωλε·
δασμὸς δ' οὐκ ἔτ' ἴσος γίγνεται ἐς τὸ μέσον·
φορτηγοὶ δ' ἄρχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθύπερθε.
δειμαίνω μή πως ναῦν κατὰ κῦμα πίῃ.
ταῦτ' ἐμοὶ ᾐνίχθω, κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσι·
γιγνώσκοι δ' ἄν τις καὶ κακὸς, ἂν σοφὸς ᾖ.

Πολλοὶ πλοῦτον ἔχουσιν ἀΐδριες· οἱ δὲ τὰ καλὰ
ζητοῦσιν, χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ.
ἔρδειν δ' ἀμφοτέροισιν ἀμηχανίη παράκειται.
εἴργει γὰρ τοὺς μὲν χρήματα, τοὺς δὲ νόος.

Οὐκ ἔστι θνητοῖσι πρὸς ἀθανάτους μαχέσασθαι,
οὔτε δίκην εἰπεῖν, οὐδενὶ τοῦτο θέμις.

Οὐ χρὴ ποιμαίνειν ὅ τι μὴ ποιμαντέον εἴη,
οὐδ' ἔρδειν ὅ τι μὴ λῷον ᾖ τελέσαι.

Χαίρων εὖ τελέσειας ὁδὸν μεγάλου διὰ πόντου,
καί σε Ποσειδάων χάρμα φίλοις ἀγάγοι.

Πολλούς τοι κόρος ἄνδρας ἀπώλεσεν ἀφρονέοντας.
γνῶναι γὰρ χαλεπὸν μέτρον, ὅτ' ἐσθλὰ παρῇ.

Οὐ δύναμαί σοι, θυμέ, παρασχεῖν ἄρμενα πάντα.
τέτλαθι· τῶν δὲ καλῶν οὔ τι σὺ μοῦνος ἐρᾷς.

Εὖ μὲν ἔχοντος ἐμοῦ, πολλοὶ φίλοι· ἢν δέ τι δεινὸν
ἐγκύρσῃ, παῦροι πιστὸν ἔχουσι νόον.

Φροντίδες ἀνθρώπων ἔλαχον πτερὰ, ποικίλ' ἔχουσαι,
μειρόμεναι ψυχῆς εἵνεκα καὶ βιότου.

Ζεῦ πάτερ, εἴθε γένοιτο θεοῖς φίλα, τοῖς μὲν ἀλιτροῖς
ὕβριν ἁδεῖν· καί σφιν τοῦτο γένοιτο φίλον
θυμῷ, σχέτλια ἔργα μετὰ φρεσὶν ὅστις ἀπηνὴς
ἐργάζοιτο, θεῶν μηδὲν ὀπιζόμενος,
αὐτὸν ἔπειτα πάλιν τῖσαι κακά· μηδέ τ' ὀπίσσω
πατρὸς ἀτασθαλίη παισὶ γένοιτο κακόν.
παῖδες δ', οἵ τ' ἀδίκου πατρὸς τὰ δίκαια νοεῦντες
ποιοῦσι, Κρονίδη, σὸν χόλον ἁζόμενοι,
ἐξ ἀρχῆς τὰ δίκαια, μετ' ἀστοῖσιν φιλέοντες,
μή τιν' ὑπερβασίην ἀντιτίνειν πατέρων.
ταῦτ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς φίλα. νῦν δ' ὁ μὲν ἔρδων
ἐκφεύγει· τὸ κακὸν δ' ἄλλος ἔπειτα φέρει.

Καὶ τοῦτ', ἀθανάτων βασιλεῦ, πῶς ἐστὶ δίκαιον,
ἔργων ὅστις ἀνὴρ ἐκτὸς ἐὼν ἀδίκων,
μή τιν' ὑπερβασίην κατέχων, μήθ' ὅρκον ἀλιτρὸν,
ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν, μὴ τὰ δίκαια παθεῖν;
τίς δὴ καὶ βροτὸς ἄλλος ὁρῶν πρὸς τοῦτον, ἔπειτα
ἅζοιτ' ἀθανάτους; καὶ τίνα θυμὸν ἔχοι,
ὁππότ' ἀνὴρ ἄδικος καὶ ἀτάσθαλος, οὔτε τι ἀνδρῶν
οὔτε τι ἀθανάτων μῆνιν ἀλευόμενος,
ὑβρίζῃ, πλούτῳ κεκορημένος, οἱ δὲ δίκαιοι
τρύχονται, χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ;

Ταῦτα μαθὼν, φίλ᾽ ἑταῖρε, δικαίως χρήματα ποιοῦ,
    σώφρονα θυμὸν ἔχων ἐκτὸς ἀτασθαλίης,
αἰεὶ τῶνδ᾽ ἐπέων μεμνημένος· ἐς δὲ τελευτὴν
    αἰνήσεις, μύθῳ σώφρονι πειθόμενος.

Ζεὺς μὲν τῆσδε πόληος ὑπειρέχοι, αἰθέρι ναίων,
    αἰεὶ δεξιτέρην χεῖρ᾽ ἐπ᾽ ἀπημοσύνῃ,
ἄλλοι τ᾽ ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ Ἀπόλλων
    ὀρθώσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον.
Φόρμιγξ δ᾽ αὖ φθέγγοιθ᾽ ἱερὸν μέλος, ἠδὲ καὶ αὐλός.
    ἡμεῖς δὲ σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσσάμενοι
πίνωμεν, χαρίεντα μετ᾽ ἀλλήλοισι λέγοντες,
    μηδὲν τὸν Μήδων δειδιότες πόλεμον
ὧδ᾽ εἶναι. καὶ ἄμεινον ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντας
    νόσφι μεριμνάων εὐφροσύνως διάγειν
τερπομένους, τηλοῦ δὲ κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι,
    γῆράς τ᾽ οὐλόμενον, καὶ θανάτοιο τέλος.

Χρὴ Μουσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴ τι περισσὸν
    εἰδείη σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέθειν·
ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύναι, ἄλλα δὲ ποιεῖν,
    τί σφιν χρήσηται μοῦνος ἐπιστάμενος.

Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην,
    Ἀλκαθόῳ Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος·
αὐτὸς δὲ στρατὸν ὑβριστὴν Μήδων ἀπέρυκε
    τῆσδε πόλευς, ἵνα σοὶ λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ,
ἦρος ἐπερχομένου, κλειτὰς πέμπωσ᾽ ἑκατόμβας,
    τερπόμενοι κιθάρῃ καὶ ἐρατῇ θαλίῃ,

παιάνων τε χοροῖς, ἰαχαῖσί τε σὸν περὶ βωμόν.
ἦ γὰρ ἔγωγε δέδοικ', ἀφραδίην ἐσορῶν
καὶ στάσιν Ἑλλήνων λαοφθόρον. ἀλλὰ σὺ, Φοῖβε,
ἵλαος ἡμετέρην τήνδε φύλασσε πόλιν.
ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ ἐς Σικελήν ποτε γαῖαν,
ἦλθον δ' Εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον,
Σπάρτην τ' Εὐρώτα δονακοτρόφου ἀγλαὸν ἄστυ·
καί μ' ἐφίλευν προφρόνως πάντες ἐπερχόμενον.
ἀλλ' οὔ τις μοι τέρψις ἐπὶ φρένας ἦλθεν ἐκείνων.
οὕτως οὐδὲν ἄρ' ἦν φίλτερον ἄλλο πάτρης.

Μή ποτ' ἐμοὶ μελέδημα νεώτερον ἄλλο φανείη
ἀντ' ἀρετῆς σοφίης. ἀλλὰ τόδ' αἰὲν ἔχων
τερποίμην φόρμιγγι καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ,
καὶ μετὰ τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸν ἔχοιμι νόον.

Μήτε τινὰ ξεῖνον δηλεύμενος ἔργμασι λυγροῖς,
μήτε τιν' ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν
τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε· δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
ἄλλος τίς σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.

Τοὺς ἀγαθοὺς ἄλλος μάλα μέμφεται, ἄλλος ἐπαινεῖ·
τῶν δὲ κακῶν μνήμη γίγνεται οὐδεμία.
ἀνθρώπων δ' ἄψεκτος ἐπὶ χθονὶ γίγνεται οὐδείς·
ἀλλ', ὡς λῷον, οὗ μὴ πλεόνεσσι μέλει.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ἔσσεται, οὔτε πέφυκεν,
ὅστις πᾶσιν ἁδὼν δύσεται εἰς Ἀΐδου.
οὐδὲ γὰρ ὃς θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει,
Ζεὺς Κρονίδης, θνητοῖς πᾶσιν ἁδεῖν δύναται.

Τόρνου

Τόρνου καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρὸν
εὐθύτερον χρὴ μὲν, Κύρνε, φυλασσέμεναι,
ᾧ τινί κεν Πυθῶνι θεοῦ χρήσασ᾽ ἱέρεια
ὀμφὴν σημήνῃ πίονος ἐξ ἀδύτου.
οὔτε τι γὰρ προσθεὶς οὐδέν κέ τι φάρμακον εὕροις,
οὔτ᾽ ἀφελὼν πρὸς θεῶν ἀμπλακίην προφύγοις.

Χρῆμ᾽ ἔπαθον θανάτου μὲν ἀεικέος οὔτι κάκιον,
τῶν δ᾽ ἄλλων πάντων, Κύρν᾽, ἀνιηρότερον.
οἵ με φίλοι προὔδωκαν· ἐγὼ δ᾽ ἐχθροῖσι πελασθεὶς,
εἰδήσω καὶ τῶν, ὅν τιν᾽ ἔχουσι, νόον.

Βοῦς μοι ἐπὶ γλώσσης κρατερῷ ποδὶ λὰξ ἐπιβαίνων
ἴσχει κωτίλλειν, καίπερ ἐπιστάμενον.
Κύρν᾽, ἔμπης δ᾽ ὅ τι μοῖρα παθεῖν, οὐκ ἔσθ᾽ ὑπαλύξαι.
ὅττι δὲ μοῖρα παθεῖν, οὔ τι δέδοικα παθεῖν.
ἐς πολὺ ἄῤῥητον κακὸν ἥκομεν, ἔνθα μάλιστα,
Κύρνε, συναμφοτέρους μοῖρα λάβοι θανάτου.

Οἳ δ᾽ ἀπογηράσκοντας ἀτιμάζουσι τοκῆας,
τούτων τοι χώρη, Κύρν᾽, ὀλίγη τελέθει.

Μήτε τιν᾽ αὖξε τύραννον ἐπ᾽ ἐλπίσι κέρδεος εἶναι,
μήτε κτεῖνε, θεῶν ὅρκια συνθέμενος.

Πῶς ἡμῖν τέτληκεν ὑπ᾽ αὐλητῆρος ἀείδειν
θυμός; γῆς δ᾽ οὖρος φαίνεται ἐξ ἀγορῆς,
ἥ τε τρέφει καρποῖσιν ἐν εἰλαπίναις φορέοντας
ξανθῇσίν τε κόμαις πορφυρέους στεφάνους.

ἀλλ' ἄγε δή, Σκύθα, κεῖρε κόμην, ἀπέπαυε δὲ κῶμον,
πένθει δ' εὐώδη χῶρον ἀπολλύμενον.

Πίστει χρήματ' ὄλεσσα, ἀπιστίῃ δ' ἐσάωσα·
γνώμη δ' ἀργαλέη γίγνεται ἀμφοτέρων.
πάντα τάδ' ἐν κοράκεσσι καὶ ἐν φθορᾷ· οὐδέ τις ἡμῖν
αἴτιος ἀθανάτων, Κύρνε, θεῶν μακάρων·
ἀλλ' ἀνδρῶν τε βίη, καὶ κέρδεα πολλά, καὶ ὕβρις
πολλῶν ἐξ ἀγαθῶν ἐς κακότητ' ἔβαλον.

Δισσαί τοι πόσιος κῆρες δειλοῖσι βροτοῖσι,
δίψα τε λυσιμελής, καὶ μέθυσις χαλεπή.
τούτων δ' ἂν τὸ μέσον στρωφήσομαι, οὐδ' ἐμὲ πείσεις,
οὔτε τι μὴ πίνειν, οὔτε λίην μεθύειν.
οἶνος ἐμοὶ τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται· ἓν δ' ἀχάριστος,
εὖτ' ἂν θωρήξας μ' ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγῃ.
ἀλλ' ὁπόταν καθύπερθεν ἐὼν ὑπένερθε, γένηται,
τουτάκις οἴκαδ' ἴμεν παυσάμενοι πόσιος.

Εὖ μὲν κείμενον ἄνδρα κακῶς θέμεν εὐμαρές ἐστιν·
εὖ δὲ θέμεν τὸ κακῶς κείμενον, ἀργαλέον.

Λὰξ ἐπίβα δήμῳ κενεόφρονι, τύπτε δὲ κέντρῳ
ὀξέϊ, καὶ ζεύγλην δύσλοφον ἀμφιτίθει.
οὐ γὰρ ἔθ' εὑρήσεις δῆμον φιλοδέσποτον ὧδε
ἀνθρώπων, ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.

Ζεὺς ἄνδρ' ἐξολέσειεν Ὀλύμπιος, ὃς τὸν ἑταῖρον
μαλθακὰ κωτίλλων ἐξαπατᾶν ἐθέλει.

Ανδρα τοι ἔστ᾿ ἀγαθὸν χαλεπώτατον ἐξαπατῆσαι,
ὡς ἐν ἐμῇ γνώμῃ, Κύρνε, πάλαι κέκριται.
ἤδεα μὲν καὶ πρόσθεν, ἀτὰρ πολὺ λώϊον ἤδη,
οὕνεκα τοῖς δειλοῖς οὐδεμί᾿ ἐστὶ χάρις.

Πολλάκις ἡ πόλις ἧδε δι᾿ ἡγεμόνων κακότητα,
ὥσπερ κεκλιμένη ναῦς, παρὰ γῆν ἔδραμε.

Τῶν δὲ φίλων εἰ μέν τις ὁρᾷ μέ τι δεινὸν ἔχοντα,
αὐχέν᾿ ἀποστρέψας οὐδ᾿ ἐσορᾷν ἐθέλει.
ἢν δέ τι μοι ποθὲν ἐσθλὸν, ἃ πολλάκι γίγνεται ἀνδρὶ,
πολλοὺς ἀσπασμοὺς καὶ φιλότητας ἔχω.

Οἵ με φίλοι προδιδοῦσι, καὶ οὐκ ἐθέλουσί τι δοῦναι,
ἀνδρῶν φαινομένων· ἀλλ᾿ ἐγὼ αὐτομάτη
ἑσπερίη τ᾿ ἔξειμι, καὶ ὀρθρίη αὖθις ἔσειμι,
ἦμος ἀλεκτρυόνων φθόγγος ἐγειρομένων.

Πολλοῖς ἀχρήστοισι θεὸς διδοῖ ἀνδράσιν ὄλβον
ἐσθλὸν, ὃς οὔθ᾿ αὐτῷ βέλτερος οὐδὲν ἐὼν,
οὔτε φίλοις. ἀρετῆς δὲ μέγα κλέος οὔποτ᾿ ὀλεῖται.
αἰχμητὴς γὰρ ἀνὴρ γῆν τε καὶ ἄστυ σάοι.

Εν μοι ἔπειτα πέσοι μέγας οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε
χάλκεος, ἀνθρώπων δεῖμα παλαιγενέων,
εἰ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μὲν ἐπαρκέσω, οἵ με φιλεῦσι,
τοῖς δ᾿ ἐχθροῖς ἀνίη καὶ μέγα πῆμ᾿ ἔσομαι.

Οἶνε, τὰ μέν σ᾿ αἰνῶ, τὰ δὲ μέμφομαι· οὐδέ σε πάμπαν
οὔτε ποτ᾿ ἐχθαίρειν, οὔτε φιλεῖν δύναμαι.

ἐσθλὸς καὶ κακός ἐσσι. τίς ἄν σέ γε μωμήσαιτο,
τίς δ' ἂν ἐπαινήσαι, μέτρον ἔχων σοφίης;

Ἥβαις, φίλε θυμέ· τάχ' ἄν τινες ἄλλοι ἔσοιντο
ἄνδρες· ἐγὼ δὲ θανὼν γαῖα μέλαιν' ἔσομαι.
πῖν' οἶνον, τὸν ἐμοὶ κορυφῆς ἄπο Τηϋγέτοιο
ἄμπελοι ἤνεγκαν, τὰς ἐφύτευσ' ὁ γέρων
οὔρεος ἐν βήσσῃσι θεοῖσι φίλος Θεότιμος,
ἐκ πλατανιστοῦντος ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων.
τοῦ πίνων, ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσεις μελεδῶνας,
θωρηχθεὶς δ', ἔσεαι πολλὸν ἐλαφρότερος.

Εἰρήνη καὶ πλοῦτος ἔχοι πόλιν, ὄφρα μετ' ἄλλων
κωμάζοιμι· κακοῦ δ' οὐκ ἔραμαι πολέμου.
μηδὲ λίην κήρυκος ἀν' οὖς ἔχε μακρὰ βοῶντος.
οὐ γὰρ πατρῴας γῆς πέρι μαρνάμεθα.
ἀλλ' αἰσχρὸν, παρεόντα καὶ ὠκυπόδων ἐπιβάντα
ἵππων, μὴ πόλεμον δακρυόεντ' ἐσιδεῖν.

Οἴ μοι ἀναλκείης. ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωλε,
Ληλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον·
οἱ δ' ἀγαθοὶ φεύγουσι, πόλιν δὲ κακοὶ διέπουσιν.
ὡς κυψελλίζου Ζεὺς ὀλέσειε γένος.

Γνώμης οὐδὲν ἄμεινον ἀνὴρ ἔχει ἐν γε ἑαυτῷ,
οὐδ' ἀγνωμοσύνης, Κύρν', ἀνιηρότερον.

Μὴ πάντ' ἀνδράσι, Κύρνε, καταθνητοῖς χαλεπαίνειν,
γιγνώσκων, ὡς νοῦν οἶον ἕκαστος ἔχει

αὐτὸς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἔργματα τῷ τε δικαίῳ,
τῷ τ' ἀδίκῳ, μέγα κεν πῆμα βροτοῖσιν ἐπῆ.
ἔστι τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δ' ἄμεινόν γ' ἔργον ἑκάστου·
οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.

Ὅς τις ἀνάλωσιν τηρεῖ, κατὰ χρήματα θηρῶν,
κυδίστην ἀρετὴν τοῖς συνιεῖσιν ἔχει.
εἰ μὲν γὰρ κατιδεῖν βιότου τέλος ἦν, ὁπόσον τις
ἤμελλ' ἐκτελέσας εἰς Ἀΐδαο περᾶν,
εἰκὸς ἂν ἦν, ὃς μὲν πλείω χρόνον αἶσαν ἔμιμνε,
φείδεσθαι μᾶλλον τοῦτον ὃν εἶχε βίον.
νῦν δ' οὐκ ἔστιν· ὃ δὴ καὶ ἐμοὶ μέγα πένθος ὄρωρε,
καὶ δάκνομαι ψυχήν, καὶ δίχα θυμὸν ἔχω.
ἐν τριόδῳ δ' ἕστηκα· δύ' εἰσὶ πρόσθεν ὁδοί μοι·
φροντίζω τούτων ἥν τιν' ἴω προτέρην·
ἢ μηδὲν δαπανῶν τρύχω βίον ἐν κακότητι,
ἢ ζώω τερπνῶς, ἔργα τελῶν ὀλίγα·
εἶδον μὲν γὰρ ἔγωγ', ὃς ἐφείδετο, κοὔ ποτε γαστρὶ
σῖτον ἐλευθέριον πλούσιος ὢν ἐδίδου·
ἀλλὰ πρὶν ἐκτελέσαι, κατέβη δόμον Ἄϊδος εἴσω,
χρήματα δ' ἀνθρώπων οὐπιτυχὼν ἔλαβεν,
ὥστ' ἐς ἄκαιρα πονεῖν, καὶ μὴ δόμεν, ᾧ κ' ἐθέλοι τις.
εἶδον δ' ἄλλον, ὃς ἦν γαστρὶ χαριζόμενος·
χρήματα μὲν διέτριψεν, ἔφη δ'· Ὑπάγω, φρένα τέρψας·
πτωχεύει δὲ φίλους πάντας, ὅπου τιν' ἴδῃ.
οὕτω, Δημόκλεις, κατὰ χρήματ' ἄριστον ἁπάντων
τὴν δαπάνην θέσθαι, καὶ μελέτην ἐχέμεν.
οὔτε γὰρ ἂν προκαμὼν ἄλλῳ κάματον μεταδοίης,
οὔτ' ἂν πτωχεύων δουλοσύνην τελέοις.

οὐδ', εἰ γῆρας ἵκοιτο, τὰ χρήματα πάντ' ἀποδραίη·
ἐν δὲ τοιῷδε γένει χρήματ' ἄριστον ἔχειν.
εἰ μὲν γὰρ πλουτεῖς, πολλοὶ φίλοι· ἢν δὲ πένηαι,
παῦροι· οὐκ ἔθ' ὁμῶς αὐτὸς ἀνὴρ ἀγαθός.

Φείδεσθαι μὲν ἄμεινον, ἐπεὶ οὐδὲ θανόντ' ἀποκλαίει
οὐδεὶς, ἢν μὴ ὁρᾷ χρήματα λειπόμενα.

Παύροις ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ πλοῦτος ὀπηδεῖ.
ὄλβιος, ὃς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχε.
πάντες μιν τιμῶσιν· ὁμῶς νέοι, οἵ τε κατ' αὐτὸν
εἴκουσι χώρης, οἵ τε παλαιότεροι.

Οὐ δύναμαι φωνῇ λιγύρ' ἀδέμεν, ὥσπερ ἀηδών·
καὶ γὰρ τὴν προτέρην νύκτ' ἐπὶ κῶμον ἔβην.
οὐδὲ τὸν αὐλητὴν προφασίζομαι· ἀλλά μ' ἑταῖρος
ἐκλείπει, σοφίης οὐκ ἐπιδευόμενος.
ἐγγύθεν αὐλητῆρος ἀείσομαι, ὧδε καταστὰς
δεξιὸς, ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπευχόμενος.

Εἶμι παρὰ στάθμην ὀρθὴν ὁδὸν, οὐδετέρωσε
κλινόμενος. χρὴ γάρ μ' ἄρτια πάντα νοεῖν.
πατρίδα κοσμήσω, λιπαρὴν πόλιν, οὔτ' ἐπὶ δήμῳ
τρέψας, οὔτ' ἀδίκοις ἀνδράσι πειθόμενος.

Νεβρὸν ὑπ' ἐξ ἐλάφοιο, λέων ὣς ἀλκὶ πεποιθὼς,
ποσσὶ καταμάρψας, αἵματος οὐκ ἔπιον.
τειχέων δ' ὑψηλῶν ἐπιβὰς, πόλιν οὐκ ἀλάπαξα·
ζευξάμενος δ' ἵππους, ἅρματος οὐκ ἐπέβην·

πρήξας δ' οὐκ ἔπρηξα, καὶ οὐκ ἐτέλεσσα τελέσσας·
δρήσας δ' οὐκ ἔδρησ', ἤνυσα δ' οὐκ ἀνύσας.

Δειλοὺς εὖ ἔρδοντι δύω κακά. τῶν τε γὰρ αὐτοῦ
χηρεύσει πολλῶν, καὶ χάρις οὐδεμία.

Εἴ τι παθὼν ἀπ' ἐμεῦ ἀγαθὸν μέγα μὴ χάριν οἶδας,
χρήζων ἡμετέρους αὖτις ἵκοιο δόμους.

Ἔς τε μὲν αὐτὸς ἔπινον ἀπὸ κρήνης μελανύδρου,
ἡδύ τί μοι ἐδόκει καὶ καλὸν εἶμεν ὕδωρ·
νῦν δ' ἤδη τεθόλωται, ὕδωρ δ' ἀναμίσγεται ὕδει·
ἄλλης δὲ κρήνης πίομαι ἢ ποταμοῦ.

Μή ποτ' ἐπαινήσῃς, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς,
ὀργὴν, καὶ ῥυθμὸν, καὶ τρόπον ὅστις ἂν ᾖ.
πολλοί τοι κίβδηλον ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες
κρύπτουσ', ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον.
τούτων δ' ἐκφαίνει πάντων χρόνος ἦθος ἑκάστου.
καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐκτὸς ἔβην.
ἔφθην δ' αἰνήσας, πρὶν σοῦ κατὰ πάντα δαῆναι
ἤθεα· νῦν δ' ἤδη, ναῦς ἅθ', ἑκὰς διέχω.

Τίς δ' ἀρετὴ πίνοντ' ἐπιοίνιον ἆθλον ἑλέσθαι;
πολλάκι τοι νικᾷ καὶ κακὸς ἄνδρ' ἀγαθόν.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃν ἐπεί ποτε γαῖα καλύψει,
εἴς τ' ἔρεβος καταβῇ δῶμά τε Περσεφόνης,
τέρπεται, οὔτε λύρης οὔτ' αὐλητῆρος ἀκούων,
οὔτε Διωνύσου δῶρ' ἐσαειράμενος.

ταῦτ' ἐσορῶν, κραδίη εὖ πείσομαι, ὄφρα τ' ἐλαφρὰ
γούνατα καὶ κεφαλὴν ἀτρομέων προφέρω.

Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσσῃ φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ,
χερσίν τε σπεύδοι χρήμασί τ' ἀμφότερα.
μηδὲ παρὰ κρητῆρι λόγοισιν ἐμὴν φρένα τέρποι,
ἀλλ' ἔρδων φαίνοιτ', εἴ τι δύναιτ' ἀγαθόν.

Ἡμεῖς δ' ἐν θαλίῃσι φίλον καταθώμεθα θυμὸν,
ὄφρ' ἔτι τερπωλῆς ἔργ' ἐρατεινὰ φέρῃ.
αἶψα γὰρ, ὥστε νόημα, παρέρχεται ἀγλαὸς ἥβη·
οὐδ' ἵππων ὁρμὴ γίγνεται ὠκυτέρη,
αἵ τε περ ἄνδρα φέρουσι δορυσσόον ἐς πόνον ἀνδρῶν
λάβρως, πυροφόρῳ τερπόμεναι πεδίῳ.

Πῖνε, ὅταν πίνωσιν· ὅταν δέ τι θυμὸν ἀσηθῇς
μηδεὶς ἀνθρώπων γνῷ σε βαρυνόμενον.
ἄλλοτέ τοι πάσχων ἀνιήσεαι, ἄλλοτέ τ' ἔρδων
χαιρήσειν δύνασαι, ἄλλοτέ τ' ἄλλος ἀνήρ.

Εἴθ' εἴη σ', Ἀκάδημε, ἐφίμερον ὕμνον ἀείδειν,
ἆθλον δ' ἐν μέσσῳ παῖς καλὸν ἄνθος ἔχων
σοί τ' εἴη καὶ ἐμοὶ σοφίης πέρι δηριόωσι,
γνοίης χ' ὅσσον ὄνων κρείσσονες ἡμίονοι.

Ἦμος δ' ἠέλιος μὲν ἐν αἰθέρι μώνυχας ἵππους
ἄρτι παραγγέλλει μέσσατον ἦμαρ ἔχων,
δείπνου δὴ μνησαίμεθ', ὅσον τινὰ θυμὸς ἀνώγοι,
παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαριζόμενοι·

χέρνιβα

χέρνιβα δ' αἶψα θύραζε φέροι, στεφανώματα δ' εἴσω
εὐειδὴς ῥαδινῇς χερσὶ Λάκαινα κόρη.

Ξυνὸν δ' ἀνθρώποις ὑποθήσομαι. ὄφρα τις ἥβης
ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ, καὶ φρεσὶν ἐσθλὰ νοῇ,
τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεν. οὐ γὰρ ἀνηβᾶν
δὶς πέλεται πρὸς θεῶν, οὐδὲ λύσις θανάτου
θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἐπείγει
οὐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἅπτεται ἀκροτάτης.

Ὡς μάκαρ, εὐδαίμων τε, καὶ ὄλβιος ὅς τις ἄπειρος
ἄθλων εἰς Ἀΐδου δῶμα μέλαν κατέβη,
πρίν τ' ἐχθροὺς πτῆξαι καὶ ὑπερβῆναί περ ἀνάγκῃ,
ἐξετάσαι τε φίλους, ὅν τιν' ἔχουσι νόον.

Οὔ ποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσω
δύσλοφον, οὐδ' εἴ μοι Τμῶλος ἔπεστι κάρῃ.

Δειλοῖς τοι κακότητι ματαιότεροι νόοι εἰσί·
τῶν δ' ἀγαθῶν αἰεὶ πρήξιες ἰθύτεραι.

Ῥηϊδίη τοι πρῆξις ἐν ἀνθρώποις κακότητος·
τοῦ δ' ἀγαθοῦ χαλεπή, Κύρνε, πέλει παλάμη.

Τόλμα, θυμέ, κακοῖσιν, ὅμως ἄτλητα πεπονθώς.
δειλῶν τοι κραδίη γίγνεται ὀξυτέρη.
μηδὲ σύ γ' ἀπρήκτοισιν ἐπ' ἔργμασιν ἄλγος ἀέξων
ἔχθει, μηδ' ἄχθου, μηδὲ φίλους ἀνία,
μηδ' ἐχθροὺς εὔφραινε· θεῶν δ' εἱμαρμένα δῶρα
οὐκ ἂν ῥηϊδίως θνητὸς ἀνὴρ προφύγοι,

οὔτ' ἂν πορφυρέης καταδὺς ἐς πυθμένα λίμνης,
οὐδ' ὅταν αὐτὸν ἔχῃ Τάρταρος ἠερόεις.

Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵτινες οἶνον
μὴ πίνουσ', ἄστρου καὶ κυνὸς ἀρχομένου.

Δεῦρο σὺν αὐλητῆρι παρὰ κλαίοντι γελῶντες
πίνωμεν, κείνου κήδεσι τερπόμενοι.
εὕδωμεν· φυλακὴ δὲ πόλευς φυλάκεσσι μελήσει
ἀστυφέλης ἐρατῆς πατρίδος ἡμετέρης.
ναὶ μὰ Δί', εἴ τις τῶνδε καὶ ἐγκεκαλυμμένος εὕδει,
ἡμέτερον κῶμον δέξεται ἀρπαλέως.
νῦν μὲν πίνοντες τερπώμεθα, καλὰ λέγοντες·
ἅσσα δ' ἔπειτ' ἔσται, ταῦτα θεοῖσι μέλει.

Σοὶ δή, οἷά τε παιδὶ φίλῳ, ὑποθήσομαι αὐτὸς
ἐσθλά· σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλε.
μή ποτ' ἐπειγόμενος πρήξῃς κακόν, ἀλλὰ βαθείῃ
σῇ φρενὶ βούλευσαι, σῷ ἀγαθῷ τε νόῳ·
τῶν γὰρ μαινομένων μάχεται θυμός τε νόος τε·
βουλὴ δ' εἰς ἀγαθὸν καὶ νόον ἐσθλὸν ἄγει.

Ἀλλὰ λόγον μὲν τοῦτον ἐάσομεν· αὐτὰρ ἐμοὶ σὺ
αὔλει, καὶ Μουσῶν μνησόμεθ' ἀμφότεροι.
αὗται γὰρ τάδ' ἔδωκαν ἔχειν κεχαρισμένα δῶρα
σοὶ καὶ ἐμοί, καὶ μὴν ἀμφιπερικτίοσι.

Τιμαγόρα, πολλῶν ὀργὴν ἀπάτερθεν ἐρῶντι
γιγνώσκειν χαλεπόν, καίπερ ἐόντι σοφῷ.

οἱ μὲν γὰρ κακότητα κατακρύψαντες ἔχουσι
πλούτῳ, τοὶ δ' ἀρετὴν οὐλομένη πενίη.

Ἐν δ' ἥβῃ παρὰ μὲν συνομήλικι κάλλιον εὕδειν,
ἱμερτῶν ἔργων ἐξ ἔρον ἱέμενον·
ἔστι δὲ κωμάζοντα μετ' αὐλητῆρος ἀείδειν.
τούτων οὐδέν τοι ἄλλ' ἐπιτερπνότερον
ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξί· τί μοι πλοῦτός τε καὶ αἰδώς;
τερπωλὴ νικᾷ πάντα σὺν εὐφροσύνῃ.

Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵ τε θανόντας
κλαίουσ', οὐδ' ἥβης ἄνθος ἀπολλύμενον.

Πρήγματος ἀπρήκτου χαλεπώτατόν ἐστι τελευτὴν
γνῶναι, ὅπως μέλλει τοῦτο θεὸς τελέσαι.
ὀρφνὴ γὰρ τέταται· πρὸ δὲ τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι
οὐ ξυνετὰ θνητῆς πείρατ' ἀμηχανίης.

Οὐδένα τῶν ἐχθρῶν μωμήσομαι ἐσθλὸν ἐόντα·
οὐδὲ μὲν αἰνήσω δειλὸν ἐόντα φίλον.

Δεῖ μὲν σ' ἄξια πολλὰ φέρειν βαρέ'· οὐ γὰρ ἐπίστῃ
τοῦτ' ἔρδειν, ὅ τι σοι μὴ καταθύμιον ᾖ.

Κάστορ καὶ Πολύδευκες, οἳ ἐν Λακεδαίμονι δίῃ
ναίετ' ἐπ' Εὐρώτα καλλιρόῳ ποταμῷ,
εἴ ποτε βουλεύσαιμι φίλῳ κακὸν, αὐτὸς ἔχοιμι·
εἰ δέ τι κεῖνος ἐμοὶ, δὶς τόσον αὐτὸς ἔχοι.

Ἀργαλέως μοι θυμὸς ἔχει περὶ σῆς φιλότητος·
οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν, οὔτε φιλεῖν δύναμαι,

γιγνώσκων χαλεπὸν μὲν, ὅταν φίλος ἀνδρὶ γένηται,
    ἐχθαίρειν, χαλεπὸν δ᾽ οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖν.
σκέπτεο δὴ νῦν ἄλλον· ἔμοιγε μὲν οὔ τις ἀνάγκη
    τοῦτ᾽ ἔρδειν. τῶν μοι πρόσθε χάριν τίθεσο.

Ἤδη καὶ πτερύγεσσιν ἐπαίρομαι, ὥστε πετεινὸν,
    ἐκ λίμνης μεγάλης ἄνδρα κακὸν προφυγὼν,
βρόχον ἀποῤῥήξας· σὺ δ᾽ ἐμῆς φιλότητος ἁμαρτὼν,
    ὕστερον αὖ ἑτέρου γνώσῃ ἐπιφροσύνην,
ὅς τις σοι βούλευσεν ἐμοῦ πέρι, καί σ᾽ ἐκέλευσεν
    οἴχεσθαι προλιπόνθ᾽ ἡμετέρην φιλίην.

Ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε, καὶ Κολοφῶνα,
    καὶ Σμύρνην· πάντως, Κύρνε, καὶ ὔμμας ὀλεῖ.

Ὤι μοι ἐγὼ δειλὸς, καὶ δὴ κατάχαρμα μὲν ἐχθροῖς,
    τοῖς δε φίλοισι πόνος, δεινὰ παθὼν, γενόμην.

Κύρν᾽, οἱ πρόσθ᾽ ἀγαθοὶ νῦν αὖ κακοί· οἱ δὲ κακοὶ πρὶν
    νῦν ἀγαθοί· τίς κεν ταῦτ᾽ ἀνέχοιτ᾽ ἐσορᾶν,
τοὺς ἀγαθοὺς μὲν ἀτιμοτέρους, κακίους δὲ λαχόντας
    τιμῆς; μνηστεύει δ᾽ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἀνήρ.
ἀλλήλους δ᾽ ἀπατῶντες ἐπ᾽ ἀλλήλοισι γελῶσιν,
    οὔτ᾽ ἀγαθῶν μνήμην εἰδότες, οὔτε κακῶν.

Χρήματ᾽ ἔχων, πενίην μ᾽ ὠνείδισας. ἀλλὰ τὰ μέν μοι
    ἔστι, τὰ δ᾽ ἐργάσομαι θεοῖσιν ἐπευξάμενος.

Πλοῦτε, θεῶν κάλλιστε καὶ ἱμεροέστατε πάντων,
    σὺν σοὶ καὶ κακὸς ὢν γίγνομαι ἐσθλὸς ἀνήρ.

Ἥβης μέτρον ἔχοιμι, φιλοῖ δ' ἐμὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
Λητοΐδης, καὶ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεύς,
ὄφρα βίον ζώοιμι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων,
ἥβῃ καὶ πλούτῳ θυμὸν ἰαινόμενος.

Μή με κακῶν μίμνησκε. πέπονθά τοι οἷά τ' Ὀδυσσεύς,
ὅς τ' Ἀΐδεω μέγα δῶμ' ἤλυθεν ἐξαναδύς,
ὃς δὴ καὶ μνηστῆρας ἀνείλετο νηλέϊ χαλκῷ
Πηνελόπης ἔμφρων κουριδίης ἀλόχου,
ἥ μιν δήθ' ὑπέμεινε φίλῳ πρὸς παιδὶ μένουσα,
ὄφρα τε γῆς ἐπέβη, δειμαλέους τε μυχούς.

Εἰ πίομαι, πενίης θυμοφθόρου οὐ μελεδαίνω,
οὔτ' ἀνδρῶν ἐχθρῶν, οἵ με λέγουσι κακῶς.
ἀλλ' ἥβην ἐρατὴν ὀλοφύρομαι, ἥ μ' ἐπιλείπει·
κλαίω δ' ἀργαλέον γῆρας ἐπερχόμενον.

Κύρνε, παροῦσι φίλοισι κακοῦ καταπαύσομεν ἀρχήν·
ζητῶμεν δ' ἕλκει φάρμακα φυομένῳ.

Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν·
ἄλλοι δ' Οὔλυμπόνδ', ἐκπρολιπόντες, ἔβαν.
ᾤχετο μὲν Πίστις, μεγάλη θεός· ᾤχετο δ' ἀνδρῶν
Σωφροσύνη· Χάριτές τ', ὦ φίλε, γῆν ἔλιπον.
ὅρκοι δ' οὐκ ἔτι πιστοὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι,
οὐδὲ θεοὺς οὐδεὶς ἅζεται ἀθανάτους.
εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιτο, οὐδὲ θέμιστας
οὐκ ἔτι γιγνώσκουσ', οὐδὲ μὲν εὐσεβίας.

ἀλλ᾽ ὄφρα τις ζώῃ καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
εὐσεβέων περὶ θεοὺς, Ελπίδα προσμενέτω·
εὐχόμενος δὲ θεοῖσι, καὶ ἀγλαὰ μηρία καίων,
Ελπίδι τε πρώτῃ καὶ πυμάτῃ θυέτω.
Φραζέσθω δ᾽ ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεὶ,
οἳ θεῶν ἀθανάτων μηδὲν ὀπιζόμενοι
αἰὲν ἐπ᾽ ἀλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νόημα,
αἰσχρὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι.

Μήποτε τὸν παρεόντα μεθεὶς φίλον, ἄλλον ἐρεύνα,
δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

Εἴη μοι πλουτεῦντι κακῶν ἀπάτερθε μεριμνῶν
ζώειν ἀβλαβέως, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

Οὐκ ἔραμαι πλουτεῖν, οὐδ᾽ εὔχομαι. ἀλλ᾽ ἐμοὶ εἴη
ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων μηδὲν ἔχοντι κακόν.

Πλοῦτος καὶ σοφίη θνητοῖς ἀμαχώτατον αἰεί.
οὔτε γὰρ ἂν πλούτου θυμὸν ὑπερκορέσαις·
ὣς δ᾽ αὔτως σοφίην ὁ σοφώτατος οὐκ ἀποφεύγει,
ἀλλ᾽ ἔραται, θυμὸν δ᾽ οὐ δύναται τελέσαι.

Οφθαλμοὶ καὶ γλῶσσα καὶ οὔατα καὶ νόος ἀνδρῶν
ἐν μέσσῳ στηθῶν ἐν συνετοῖς φύεται.

Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε· κακοῖσι δὲ μή ποθ᾽ ὁμάρτει,
εὖτ᾽ ἂν ὁδοῦ τελέῃς, τέρματά τ᾽ ἐμπορίης.
τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὴ μὲν ἀπόκρισις, ἐσθλὰ δὲ ἔργα·
τῶν δὲ κακῶν ἄνεμοι δειλὰ φέρουσιν ἔπη.

ἐκ καχεταιρείης κακὰ γίγνεται· εὖ δὲ καὶ αὐτὸς
γνώσῃ, ἐπεὶ μεγάλους ἤλιτες ἀθανάτους.

Γνώμην, Κύρνε, θεοὶ θνητοῖσι διδοῦσιν ἀρίστην.
ἀνθρώπου γνώμη πείρατα παντὸς ἔχει.
ὦ μάκαρ, ὅστις δή μιν ἔχει φρεσίν· ἦ πολὺ κρείσσων
ὕβριος οὐλομένης, λευγαλέου τε κόρου,
(ἔστι κακὸν δὲ βροτοῖσι κόρος) τῶν οὔ τι κάκιον.
πᾶσα γὰρ ἐκ τούτων, Κύρνε, πέλει κακότης.

Εἴθ' εἴης ἔργων αἰσχρῶν ἀπαθὴς καὶ ἀεργὸς,
Κύρνε, μεγίστην κεν πεῖραν ἔχοις ἀρετῆς.

Κύρνε, θεοὺς αἰδοῦ καὶ δείδιθι· τοῦτο γὰρ ἄνδρα
εἴργει μήτ' ἔρδειν μήτε λέγειν ἀσεβῆ.

Δημοφάγον δὲ τύραννον, ὅπως ἐθέλεις, κατακλῖναι
οὐ νέμεσις πρὸς θεῶν γίγνεται οὐδεμία.

Νοῦς ἀγαθὸς καὶ γλῶσσα, τά τ' ἐν παύροισι πέφυκεν
ἀνδράσιν, οἳ τούτων ἀμφοτέρων ταμίαι.

Οὔ τις ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρεῖαν
δυστυχίαν, εἰ μὴ Μοῖρ' ἐπὶ τέρμα βάλοι·
οὐδ' ἂν δυσφροσύνας, ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμπει,
θνητὸς ἀνὴρ δώροις βουλόμενος προφύγοι.

Οὐκ ἔραμαι κλισμῷ βασιληΐῳ ἐγκατακεῖσθαι
τεθνεώς· ἀλλά τι μοι ζῶντι γένοιτ' ἀγαθόν.

ἀσπάλαθοί γε τάπησιν ὁμοῖον στρῶμα θανόντι.
τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γίγνεται, ἢ μαλακόν.

Μήτε θεοὺς ἐπίορκον ἐπόμνυθι. οὐ γὰρ ἀνεκτὸν
ἀθανάτους κρύψαι χρεῖος ὀφειλόμενον.

Ὄρνιθος φωνὴν, Πολυπαΐδη, ὀξὺ βοώσης
ἤκουσ᾽, ἥ τε βροτοῖς ἄγγελος ἦλθ᾽ ἀρότου
ὡραίου· καί μοι κραδίην ἐπάταξε μέλαιναν,
ὅττι μοι εὐανθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀγροὺς,
οὐδ᾽ ἐμοὶ ἡμίονοι κύφων᾽ ἕλκουσιν ἀρότρου,
τῆς ἄλλης μνηστῆς εἵνεκα ναυτιλίης.

Οὐκ εἶμ᾽, οὐδ᾽ ὑπ᾽ ἐμοῦ κεκλαύσεται, οὐδ᾽ ἐπὶ τύμβῳ
οἰμωχθεὶς ὑπὸ γῆν εἶσι τύραννος ἀνήρ.
οὐδ᾽ ἂν ἐκεῖνος, ἐμοῦ τεθνηκότος, οὔτ᾽ ἀνιῷτο,
οὔτε κατὰ βλεφάρων θερμὰ βάλοι δάκρυα.

Οὔτε σε κωμάζειν ἀπερύκομαι, οὔτε καλοῦμαι.
ἀργαλέος γὰρ ἐὼν, καὶ φίλος, εὖτ᾽ ἂν ἀπῇς.

Αἴθων μὲν γένος εἰμί· πόλιν δ᾽ εὐτείχεα Θήβην
οἰκῶ, πατρῴας γῆς ἀπερυκόμενος.
μή μ᾽ ἀφελῶς παίζουσα φίλους δένναζε τοκῆας,
Ἀργυρί. σοὶ μὲν γὰρ δούλιον ἦμαρ ἔπι·
ἡμῖν δ᾽ ἄλλα μέν ἐστι, γύναι, κακὰ πόλλ᾽, ἐπεὶ ἐκ γῆς
φεύγομεν· ἀργαλέη δ᾽ οὐκ ἔπι δουλοσύνη,
οὔθ᾽ ἡμᾶς περνᾶσι· πόλις δὲ μέν ἐστι καὶ ἡμῖν
καλὴ, Ληθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ.

Μήποτε

Μήποτε πὰρ κλαίοντι καθεζόμενοι γελάσωμεν,
τοῖς αὐτῶν ἀγαθοῖς, Κύρν᾽, ἐπιτερπόμενοι.

Εχθρὸν μὲν χαλεπὸν καὶ δυσμενῆ ἐξαπατῆσαι,
Κύρνε· φίλον δὲ φίλῳ ῥᾴδιον ἐξαπατᾶν.

Πολλὰ φέρειν εἴωθε λόγος θνητοῖσι βροτοῖσι
πλαίσματα, τῆς γνώμης, Κύρνε, ταρασσομένης.

Οὐδὲν, Κύρν᾽, ὀργῆς ἀδικώτερον, ἣ τὸν ἔχοντα
πημαίνει, θυμῷ δειλὰ χαριζομένη.

Οὐδὲν, Κύρν᾽, ἀγαθῆς γλυκερώτερόν ἐστι γυναικός·
μάρτυς ἐγὼ, σὺ δ᾽ ἐμοὶ γίγνου, ἀληθοσύνης.
Αληθείη δὲ παρέστω
σοὶ καὶ ἐμοὶ, πάντων χρῆμα δικαιότατον.

Ηδη γάρ με κέκληκε θαλάσσιος οἴκαδε νεκρὸς,
τεθνηκὼς ζωῷ φθεγγόμενος στόματι.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΩΝ.

THEOGNIDIS SENTENTIÆ
QUÆ APUD STOBÆUM SUNT
AB
HUGONE GROTIO
LATINIS VERSIBUS REDDITÆ.

V. 133. Tit. LXXIX.

Cyrne, nihil matre eſt, nihil eſt patre ſanctius illis
jura quibus cordi, fasque piumque ſedent.

V. 157. Tit. XCVI.

Cyrne, cave iratus ne cuiquam incommoda ſortis,
aut paupertatis durum onus objicias.
Juppiter huc illuc divergit pondera lancis:
nunc dat divitias, num dat habere nihil.

V. 177. Tit. XCVI.

Pauperiem ut fugias, tentanda vel aſpera montis
ſunt juga: piſcoſi vel vada ſalſa maris.
Nam cui paupertas eſt addita, nil facere audet,
nil fari: linguam vincula ſæva premunt.
Cyrne, per & terras & per vada cærula ponti
paupertas quavis eſt fugienda via.

V. 185. Tit. LXX. & LXXXVIII.

Nobilitas aſinis & equis ſimul, arietibusque
dat pretium: nec de ſemine degeneri

admiſſura placet. Sed pravæ e ſanguine pravo,
ſi dos ſit, præſto eſt optima conditio.
Nec dedignatur ditemque malumque maritum
femina: divitiæ præ probitate placent.
In pretio pretium eſt: genus & prænobile vili,
obſcurum claro, miſcet avaritia.

V. 221. Tit. IV.

Qui nihil alterius putat eſſe in pectore mentis,
at ſibi conſiliûm millia ſuppetere,
hic mihi commota furiatus mente videtur:
nam ſcimus multi multa, nec hæc eadem.
Aſt aliis rem non licitas augere per artes
relligio eſt: alios frausque dolusque juvant.

V. 249. Tit. CIII.

Pulchrum juſtitia eſt, fortunatumque valere:
at ſuave inprimis cernere quod cupias.

V. 309. Tit. XXXVII.

Vir bonus immoto conſtat ſibi pondere mentis,
fortunaque animum geſtat utraque parem.
Divitias ſin, Cyrne, malo bona numina donent,
deſipit, acceptum nec retinere poteſt.

V. 321. Tit. XV.

Medio, duce me, proficiſcere calle,
& ne, Cyrne, aliis des aliena cave.

V. 401. Tit. XXXI.

Nulla poteſt animo res tam pretioſa recondi
quam pudor: hæc dos eſt propria, Cyrne, probis.

V. 413. Tit. XXXVI.

Linguæ hominum multis nullo ſatis objice clauſa eſt
janua, conſuetis multa tacenda loqui:
per quæ ſæpe malum latitans erumpit in auras:
debuerant rebus clauſtra patere bonis.

V. 417. Tit. CXXI.

Optima fors homini natum non effe, nec unquam
adfpexiffe diem, flammiferumque jubar:
altera, jam genitum demitti protinus orco,
& preffum multa mergere corpus humo.

V. 449. Tit. LXXI.

Tempeftiva feni primævo flore puella
non eft, nec clavo ceu ratis, apta regi:
anchora non illam teneat: fed fune foluto
nocte illam ftatio non tua fufcipiet.

V. 471. Tit. XVIII.

Qui bibit, atque modum nefcit fervare bibendi,
non linguæ, mentis non herus ille fuæ:
ore tremens balbo ficcis ridenda profatur:
migravit pulfa fobrietate pudor.
Qui fapiens fuerat, tunc defipit. Hæc memor alta
mente tene, vinum ne fine lege bibas.
Sobrius a menfa te furripe, ne tibi venter,
vili ut mancipio, turpiter imperitet.

V. 489. Tit. XVIII.

Vini quod nimium eft deducit pondera menti,
exæquans ftolidum cum fapiente viro.

V. 491. Tit. XVIII.

Flamma vel argentum folet explorare vel aurum:
fed vinum humani pectoris indicium eft,
quantumvis fapiat. Vitium nam detegit omne,
ipfaque denudat callida confilia.

V. 495. Tit. XVIII.

..acchi flore grave eft caput, ó Onomacrite: vino
auferor, & mentis non mihi promus ego:
..ta domus circum me vertitur: at mihi, credo,
furgere erit fatius, ni liquor ille pedes

cum mente invafit. Metuo ne quid temulentus
admittam, cujus fit meminiffe pudor.

V. 501. Tit. XVIII.

Utilis eft Bacchus, recteque utentibus infons,
infamant illum qui fine lege bibunt.

V. 515. Tit. XCI.

Non ego te miror laudari, Plute, Deorum
ante alios, culpam quum patiantur opes.
omnis enim pofita eft in cenfu divite virtus:
ultra fi quid habes, utilitate caret:
moribus antiquis quamvis fuperes Rhadamanthum,
nec fapiat præ te Sifyphus Æolides.
At rectum fuerat folos ditefcere juftos:
paupertas vitiis debuit effe comes.
Hunc omnes animo fenfum deponere debent,
omnia prævalidis cedere divitiis.

V. 539. Tit. CXVII.

Hei mihi pubertas dulcis, triftisque fenectus,
quod fugit illa a me, quod venit ifta mihi!

V. 547. Tit. LXII.

Non eft mancipium recta cervice tueri:
fors flexum fervos juffit habere caput.

V. 615. Tit. XVIII.

Paucos rara fames: multos, haurire volentes
plus quam quod fatis eft, perdidit ingluvies.

V. 617. Tit. X.

Grata quidem primo mendacia: fed malus illis
exitus. Ex æquo finis utrique nocet.
Nil habet ille boni, cui mentis adultera vox eft,
falfiloquo cujus prodit ab ore dolus.

V. 627. Tit. XCVIII.

Refpondere hominum non poffunt omnia votis:
fupra mortales hoc habuere Dei.

V. 629. Tit. XCVII.

Nondum in pauperie quod fummum evafimus: unde
cor mœret trepidis follicitudinibus.
Pauper ubique jacet: ditem fectantur honores:
quodque adeo mirum eft, omnibus ifta placent.

V. 635. Tit. III.

Qui fapit, huic durum eft ad ftultos multa profari:
non tamen & femper poffe filere datur.

V. 637. Tit. XVIII.

Sobrius a potis, a ficcis ebrius abfit,
ne prave focies infociabilia.

V. 639. Tit. LII.

Ætas prima ferox fubducit pondera menti,
multorumque animos crimina multa docet.

V. 645. Tit. XXXVII.

Semper quippe bonis prudentia juncta pudorque,
fed quorum noftro tempore rara feges.

V. 647. Tit. CXI.

Tantumdem plerumque valent fpes atque periclum,
mortali generi numina dura duo.

V. 649. Tit. CXII.

Spe melius nobis fuccedere multa videmus;
confilia eventu multa carere fuo.

V. 655. Tit. XXXII.

Frons procul humanis abiit de fedibus exul:
nec pudor in terris quit reperire locum.

V. 657. Tit. XCVI.

Cur humeris innixa meis, ô turpis egeftas,
dedecoras corpus, dedecoras animum;

meque reluctantem trahis ad deformia multa,
qui tot res pulchras atque bonas didici?

V. 661. Tit. CIII.

Cyrne, Deis placeam: felix me vita ſequatur:
præterea virtus non opus ulla mihi.

V. 673. Tit. CVI.

Sæpe repulſa bonos ſequitur, ſtultosque malosque
circumſtat ſtudiis obſequioſus honor.

V. 691. Tit. XCII.

Divitibus multis cor abeſt: quibus arcta domi res,
ſæpe animum claris artibus adjiciunt.
Vanus utrinque labor. Namque hos extundere magna,
paupertas, illos non ſinit ingenium.

V. 701. Tit. IV.

Non paucos ſatias evertit mentis egenos:
difficile eſt, adſunt quum bona, noſſe modum.

V. 703. Tit. XIX.

Non præſtare tibi quæ vis, anime, omnia poſſum:
perfer: non ſoli nam tibi pulchra placent.

V. 845. Tit. CVI.

Divitias dat ſæpe malis Deus: at nec amicis
ulla, nec hinc ipſis naſcitur utilitas.
Perpetuus virtutis honos: vir pectore forti
incolumes terras præſtitit & populos.

V. 925. Tit. XXXIX.

Ornabo tenuem patriam, nec civibus exſtans,
nec pravis præbens moribus obſequium.

V. 941. Tit. III.

Tu quemquam laudare cave, niſi qualis ad iram
noris, qui mores, ingeniique vigor.
Multis namque hominum ſubdola & adultera furtim
mens latet, inque dies eſt alia atque alia.

Sed ficti mores ipso se tempore produnt:
nec me deceptum sæpius infitior.

V. 997. Tit. CXXV.

Vix patienda quidem patimur: patiare tamen, cor:
pectoris ignavi est dura nequire pati.
Nil profecturos nec alas in mente dolores,
teque & amicorum pectora discrucies,
hoste tuo gaudente. Deûm fatalia dona
mortalis genitus non facile effugias.

V. 1027. Tit. XCVII.

Multorum res arcta domi virtutibus obstat:
multi in divitiis tegmen habent vitiis.

V. 1085. Tit. CXVII.

Non ego pauperiem metuo, nec deprecor hostes,
qui nomen celebrant per maledicta meum:
sed me flere jubet fugiens formosa juventas,
& veniens tremulo curva senecta gradu.

V. 1091. Tit. CXI.

Omnibus e Divis, mortalibus una favet Spes.

V. 1109. Tit. CIII.

Sit mihi divitiis florens, intactaque curis,
liberaque & nullo saucia vita malo.

V. 1111. Tit. CIII.

Nec cupio, nec opes opto mihi: sit mihi parvo
læta, sed a duris libera vita malis.

V. 1113. Tit. XCI.

Hæc duo fine carent, sapere & ditescere. Nam nec
humana expleris pectora divitiis;
nec sapiens animus sapiendi vota relinquit,
aut se doctrinis exsatiare potest.

V. 1117.

V. 1117. Tit. III.

Illi lingua ſapit, oculi quoque, nec minus aures,
quæque ſita in medio pectore mens animi.

V. 1173. Tit. VIII.

Multum, Cyrne, ſolent homines peccare loquendo,
quum perturbata eſt ignea vis animi.

V. 1175. Tit. XX.

Ira, Cyrne, nihil crudelius: illa ſequentem
lædit, & excruciat cor miſerabiliter.

V. 1177. Tit. LXVII.

Conjuge, Cyrne, bona nil dulcius. Hoc ego verum
conſcius & teſtis ſum tibi, tuque mihi.

V. 1179. Tit. XI.

Veri teneamur amore
tuque & ego, quo nil juſtius eſſe poteſt.

ΚΑΛΛΙΝΟΥ ΕΦΕΣΙΟΥ.

Μέχρις τεῦ κατάκεισθε; κότ᾽ ἄλκιμον ἕξετε θυμόν,
ὦ νέοι; οὐδ᾽ αἰδεῖσθ᾽ ἀμφιπερικτίονας,
ὧδε λίην μεθιέντες; ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε
ἧσθαι· ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἅπασαν ἔχει.
* * * * * * * *
καί τις ἀποθνήσκων ὕστατ᾽ ἀκοντισάτω.
τιμῆέν τε γάρ ἐστι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ, μάχεσθαι
γῆς πέρι, καὶ παίδων, κουριδίης τ᾽ ἀλόχου,
δυσμενέσιν· θάνατος δὲ τότ᾽ ἔσσεται, ὁππότε κεν δὴ
Μοῖραι ἐπικλώσωσ᾽· ἀλλά τις ἰθὺς ἴτω
ἔγχος ἀνασχόμενος, καὶ ὑπ᾽ ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ
ἔλσας, τὸ πρῶτον μιγνυμένου πολέμου.
οὐ γάρ κως θάνατόν γε φυγεῖν εἱμαρμένον ἐστὶν
ἄνδρ᾽, οὐδ᾽ ἢν προγόνων ᾖ γένος ἀθανάτων.
πολλάκι δηϊότητα φυγὼν καὶ δοῦπον ἀκόντων
ἔρχεται, ἐν δ᾽ οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου.
ἀλλ᾽ ὁ μὲν οὐκ ἔμπης δήμῳ φίλος, οὐδὲ ποθεινός·
τὸν δ᾽ ὀλίγος στενάχει καὶ μέγας, ἤν τι πάθῃ.
λαῷ γὰρ σύμπαντι πόθος κρατερόφρονος ἀνδρὸς
θνήσκοντος· ζώων δ᾽, ἄξιος ἡμιθέων.
ὥσπερ γάρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσιν·
ἔρδει γὰρ πολλῶν ἄξια μοῦνος ἐών.

ΤΥΡΤΑΙΟΥ.

I.

Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐπὶ προμάχοισι πεσόντα
ἄνδρ' ἀγαθὸν, περὶ ᾗ πατρίδι μαρνάμενον·
τὴν δ' αὐτοῦ προλιπόντα πόλιν καὶ πίονας ἀγροὺς
πτωχεύειν, πάντων ἐστ' ἀνιηρότατον,
πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ, καὶ πατρὶ γέροντι,
παισί τε σὺν μικροῖς, κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ.
ἔχθιστος γὰρ τοῖσι μετέσσεται, οὓς κεν ἵκηται,
χρησμοσύνῃ τ' εἴκων καὶ στυγερῇ πενίῃ·
αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
πᾶσα δ' ἀτιμία καὶ κακότης ἕπεται.
εἶθ' οὕτως ἀνδρός τοι ἀλωμένου οὐδεμί' ὤρη
γίγνεται, οὔτ' αἰδὼς εἰσοπίσω τελέθει.
θυμῷ γῆς περὶ τῆσδε μαχώμεθα, καὶ περὶ παίδων
θνήσκωμεν, ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι,
ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
μηδὲ φυγῆς αἰσχρᾶς ἄρχετε, μηδὲ φόβου.
ἀλλὰ μέγαν ποιεῖτε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμὸν,
μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι.
τοὺς δὲ παλαιοτέρους, ὧν οὐκ ἔτι γούνατ' ἐλαφρὰ,
μὴ καταλείποντες φεύγετε τοὺς γεραιούς.
αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο, μετὰ προμάχοισι πεσόντα
κεῖσθαι πρόσθε νέων ἄνδρα παλαιότερον,
ἤδη λευκὸν ἔχοντα κάρη, πολιόν τε γένειον,
θυμὸν ἀποπνείοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,

αἱματόεντ' αἰδοῖα φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα,
(αἰσχρὰ τά γ' ὀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὸν ἰδεῖν)
καὶ χρόα γυμνωθέντα. νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν·
ὄφρ' ἄρα τῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ,
ἀνδράσι μὲν θνητὸς ἰδεῖν, ἐρατὸς τε γυναιξὶ,
ζωὸς ἐὼν, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσών.

II.

Ἀλλ' Ἡρακλῆος γὰρ ἀνικήτου γένος ἐστέ·
θαρσεῖτ', οὔπω Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχει.
μηδ' ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μηδὲ φοβεῖσθε,
ἰθὺς δ' ἐς προμάχους ἀσπίδ' ἀνὴρ ἐχέτω,
ἐχθρὰν μὲν ψυχὴν θέμενος, θανάτου δὲ μελαίνας
κῆρας, ἴσ' αὐγαῖσιν ἠελίοιο, φίλας.
ἴστε γὰρ ὡς Ἄρεως πολυδακρύου ἔργ' ἀρίδηλα,
εὖ δ' ὀργὴν ἐδάητ' ἀργαλέου πολέμου·
καὶ πρὸς φευγόντων τε διωκόντων τ' ἐγένεσθε,
ὦ νέοι, ἀμφοτέρων δ' εἰς κόρον ἠλάσατε.
οἳ μὲν γὰρ τολμῶσι, παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
εἴς τ' αὐτοσχεδίην καὶ προμάχους ἰέναι,
παυρότεροι θνήσκουσι, σάουσι δὲ λαὸν ὀπίσω·
τρεσσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλωλ' ἀρετή.
οὐδεὶς ἄν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἕκαστα,
ὅσσ', ἐὰν αἰσχρὰ πάθῃ, γίγνεται ἀνδρὶ κακά.
ἀργαλέον γὰρ ὄπισθε μετάφρενόν ἐστι δαΐζειν
ἀνδρὸς φεύγοντος δηΐῳ ἐν πολέμῳ.
αἰσχρὸν δ' ἐστὶ νέκυς κατακείμενος ἐν κονίῃσι
νῶτον ὄπισθ' αἰχμῇ δουρὸς ἐληλαμένος.

ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω, ποσὶν ἀμφοτέροισι
　　στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακών,
μηρούς τε, κνήμας τε κάτω, καὶ στέρνα, καὶ ὤμους
　　ἀσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος·
δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος,
　　κινείτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς.
ἔρδων δ' ὄβριμα ἔργα, διδασκέσθω πολεμίζειν,
　　μηδ' ἐκτὸς βελέων ἑστάτω ἀσπίδ' ἔχων.
ἀλλά τις ἐγγὺς ἰὼν, αὐτοσχεδὸν ἔγχεϊ μακρῷ
　　ἢ ξίφει οὐτάζων, δήϊον ἄνδρ' ἑλέτω·
καὶ πόδα πὰρ ποδὶ θεὶς, καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἐρείσας,
　　ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ, καὶ κυνέην κυνέῃ,
καὶ στέρνον στέρνῳ, πεπλημένος ἀνδρὶ μαχέσθω,
　　ἢ ξίφεος κώπην, ἢ δόρυ μακρὸν ἑλών.
ὑμεῖς δ', ὦ γυμνῆτες, ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος
　　πτώσσοντες, μεγάλοις σφάλλετε χερμαδίοις,
δούρασί τε ξεστοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτούς,
　　τοῖσι πανοπλίταις ἐγγύθεν ἱστάμενοι.

III.

Οὔτ' ἂν μνησαίμην, οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην,
　　οὔτε ποδῶν ἀρετῆς, οὔτε παλαιμοσύνης,
οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε,
　　νικῴη δὲ θέων Θρηΐκιον Βορέην·
οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἴη,
　　πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω βάθιον,
οὐδ' εἰ Τανταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη,
　　γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μειλιχόγηρυν ἔχοι,

οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν, πλὴν θούριδος ἀλκῆς.
οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ,
εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὁρῶν φόνον αἱματόεντα,
καὶ δηίων ὀρέγοιτ' ἐγγύθεν ἱστάμενος.
ἡ δ' ἀρετὴ, τό γ' ἄριστον ἐν ἀνθρώποισιν ἄεθλον,
κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ νέῳ.
ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ,
ὅς τις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ
νωλεμέως, αἰσχρᾶς δὲ φυγῆς ἐπὶ πάγχυ λάθηται,
ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος,
θαρσύνῃ δὲ πεσεῖν τὸν πλησίον ἄνδρα παρεστώς.
οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ·
αἶψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας
τρηχείας, σπουδῇ τ' ἔσχεθε κῦμα μάχης.
αὐτὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὤλεσε θυμὸν,
ἄστυ τε, καὶ λαοὺς, καὶ πατέρ' εὐκλεΐσας,
πολλὰ διὰ στέρνοιο, καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης,
καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐληλαμένος.
τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι ἠδὲ γέροντες,
ἀργαλέῳ τε πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις.
καὶ τύμβος, καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι,
καὶ παίδων παῖδες, καὶ γένος ἐξοπίσω.
οὐδέποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται, οὐδ' ὄνομ' αὐτοῦ·
ἀλλ' ὑπὸ γῆς περ ἐὼν γίγνεται ἀθάνατος,
ὅν τιν' ἀριστεύοντα, μένοντά τε, μαρνάμενόν τε
γῆς πέρι καὶ παίδων, θοῦρος Ἄρης ὀλέσῃ.
ἢν δὲ φύγῃ μὲν κῆρα τανηλεγέος θανάτοιο,
νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εὖχος ἕλῃ,

πάντες μιν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι ἠδὲ παλαιοὶ,
    πολλὰ δὲ τερπνὰ παθὼν ἔρχεται εἰς Αΐδην.
γηράσκων δ' ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτὸν
    βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς, οὔτε δίκης ἐθέλει·
πάντες δ' ἐν θώκοισιν ὁμῶς νέοι, οἵ τε κατ' αὐτὸν,
    εἴκουσ' ἐκ χώρης, οἵ τε παλαιότεροι.
ταύτης νῦν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἱκέσθαι
    πειράσθω θυμῷ, μὴ μεθιεὶς πόλεμον.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΤΥΡΤΑΙΟΥ.

CALLINI EPHESII
ELEGIA
INTERPRETE HUGONE GROTIO.

Quonam hic usque tepor, Juvenes, quando ignea vobis
vis animi? Non vos Amphiperictyonum
tam segnes censura movet? vos alta putatis
otia, quum tellus undique marte fremat.
Jam quicunque vir est, scutum ferat obvius hosti,
& jaculum vibret vel moriente manu.
Gloria namque ingens adoriri cominus hostem
pro grege natorum conjugeque & patria.
Fortibus & pavidis condicto tempore mortem
Parca feret. Rectum quilibet interea
protendat gladium, clypeo generosa recondens
pectora, dum primo sanguine pugna calet.
A fato nulli mortis sit gratia, non si
auctores generis sit n̄umerare Deos.
Sæpe aliquem elapsum circumstridentia tela,
in lare privato mors inopina rapit:
mors vilis populo, & nullum meritura favorem.
Fortem plebs celebrat, grataque nobilitas,
sive cadens populi gemitus expressit amantis,
seu vivens auget semideûm numeros,
vertitque in se oculos ceu celso vertice turris:
quippe unus multos laudibus exsuperans.

TYRTÆI

TYRTÆI
ELEGIA II.
INTERPRETE H. GROTIO.

Audite, invicti quando genus Herculis eftis:
obftipo nondum Juppiter eft capite.
Ne ftantum contra numerum trepidate virorum,
fed parmam primis objicite agminibus.
Projicite ex animo hanc animam, nec lumina Solis
quærite præ Mortis nocte foporifera:
fcitis enim, fævi quam facta illuftria Martis,
quam fit bellorum nobilis ille furor,
fæpe fugam experti, fugientes fæpe fecuti:
ó juvenes, fors vos ifta, nec ifta latet.
Nam qui confertis clypeorum umbonibus audent
cominus in primos vulnera ferre viros,
fæpe minus pereunt, & fervant pone fequentes:
at timidis virtus undique disperiit.
Nec quisquam fando valeat memorare, malorum
degeneres animos millia quanta premunt.
Turpe etenim trepido fugientem prælia curfu
imbelli dorfo vulnera fuscipere:
turpe & pulverea ftratum tellure cadaver,
cujus ab hoftili cufpide terga rubent.
Sed bene progreffus miles pede calcet utroque
tellurem, & labrum dente premat tacito:
crus, latosque humeros, & pectus forte, femurque
ventrofo clypeus ferreus orbe tegat:
dextera fed validam fumma vi torqueat haftam,
pennata & galeam criffa fupervolitet.

Diſcite belligeram faciendo fortiter artem:
munitum ſcuto tela timere nefas.
Cominus aggrediens, protentam quilibet haſtam,
vel gladium, hoſtili deprimat in latere:
hæreat & ſcutum ſcuto, ſtabilisque pedi pes,
tum conus cono, tum galeæ galea:
pectora pectoribus coëant: ſic ipſius hoſtis
vel telum manibus prendite, vel capulum.
Tu vero interea veles poſt ſcuta lateſcens,
nec lapidum denſis imbribus obruere,
nec ceſſa jaculis obſtantem figere turbam:
te teget armato milite denſa cohors.

TYRTÆI ELEGIA III.

INTERPRETE H. GROTIO.

Non ullo in pretio, non ulla laude notandus,
ſive pedis celeris, ſive manus pugilis,
ſit licet & vaſto Cyclopum corpore major,
& ſuperet curſu Threïcium Boream,
tum pulchræ vincat Tithonum munere formæ,
Divitiis Cinyram, divitiisque Midam,
Tantalidam Pelopem diffuſo limite regni,
Adraſtum blandi vocibus eloquii,
omnia quin habeat, ſi deſit adorea belli:
quippe uſus nullos tempore Martis habet,
qui non intrepidus cædem ſpectare cruentam,
conſertumque hoſti gaudet habere pedem.
Hoc vere ſolidum certamen, & unica virtus
æterno juvenes quæ decorat decore.
Res populi, commune bonum, vir robore præſtans,
immotus primis qui ſtat in ordinibus,

oblitusque fugæ venit in certamina Martis,
adjiciens animum, projiciens animam:
qui propter ſtantem generoſæ mortis amore
concitat: hunc bello dixeris egregium:
quem ſubito hoſtiles pavitant fugitantque catervæ:
qui belli fluctus arte manuque regit:
qui dulcem amittit, ſed primus, in agmine vitam:
magnus honor generi, magnus honor patriæ:
vulnera multa ferens, adverſa ſed omnia, foſſo
pectore, lorica nec minus, & clypeo.
Hujus ad exequias plorant juvenesque ſenesque:
hunc tota urbs planctu funera proſequitur:
ſed nec honore caret tumulus, ſobolesque ſuperſtes,
& ſobolis ſoboles, totaque poſteritas:
ſemper honos nomenque manent & poſthuma fama:
ſub tellure ſiti gloria morte caret:
ſcilicet intrepidum quem ſtantem & belligerantem
pro patria & natis Mars ferus abripuit.
Fugerit at nigræ ſi longa ſilentia noctis,
& ſpolia e bello victor optima ferat,
hunc venerata minor colit, hunc & ſerior ætas:
ſic tumulum multo plenus honore petit:
cujus honoratam populo nec vocibus auſit
nec dictis quisquam lædere canitiem:
aſſurgunt illi juvenes, æquævaque turba:
aſſurgunt ævo jam graviore ſenes.
Hoc nunc quisque paret virtutis ſcandere culmen,
bellum indefeſſo ſollicitans ſtudio.

ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ ΚΟΛΟΦΩΝΙΟΥ.

I.

Τίς δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσέης Ἀφροδίτης;
τεθναίην, ὅτ᾽ ἐμοὶ μηκέτι ταῦτα μέλοι,
κρυπταδίη φιλότης, καὶ μείλιχα δῶρα, καὶ εὐνή.
ἄνθεα τῆς ἥβης γίγνεται ἁρπαλέα
ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξίν· ἐπὴν δ᾽ ὀδυνηρὸν ἐπέλθῃ
γῆρας, ὅ τ᾽ αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἄνδρα τιθεῖ,
αἰεὶ μὲν φρένας ἀμφὶ κακαὶ τείρουσι μέριμναι,
οὐδ᾽ αὐγὰς προσορῶν τέρπεται ἠελίου.
ἀλλ᾽ ἐχθρὸς μὲν παισὶν, ἀτίμαστος δὲ γυναιξίν.
οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἔθηκε θεός.

II.

Ἡμεῖς δ᾽ οἷά τε φύλλα φύει πολυάνθεμος ὥρη
ἦρος, ὅτ᾽ ἄψ αὐγὴ αὔξεται ἠελίου,
τοῖς ἴκελοι, πήχυιον ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἥβης
τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακὸν,
οὔτ᾽ ἀγαθόν· Κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι·
ἡ μὲν ἔχουσα τέλος γήραος ἀργαλέου,
ἡ δ᾽ ἑτέρη θανάτοιο. μίνυνθα δὲ γίγνεται ἥβης
καρπὸς, ὅσον τ᾽ ἐπὶ γῆν κίδναται ἠέλιος.
αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τοῦτο τέλος παραμείψεται ὥρης,
αὐτίκα δὴ τεθνάναι βέλτιον, ἢ βίοτος.

πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται· ἄλλοτε δ' οἶκος
τρυχοῦται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει·
ἄλλος δ' αὖ παίδων ἐπιδεύεται, ὧν τε μάλιστα
ἱμείρων κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Ἀΐδην·
ἄλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον. οὐδέ τις ἐστὶν
ἀνθρώπων, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδοῖ.

III.

Τὸ πρὶν ἐὼν κάλλιστος, ἐπὴν παραμείψεται ὥρη,
οὐδὲ πατὴρ παισὶ τίμιος, οὔτε φίλοις.

IV.

Τιθωνῷ μὲν ἔδωκεν ἔχειν κακὸν ἄφθιτον ὁ Ζεύς,
γῆρας, ὃ καὶ θανάτου ῥίγιον ἀργαλέου.

V.

Αὐτίκ' ἐμοὶ κατὰ μὲν χροιὴν ῥέει ἄσπετος ἱδρώς,
πτοιοῦμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὁμηλικίης
τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν, ἐπεὶ πλέον ὤφελεν εἶναι.
ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται, ὥσπερ ὄναρ,
ἥβη τιμήεσσα· τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον
γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτίχ' ὑπερκρέμαται,
ἐχθρὸν ὁμῶς καὶ ἄτιμον, ὅ τ' ἄγνωστον τιθεῖ ἄνδρα,
βλάπτει δ' ὀφθαλμοὺς καὶ νόον ἀμφιχυθέν.

VI.

Αἲ γὰρ ἄτερ νούσων τε καὶ ἀργαλέων μελεδώνων
ἑξηκονταέτη μοῖρα κίχοι θανάτου.

VII.

Δεινοὶ γὰρ ἀνδρὶ πάντες ἐσμὲν εὐκλεεῖ
ζῶντι φθονῆσαι, κατθανόντα δ' αἰνέσαι.

VIII.

Ὁποῖα δὴ φιλοῦσιν ἰατροὶ λέγειν,
τὰ φαῦλα μείζω, καὶ τὰ δεὶν' ὑπέρφοβα,
πυργοῦντες αὐτούς.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ.

MIMNERMI

QUÆ APUD STOBÆUM SUNT INTERPRETE H. GROTIO.

I. Tit. LXIII.

Vita quid eſt, quid dulce, niſi juvet aurea Cypris;
tum peream, Veneris quum mihi cura perit.
Flos celer ætatis ſexu donatus utrique,
lectus, amatorum munera, tectus amor,
omnia diffugiunt, mox quum venit atra ſenectus,
quæ facit & pulchros turpibus eſſe pares.
Torpida ſollicitæ lacerant præcordia curæ:
lumina nec ſolis, nec juvat alma dies,
inviſum pueris, inhonoratumque puellis.
Tam dedit, heu, ſenio triſtia fata Deus.

II. Tit. XCVIII.

Nos foliis ſimiles quæ gignit purpureum ver,
cum Sol ſe primum candidus exſeruit,
heu non manſuro gaudentes flore juventæ
ludimus, edocti nec bona, per Superos,
nec mala. Circumſtant geminæ, fera numina, Parcæ;
altera fert ævi triſte ſenilis onus,
altera fert mortem. Nec durat longius ætas,
quam Sol qui ſubitis ſpargit humum radiis.
At poſtquam roſei defluxit temporis hora,
nil magis optandum, quam cito poſſe mori.
Hinc atque hinc animum mordent mala. Sæpe laborat
res laris: incumbit ſquallida pauperies.
Eſt & qui ſobolem votis ſitientibus uſque
optat, ad infernas orbus iturus aquas.

Morbus adeſt aliis animam quoque. Denique nullus
eſt hominum, cui non det mala multa Deus.

III. Tit. CXVII.

Hunc qui pulcher erat quondam, quum canuit ætas,
jam ſua nec ſoboles, jam nec amicus amat.

IV. Tit. CXVII.

Immortale malum tibi dat, Tithone, ſenectam
Juppiter: ipſa minus mors, mihi crede, malum eſt.

V. Tit. CXVII.

Ac veluti ſubito ſomnia prætereunt,
ſic & pulchra juventa: malis onerata ſenectus
impendens capiti fœda ſupervolitat;
contemtumque odiumque ferens ingloria, circum
cum noxa mentem volvitur atque oculos.

VII. Tit. CXXVI.

Omnes viris ſolemus excellentibus
livere vivis, mortuis laudem dare.

VIII. Tit. CII.

Ut fabulatur natio medentium,
quæ levia magni, gravia plus æquo æſtimat,
laudi parandæ.

ΣΟΛΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

I.

Πρὸς Μίμνερμον εἰπόντα,

ΕΞΗΚΟΝΤΑΕΤΗ ΜΟΙΡΑ ΚΙΧΟΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.

Αλλ' εἴ μοι κἂν νῦν ἔτι πείσεαι, ἔξελε τοῦτο·
μηδὲ μέγαιρ', ὅτι σεῦ λῷον ἐφρασάμην.
καὶ μεταποίησον λιγέως ταδὶ, ὧδε δ' ἄειδε·
ΟΓΔΩΚΟΝΤΑΕΤΗ ΜΟΙΡΑ ΚΙΧΟΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.
μηδ' ἐμοὶ ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ φίλοισι
καλλείποιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχάς.

II.

Εργα δὲ Κυπρογενοῦς νῦν μοι φίλα, καὶ Διονύσου,
καὶ Μουσέων, ἃ τίθησ' ἀνδράσιν εὐφροσύνας.

III.

Ολβιος, ᾧ παῖδές τε φίλοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,
καὶ κύνες ἀγρευταὶ, καὶ ξένος ἀλλοδαπός.

IV.

Ες θ' ἥβης ἐρατοῖσιν ἐπ' ἄνθεσι παιδοφιλήσεις,
μηρῶν ἱμείρων καὶ γλυκεροῦ στόματος.

V.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ολυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
Μοῦσαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένῳ.

ὄλβον ἐμοὶ πρὸς θεῶν μακάρων δότε, καὶ πρὸς ἁπάντων
ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν·
εἶναι δὲ γλυκὺν ὧδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρόν·
τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
οὐκ ἐθέλω. πάντως ὕστερον ἦλθε δίκη.
πλοῦτον δ' ὃν μὲν δῶσι θεοί, παραγίγνεται ἀνδρὶ
ἔμπεδος ἐκ νεάτου πυθμένος ἐς κορυφήν·
ὃν δ' ἄνδρες τιμῶσιν, ὑφ' ὕβριος οὐ κατὰ κόσμον
ἔρχεται· ἀλλ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενος,
οὐκ ἐθέλων ἕπεται· ταχέως δ' ἀναμίσγεται ἄτη.
ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου γίγνεται, ὥστε πυρός,
φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνιηρὴ δὲ τελευτᾷ.
οὐ γὰρ δὴν θνητοῖς ὕβριος ἔργα πέλει.
ἀλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος. ἐξαπίνης δὲ
ὥστ' ἄνεμος νεφέλας αἶψα διεσκέδασεν
ἠρινός, ὃς πόντου πολυκύμονος ἀτρυγέτοιο
πυθμένα κινήσας, γῆν κατὰ πυροφόρον
δηώσας καλὰ ἔργα, θεῶν ἕδος, αἰπὺν ἱκάνει
οὐρανόν, αἰθρίην δ' αὖθις ἔθηκεν ἰδεῖν,
λάμπει δ' ἠελίοιο μένος κατ' ἀπείρονα γαῖαν
καλόν, ἀτὰρ νεφέων οὐδὲν ἔτ' ἐστὶν ἰδεῖν·
τοιαύτη Ζηνὸς πέλεται τίσις, οὐδ' ἐφ' ἑκάστῳ,
ὥσπερ θνητὸς ἀνήρ, γίγνεται ὀξύχολος.
αἰεὶ δ' οὔ τι λέληθε διαμπερές, ὅς τις ἀλιτρὸν
θυμὸν ἔχει· πάντως δ' ἐς τέλος ἐξεφάνη.
ἀλλ' ὁ μὲν αὐτίκ' ἔτισεν, ὁ δ' ὕστερον· ἢν δὲ φύγωσιν
αὐτοί, μηδὲ θεῶν Μοῖρ' ἐπιοῦσα κίχῃ,

ἤλυθε πάντως. αὖτις ἀναίτιοι ἔργα τίνουσιν
ἢ παῖδες τούτων, ἢ γένος ἐξοπίσω.
θνητοὶ δ᾽ ὧδε νοεῦμεν, ὁμῶς ἀγαθός τε κακός τε·
ἐσθλὴν δ᾽ εἰς αὐτοῦ δόξαν ἕκαστος ἔχει,
πρίν τι παθεῖν· τότε δ᾽ αὖτις ὀδύρεται. ἄχρι δὲ τούτου
χάσκοντες, κούφαις ἐλπίσι τερπόμεθα.
χ᾽ ὅστις μὲν νούσοισιν ὑπ᾽ ἀργαλέης ἐπιέσθη,
ὡς ὑγιὴς ἔσται, τοῦτο κατεφράσατο.
ἄλλος δειλὸς ἐὼν, ἀγαθὸς δοκεῖ ἔμμεναι ἀνὴρ,
καὶ καλὸς, μορφὴν οὐ χαρίεσσαν ἔχων.
εἰ δέ τις ἀχρήμων, πενίης δέ μιν ἔργα βιᾶται,
κτήσασθαι πάντως χρήματα πολλὰ δοκεῖ.
σπεύδει δ᾽ ἄλλοθεν ἄλλος. ὁ μὲν κατὰ πόντον ἀλᾶται
ἐν νηυσὶ, χρήζων οἴκαδε κέρδος ἄγειν,
ἰχθυόεντ᾽, ἀνέμοισι φορεύμενος ἀργαλέοισι,
φειδωλὴν ψυχῆς οὐδεμίην θέμενος.
ἄλλος γῆν τέμνων πολυδένδρεον, εἰς ἐνιαυτὸν
λατρεύει, τοῖσι καμπύλ᾽ ἄροτρα μέλει.
ἄλλος Ἀθηναίης τε καὶ Ἡφαίστου πολυτέχνεω
ἔργα δαεὶς, χειροῖν ξυλλέγεται βίοτον.
ἄλλος Ὀλυμπιάδων Μουσέων πάρα δῶρα διδαχθεὶς,
ἱμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενος.
ἄλλον μάντιν ἔθηκεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων·
ἔγνω δ᾽ ἀνδρὶ κακὸν τηλόθεν ἐρχόμενον,
ᾧ συνομαρτήσουσι θεοί· τὰ δὲ μόρσιμα πάντως
οὔτε τις οἰωνὸς ῥύσεται, οὔθ᾽ ἱερὰ,
οὔθ᾽ οἱ Παιῶνος πολυφαρμάκου ἔργον ἔχοντες
ἰητροὶ, καὶ τοῖς οὐδὲν ἔπεστι τέλος.

πολλάκι δ' ἐξ ὀλίγης ὀδύνης μέγα γίγνεται ἄλγος,
κοὐκ ἄν τις λύσαι ἤπια φάρμακα δούς·
τὸν δὲ κακαῖς νούσοισι κυκώμενον ἀργαλέαις τε
ἁψάμενος χειροῖν, αἶψα τίθησ' ὑγιῆ.
Μοῖρα δέ τοι θνητοῖσι κακὸν φέρει, ἠδὲ καὶ ἐσθλόν·
δῶρα δ' ἄφυκτα θεῶν γίγνεται ἀθανάτων.
πᾶσι δέ τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδε
πῇ σχήσειν μέλλει, χρήματος ἀρχομένου.
ἀλλ' ὁ μὲν εὐδοκιμεῖν πειρώμενος, οὐ προνοήσας,
ἐς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσε·
τῷ δὲ καλῶς ἔρδοντι θεὸς περὶ πάντα τίθησι
συντυχίην ἀγαθὴν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.
πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν.
οἳ γὰρ νῦν ἡμέων πλεῖστον ἔχουσι βίον,
διπλάσιον σπεύδουσι· τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
κέρδεά τοι θνητοῖς ὤπασαν ἀθάνατοι·
ἄτη δ' ἐξ αὐτῶν ἀναφαίνεται, ἣν ὁπόταν Ζεὺς
πέμψῃ τισομένην, ἄλλοτε κ' ἄλλος ἔχει.

VI.

Οὐδὲ μάκαρ οὐδεὶς πέλεται βροτός· ἀλλὰ πονηροὶ
πάντες, ὅσους θνητοὺς ἠέλιος καθορᾷ.

VII.

Ἔργμασιν ἐν μεγάλοις πᾶσιν ἁδεῖν χαλεπόν.

VIII.

Γνωμοσύνης δ' ἀφανὲς χαλεπώτατόν ἐστι νοῆσαι
μέτρον, ὃ δὴ πάντων πείρατα μοῦνον ἔχει.

IX.

Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

X.

Πάμπαν δ' ἀθανάτων ἀφανὴς νόος ἀνθρώποισι.

XI.

Τίκτει γὰρ κόρος ὕβριν, ὅταν πολὺς ὄλβος ἕπηται.

XII.

Ισόν τοι πλουτοῦσιν, ὅτῳ πολὺς ἄργυρός ἐστι
καὶ χρυσὸς, καὶ γῆς πυροφόρου πεδία,
ἵπποι θ', ἡμίονοί τε, καὶ ᾧ μόνα ταῦτα πάρεστι,
γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἁβρὰ παθεῖν,
παῖδός τ' ἠδὲ γυναικὸς· ὅταν δέ γε τῶνδ' ἀφίκηται
ὥρη, σὺν δ' ἥβη γίγνεται ἁρμοδία,
ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι. τὰ γὰρ περιώσια πάντα
χρήματ' ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς Ἀΐδην.
οὐδ' ἂν ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρείας
νούσους, οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.

XIII.

Πολλοὶ μὲν πλουτοῦσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πένονται.
ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμειψόμεθα
τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον· ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεὶ,
χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

XIV.

Παῖς μὲν ἄνηβος ἐὼν ἔτι νήπιος ἕρκος ὀδόντων
φύσας, ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἕπτ' ἔτεσι.

τοὺς δ' ἑτέρους ὅτε δὴ τελέσει θεὸς ἑπ7' ἐνιαυτοὺς,
ἥβης ἐκφαίνει σήματα γιγνομένης.
τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον ἀεξομένων ἐπὶ γυίων
λαχνοῦται, χροιῆς ἄνθος ἀμειβομένης.
τῇ δὲ τετάρτῃ πᾶς τις ἐν ἑβδομάδ' ἐςὶν ἄριςος
ἰσχὺν, οἵ τ' ἄνδρες σήματ' ἔχουσ' ἀρετῆς.
πέμπτῃ δ' ὥριον ἄνδρα γάμου μεμνημένον εἶναι,
καὶ παίδων ζητεῖν εἰσοπίσω γενεήν.
τῇ δ' ἕκτῃ περὶ πάντα καταρτύεται νόος ἀνδρὸς,
οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει.
ἑπτὰ δὲ νοῦν καὶ γλῶσσαν ἐν ἑβδομάσι μέγ' ἄριςος,
ὀκτώ τ'· ἀμφοτέρων τέσσαρα καὶ δέκ' ἔτη.
τῇ δ' ἐνάτῃ δύναται μὲν ἔτι, μαλακώτερα δ' αὐτοῦ,
πρὸς μεγάλην ἀρετὴν σώματι καὶ σοφίῃ.
τῇ δεκάτῃ δ', ὅτε δὴ τελέσει θεὸς ἑπ7' ἐνιαυτοὺς,
οὐκ ἂν ἄωρος ἐὼν μοῖραν ἔχοι θανάτου.

XV.

Ἡμετέρη δὲ πόλις κατὰ μὲν Διὸς οὔ ποτ' ὀλεῖται
αἶσαν, καὶ μακάρων θεῶν φρένας ἀθανάτων.
τοίη γὰρ μεγάθυμος ἐπίσκοπος ὀβριμοπάτρη
Παλλὰς Ἀθηναίη χεῖρας ὕπερθεν ἔχει.
αὐτοὶ δὲ φθείρειν μεγάλην πόλιν ἀφραδίῃσιν
ἀςοὶ βούλονται, χρήμασι πειθόμενοι,
δήμου θ' ἡγεμόνων ἄδικος νόος, οἷσιν ἑτοῖμον
ὕβριος ἐκ μεγάλης ἄλγεα πολλὰ παθεῖν.
οὐ γὰρ ἐπίςανται κατέχειν κόρον, οὐδὲ παρούσας
εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίῃ.

\- - - - - - - -

πλουτοῦσιν δ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενοι.

\- - - - - - - -

οὔθ' ἱερῶν κτεάνων, οὔτε τι δημοσίων
φειδόμενοι, κλέπτουσιν ἐφ' ἁρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλος,
οὐδὲ φυλάσσονται σεμνὰ Δίκης θέμεθλα,
ἣ σιγῶσα σύνοιδε τὰ γιγνόμενα, πρό τ' ἐόντα·
τῷ δὲ χρόνῳ πάντως ἦλθ' ἀποτισομένη.
ταύτῃ τοι πάσῃ πόλει ἔρχεται ἕλκος ἄφυκτον,
εἰς δὲ κακὴν ταχέως ἤλυθε δουλοσύνην,
ἣ στάσιν ἔμφυλον, πόλεμόν θ' εὕδοντ' ἐπεγείρει,
ὃς πολλῶν ἐρατὴν ὤλεσεν ἡλικίην.
ἐκ γὰρ δυσμενέων ταχέως πολυήρατον ἄστυ
τρύχεται ἐν συνόδοις τοῖς ἀδικοῦσι φίλους.
ταῦτα μὲν ἐν δήμῳ στρέφεται κακά· τῶν δὲ πενιχρῶν·
ἱκνοῦνται πολλοὶ γαῖαν ἐς ἀλλοδαπήν,
πραθέντες, δεσμοῖσί τ' ἀεικελίοισι δεθέντες.

\- - - - - - -

οὕτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ' ἑκάστῳ·
αὔλειοι δ' ἔτ' ἔχειν οὐκ ἐθέλουσι θύραι·
ὑψηλὸν δ' ὑπὲρ ἕρκος ὑπέρθορεν, εὗρε δὲ πάντως,
εἴ κε τις ἦ φεύγων ἐν μυχῷ ἦ θαλάμῳ.
ταῦτα διδάξαι θυμὸς Ἀθηναίους με κελεύει,
ὡς κακὰ πολλὰ πόλει δυσνομία παρέχει·
εὐνομία δ' εὔκοσμα καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει,
καὶ θαμὰ τοῖς ἀδίκοις ἀμφιτίθησι πέδας·
τραχέα λειαίνει, παύει κόρον, ὕβριν ἀμαυρεῖ,
αὐαίνει δ' ἄτης ἄνθεα φυόμενα,

εὐθύνει δὲ δίκας σκολιάς, ὑπερήφανά τ' ἔργα
πραΰνει, παύει δ' ἔργα διχοστασίης,
παύει δ' ἀργαλέης ἔριδος χόλον· ἔστι δ' ὑπ' αὐτῆς
πάντα κατ' ἀνθρώπους ἄρτια καὶ πινυτά.

XVI.

Αὐτὸς κῆρυξ ἦλθον ἀφ' ἱμερτῆς Σαλαμῖνος
κόσμον ἐπέων ᾠδὴν ἀντ' ἀγορῆς θέμενος.

* * * * *

εἴην δὴ τότ' ἐγὼ Φολεγάνδριος, ἢ Σικινίτης
ἀντί γ' Ἀθηναίου, πατρίδ' ἀμειψάμενος.
αἶψα γὰρ ἂν φάτις ἥδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο·
Ἀττικὸς οὗτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμῖν' ἀφέντων.

* * * * *

ἴομεν εἰς Σαλαμῖνα, μαχησόμενοι περὶ νήσου
ἱμερτῆς, χαλεπόν τ' αἶσχος ἀπωσόμενοι.

XVII.

Δείξει δὴ μανίην μὲν ἐμὴν βαιὸς χρόνος ἀστοῖς,
δείξει, ἀληθείης ἐς μέσον ἐρχομένης.

XVIII.

Ἐκ νεφέλης φέρεται χιόνος μένος ἠδὲ χαλάζης·
βροντὴ δ' ἐκ λαμπρᾶς γίγνεται ἀστεροπῆς·
ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα ταράσσεται· ἣν δέ τις αὐτὴν
μὴ κινῇ, πάντων ἐστὶ δικαιοτάτη.
ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὄλλυται· εἰς δὲ μονάρχου
δῆμος ἄϊδρις ἐὼν δουλοσύνην ἔπεσε.

XIX.

Εἰ δὲ πεπόνθατε δεινὰ δι' ὑμετέρην κακότητα,
μή τι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπαμφέρετε.
αὐτοὶ γὰρ τούτους ηὐξήσατε, ῥύσια δόντες,
καὶ διὰ ταῦτα κακὴν ἴσχετε δουλοσύνην.
ὑμέων δ' εἷς μὲν ἕκαστος ἀλώπεκος ἴχνεσι βαίνει,
ὕμμι δὲ σύμπασι χαῦνος ἔνεστι νόος.
εἰς γὰρ γλῶσσαν ὁρᾶτε, καὶ εἰς ἔπη αἱμύλου ἀνδρός·
εἰς ἔργον δ' οὐδὲν γιγνόμενον βλέπετε.

XX.

Δήμῳ μὲν γὰρ ἔδωκα τόσον κράτος, ὅσσον ἐπαρκεῖν,
τιμῆς οὔτ' ἀφελὼν, οὔτ' ἐπορεξάμενος·
οἳ δ' εἶχον δύναμιν, καὶ χρήμασιν ἦσαν ἀγητοὶ,
καὶ τοῖς ἐφρασάμην μηδὲν ἀεικὲς ἔχειν.
ἔστην δ' ἀμφιβαλὼν κρατερὸν σάκος ἀμφοτέροισι·
νικᾷν δ' οὐκ εἴασ' οὐδετέρους ἀδίκως.

XXI.

Ὧδ' ἂν δῆμος ἄριστα σὺν ἡγεμόνεσσιν ἕποιτο,
μήτε λίην ἀνεθεὶς, μήτε πιεζόμενος.

XXII.

Νείλου ἐπὶ προχοῇσι, Κανωβίδος ἐγγύθεν ἀκτῆς.

XXIII.

Πρὸς Φιλόκυπρον, ἕνα τῶν ἐν Κύπρῳ βασιλέων.

Νῦν δὲ σὺ μὲν Σολίοισι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἀνάσσων
τὴν πόλιν εὖ ναίοις, καὶ γένος ὑμέτερον.

αὐτὰρ ἐμὲ ξὺν νηῒ θοῇ κλεινῆς ἀπὸ νήσου
ἀσκηθῆ πέμποι Κύπρις ἰοστέφανος·
οἰκισμῷ δ' ἐπὶ τῷδε χάριν καὶ κῦδος ὀπάζοι
ἐσθλὸν, καὶ νόστον πατρίδ' ἐς ἡμετέρην.

XXIV.

Πρῶτα μὲν εὐχώμεσθα Διῒ Κρονίδῃ βασιλῆϊ,
θεσμοῖς τοῖσδε τύχην ἀγαθὴν καὶ κῦδος ὀπάσσαι.

XXV.

Οὐκ ἔφυ Σόλων βαθύφρων, οὐδὲ βουλήεις ἀνήρ.
ἐσθλὰ γὰρ θεοῦ διδόντος, αὐτὸς οὐκ ἐδέξατο·
περιβαλὼν δ' ἄγραν, ἀγασθεὶς οὐκ ἀνέσπασεν μέγα
δίκτυον, θυμοῦ θ' ἁμαρτῇ καὶ φρενῶν ἀποσφαλείς.
ἤθελον γάρ κεν κρατήσας, πλοῦτον ἄφθονον λαβὼν,
καὶ τυραννήσας Ἀθηνῶν μοῦνον ἡμέραν μίαν,
ἀσκὸς ὕστερον δεδάρθαι, κἀπιτετρίφθαι γένος.

XXVI.

Χαῦνα μὲν τότ' ἐφράσαντο, νῦν δ' ἐμοὶ χολούμενοι
λοξὸν ὀφθαλμοῖς ὁρῶσι πάντες ὥστε δήϊον.

XXVII.

Εἰ δὲ γῆς ἐφεισάμην
πατρίδος, τυραννίδος δὲ καὶ βίης ἀμειλίχου
οὐ καθηψάμην, μιάνας καὶ καταισχύνας κλέος,
οὐδὲν αἰδοῦμαι. πλέον γὰρ ὧδε νικήσειν δοκῶ
πάντας ἀνθρώπους.

XXVIII.

Συμμαρτυροίη ταῦτ' ἂν ἐν δίκῃ χρόνου
μήτηρ μεγίστη δαιμόνων Ὀλυμπίων
ἄριστα, Γῆ μέλαινα, τῆς ἐγώ ποτε
ὅρους ἀνεῖλον πολλαχῆ πεπηγότας,
πρόσθεν δὲ δουλεύσασα, νῦν ἐλευθέρα.
πολλοὺς δ' Ἀθήνας, πατρίδ' εἰς θεόκτιτον,
ἀνήγαγον πραθέντας, ἄλλον ἐκδίκως,
ἄλλον δικαίως, τοὺς δ' ἀναγκαίης ὕπο
χρησμὸν λέγοντας, γλῶσσαν οὐκ ἔτ' Ἀττικὴν
ἱέντας, ὡς ἂν πολλαχῆ πλανωμένους·
τοὺς δ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δουλοσύνην ἀεικέα
ἔχοντας, ἤδη δεσπότας τρομευμένους,
ἐλευθέρους ἔθηκα. ταῦτα μὲν κράτει,
ὁμοῦ βίαν τε καὶ δίκην συναρμόσας,
ἔρεξα, καὶ διῆλθον ὡς ὑπεσχόμην.
θεσμοὺς δ' ὁμοίως τῷ κακῷ τε κἀγαθῷ,
εὐθεῖαν εἰς ἕκαστον ἁρμόσας δίκην,
ἔγραψα. κέντρον δ' ἄλλος, ὡς ἐγώ, λαβὼν,
κακοφραδής τε καὶ φιλοκτήμων ἀνὴρ,
οὐκ ἂν κατέσχε δῆμον, οὔτ' ἐπαύσατο,
πρὶν ἂν ταράξας, πῖαρ ἐξέλῃ, γάλα.
\- \- \- \- \- \- \-
εἰ γὰρ ἤθελον
ἃ τοῖς ἐναντίοισιν ἥνδανεν τότε,
αὖθις δ' ἃ τοῖσιν ἀτέροις, δρᾶσαι κακὰ,
πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἥδ' ἐχηρώθη πόλις.

τῶν οὕνεκ᾽ ἀρχὴν πάντοθεν κυκεύμενος,
ὡς ἐν κυσὶν πολλαῖσιν ἐστράφην λύκος.

XXIX.

Ἃμα γὰρ ἄελπτα σὺν θεοῖσιν ἤνυσα,
ἄμα δ᾽ οὐ μάτην ἔρδον.

XXX.

Πίνουσι, καὶ τρώγουσιν, οἱ μὲν ἴτρια,
οἱ δ᾽ ἄρτον αὐτῶν, οἱ δὲ συμμεμιγμένους
γούρους φακοῖσι· κεῖθι δ᾽ οὔτε πεμμάτων
ἄπεστιν οὐδὲν, ἅσσ᾽ ἂν ἀνθρώποισι γῆ
φέρει μέλαινα· πάντα δ᾽ ἀφθόνως πάρα.

XXXI.

Πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον,
ὅρα μὴ κρυπτὸν ἔγχος ἔχων
κραδίῃ, φαιδρῷ
προσεννέπῃ προσώπῳ,
γλῶσσα δέ οἱ διχόμυθος
ἐκ μελαίνης φρενὸς γεγωνῇ.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΣΟΛΩΝΟΣ.

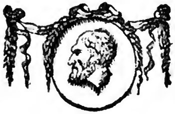

SOLONIS

QUÆ SUNT APUD STOBÆUM INTERPRETE H. GROTIO.

I. Tit. CXXIII.

Ne mihi sit lethum planctu sine: sed mea tristes
funera amicorum condecorent lachrymæ.

V. Tit. IX.

Mnemosynæ magnique Jovis sanctissima proles,
exaudite preces, quas fero, Pierides:
ut florens homines inter rumore secundo
a Diis concessa prosperitate fruar:
quem metuant hostes, & quem vereantur amici,
his placidum, ast illis fortiter horribilem.
Divitias habuisse velim: sed non bene partas
non cupiam: seris Pœna venit pedibus.
Stant veluti solido fultis adamante columnis
hæ, quas alma Deûm gratia mittit, opes.
Non intrat male parta domum fortuna benigno
numine, sed vetitis artibus implicita
obluctans sequitur: mox sese in damna resolvit:
&, velut ex parvo nascitur igne rogus,
principio tenui sic finit maxima clades:
nam male quæsitis non datur esse diu:
prospicit in finem longe Deus: ac velut olim
vere novo nebulas discutiunt animæ,
quæ postquam ex imo fluctus civere profundo,
telluris volitant per sola frugiferæ,

vaſtantes ſata læta: dein ſe in ſidera tollunt:
tollunt, & ſubito blanda ſerena micant:
ipſe comas puro diffundit lumine Titan:
aſpicere eſt toto nubila nulla polo:
ſic ſe habet ira Jovis: non, qui mortalibus eſt mos,
mens illi quovis crimine læſa tumet:
nec latet æternum ſceleris ſibi conſcius auctor:
arcanum facinus ſcit reſerare dies.
Serius aut citius pœnæ delicta ſequuntur:
nec ſi quis viſus fata Deûm effugere,
nulla manet merces. Aliena piacula pendent,
aut nati, aut natis proſata poſteritas.
At nos tantumdem juſtoſque maloſque valere
credimus, atque intus ſat ſibi quiſque placet,
donec ſupplicio tactus dolet: ante petacem
ſpes animum vanis lactat imaginibus,
nec ſibi deſiſtit placidam ſpondere ſalutem,
aſpera quem vaſtat nec medicanda lues.
Sæpe etiam pavidus fortis ſibi nomina ponit,
& turpis facie ſe putat eſſe bona.
Eſt qui paupertie preſſus jacet, & tamen audet
ingentes animo fingere divitias.
Nil intentatum. Secat ille cupidine lucri
cœrula monſtriferos quos agit unda ſinus:
nec metuit nimbos iterumque iterumque furentes
exſpectare, animæ prodigus ipſe ſuæ.
Alter humum curvo Cerealem verſat aratro,
autumnumve ſatis provocat arboribus.
Pars manibus victum quærunt, arteſque fatigant
Palladis ingenio Mulciberique datas.
Aſt aliis Muſæ, dulces ante omnia Muſæ,
doctrinæ multo nectare corda rigant.

Alter Apollineo donatus munere vates,
omne malum, multo quam venit ante, docet:
verba Dei præſtant. Fato quæcunque manet ſors,
non hanc avertet victima, ſed nec aves,
nec qui pæonias ægris mortalibus herbas
ſæpe erraturam ferre laborat opem.
Sæpe dolor tenuis morbos produxit acerbos,
tollere quos nullis ſit medicaminibus:
ſæpe diu ſævo jactatum corporis æſtu
contactu ſanum reddidit una manus.
Sic fato ſors læta venit; contraria fato:
nec vitare datur quæ placuere Deis.
Omnia confuſis ſunt plena tumultibus, & quo
exeat inceptum non videt auctor opus.
Hinc qui ſollicite momenta expendit agendi,
imprudens magnis luctibus obruitur:
& temere aggreſſis divino munere felix
exitus abſolvit non bona conſilia.
Divitiis nullus modus eſt, nec finis habendi:
nam quibus inprimis res nitet ampla domi,
bis tantum cupiunt. Et quis ſatiaverit omnes?
Humano generi commoda dant Superi:
commoda ſed Noxam pariunt: qua Juppiter uſus
vindice, nunc illum, mox alium feriet.

VI. Tit. XCVIII.

Nemo beatus homo eſt: ſed pars adſcripta dolorum
omnibus ætherium quos jubar irradiat.

XII. Tit. XCVII.

Non eſt ille magis dives, cui copia multa
argenti atque auri eſt, plenaque farre ſeges,

muli & cornipedes; quam ſi quis nil habet, extra
quod ventri ſatis eſt & lateri & pedibus,
deliciasque tori. Nam quum maturuit ætas,
& vita in medio florida curriculo eſt,
has ſolas homo ſentit opes. Quæcunque ſuperſunt,
nil horum ad Stygias nos comitatur aquas.
Nec mors muneribus, nec morbi cedere norunt,
nec ſerpens tremulo curva ſenecta pede.

XIII. Tit. I.

Sæpe mali dites, & fortibus inſtat egeſtas:
at mihi virtutis munera divitiis
permutare nefas. Manet usque immobilis illa:
at fluxas nunc hic, nunc habet alter opes.

XV.

SOLONIS ELEGIA

CITATA A DEMOSTHENE, CONVERSA A PHILIPPO MELANCHTHONE.

Non urbem ſuperi cupiunt evertere noſtram:
& nobis, niſi ſint numina læſa, favent:
ac noſtræ cuſtos arcis Tritonia Pallas
perpetua cura mœnia noſtra tegit.
Ipſi ſed patriam ſceleratis mentibus ultro
conantur cives dilacerare ſuam.
Nam pretio quidam vendunt legesque fidemque,
aurum qui nullo jure modoque petunt.
Sævitiam exercent, rapiuntque tyrannida quidam,
induat ut juſtus civibus arma dolor.
Pars ſtudet & ſarcire domeſtica damna rapinis,
exhauſit patrias quum male luxus opes:

diripiuntque

diripiuntque urbis patrimonia publica noſtræ,
    & ſibi divitias vique doloque parant:
& non Juſtitiæ formidant numen & iram,
    conſiliis Superûm quæ Dea ſemper adeſt.
Hæc oculis cernit vigilantibus omnia facta:
    nemo putet, falli numina poſſe Deûm.
Et quamvis pœnas differt aliquando, tacetque,
    mente tamen memori facta nefanda notat.
Exigit & tandem pœnas. Non regna, nec urbes
    effugiunt clades, quas meruere, graves.
Hinc urbs divitiis quondam imperioque ſuperba,
    ſervitii patitur triſtia jura modo:
aut rabidi cives in mutua vulnera ſtringunt
    exorta gladios ſeditione ſuos:
aut validos hoſtes ſine cauſa forte laceſſunt,
    ſopitumque movent quod fuit ante malum.
Namque urbs, quæ ſocios injuſtis provocat armis,
    mox ruet, & ſubitis eſt peritura modis.
Caſibus his validæ gentes delentur, & urbes,
    pro ſpreta pœnas quæ pietate luunt.
Et ſi qui excidio patriæ fortaſſe ſuperſunt,
    poſthac fata illos non leviora manent.
Extorres, ſine ſpe, ſine ſede, inopesque vagantur,
    aut emti pretio vincula dura gerunt.
Sic partem fert quiſque ſuam, quum publica clades
    incidit, & prohibet janua nulla malum.
Non latebræ quemquam fugientem abſcondere poſſunt:
    in thalamos penetrant publica damna tuos.
Hæc moneo cives, nec fabula ficta putanda eſt:
    leges atque Deum ſpernere, crede, nocet.
Sed placidam retinet pacem reverentia juris,
    peccanti quæ non parcere lenta ſolet.

Hæc prohibet turpem luxum, frænatque rebelles,
    creſcere nec patitur ſemina ſparſa mali:
judicis emendat fraudes, violentaque facta
    naſci inter cives diſſidiumque vetat.
Denique vita hominum tranquilla & honeſta manebit,
    ſervandi leges dum pia cura manet.

ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ ΜΙΛΗΣΙΟΥ.

I.

Χρηΐζων πλούτου, μελέτην ἔχε πίονος ἀγροῦ.
ἀγρὸν γάρ τε λέγουσιν Ἀμαλθείης κέρας εἶναι.

II.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· Τετόρων ἀπὸ τῶνδ᾽ ἐγένοντο
φῦλα γυναικείων. ἡ μὲν κυνὸς, ἡ δὲ μελίσσης,
ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς, ἡ δ᾽ ἵππου χαιτηέσσης.
εὔφορος ἥδε, ταχεῖα, περίδρομος, εἶδος ἀρίστη.
ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς, οὔτ᾽ ἂρ κακὴ, οὐδὲ μὲν ἐσθλή.
ἡ δὲ κυνὸς, χαλεπή τε καὶ ἄγριος. ἡ δὲ μελίσσης,
οἰκονόμος τ᾽ ἀγαθὴ, καὶ ἐπίσταται ἐργάζεσθαι,
ἧς εὔχου, φίλ᾽ ἑταῖρε, λαχεῖν γάμον ἱμερόεντα.

III.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· Τί πλέον γένος εὐγενὲς εἶναι,
οἷς οὔτ᾽ ἐν μύθοις ἕπεται χάρις, οὔτ᾽ ἐνὶ βουλῇ;

IV.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· Πόλις ἐν σκοπέλῳ κατὰ κόσμον
οἰκεῦσα σμικρὴ, κρείσσων Νίνου ἀφραινούσης.

V.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· Λέριοι κακοί· οὐχ ὁ μὲν, ὃς δ᾽ οὔ·
πάντες, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης Λέριος.

VI.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· Χρή τοι τὸν ἑταῖρον ἑταίρῳ
φροντίζειν ἅσσ᾽ ἂν περιγογγύζωσι πολῖται.

VII.

Χρὴ δ᾽ ἐν συμποσίῳ, κυλίκων περινισσομενάων,
ἡδέα κωτίλλοντα καθήμενον οἰνοποτάζειν.

PHOCYLIDIS MILESII

QUÆ APUD STOBÆUM SUNT HUGONE GROTIO INTERPRETE.

I. Tit. LVI.

Quiſquis opes quærit, glebæ ſibi comparet uber:
nam rus eſt vere illud, habet quod Copia, cornu.

II. Tit. LXXIII.

Hæc quoque Phocylidæ: Rebus de quatuor ortum
gens muliebris habet. Nam pars cane, pars ape nata eſt,
pars ſue, pars & equa. Sed quam generavit equæ vis,
fœcunda eſt, agilis, vaga, formoſiſſima vultu.
De ſue quæ genita eſt, inter pravamque bonamque,
trux & difficilis. Quæ de cane, gnara laborum,
fida domus cuſtos. Ape quæ ſolerte creata eſt,
hanc thalami ſociam votis ardentibus opta.

III. Tit. LXXXVII.

Hæc quoque Phocylidæ: Pars maxima nobilitatis
nil aut conſilio pollent, aut voce diſerta.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

I.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ᾽ ἔμπεδον αἰεί.
ἓν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνήρ·
ΟΙΗΠΕΡ ΦΥΛΛΩΝ ΓΕΝΕΗ, ΤΟΙΗΔΕ ΚΑΙ ΑΝΔΡΩΝ.
παῦροί μιν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι
στέρνοις ἐγκατέθεντο. πάρεστι γὰρ ἐλπὶς ἑκάστῳ,
ἀνδρῶν ἥ τε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.
θνητῶν δ᾽ ὄφρα τις ἄνθος ἔχῃ πολυήρατον ἥβης,
κοῦφον ἔχων θυμὸν, πόλλ᾽ ἀτέλεστα νοεῖ.
οὔτε γὰρ ἐλπίδ᾽ ἔχει γηρασσέμεν, οὔτε θανεῖσθαι,
οὐδ᾽, ὑγιὴς ὅταν ᾖ, φροντίδ᾽ ἔχει καμάτου.
νήπιοι, οἷς ταύτῃ κεῖται νόος, οὐδέ τ᾽ ἴσασιν
ὡς χρόνος ἔσθ᾽ ἥβης καὶ βιότου ὀλίγος
θνητοῖς. ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βιότου ποτὶ τέρμα
ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλῆθι χαριζόμενος.

II.

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Χωρὶς γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον
τὰ πρῶτα. τὴν μὲν ἐξ ὑὸς τανύτριχος,
τῇ πάντ᾽ ἀν᾽ οἶκον βορβόρῳ πεφυρμένα
ἄκοσμα κεῖται, καὶ κυλινδεῖται χαμαί·
αὐτὴ δ᾽ ἄλουτος, ἄπλυτός τ᾽ ἐν εἵμασιν,
ἐν κοπρίῃσιν ἡμένη πιαίνεται.

Τὴν δ' ἐξ ἀλιτρῆς θεὸς ἔθηκ' ἀλώπεκος
γυναῖκα, πάντων ἴδριν· οὐδέ μιν κακῶν
λέληθεν οὐδὲν, οὐδὲ τῶν ἀμεινόνων.
τὸ μὲν γὰρ αὐτῆς ἐστι πολλάκις κακὸν,
τὸ δ' ἐσθλόν· ὀργὴν δ' ἄλλοτ' ἀλλοίην ἔχει.
Τὴν δ' ἐκ κυνὸς λιτουργὸν, αὐτομήτορα,
ἣ πάντ' ἀκοῦσαι, πάντα δ' εἰδέναι θέλει,
πάντη δὲ παπταίνουσα καὶ πλανωμένη,
λέληκεν, ἢν καὶ μηδέν' ἀνθρώπων ὁρᾷ.
παύσειε δ' ἄν μιν οὔτ' ἀπειλήσας ἀνὴρ,
οὐδ' εἰ χολωθεὶς ἐξαράξειεν λίθῳ
ὀδόντας, οὐδ' ἂν μειλίχως μυθεύμενος,
οὐδ' εἰ παρὰ ξείνοισιν ἡμένη τύχοι·
ἀλλ' ἐμπέδως ἄπρηκτον αὑονὴν ἔχει.
Τὴν δὲ πλάσαντες γηΐνην Ὀλύμπιοι,
ἔδωκαν ἀνδρὶ πονηρόν· οὔτε γὰρ κακὸν,
οὔτ' ἐσθλὸν οὐδὲν οἶδε τοιαύτη γυνή·
ἔργον δὲ μοῦνον, ἐσθίειν, ἐπίσταται·
κοὔτ', ἂν κακὸν χειμῶνα ποιήσῃ θεὸς,
ῥιγῶσα, δίφρον ἇσσον ἕλκεται πυρός.
Τὴν δ' ἐκ θαλάσσης ἐν φρεσίν γ' ἤδη νόει.
τὴν μὲν γελᾷ τε καὶ γέγηθεν ἡμέρην.
ἐπαινέσει μιν ξεῖνος ἐν δόμοις ἰδών·
Οὐκ ἔστιν ἄλλη τῆσδε λωΐων γυνὴ
ἐν πᾶσιν ἀνθρώποισιν, οὐδὲ καλλίων.
τὴν δ', οὐκ ἀνεκτὸς οὐδ' ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν,
οὔτ' ἇσσον ἐλθεῖν, ἀλλὰ μαίνεται τότε
ἄπλητον, ὥσπερ ἀμφὶ τέκνοισιν κύων.

ἀμείλιχος δὲ πᾶσι κἀποθυμίη,
ἐχθροῖσιν ἶσα καὶ φίλοισι, γίγνεται.
ὥσπερ θάλασσα πολλάκις μὲν ἀτρεμὴς
ἕστηκ᾽ ἀπήμων, χάρμα ναύτῃσιν μέγα,
θέρεος ἐν ὥρῃ, πολλάκις δὲ μαίνεται
βαρυκτύποισι κύμασιν φορευμένη·
ταύτῃ μάλιστ᾽ ἔοικε τοιαύτη γυνὴ
ὀργήν· φυὴν δ᾽, ὡς πόντος, ἀλλοίην ἔχει.
Τὴν δ᾽ ἐκ σποδιῆς τε καὶ παλιντριβέος ὄνου,
ἣ σύν τ᾽ ἀνάγκῃ, σύν τ᾽ ἐνιπῇσιν μόγις
ἔρεξεν ὧν ἅπαντα, καὶ πονήσατο
ἀρεστά· τόφρα δ᾽ ἐσθίει μὲν ἐν μυχῷ
προνύξ, προῆμαρ, ἐσθίει δ᾽ ἐπ᾽ ἐσχάρῃ·
ὅμως δὲ καὶ πρὸς ἔργον ἀφροδίσιον
ἐλθόνθ᾽ ἑταῖρον ὁντινοῦν ἐδέξατο.
Τὴν δ᾽ ἐκ γαλῆς, δύστηνον οἰζυρὸν γένος.
κείνῃ γὰρ οὔ τι καλὸν οὐδ᾽ ἐφίμερον
πρόσεστιν, οὐδὲ τερπνὸν, οὐδ᾽ ἐράσμιον·
εὐνῆς δ᾽ ἀδηνής ἐστιν ἀφροδισίης,
τὸν δ᾽ ἄνδρα τὸν συνόντα ναυσίῃ διδοῖ·
κλέπτουσα δ᾽ ἔρδει πολλὰ γείτονας κακὰ,
ἄθυτα δ᾽ ἱρὰ πολλάκις κατεσθίει.
Τὴν δ᾽ ἵππος ἁβροχαιτέεσσ᾽ ἐγείνατο,
ἣ δούλι᾽ ἔργα καὶ δύην περιτρέπει·
κοὔτ᾽ ἂν μύλης ψαύσειεν, οὔτε κόσκινον
ἄρειεν, οὔτε κόπρον ἐξ οἴκου βάλοι,
οὔτε πρὸς ἰπνὸν, ἀσβολὴν ἀλευμένη,
ἵζοιτ᾽, ἀνάγκῃ δ᾽ ἄνδρα ποιεῖται φίλον.

λοῦται

λοῦται δὲ πάσης ἡμέρης ἀπὸ ῥύπον
δὶς, ἄλλοτε τρὶς, καὶ μύροις ἀλείφεται·
ἀεὶ δὲ χαίτην ἐκτενισμένην φορεῖ,
βαθεῖαν, ἀνθέμοισιν ἐσκιασμένην.
καλὸν μὲν ὦν θέημα τοιαύτη γυνὴ
ἄλλοισι· τῷ δ᾽ ἔχοντι γίγνεται κακὸν,
ἢν μή τις ἢ τύραννος, ἢ σκηπτοῦχος ᾖ,
ὅστις τοιούτοις θυμὸν ἀγλαΐζεται.
Τὴν δ᾽ ἐκ πιθήκου· τοῦτο δὴ διακριδὸν
Ζεὺς ἀνδράσιν μέγιστον ὤπασεν κακόν.
αἴσχιστα μὲν πρόσωπα· τοιαύτη γυνὴ
εἶσιν δι᾽ ἄστεος πᾶσιν ἀνθρώποις γέλως.
ἐπ᾽ αὐχένα βραχεῖα κινεῖται μόγις,
ἄπυγος, αὐτόκωλος. ἆ τάλας ἀνὴρ
ὅς τις κακὸν τοιοῦτον ἀγκαλίζεται.
δήνεα δὲ πάντα καὶ τρόπους ἐπίσταται,
ὥσπερ πίθηκος, οὐδέ οἱ γέλως μέλει.
οὐδ᾽ ἄν τιν᾽ εὖ ἔρξειεν, ἀλλὰ τοῦθ᾽ ὁρᾷ,
καὶ τοῦτο πᾶσαν ἡμέρην βουλεύεται,
ὅκως τι, χὠς μέγιστον, ἔρξειεν κακόν.
Τὴν δ᾽ ἐκ μελίσσης. τήν τις εὐτυχεῖ λαβών.
κείνῃ γὰρ οἴῃ μῶμος οὐ προσιζάνει·
θάλλει δ᾽ ὑπ᾽ αὐτῆς κἀπαέξεται βίος·
φίλη δὲ σὺν φιλεῦντι γηράσκει πόσει,
τεκοῦσα καλὸν κ᾽ οὐνομάκλυτον γένος·
κἀριπρεπὴς μὲν ἐν γυναιξὶ γίγνεται
πάσῃσι, θείη δ᾽ ἀμφιδέδρομεν χάρις·
οὐδ᾽ ἐν γυναιξὶν ἥδεται καθημένη,

ὅκου λέγουσιν ἀφροδισίους λόγους.
τοίας γυναῖκας ἀνδράσιν χαρίζεται
Ζεὺς τὰς ἀρίστας, καὶ πολυφραδεστάτας.
Τὰ δ' ἄλλα φῦλα ταῦτα μηχανῇ Διὸς
ἔστιν τε πάντα, καὶ παρ' ἀνδράσιν μένει.
Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακόν,
γυναῖκας· ἤν τι καὶ δοκῶσιν ὠφελεῖν,
ἔχοντί τοι μάλιστα γίγνεται κακόν.
οὐ γάρ κοτ' εὔφρων ἡμέρην διέρχεται
ἅπασαν, ὅστις σὺν γυναικὶ πέλεται·
οὐδ' αἶψα λιμὸν ἐκ δόμων ἀπώσεται,
ἐχθρὸν συνοικητῆρα, δυσμενέα θεόν.
ἀνὴρ δ' ὅταν μάλιστα θυμηδεῖν δοκῇ
κατ' οἶκον, ἢ θεοῦ μοῖραν, ἢ ἀνθρώπου χάριν,
εὑροῦσα μῶμον ἐς μάχην κορύσσεται.
ὅκου γυνὴ γάρ ἐστιν, οὐδ' ἐς οἰκίην
ξεῖνον μολόντα προφρόνως δεχοίατο.
ἥτις δέ τοι μάλιστα σωφρονεῖν δοκεῖ,
αὕτη μέγιστα τυγχάνει λωβωμένη.
κεχηνότος γὰρ ἀνδρὸς - - - -
- - - - οἱ δὲ γείτονες
χαίρουσ' ὁρῶντες καὶ τόν, ὡς ἁμαρτάνει.
τὴν ἣν δ' ἕκαστος αἰνέσει μεμνημένος
γυναῖκα, τὴν δὲ τοὐτέρου μωμήσεται·
ἴσην δ' ἔχοντες μοῖραν οὐ γιγνώσκομεν.
Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακόν,
καὶ δεσμὸν ἀμφέθηκεν ἄρρηκτον πέδη.
ἐξ οὗ τε τοὺς μὲν Ἀΐδης ἐδέξατο
γυναικὸς εἵνεκ' ἀμφιδηριωμένους.

III.

Γυναικὸς οὐδὲν χρῆμ' ἀνὴρ ληΐζεται
ἐσθλῆς ἄμεινον, οὐδὲ ῥίγιον κακῆς.

IV.

Ὦ παῖ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος
πάντων, ὅσ' ἐστὶ, καὶ τίθησ' ὅπῃ θέλει.
νοῦς δ' οὐκ ἐπ' ἀνθρώποισιν· ἀλλ' ἐφήμεροι
ἀεὶ βροτοὶ δὴ ζῶμεν, οὐδὲν εἰδότες,
ὅπως ἕκαστον ἐκτελευτήσει θεός.
ἐλπὶς δὲ πάντας κἀπιπειθείη τρέφει
ἄπρηκτον ὁρμαίνοντας. οἱ μὲν ἡμέρην
μένουσιν ἐλθεῖν, οἱ δ' ἐτέων περιτροπάς.
νέωτα δ' οὐδεὶς ὅστις οὐ δοκεῖ βροτῶν
πλούτῳ τε κἀγαθοῖσιν ἵξεσθαι φίλον.
φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβὸν,
πρὶν τέρμ' ἵκηται· τοὺς δὲ δύστηνοι νόσοι
φθείρουσι θνητῶν· τοὺς δ' Ἄρει δεδμημένους
πέμπει μελαίνης Ἀΐδης ὑπὸ χθονός·
οἱ δ' ἐν θαλάσσῃ, λαίλαπι κλονεύμενοι
καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἁλὸς,
θνήσκουσιν, εὖτ' ἂν μὴ δυνήσωνται ζώειν·
οἱ δ' ἀγχόνην ἥψαντο δυστήνῳ μόρῳ,
καὐτάγρετοι λείπουσιν ἡλίου φάος.
οὕτω κακῶν ἄπ' οὐδέν· ἀλλὰ μυρίαι
βροτοῖσι κῆρες, κἀνεπίφραστοι δύαι,
καὶ πήματ' ἐστίν· εἰ δ' ἐμοὶ πιθοίατο,

οὐκ ἂν κακῶν ἐρῷμεν, οὐδ' ἐν ἄλγεσι
κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκιζοίμεθα.

V.

Πάμπαν δ' ἄμωμος οὔτις, οὐδ' ἀκήριος.

VI.

Τοῦ μὲν θανόντος οὐκ ἂν ἐνθυμοίμεθα,
εἴ τι φρονοῖμεν, πλεῖον ἡμέρας μιᾶς.

VII.

Ο δ' αὖ θάνατος ἔκιχε καὶ τὸν φυγόμαχον.

VIII.

Ανθρωπος ἐὼν, μήποτε φήσῃς
ὅ τι γενήσεται,
μηδ' ἄνδρα ἰδὼν, ὅσον ἐσσεῖται
χρόνον. ὠκεῖα γὰρ οὐδὲ τανυπτερύγου μυίας
οὕτως ἁ μετάστασις.

IX.

Βιοτῆς μὲν γὰρ
χρόνος ἐστὶ βραχύς· κρυφθεὶς δ' ὑπὸ γῆς
κεῖται θνητὸς τὸν ἅπαντα χρόνον.

X.

Ζεὺς πάντων αὐτὸς φάρμακα μοῦνος ἔχει.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

SIMONIDIS

QUÆ APUD STOBÆUM SUNT H. GROTIO INTERPRETE.

I. Tit. XCVIII.

Veridico Chius dixerat ore Senex:
Eſt ſimilis plane foliis humana propago.
Sed pauci iſta ſuis auribus hauſta, ſimul
mentibus inſcripſere. Fovet ſpes credula cunctos,
quæ ſeſe juvenum cordibus inſinuat.
Nam dum multivoli floret vaga temporis ætas,
multa homines volvunt irrita conſilia.
Quin neque tunc lethi mordet, neque cura ſenectæ
pectora, nec morbos membra timent vegeta.
Tantilla eſt miſeris ſapientia, nec videt ævi
atque juventutis quam breve ſit ſpatium.
Tu monitus meliora, datur dum vivere, vive:
vive inquam, & Genio comiter obſequere.

II. Tit. LXXIII.

Non fecit unam feminæ mentem Deus.
Eſt quæ parentis hiſpidæ morem refert
ſuis propago, tota res cujus domi
proſtrata turpi ſordet in cœno ac ſitu:
at ipſa nunquam lota, cultu ſquallido,
pingueſcit alto confidens in ſtercore.
Eſt, ex maligna vulpe quam finxit Deus,
ſagace mente præditam, cujus nihil
boni malive præterit ſolertiam:
quin ipſa ſeſe, moris alterni, bonam
malamque præbet, blanda & irritabilis.

At quæ parentem ſedula expreſſit canem,
audire quærit omnia & noſſe omnia,
vagans, oberrans, lumine emiſſitio,
tollens latratum ſæpe viſo nemine:
illam nec ullis comprimet conjunx minis,
nec ſi ille malas rudere edentaverit,
nec ſi benignos mollis affatus paret:
tum ſæpe, quamvis hoſpites juxta ſedens,
inefficaces ſtulta clamores movet.

Eſt, quam Deorum finxit e limo manus,
durum marito tædium: quæ neſcia
boni malique deſidem vitam trahit:
opus nec ullum docta, præter mandere.
Nec, quum gelaſcit horrido cœlum Jove,
ſaltem crepanti proximat ſellam foco.

Mari creatam jam mihi conſidera.
Modo hæc renidet læta per totum diem,
ut laudet illam quisquis ignotus videt,
juretque nullam reperiri feminam
aut pulchriorem, aut cultiorem moribus:
modo illa rurſus viſu & affatu gravis,
ut ferre nemo poſſit, horrendum furit,
velut canis ſuccincta catulorum grege,
infenſa cunctis, trux & implacabilis,
amici & hoſtis neſciens diſcrimina.
Ut ſæpe, venti quum tenent ſilentium,
æſtiva ridet unda pacati maris
blandita nautis: ſæpe quum nimbi irruunt,
horreſcit altis intonata fluctibus:
ſic illa & iras tollit, & ponit truces,
pontique ritu mobiles æſtus habet.

Afellus at quam gignit & piger cinis,
neceffitatis lege ineluctabili
minifque adacta, quod viro juffum, facit:
furtim interim qua nocte, qua poteft die,
fefe faginat, & vel ad focum vorat:
nec delicate feligens adulteros,
cuivis roganti comiter morem gerit.
At fele natum, trifte & infelix genus:
in hac benignum & illecebrofum nihil,
nil reperire eft dulce, nil amabile:
intacta lecti gaudiis, fpernit virum
faftidiofæ plena contumaciæ:
multumque, fed per furta, vicinis nocet:
polluct a ab aris abliguritum venit.
At quam fuperbus edidit jubis equus,
fpernit laboris omne fervilis genus:
non illa cribrum, non molam tangit manu:
non, fi quid ufquam fordidum, everrat domo:
ingens federe credit ad furnum nefas,
perofa fumum: fponte nil præftat viro:
fed bis lavatur de die, vel ter quoque,
& delibutum corpus unguentis habet:
difcriminatas pectine exili comas
gaudet revinctis impedire floribus:
extraneorum vifibus fpectaculum
dulce atque amœnum, conjugi damnum grave,
ni forte rex fit aut fuperbus fatrapa
impendiofo lætus oblectamine.
Deformis autem fimiæ propaginem
Deus maritis peffimam mifit luem:
nam quum per urbis publicam incedit viam,
turpi ore debet omnibus ludibrium,

cervice parva, vix ut inflecti queat,
inclunis & crus tota: vir certe miser
in cujus ista pestis amplexus venit:
consilia novit omnia atque omnes dolos,
ut æmulator simius: risu abstinct,
nec demeretur quempiam: hoc unum videt,
totosque secum sola consultat dies,
quo machinatu maximum incœptet malum.
Api beatus prosatam qui duxerit,
in qua invenire nil potest calumnia;
florescit ejus vita matrimonio:
amans amanti consenescit conjugi:
stirps unde prodit pulchra, rumoris boni:
multum illa vincit quicquid est sexus sui:
divina toto gratia in vultu micat:
nec feminarum garrulos cœtus adit
libidinosis prurientes vocibus.
Tales benignus Juppiter donat viris
prudente nuptas corde, casto corpore.
Sed & priores feminæ nutu Jovis
olim exstitere, & nunc adhærescunt viris.
Hanc ille finxit maximam mortalibus
crucem. Licet putantur ad multa utiles,
qui vivit una, sentiet quid sit mali.
Nam lætus unum transiget nunquam diem,
cum femina qui degit ætatem suam:
vix Esuriginem a suo aspellet lare,
ferale numen, triste contubernium.
Quin quum maritus gaudio quam maxime
divinitus tentatur aut humanitus,
illa ad querelas jurgiumque accingitur.
Quacunque vero femina in domo est, ibi

hospes

hoſpes benigne nullus excipi poteſt.
Deinde quæ videtur apprime bona,
hæc vero hiantem maxime illudit viri
ſecuritatem. Gaudet infortunio,
malignitatis mos ut eſt, vicinia.
Quumque iſta fiant, cuique laudatur ſua;
culpatur uxor alteri quæ contigit:
nec nos eadem ſorte ſentimus premi.
Mali repertor quippe tanti Juppiter
adſabricavit vinculum inſolubile.
Hinc cæde multos Orcus alterna accipit
effaſcinatos feminarum amoribus.

IV. Tit. XCVIII.

O nate, metas Juppiter rerum omnium
habet penes ſe, quoque vult figit loco.
Mens nulla nobis. Victitamus in diem
ultro citroque curſitantes, inſcii
quem cuique finem deſtinet rector Deus.
Omnes inani ſpes fovet fiducia
nil promoventes. Alter exſpectat diem
venire, longas alter annorum vices:
nec eſt, futurum qui ſibi non ſpondeat
Janum faventem copia & pecuniis.
Sed vota nondum conſecutos occupat
triſtis ſenectus, acris aut morbi lues
conſumit artus, ſævus aut Martis furor
mittit peremtos ſub domum Plutoniam:
aut dum procellæ vortices vi ſuſcitant,
Neptunus alto ſorbet oppreſſos ſalo,
quum terminavit Parca vivendi ambitum.
Sunt, qui micantem deſerunt ultro diem,

ſibique nodo ſpiritus claudunt viam.
Nil a malis immune. Sed mortalium
ſubjecta fertur mille ſors incommodis
& mille damnis. Si mihi fides foret,
nos ſponte noſtris non adeſſemus malis,
addiceremus corda nec doloribus.

V. Tit. CV.

Illæſa nulli vita, nec culpa vacans.

VI. Tit. CXXV.

Nos de peremtis cura, ſi pectus ſapit,
mordebit una non diutius die.

VII. Tit. CXIX.

Mors & fugacem perſequitur virum.

VIII. Tit. CV.

Quid ventura ferat ſors homini, parce homo dicere,
nec fave augurio, quanta viro vita, quis exitus.
Nam non tam rapidis acta fugit muſca volatibus,
quam lapſæ ſubita res hominum prætereunt vice.

IX. Tit. CXXII.

Breve mortalis ſpatium vitæ.
Dein clauſus homo tellure jacet
tempus in omne.

X. Excerpt. de R. N. Tit. III.

Ipſe Deus, cunctis quo medeatur, habet.

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ ὡς διάκεινται,
τίμα· καὶ σέβου ὅρκον, ἔπειθ᾽ ἥρωας ἀγαυούς.
τούς τε καταχθονίους σέβε δαίμονας, ἔννομα ῥέζων·
τούς τε γονεῖς τίμα, τούς τ᾽ ἄγχιστ᾽ ἐκγεγαῶτας·
τῶν δ᾽ ἄλλων ἀρετῇ ποιεῦ φίλον ὅς τις ἄριστος.
πραέσι δ᾽ εἶκε λόγοις, ἔργοισί τ᾽ ἐπωφελίμοισι.
μηδ᾽ ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς,
ὄφρα δύνῃ· δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.
ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κρατεῖν δ᾽ εἰθίζεο τῶνδε,
γαστρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε,
καὶ θυμοῦ. πρήξεις δ᾽ αἰσχρόν ποτε, μήτε μετ᾽ ἄλλου,
μήτ᾽ ἰδίῃ· πάντων δὲ μάλιστ᾽ αἰσχύνεο σαυτόν.
εἶτα δικαιοσύνην ἄσκει ἔργῳ τε λόγῳ τε.
μηδ᾽ ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε.
ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασι.
χρήματα δ᾽ ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φίλει, ἄλλοτ᾽ ὀλέσσαι.
ὅσσα τε δαιμονίῃσι τύχαις βροτοὶ ἄλγε᾽ ἔχουσιν,
ἣν ἂν μοῖραν ἔχῃς, ταύτην φέρε, μηδ᾽ ἀγανάκτει·
ἰᾶσθαι δὲ πρέπει, καθόσον δύνῃ· ὧδε δὲ φράζευ·
οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι.
πολλοὶ δ᾽ ἀνθρώποισι λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
προσπίπτουσ᾽, ὧν μήτ᾽ ἐκπλήσσεο, μήτ᾽ ἄρ᾽ ἐάσῃς
εἴργεσθαι σαυτόν· ψεῦδος δ᾽ ἤν περ τι λέγηται,
πράως ἴσχ᾽· ὃ δέ τοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελείσθω.

μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ, μήτε τι ἔργῳ,
πρῆξαι μήτ' εἰπεῖν ὅ τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι·
βουλεύου δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μῶρα πέληται.
δειλοῦ τοι πρήσσειν τε λέγειν τ' ἀνόητα πρὸς ἀνδρός·
ἀλλὰ τάδ' ἐκτελέειν, ἅ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσει.
πρῆσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ ἐπίστασαι, ἀλλὰ διδάσκευ
ὅσσα χρεών, καὶ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις.

Οὐδ' ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρή.
ἀλλὰ ποτοῦ τε μέτρον, καὶ σίτου, γυμνασίων τε
ποιεῖσθαι· μέτρον δὲ λέγω τόδ', ὃ μή σ' ἀνιήσει.
εἰθίζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον·
καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν, ὁπόσα φθόνον ἴσχει.
μὴ δαπανᾶν παρὰ καιρόν, ὁποῖα καλῶν ἀδαήμων·
μηδ' ἀνελεύθερος ἴσθι· μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.
πρῆσσε δὲ ταῦθ', ἅ σε μὴ βλάψει· λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου.

Μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι,
πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν·
Πῆ παρέβην; Τί δ' ἔρεξα; Τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;
ἀρξάμενος δ' ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι· καὶ μετέπειτα
δειλὰ μὲν ἐκπρήξας, ἐπιπλήσσεο· χρηστὰ δέ, τέρπευ.

Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐκμελέτα· τούτων χρὴ ἐρᾶν σε,
ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει.
ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν,
παγὰν ἀενάου φύσεως. ἀλλ' ἔρχευ ἐπ' ἔργον,
θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι. τούτων δὲ κρατήσας,
γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν, θνητῶν τ' ἀνθρώπων
σύστασιν, ᾗ τε ἕκαστα διέρχεται, ᾗ τε κρατεῖται·
γνώσῃ δ', ᾗ θέμις ἐστί, φύσιν περὶ παντὸς ὁμοίην,

ὥστε σε μήτε ἄελπτ᾽ ἐλπίζειν, μήτε τι λήθειν.
γνώσῃ δ᾽ ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ᾽ ἔχοντας·
τλήμονες, οἵ τ᾽ ἀγαθῶν πέλας ὄντων οὐκ ἐσορῶσιν
οὔτε κλύουσι· λύσιν δὲ κακῶν παῦροι συνίσασι.
τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας· ὡς δὲ κύλινδροι
ἄλλοτ᾽ ἐπ᾽ ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πήματ᾽ ἔχοντες.
λυγρὴ γὰρ συνοπαδὸς ἔρις βλάπτουσα λέληθε
σύμφυτος, ἣν οὐ δεῖ προσάγειν, εἴκοντα δὲ φεύγειν.
Ζεῦ πάτερ, ἦ πολλῶν κε κακῶν λύσειας ἅπαντας,
εἰ πᾶσιν δείξαις, οἵῳ τῷ δαίμονι χρῶνται.
ἀλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος ἐστὶ βροτοῖσιν,
οἷς ἱερὰ προφέρουσα φύσις δείκνυσιν ἕκαστα.
ὧν εἴ σοί τι μέτεστι, κρατήσεις ὧν σε κελεύω,
ἐξακέσας, ψυχὴν δὲ πόνων ἀπὸ τῶνδε σαώσεις.
Ἀλλ᾽ εἴργου βρωτῶν, ὧν εἴπομεν, ἔν τε καθαρμοῖς,
ἔν τε λύσει ψυχῆς κρίνων, καὶ φράζευ ἕκαστα,
ἡνίοχον γνώμην στήσας καθύπερθεν ἀρίστην.
ἢν δ᾽ ἀπολείψας σῶμα ἐς αἰθέρ᾽ ἐλεύθερον ἔλθῃς,
ἔσσεαι ἀθάνατος, θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

AUREI PYTHAGORÆ
VERSUS
QUI APUD STOBÆUM SUNT INTERPRETE HUGONE GROTIO.

V. 4. Tit. LXXIX.

Auctores generis cole, deinde & sanguine junctos.

V. 9. Tit. I.

Res has superare memento,
ingluviem, somnumque, simulque libidinis arma,
irarumque faces. Nihil adjutoribus aude
turpe aliis, solusque nihil: te disce vereri.
Justitiam factisque simul verbisque celebra.
In re vel minima peccare assuescere noli.
Omnibus esse, mori, genitis fatale memento.
Res & opes quærique solent, iterumque perire.

V. 17. Tit. CVIII.

Mortali generi quos dat fortuna dolores,
partem ferre datam, nec succensere, memento.

V. 21. Tit. III.

Plurimus humanas sermo defertur ad aures,
inde bonus, malus inde: sed his tu parce moveri,
nec cursu desiste: pati mendacia disce
leniter. Hæc vero tibi sint ante omnia curæ:
non dictis tibi, non factis persuadeat alter,
ut dicas, facias, quod rectius esset omitti.
Quæ nocitura cave: sint consilia ante labores.

V. 27. Tit. III. & IV.

Confilio factum prævortere, ne quid aberres.
Turpia patratu patrare, nefanda profari,
ignari eft: fac tu, nequeant quæ facta dolere,
& quod non calles nihil incipe: difce quod ufus
exigit: hæc vitam tibi funt paritura beatam.

V. 32. Tit. V. & CI.

Corporis interea nunquam contemne falutem.
Sit modus in potu, dapibus, duroque labore:
quod doleat vitare, modus, me judice, verus.
delicias arce, contentus fimplice victu.

ALITER.

Eft modus, hunc ferva, potus, dapis, atque laborum:
quem fi noffe cupis, modus eft, nocitura cavere.
efto tibi non lauta nimis, non fordida menfa.

V. 37. Tit. XV.

Intempeftivos fumtus fuge: nec tamen efto
fordidus. In cunctis rebus modus optima res eft.

V. 40. Tit. III.

Ne prius in dulcem declines lumina fomnum,
quam bene perpendas ter totius acta diei,
quo prætergreffus, quid geftum in tempore, quid non,
lucis ab exortu fupremam ad vefperis horam.
Triftitiam curvis impende, & gaudia rectis.

V. 47. Excerpt. de R. N. Tit. XIII.

Per qui Bifgeminum noftræ orfus tradere menti,
naturæ æternæ fontem.

V. 54. Tit. IV.

Nonne vides, ut fponte fua fibi quisque ruinam
arceffant? mifer heu, bona qui vicina nec audit,
nec videt. Effugium pauci novere malorum.

ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ
ΕΤΕΡΟΥ Η ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΥ
ΠΟΙΗΜΑ ΝΟΥΘΕΤΙΚΟΝ.

Μήτε γαμοκλοπέειν, μήτ' ἄρσενα Κύπριν ὀρίνειν.
μήτε δόλους ῥάπτειν, μήθ' αἵματι χεῖρα μιαίνειν.
μὴ πλουτεῖν ἀδίκως, ἀλλ' ἐξ ὁσίων βιοτεύειν.
ἀρκεῖσθαι παρεοῦσι, καὶ ἀλλοτρίων ἀπέχεσθαι.
ψεύδεα μὴ βάζειν, τὰ δ' ἐτήτυμα πάνθ' ἀγορεύειν.
Πρῶτα θεὸν τίμα, μετέπειτα δὲ σεῖο γονῆας.
πᾶσι δίκαια νέμειν, μηδὲ κρίσιν ἐς χάριν ἕλκειν.
μὴ ῥίψῃς πενίην· ἀδίκως μὴ κρῖνε πρόσωπον.
ἢν σὺ κακῶς δικάσῃς, σὲ θεὸς μετέπειτα δικάσσει.
μαρτυρίην ψευδῆ φεύγειν· τὰ δίκαι' ἀγορεύειν.
παρθενίην τηρεῖν· ἀγάπην δ' ἐν πᾶσι φυλάσσειν.
μέτρα νέμειν τὰ δίκαια, καλὸν δ' ἐπίμετρον ἅπασι.
σταθμὸν μὴ κρούειν ἑτερόζυγον, ἀλλ' ἴσον ἕλκειν.
μήτ' ἐπιορκεῖν, μήτ' ἀγνοίῃ, μήτε ἑκοντί·
ψεύδορκον στυγέει θεὸς ἄμβροτος ὅστις ὀμόσσει.
σπέρματα μὴ κλέπτειν· ἐπαράσιμος, ὅστις ἕληται.
μισθὸν μοχθήσαντι δίδου· μὴ θλῖβε πένητα.
γλώσσῃ νοῦν ἐχέμεν· κρυπτὸν λόγον ἐν φρεσὶν ἴσχειν.
μήτ' ἀδικεῖν ἐθέλῃς, μήτ' οὖν ἀδικοῦντα ἐάσῃς.
πτωχῷ δ' εὐθὺ δίδου, μηδ' αὔριον ἐλθέμεν εἴπῃς.
πληρώσας σέο χεῖρ', ἔλεον χρῄζοντι παράσχου.
ἄστεγον εἰς οἶκον δέξαι, καὶ τυφλὸν ὁδήγει.

ναυηγούς

ναυηγοὺς οἴκτειρον, ἐπεὶ πλόος ἐστὶν ἄδηλος.
χεῖρα πεσόντι δίδου· σῶσον δ' ἀπερίστατον ἄνδρα.
κοινὰ πάθη πάντων· ὁ βίος τροχός· ἄστατος ὄλβος.
πλοῦτον ἔχων, σὴν χεῖρα πενητεύουσιν ὄρεξον·
ὧν σοι ἔδωκε θεὸς, τούτων χρήζουσι παράσχου.
ἔστω κοινὸς ἅπας ὁ βίος, καὶ ὁμόφρονα πάντα.
Τὸ ξίφος ἀμφιβάλλου, μὴ πρὸς φόνον, ἀλλ' ἐς ἄμυναν·
εἴθε δὲ μὴ χρήζοις μήτ' ἔννομα, μήτ' ἀδίκως γε.
ἢν γὰρ ἀποκτείνῃς ἐχθρὸν σέο, χεῖρα μιαίνεις.
Αγροῦ γειτονέοντος ἀπόσχεο, μηδ' ἄρ' ὑπερβῇς.
μηδέ τιν' αὐξόμενον καρπὸν λώβησον ἀρούρης.
Εστωσαν ὁμότιμοι ἐπήλυδες ἐν πολιήταις·
πάντες γὰρ πενίης πειρώμεθα τῆς πολυπλάγκτου·
χώρη δ' οὔ τι βέβαιον ἔχει πέδον ἀνθρώποισι.
Η φιλοχρημοσύνη μήτηρ κακότητος ἁπάσης.
χρυσὸς ἀεὶ δόλος ἐστὶ καὶ ἄργυρος ἀνθρώποισι.
χρυσὲ, κακῶν ἀρχηγὲ, βιοφθόρε, πάντα χαλέπτων,
εἴθε σε μὴ θνητοῖσι γενέσθαι πῆμα ποθεινόν.
σοῦ γὰρ ἕκητι μάχαι τε, λεηλασίαι τε, φόνοι τε,
ἐχθρὰ δὲ τέκνα γονεῦσιν, ἀδελφειοί τε συναίμοις.
Μηθ' ἕτερον κεύθοις κραδίῃ νόον, ἄλλ' ἀγορεύων·
μηδ', ὡς πετροφυὴς πολύπους, κατὰ χῶραν ἀμείβου.
Οστις ἑκὼν ἀδικεῖ, κακὸς ἀνήρ· ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης,
οὐκ ἐρέω τὸ τέλος· βουλὴ δ' εὐθύνεθ' ἑκάστου.
Μὴ γαυροῦ σοφίῃ, μήτ' ἀλκῇ, μήτ' ἐνὶ πλούτῳ.
εἷς θεός ἐστι σοφὸς, δυνατός θ' ἅμα, καὶ πολύολβος.
Μηδὲ παρῳχομένοισι κακοῖς τρύχου τεὸν ἦτορ·
οὐκ ἔτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον.

Μὴ προπετὴς ἐς χεῖρα, χαλίνου δ' ἄγριον ὀργήν·
πολλάκι γὰρ πλήξας ἀέκων φόνον ἐξετέλεσσεν.
Ἔστω κοινὰ πάθη· μηδὲν μέγα, μηδ' ὑπέροπλον.
οὐκ ἀγαθὸν πλεονάζον ἔφυ θνητοῖσιν ὄνειαρ·
ἡ πολλὴ δὲ τροφὴ πρὸς ἀμέτρους ἕλκει ἔρωτας·
ὑψαυχεῖ δ' ὁ πολὺς πλοῦτος, καὶ ἐς ὕβριν ἀέξει.
Θυμὸς ὑπερχόμενος μανίην ὀλοόφρονα τεύχει·
ὀργὴ δ' ἐστὶν ὄρεξις· ὑπερβαίνουσα δὲ, μῆνις.
Ζῆλος τῶν ἀγαθῶν, ἐσθλός· φαύλων δὲ, κακοῦργος.
τόλμα κακῶν, ὀλοή· μέγ' ὀφέλλει δ' ἐσθλὰ πονεῦντας.
σεμνὸς ἔρως ἀρετῆς, ὁ δὲ Κύπριδος, αἶσχος ὀφέλλει.
ἡδὺς ἀγανόφρων κικλήσκεται ἐν πολιήταις.
μέτρῳ μὲν φαγέειν, πίνειν καὶ μυθολογεύειν.
πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἀλεειναί.
Μὴ φθονέσῃς ἀγαθῶν ἑτάροις, μὴ μῶμον ἀνάψῃς.
ἄφθονοι Οὐρανίδαι καὶ ἐν ἀλλήλοις τελέθουσιν.
οὐ φθονέει μήνη πολὺ κρείσσοσιν ἡλίου αὐγαῖς·
οὐ χθὼν οὐρανίοις ὑψώμασι, νέρθεν ἐοῦσα·
οὐ ποταμοὶ πελάγεσσιν· ἀεὶ δ' ὁμόνοιαν ἔχουσιν.
εἰ γὰρ ἔρις μακάρεσσιν ἔην, οὐκ ἂν πόλος ἔστη.
Σωφροσύνην δ' ἀσκεῖν, αἰσχρῶν δ' ἔργων ἀπέχεσθαι.
μὴ μιμοῦ κακότητα, Δίκῃ δ' ἀπόλειψον ἄμυναν.
πειθὼ μὲν γὰρ ὄνειαρ· ἔρις δ' ἔριν ἀντιφυτεύει.
μὴ πίστευε τάχιστα, πρὶν ἀτρεκέως πέρας ὄψει.
νικᾷν εὖ ἔρδοντας ἐπὶ πλεόνεσσι καθήκει.
Καλὸν ξεινίζειν ταχέως λιταῖσι τραπέζαις,
ἢ πλείσταις θαλίαισι βραδυνούσαις παρὰ καιρόν.
Μηδέποτε χρήστης πικρὸς γένῃ ἀνδρὶ πένητι.

μηδέ τις ὄρνιθας καλιῆς ἅμα πάντας ἑλέσθω·
μητέρα δ' ἐκπρολίποις, ἵν' ἔχῃς πάλι τῆσδε νεοσσούς.
    Μηδέποτε κρίνειν ἀδαήμονας ἄνδρας ἐάσῃς·
τὴν σοφίην σοφὸς ἰθύνει, τέχνην δ' ὁμότεχνος.
οὐ χωρεῖ μεγάλην διδαχὴν ἀδίδακτος ἀκούειν·
οὐ γὰρ δὴ νοέουσ' οἱ μηδέποτ' ἐσθλὰ μαθόντες.
    Μηδὲ τραπεζοκόρους κόλακας ποιεῖσθαι ἑταίρους.
πολλοὶ γὰρ πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,
καιρὸν θωπεύοντες, ἐπὴν κορέσασθαι ἔχωσιν·
ἀχθόμενοι δ' ὀλίγοις καὶ πολλοῖς, πάντες ἄπληστοι.
    Λαῷ μὴ πίστευε· πολύτροπός ἐστιν ὅμιλος.
λαός τοι, καὶ ὕδωρ, καὶ πῦρ, ἀκατάσχετα πάντα.
    Μηδὲ μάτην ἐπὶ πῦρ καθίσας μινύθῃς φίλον ἦτορ.
μέτρα δὲ τεῦχε θεοῖσι· τὸ γὰρ μέτρον ἐστὶν ἄριστον.
    Γαῖαν ἐπιμοιρᾶσθαι ἀταρχύτοις νεκύεσσι.
μὴ τύμβον φθιμένου ἀνορύξῃς, μηδ' ἀθέατα
δείξῃς ἠελίῳ, καὶ δαιμόνιον χόλον ὄρσῃς.
οὐ καλὸν ἁρμονίην ἀναλυέμεν ἀνθρώποιο.
καὶ τάχα δ' ἐκ γαίης ἐλπίζομεν ἐς φάος ἐλθεῖν
λείψαν' ἀποιχομένων· ὀπίσω δὲ θεοὶ τελέθονται.
ψυχαὶ γὰρ μίμνουσιν ἀκήριοι ἐν φθιμένοισι.
πνεῦμα γὰρ ἐστι θεοῦ χρῆσις θνητοῖσι καὶ εἰκών·
σῶμα δ' ἄρ' ἐκ γαίης ἔχομεν, καὶ πᾶν τέδ' ἐς αὐτὴν
λυόμενον κόνις ἐστίν· ἀὴρ δ' ἀνὰ πνεῦμα δέδεκται.
    Πλούτου μὴ φείδου· μέμνησ' ὅτι θνητὸς ὑπάρχεις.
οὐκ ἔν' ἐς Ἀιδην ὄλβον ἔχειν, καὶ χρήματ' ἄγεσθαι.
πάντες ἴσοι νέκυες· ψυχῶν δὲ θεὸς βασιλεύει.
κοινὰ μέλαθρα δόμων αἰώνια, καὶ πατρὶς Ἀιδης·

ξυνὸς χῶρος ἅπασι, πένησί τε καὶ βασιλεῦσιν.
οὐ πολὺν ἄνθρωποι ζῶμεν χρόνον, ἀλλ' ἐπὶ καιρόν·
ψυχὴ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ζῇ διὰ παντός.
Μήτε κακοῖς ἄχθου, μήτ' οὖν ἐπαγάλλεο χάρμῃ.
πολλά τοι ἐν βιότῳ καὶ θαρσαλέοισιν ἄπιστα.
καιρῷ λατρεύειν, μηδ' ἀντιπνέειν ἀνέμοισι.
πῆμα, καὶ ἀχθομένοισι κακοῦ λύσις ἤλυθεν ἄφνω.
Μὴ μεγαληγορίῃσι τρυφῶν φρένα λυσσωθείης.
εὐεπίην ἀσκεῖν, ἥ τις μάλα πάντας ὀνήσει.
ὅπλον τοι λόγος ἀνδρὶ τομώτερόν ἐστι σιδήρου.
ὅπλον ἑκάστῳ νεῖμε θεός· φύσιν ἠερόφοιτον
ὄρνισι· πολλὴν ταχυτῆτ' ἀλκήν τε λέουσι·
ταύροις δ' αὐτόχυτον κέρας ἐστίν· κέντρα μελίσσαις,
ἔμφυτον ἄλκαρ, ἔδωκε· λόγος δ' ἔρυμ' ἀνθρώποισι.
τῆς δὲ θεοπνεύστου σοφίης λόγος ἐστὶν ἄριστος.
βέλτερος ἀλκήεντος ἔφυ σεσοφισμένος ἀνήρ.
ἀγρούς καὶ πόλιας σοφίη καὶ νῆα κυβερνᾷ.
Οὐχ ὅσιον κρύπτειν τὸν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἀδεικτον·
ἀλλὰ χρὴ κακοεργὸν ἀποτροπάασθαι ἀνάγκῃ.
πολλάκι συνθνήσκουσι κακοῖς οἱ συμπαρέοντες.
Φωρῶν μὴ δέξῃ κλοπίμην ἀνδρῶν παραθήκην·
ἀμφότεροι κλῶπες, καὶ ὁ δεξάμενος, καὶ ὁ κλέψας.
Μοίρας παισὶ νέμειν· ἰσότης δ' ἐν πᾶσιν ἀρίστη.
Αρχόμενος φείδου πάντων, μὴ τέρμ' ἐπιδεύῃς.
μὴ κτήνους θνητοῖο βορὴν κατὰ μέτρον ἕληαι.
Κτῆνος δ' ἢν ἐχθροῖο πέσῃ καθ' ὁδὸν, συνέγειρον.
πλαζόμενον δὲ βροτὸν καὶ ἀλίτροπον οὐχ ὑπαλύξεις.
βέλτερον ἀντ' ἐχθροῖο τυχεῖν φίλον εὐμενέοντα.

ἀρχόμενον τὸ κακὸν κόπτειν, ἕλκος τ' ἀκέσασθαι.
μηδέ τι θηρόβορον δαίσῃ κρέας· ἀργίποσιν δὲ
λείψανα λεῖπε κυσίν· θηρῶν ἄπο θῆρες ἔδονται.
Φάρμακα μὴ τεύχειν· μαγικῶν βίβλων ἀπέχεσθαι.
νηπιάχων ἁπαλῶν μὴ ἅψῃ χειρὶ βιαίᾳ.
Φεῦγε διχοστασίας καὶ ἔριν, πολέμου προσιόντος.
μὴ κακὸν εὖ ἔρξῃς· σπείρειν ἴσον ἔστ' ἐνὶ πόντῳ.
Ἐργάζευ, μοχθῶν ὡς ἐξ ἰδίων βιοτεύῃς.
πᾶς γὰρ ἀεργὸς ἀνὴρ ζώει κλοπίμων ἀπὸ χειρῶν.
μηδ' ἄλλου παρὰ δαιτὸς ἔδοις σκυβάλισμα τραπέζης·
ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἰδίων βιότων φαγέοις ἀνύβριστα.
εἰ δέ τις οὐ δεδάηκε τέχνην, σκάπτοιτο δικέλλῃ.
ἔστι βίῳ πᾶν ἔργον, ἐπὰν μοχθεῖν ἐθέλησθα.
ναυτίλος εἰ πλώειν ἐθέλεις, εὐρεῖα θάλασσα·
εἰ δὲ γεωπονίην μεθέπειν, μακραί τοι ἄρουραι.
οὐδὲν ἄνευ καμάτου πέλει ἀνδράσιν εὐπετὲς ἔργον,
οὐδ' αὐτοῖς μακάρεσσι· πόνος δ' ἀρετὴν μέγ' ὀφέλλει.
μύρμηκες, γαίης μυχάτους προλελοιπότες οἴκους,
ἔρχονται βιότοιο κεχρημένοι, ὁππότ' ἄρουραι,
λήϊα κειράμεναι, καρπῶν πλήθουσιν ἀλωάς·
οἱ δ' αὐτοὶ πυροῖο νεοτριβὲς ἄχθος ἔχουσιν,
ἢ κριθῶν· αἰεὶ δὲ φέρων φορέοντα διώκει,
ἐκ θέρεος ποτὶ χεῖμα βορὴν σφετέρην ἐπάγοντες,
ἄτρυτοι· φῦλον δ' ὀλίγον τελέθει πολύμοχθον.
κάμνει δ' ἠεροφοῖτις ἀριστοπόνος τε μέλισσα
ἠὲ πέτρης κοίλης κατὰ χηραμόν, ἢ δονάκεσσιν,
ἢ δρυὸς ὠγυγίης κατὰ κοιλάδος, ἔνδοθι σίμβλων
σμήνεσι μυριότρητα κατ' ἄγγεα κηροδομοῦσα.

Μὴ μείνῃς ἄγαμος, μή πως νώνυμος ὄληαι·
δός τι φύσει κ᾽αὐτός· τέκε δ᾽ ἔμπαλιν, ὡς ἐλοχεύθης.
Μὴ προαγωγεύσῃς ἄλοχον σέο, τέκνα μιαίνων·
οὐ γὰρ τίκτει παῖδας ὁμοίους μοιχικὰ λέκτρα.
μητρυιῆς μὴ ψαῦε τὰ δεύτερα λέκτρα γονῆος·
μητέρα δ᾽ ὥς, τίμα τὴν μητέρος ἴχνια βᾶσαν.
μηδὲ κασιγνήτης ἐς ἀπότροπον ἐλθέμεν εὐνήν.
μηδ᾽ ἐπὶ παλλακίσιν πατρὸς λεχέεσσι μιγείης.
μηδὲ γυνὴ φθείρῃ βρέφος ἔμβρυον ἔνδοθι γαστρός,
μηδὲ τεκοῦσα κυσὶ ῥίψῃ καὶ γυψὶν ἕλωρα.
μηδ᾽ αὖ παιδογόνον ποτὲ τέμνειν ἄρσενα κοῦρον.
μηδὲ τεῇ ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάλοιο.
μηδ᾽ ἀλόγοις ζώοισι βατήριον ἐς λέχος ἔλθοις.
μηδ᾽ ὕβριζε γυναῖκα ἐπ᾽ αἰσχυντοῖς χείλεσσι.
μὴ παραβῇς εὐνὰς φύσεως ἐς κύπριν ἄθεσμον.
οὐδ᾽ αὐτοῖς θήρεσσι συνεύαδον ἄρσενες εὐναί.
μηδέ τι θηλύτεραι λέχος ἀνδρῶν μιμήσαιντο.
μηδ᾽ ἐς ἔρωτα γυναικὸς ἅπας ῥεύσῃς ἀκάθεκτον.
οὐ γὰρ ἔρως θεός ἐστι, πάθος δ᾽ ἀΐδηλον ἁπάντων.
μηδὲ κασιγνήτων ἀλόχων ἐπὶ δέμνια βαίνειν.
στέργε τεὴν ἄλοχον· τί γὰρ ἡδύτερον καὶ ἄρειον,
ἢ ὅταν ἀνδρὶ γυνὴ φρονέῃ φίλα γήραος ἄχρι,
καὶ πόσις ᾗ ἀλόχῳ, μηδ᾽ ἐμπέσῃ ἄνδιχα νεῖκος;
μηδέ τις ἀμνήστευτα βίῃ κούρῃσι μιγείη.
Μηδὲ γυναῖκα κακὴν πολυχρήματον οἴκαδ᾽ ἄγεσθαι,
λατρεύειν δ᾽ ἀλόχῳ λυγρῆς χάριν εἵνεκα φερνῆς.
ἵππους εὐγενέας διζέσθαι μὲν κατὰ οἶκον,
ταύρους δ᾽ ὑψιτένοντας, ἀτὰρ σκυλάκων παναγρείους·
γῆμαι δ᾽ οὐκ ἀγαθὴν ἐριδαίνομεν ἀφρονέοντες·

οὐδὲ γυνὴ κακὸν ἄνδρ' ἀπαναίνεται ἀφνειὸν ὄντα.
μηδὲ γάμῳ γάμον ἄλλον ἄγοις, ἐπὶ πήματι πῆμα.
Μηδ' ἀμφὶ κτεάνων συνομαίμοσιν εἰς ἔριν ἔλθοις.
Παισὶ δὲ μὴ χαλέπαινε τεοῖς, ἀλλ' ἤπιος ἴσθι·
ἢν δέ τι παῖς ἀλίτῃ, κωλυέτω υἱέα μήτηρ,
ἢ καὶ πρεσβύτατοι γενεῆς, ἢ δημογέροντες.
Μὴ μὲν ἐπ' ἄρσενι παιδὶ τρέφειν πλοκάμους ἐπὶ χαίτης·
μὴ κορυφὴν πλέξῃς, μήθ' ἅμματα λοξὰ κορύμβων.
ἄρσεσιν οὐκ ἐπέοικε κόμη, χλιδαὶ δὲ γυναιξί.
Παιδὸς δ' εὐμόρφου φρουρεῖν νεοτήσιον ὥρην.
πολλοὶ γὰρ λυσσῶσι πρὸς ἄρσενα μῖξιν ἔρωτος.
παρθενικὴν δὲ φύλασσε πολυκλείστοις θαλάμοισι·
μηδέ μιν ἄχρι γάμων πρὸ δόμων ὀφθῆναι ἐάσῃς.
κάλλος δυστήρητον ἔφυ παίδων τοκέεσσιν.
Συγγενέσι φιλότητα νέμοις, ὁσίην θ' ὁμόνοιαν.
αἰδεῖσθαι πολιοκροτάφους, εἴκειν δὲ γέρουσιν
ἕδρης καὶ γεράων πάντων· γενεῇ δ' ἀτάλαντον
πρέσβυν ὁμήλικα πατρὸς ἴσαις τιμαῖσι γέραιρε.
Γαστρὸς ὀφειλόμενον δασμὸν παρέχου θεράπουσι.
δούλῳ τακτὰ νέμοις, ἵνα τοι καταθύμιος εἴη.
στίγματα μὴ γράψῃς, ἐπονειδίζων θεράποντα.
δοῦλον μὴ βλάψῃς, τι κακηγορέων πρὸς ἄνακτα.
λάμβανε καὶ βουλὴν παρὰ οἰκέτου εὖ φρονέοντος.
Αγνείη ψυχῆς, τοῦ σώματός ἐστι καθαρμός.
Ταῦτα δικαιοσύνης μυστήρια· τοῖα βιεῦντες
ζωὴν ἐκτελέοιτ' ἀγαθὴν μέχρι γήραος οὐδοῦ.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΝΟΥΘΕΣΙΩΝ.

PSEUDO - PHOCYLIDIS
VERSUS
QUI APUD STOBÆUM SUNT
INTERPRETE HUGONE GROTIO.

V. 2. Tit. XII.

Nectere parce dolos.

V. 5. Tit. XII.

Vera loqui femper, falfis abfiftere cura.

V. 10. Tit. XII.

Vera loqui, nunquam teftari falfa memento.

V. 11. Tit. XI.

Fidem femper fervare memento.

V. 43. Tit. XII.

Nec tibi mens aliud condat, quam lingua profatur.

V. 47. Tit III.

Ne tibi cor inflent fapientia, robur, opesve.
Unus enim Deus eft fapiens, divesque potensque.

V. 53. Tit. V.

Sume tibi affectus medios, nec grandia quære:
nam quidquid nimium eft in nullos ferviet ufus,
immodicæque dapes vitiis alimenta miniftrant.

V. 61. Tit. V.

Pulcher amor recti; Veneris, fine crimine non eft.

V. 63. Tit. V.

Effe, loqui, potare, fuo ftent omnia fine:
optima res modus eft: hunc tranfiliiffe nocebit.

V. 65.

V. 65. Tit. XXXVIII.

Alterius lætis noli macrefcere rebus.
Invidia cœlum vacat & gens tota Deorum:
non Phœbi radiis majoribus invida Phœbe;
non terra inferior cœli laquearibus altis;
non amnes pelago: fed habent hæc omnia pacem.

V. 71. Tit. V.

Cafta tibi placeant: factis te turpibus arce.

V. 81. Tit. IV.

Judicis arbitrium ignaris permittere noli:
doctrinam doctus regit, artem confcius artis.
Non capit indoctus fublimia doctrinarum.
Qui didicere boni nil, mens obbrutuit illis.

V. 105. Tit. CXIX.

Omnia mors æquat. Solus Deus imperat umbris:
& tam pauperibus fedes quam ditibus una eft.

V. 116. Tit. III.

Telum homini ratio, ferro vel acutius ipfo.
Nam Deus infevit cunctis animantibus arma:
hinc avibus pennæ celeres, vis tanta leoni,
fpicula funt apibus, funt & fua cornua tauris,
munimenta fui. Aft homini mens fola relicta eft.
Illa autem princeps fapientia, quam Deus afflat.
Bellipotentibus antiftant fapientipotentes.
Rura, rates, urbes fapientia fola gubernat.

V. 203. Tit. V.

Liminibus thalami natas arcete, parentes,
nec fecus innuptum finite extra clauftra vagari:
nam tenerum pudor, & gravis eft cuftodia formæ.

ΝΑΥΜΑΧΙΟΥ

ΓΑΜΙΚΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ.

Καλὸν μὲν δέμας ἁγνὸν ἔχειν, ἄδμητά σε μίμνειν
παρθενικὴν, καθαροῖσί τ᾽ ἀεὶ μελεδήμασι χαίρειν,
μήτε βαρυτλήτων λαγόνων περὶ φόρτον ἄγουσαν,
μήτε πόνον τρομέουσαν ἀγάστονον Εἰλειθυίης,
ἀλλ᾽ ἧσθαι βασίλειαν ἀφαυρῶν θηλυτεράων,
ψυχῆς ὄμμα φαεινὸν ὑπὲρ βιότοιο χέουσαν,
ἔνθα γάμοι κεδνοὶ καὶ ἀληθέες, ἔνθα μιγεῖσα
θεσπεσίοις ἐπέεσσι νοήματα φαίδιμα τίκτει.
εἰ δέ σε καὶ ξυνοῖο πόθος βιότοιο κιχάνοι,
καὶ τοῦτο προδαεὶς ἐρέω, πῶς χρή σε περῆσαι
τὸν πλοῦν, ὥς φασιν, τὸν δεύτερον ἔμφρονι θυμῷ.
Ἐστω σοι πόσις οὗτος, ὃν ἂν κρίνωσι τοκῆες.
κἂν μὲν ἔῃ πινυτὸς, σὺ μακαρτάτη· εἰ δέ κεν ἄλλως
ἀνέρα μοιρήσαιο, φέρειν καὶ τοῦτον ἀνάγκη.
ἀλλ᾽ ἣν μέν τις σοι πεπνυμένος, ὅττι κεν εἴπῃ,
πείθεο· μηδ᾽ ἔστω βίος ἄνδιχα. γίγνεο δ᾽ αὐτῷ
μειλιχίη, καὶ μᾶλλον ὅταν τι ἓ κῆδος ἱκάνῃ.
ἀνδρὶ γὰρ ἀσχαλόωντι παραίφασίς ἐστιν ἄκοιτις.
λεῖπε δέ οἱ τὰ θύρηφι, τὰ καὶ δύναται πονέεσθαι·
σοὶ δ᾽ οἰκωφελίη μελέτω, μέγαρόν τε φυλάσσειν.
μηδέ μιν ἐξερέεινε, τὰ μὴ θέμις ἐστὶ γυναῖκας
ἴδμεναι· εἰ δ᾽ αὐτός σ᾽ ἐθέλει συμφράδμονα θέσθαι,
σύνθεο μὲν τάχα μύθῳ, ἀμείβεο δ᾽ ὀψὲ, σὺν αὐτῷ

φραζομένη, καὶ μηδὲν ὑπίσχεο, μηδὲ κέλευε
σῇ ῥέζειν ἰότητι· τὸ γὰρ τέλος ἐστὶν ἀφαιρόν.
κουρίδιος πινυτῇ πόσις ἄρκιος, οὐδέ τ᾽ ἐκείνην
δεύτερος ἀθρήσει λεχέων ἔπι γυμνωθεῖσαν.
πρῶτα μὲν ἀφραίνοντος ἀνάσχεο, καὶ γὰρ ἀνάγκη.
πολλάκι που καὶ νοῦσον ἀνάσχεο κηδομένη περ.
ἴσχεο δ᾽ ἐν στέρνοις τὰ σὰ κήδεα, μηδ᾽ ἀγόρευε
πᾶσιν ὅσα πρήσσει, μηδ᾽ ἔννεπε πάντα τοκεῦσι.
μούνη δ᾽ ἀφραδέοντα πινυσσέμεν, ἀλλὰ κατ᾽ αἶσαν.
καὶ πινυτὸν διδάχηκ᾽ ἐρεθιζέμεν ἀνέρα λώβη·
πολλάκι δ᾽ ἤπιος ἄνδρα καὶ ἄφρονα μῦθος ἔθελξεν.
εἰ δ᾽ ὁλοοῖς ἑτάροισιν ἐφεσπόμενος κακὸς εἴη,
μὴ σὺ μὲν ἀντιβίην κείνου, τέκος, εἰς ἔριν ἔλθῃς·
ἀλλ᾽ ἑτάρους ὄτρυνε μετὰ σφίσι νείκεα βάλλειν.
ῥηϊδίη δ᾽ ὁδὸς ἥδε διακρῖναι φιλότητα
λευγαλέην, ἑτάροις δὲ φίλον ἀγαθοῖσι γενέσθαι
σῇ πινυτῇ. τίς γάρ κεν ἑκὼν φίλον ἄφρονα θεῖτο;
καὶ σὺ μὲν ὡς φίλον ἄνδρα καὶ ἀτρεκέως ἀγάπαζε.
γνώτω δ᾽ ἀμφαδίην καὶ σὸς πόσις, ὅττι γε τέκνα
ἐκ θυμοῦ φιλέεις· ἐπεὶ οὔ τι γε τοῖος ἐτύχθη
οἷος ἔχειν φιλότητα, καὶ ἤθεα πιστὰ δαῆναι.
παρθενικὴ σὺ δ᾽ ἄκουε, τά σε χρὴ πάντα φυλάσσειν.
μήτε φιλομμειδὴς μάλα γίγνεο, μήτε κατηφής.
μήτ᾽ ἔσο πάμπαν ἀεργὸς, ἅλις δ᾽ ἔχε καὶ πονοῦ ἔργον.
μήτε κακὴ δμώεσσι τεοῖς ἔσο· μήτε μάλ᾽ ἐσθλὴ
φαίνεο. ῥηΐτεροι γὰρ ἀεί που πῆμα φέρονται.
θάρσει δειδιότων μάλ᾽ ἐπικρατέουσιν ἄνακτες.
ἐθνείων φιλότητας ἀναίνεο, πρίν κεν ἀπ᾽ ἄλλων

εἰδείης ἐτύμως μελεδήματα καὶ νόον αὐτῶν.
μήτε γραῦν ποτὲ σοῖσι κακὴν δέξαιο μελάθροις.
πολλῶν γρῆες ἔπερσαν ἐΰκλιτα δώματα φώτων.
μηδὲ μὲν ἀκριτόμυθον ἑταιρίσσαιο γυναῖκα.
κεδνὰ κακοὶ φθείρουσι γυναικῶν ἤθεα μῦθοι.
μὴ σύ ποτε χρυσῷ περιμαίνεο, μήτ᾽ ἐπὶ δειρῆς
πορφυρέην ὑάκινθον ἔχοις, ἢ χλωρὸν ἴασπιν.
χρυσός τοι κόνις ἐστὶ, καὶ ἄργυρος· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
λᾶες ἐπὶ ῥηγμῖνι πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
πολλοὶ δ᾽ ἐρρίφαται ποταμῶν παρὰ χείλεσιν αὔτως.
εἵματα δ᾽ εἰναλίης ἐρυθαίνεται αἵματι κόχλου·
τοῖς ἔπι φυσιόωσιν ἀλίφρονες. ἀλλὰ σὺ κόσμου,
παρθένε, τηϋσίου μὴ δεύεο, μηδὲ κατόπτρῳ
χειρὶ διακρίνουσα τεὴν αὐγάζεο μορφὴν,
μηδὲ κόμης περίαλλα πολυσχιδέας πλέκε σειρὰς,
μηδὲ μέλαινε τεοῖσιν ὑπὸ βλεφάροισιν ὀπωπάς.
οὐ γὰρ θηλυτέραις φύσις ὤπασεν ἡμιτέλεστον
μορφὴν, ὄφρα καὶ ἄλλα περὶ χροῒ τεχνήσαιντο.
πῶς δ᾽ ἂν, κούρα, δύναιο δαήμονι φωτὶ φανῆναι,
θνητὸν ἐφημερίῃ κομιδῇ χρόα ποικίλλουσα;
ἐξ ἑτέρης ἑτέρην σε, καὶ ἄλλην ἄλλοτε λεύσσω,
φαινομένην πολλῇσι μίαν μορφῇσι γυναῖκα.

NAUMACHII

NUPTIALIA MONITA

H. GROTIO INTERPRETE.

Pulchra quidem res eſt intacta in corpore caſto
virginitas, animi ſanctis exercita curis;
quæ nec onuſta malis trahit ilia feſſa laborum,
ſæva nec immitis Lucinæ tela tremiſcit.
Hanc ſectata viam, veluti Dea, cœtibus exſtans
femineis, trans vitam humilem ſua lumina mittit,
vera jugantur ubi connubia, fœtaque ſanctis
vocibus interno gaudet mens conſcia partu.
Quod ſi vita tibi placet hoſpita, providus horum
quæ ſors iſta trahit, monitis te ducere pergam,
ut portum curſu liceat tenuiſſe ſecundo.
  Is tibi ſit conjunx, quem delegere parentes.
Si fuerit ſapiens, macta eſto hoc munere cœli:
ſin minus, hunc etiam ferre ac tolerare neceſſe eſt.
Si tibi vir prudens aliquid præceperit, audi,
nec tibi ſit diſcors ſtudium. Solare maritum
blanda, ſed inprimis verſant quum pectora curæ:
quippe viro triſti conjunx eſt dulce levamen.
Quicquid agendum extra eſt, & res quæcunque virorum,
illi cede: domus tibi ſit cuſtodia cordi.
Quicquid non recte ſcit femina, quærere noli.
Sin te conſilium ſociam velit eſſe ſuorum,
ſis voces audire celer, ſed reddere tarda,
diſpice cunctando. Nihil illum hortere rogeſve
arbitrio feciſſe tuo: res plena pericli eſt.

Quæ ſapit, illa ſatis primos ſibi credat amores,
nec velit unquam oculis ſpectari nuda ſecundis.
Si videas peccare virum, fer; (ferre neceſſe eſt)
& tacitum cela, multum licet anxia, vulnus.
Pectore conde malum. Quid agat, vulgare caveto,
vir tuus, idque ipſos malis neſcire parentes.
Ipſa mone errantem, ſed quum molliſſima fandi
tempora. Sæpe bonos irritant aſpera verba,
& duros mulcere datur ſermone benigno.
Si flectat pravis conjunx tuus uſus amicis
in pravum mores, tu ne fere jurgia contra:
ipſos inter ſe potius committe ſodales:
nec tibi, ſi ſapias, morboſum abrumpere fœdus,
atque ad amicitias potiores vertere mentem,
durum adeo. Quis ſponte malis lætetur amicis?
Mendax abſit amor: tu puro corde maritum
dilige: tum quantæ tibi ſint ſua pignora curæ
conſpiciat conjunx: nec erit tam ferreus, ut non
& conſtante fide & ſtabili tangatur amore.
Hæc quoque ſint, virgo, memori tibi mente repoſta.
Nec nimia in riſum, triſti nec nubila vultu,
otia defugiens, moderatos ſume labores.
Nec duro imperio famulos preme, nec tamen illis
te dederis facilem: patet indulgentia damnis:
ſecuros dominos metus & reverentia præſtant.
Externas fuge amicitias, niſi cognita quorum
ſint ſtudia & mores & vitæ totius ordo.
Improba quæ ſit anus, ſubeat tua tecta caveto:
ſtantes ſæpe domos vertit maleſuada ſenectus.
Nec ſociam multi quæ ſit ſermonis adopta:
nam mala feminecos perdunt conſortia mores.
Nec gravis incedas auro, nec jaſpide fulva

impedias collum, vel purpureo hyacintho.
Argentum atque aurum nihil eſt, niſi gleba. Lapilli,
quiſquiliæ, & fluctus ſunt purgamenta marini,
qualia fluminex ſunt multa in margine ripæ.
At, qua lana rubet, ſanies de murice fluxit.
His ſeſe oſtentat veſana ſuperbia: tu cur
ornamenta foris cupias adſciſcere non eſt,
mirarive tuam ſpeculo ſub judice formam,
aut ſuggeſta comæ variis componere nodis,
aut oculos nigrore, genas aut pingere fuco.
Non ita femineum corpus natura creavit,
ut partem ipſa daret, pars exigeretur ab arte.
Nam qui ſuſtineas ſapientis ob ora venire,
alternis varians corpus mortale figuris?
diſcolor, ipſa tibi contraria, cui nova rurſus
& nova forma placet, nunquam potes una videri.

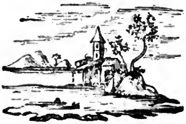

ΕΚ ΤΩΝ ΛΙΝΟΥ.

I.

Φράζεο δὴ, σπουδὴν ἐντυνάμενος δι᾽ ἀκουῆς
μύθων ἡμετέρων, ἀτραπὸν περὶ παντὸς ἀληθῆ,
κῆρας ἀπωσάμενος πολυπήμονας, αἵ τε βεβήλων
ὄχλον ἀΐστῶσαι, ἄταις περὶ πάντα πεδῶσι
παντοίαις, μορφῶν χαλεπῶν ἀποστήματ᾽ ἔχουσαι·
τὰς μὲν ἀπὸ ψυχῆς εἴργειν φυλακαῖσι νόοιο.
οὗτος γάρ σε καθαρμὸς ἀπ᾽ ἀμπλακιῶν ὁσιώσει,
εἴ κεν ἀληθείῃ μισῇς ὀλοὸν γένος αὐτῶν.
νηδὺν μὲν πρώτιστ᾽ αἰσχρῶν δώτειραν ἁπάντων,
ἣν ἐπιθυμία ἡνιοχεῖ μάργοισι χαλινοῖς.

II.

Ἐλπεσθαι χρὴ πάντ᾽, ἐπεὶ οὐκ ἔστ᾽ οὐδὲν ἄελπτον.
ῥάδια πάντα θεῷ τελέσαι, καὶ ἀνήνυτον οὐδέν.

LINI

H. GROTIO INTERPRETE.

I.

Certius ut veri poſſis inſiſtere callem,
imbue ſollicitas noſtris ſermonibus aures,
ut procul immanes Furias de pectore pellas,
quæ pœnis vincire ſolent genus omne profanum,
indutæ varias mendaci corpore formas:
has arcere vigil mentis cuſtodia debet:
hoc etenim te rite ſacrum luſtrale piabit,
ſi potes ex animo peſtes odiſſe nefandas,
quarum prima, malis, & maxima cauſa, voluptas;
quam laxis agitat frænis furioſa cupido.

II.

Omnia ſunt ſperanda, nihil ſperare negatum:
nam nihil eſt, quod non valeat divina poteſtas.

ΠΑΝΥΑΣΙΔΟΣ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ.

I.

Ξεῖν᾽ ἄγε δὴ καὶ πῖν᾽· ἀρετή νυ τις ἐστι καὶ αὕτη,
ὅς κ᾽ ἀνδρῶν πολὺ πλεῖστον ἐν εἰλαπίνῃ μέθυ πίνῃ
εὖ καὶ ἐπισταμένως, ἅμα τ᾽ ἄλλον φῶτα κελεύῃ.
ἶσον δ᾽ ὅς τ᾽ ἐν δαιτὶ καὶ ἐν πολέμῳ θοὸς ἀνὴρ
ὑσμίνας διέπων ταλαπενθέας, ἔνθα τε παῦροι
θαρσαλέοι τελέθουσι, μένουσί τε θοῦρον Ἄρηα·
τοῦ κεν ἐγὼ θείμην ἶσον κλέος, ὅς τ᾽ ἐνὶ δαιτὶ
τέρπηται παρεὼν, ἅμα τ᾽ ἄλλον λαὸν ἀνώγῃ.
οὐ γάρ μοι ζώειν γε δοκεῖ βροτὸς, ἠὲ βιῶναι
ἀνθρώποιο βίον ταλασίφρονος, ὅς τις ἀπ᾽ οἴνου
θυμὸν ἐρητύσας, πίνει ποτὸν ἄλλο νεόφρων.
οἶνος γὰρ πυρὶ ἶσον ἐπιχθονίοισιν ὄνειαρ,
ἐσθλὸν, ἀλεξίκακον, πάσης συνοπηδὸν ἀοιδῆς.
ἐν μὲν γὰρ θαλίης ἱερὸν μέρος, ἀγλαΐης τε,
ἐν δὲ χορειτυπίης, ἐν δ᾽ ἱμερτῆς φιλότητος.
τῷ σε χρὴ παρὰ δαιτὶ δεδεγμένον εὔφρονι θυμῷ
πίνειν, μηδὲ βορῆς κεκορημένον, ἠΰτε γῦπα,
ἧσθαι πλημμύροντα, λελησμένον εὐφροσυνάων.

II.

Οἶνος δὲ θνητοῖσι θεῶν πάρα δῶρον ἄριστον,
ἀγλαὸς, ᾧ πᾶσαι μὲν ἐφαρμόζουσιν ἀοιδαὶ,
πάντες δ᾽ ὀρχηθμοὶ, πᾶσαι δ᾽ ἐραταὶ φιλότητες·
πάσας δ᾽ ἐκ κραδίης ἀνδρῶν ἀλαπάζει ἀνίας
πινόμενος κατὰ μέτρον· ὑπὲρ μέτρον δὲ χερείων.

III.

Τοῦ κεράσας κρητῆρα μέγαν χρυσοῖο φαεινόν,
σκύπφους αἰνύμενος θαμέας ποτὸν ἡδὺν ἔπινε.

ΡΙΑΝΟΥ.

Ἦ ἄρα δὴ μάλα πάντες ἁμαρτίνοοι πελόμεσθα
ἄνθρωποι, φέρομεν δὲ θεῶν ἑτερόῤῥοπα δῶρα
ἀφραδέϊ κραδίῃ. βιότοιο μὲν ὅς κ' ἐπιδευὴς
στρωφᾶται, μακάρεσσιν ἐπὶ ψόγον αἰνὸν ἰάπτει,
ἀχνύμενος· σφετέρην δ' ἀρετὴν καὶ θυμὸν ἀτίζει,
οὐδέ τι θαρσαλέος νοέειν ἔπος, οὐδέ τι ῥέξαι,
ἐῤῥιγώς, ὅταν ἄνδρες ἐχεκτέανοι παρέωσι·
καί οἱ θυμὸν ἔδουσι κατηφείη καὶ ὀϊζύς.
ὃς δέ κεν εὐοχθῇσι, θεὸς δ' ἐπὶ ὄλβον ὀπάζῃ
καὶ πολυκοιρανίην, ἐπιλήθεται οὕνεκα γαῖαν
ποσσὶν ἐπιστείβει, θνητοὶ δέ οἱ εἰσὶ τοκῆες.
ἀλλ' ὑπεροπλίῃ καὶ ἁμαρτωλῇσι νόοιο
ἶσα Διῒ βρομέει, κεφαλὴν δ' ὑπὲρ αὐχένας ἴσχει,
καί περ ἐὼν ὀλίγος· μνᾶται δ' εὔπηχυν Ἀθήνην,
ἠέ τιν' ἀτραπιτὸν τεκμαίρεται Οὔλυμπόνδε,
ὥς κε μετ' ἀθανάτοις ἐναρίθμιος εἰλαπινάζῃ.
ἡ δ' Ἄτη ἁπαλοῖσι μετατρωχῶσα πόδεσσιν
ἄκρῃς ἐν κεφαλῇσιν ἀνώϊστος καὶ ἄφαντος,
ἄλλοτε μὲν γραίῃσι νεωτέρη, ἄλλοτε δ' αὖτε
ὁπλοτέρῃσι γρηῢς ἐφίσταται ἀμπλακίῃσι,
Ζηνὶ θεῶν κρείοντι, Δίκῃ τ' ἐπίηρα φέρουσα.

ΕΥΗΝΟΥ ΠΑΡΙΟΥ.

I.

Πολλοῖς ἀντιλέγειν μὲν ἔθος περὶ παντὸς ὁμοίως·
ὀρθῶς δ' ἀντιλέγειν, οὐκ ἔτι τοῦτ' ἐν ἔθει.
καὶ πρὸς μὲν τούτους ἀρκεῖ λόγος εἷς ὁ παλαιός·
„ Σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἔστιν, ἐμοὶ δὲ τάδε. „

II.

Τοὺς ξυνετοὺς δ' ἄν τις πείσειε τάχιστα λέγων εὖ,
οἵπερ καὶ ῥάστης εἰσὶ διδασκαλίας.

III.

Πρὸς σοφίᾳ μὲν ἔχειν τόλμαν, μάλα σύμφορόν ἐστι·
χωρὶς δὲ, βλαβερὴ, καὶ κακότητα φέρει.

IV.

Πολλάκις ἀνθρώπων ὀργὴ νόον ἐξεκάλυψε
κρυπτόμενον, μανίας πουλὺ χερειότερον.

V.

Φημὶ πολυχρονίην μελέτην ἔμεναι, φίλε· καὶ δὴ
ταύτην ἀνθρώποισι τελευτῶσαν φύσιν εἶναι.

ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

I.

Ὤμοσεν. ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι
ὅρκους μὴ δύνειν οὔατ᾽ ἐς ἀθανάτων.

II.

Καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν ὅσσα καρήατι τῆμος ἔδωκα,
Ξάνθε, σὺν εὐόδμοις ἁβρὰ λίπη στεφάνοις,
ἄπνοα πάντ᾽ ἐγένοντο παραχρῆμ᾽· ὅσσα τ᾽ ὀδόντων
ἔνδοθι, νειαίραν τ᾽ εἰς ἀχάριστον ἔδυ,
καὶ τῶν οὐδὲν ἔμεινεν ἐς αὔριον. ὅσσα δ᾽ ἀκουαῖς
εἰσεθέμην, ἔτι μοι μοῦνα πάρεστι τάδε.

III.

Αἰεὶ τοῖς μίκκοις μίκκα διδοῦσι θεοί.

ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ.

Οἶνός τοι πυρὶ ἶσον ἔχει μένος, εὖτ' ἂν ἐς ἄνδρας
ἔλθῃ· κυμαίνει δ', οἷα Λίβυσσαν ἅλα
Βοῤῥᾶς ἠὲ Νότος· τὰ δὲ καὶ κεκρυμμένα φαίνει
βυσσόθεν, ἐκ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐτίναξε νόον.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ ΣΑΜΙΟΥ.

I.

Γῆρας ἐπὰν μὲν ἀπῇ, πᾶς εὔχεται· ἢν δέ ποτ' ἔλθῃ,
μέμφεται· ἔστι δ' ἀεὶ κρεῖσσον ὀφειλόμενον.

II.

Εἴ τις γηράσας ζῆν εὔχεται, ἄξιός ἐστι
γηράσκειν πολλὰς εἰς ἐτέων δεκάδας.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Ποίην τις βιότοιο τάμῃ τρίβον; εἰν ἀγορῇ μὲν
νείκεα καὶ χαλεπαὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις
φροντίδες· ἐν δ' ἀγροῖς καμάτων ἅλις· ἐν δὲ θαλάσσῃ
τάρβος. ἐπὶ ξείνης δ', ἢν μὲν ἔχῃς τι, δέος·
ἢν δ' ἀπορῇς, ἀνιηρόν. ἔχεις γάμον; οὐκ ἀμέριμνος
ἔσσεαι. οὐ γαμέεις; ζήσῃ ἐρημότερος.
τέκνα, πόνοι· πήρωσις, ἄπαις βίος. αἱ νεότητες
ἄφρονες· αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀδρανέες.
ἦν ἄρα τοῖνδε δυοῖν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ

ΕΚ ΤΟΥ ΕΝΑΝΤΙΟΥ.

Παντοίην βιότοιο τάμοις τρίβον. εἰν ἀγορῇ μὲν
κύδεα καὶ πινυταὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις
ἄμπαυμ'· ἐν δ' ἀγροῖς φύσιος χάρις· ἐν δὲ θαλάσσῃ
κέρδος. ἐπὶ ξείνης, ἢν μὲν ἔχῃς τι, κλέος·
ἢν δ' ἀπορῇς, μόνος οἶδας. ἔχεις γάμον; οἶκος ἄριστος
ἔσσεται· οὐ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἐλαφρότερον.
τέκνα, πόθος· ἄφροντις ἄπαις βίος. αἱ νεότητες
ῥωμαλέαι· πολιαὶ δ' ἔμπαλιν εὐσεβέες.
οὐκ ἄρα τῶν δισσῶν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν. πάντα γὰρ ἐσθλὰ βίου.

PANYASIDIS HALICARNASSÆI

INTERPRETE H. GROTIO.

I.

Quin bibis, ô hoſpes? non eſt hæc infima virtus,
appoſitis dapibus calices educere multos
artis ad ingenium, atque alios ad pocla vocare.
Et menſa pariter robur ſpectatur & armis:
namque ut confertos ductor ruit acer in hoſtes,
quamvis late alii trepident & bella paveſcant:
talis & ille mihi (levior nec gloria) lætus
qui conviva ſedens alios ad gaudia cogit.
Ille mihi vita penitus caruiſſe videtur,
aut certe minime vitalem ducere vitam,
qui vinum fugiens aliis ſe potibus implet.
Prima hominum generi data ſunt bona, flamma merumque.
Pulſa mero longe cedunt mala: carmina vivunt.
Namque ſui partem vino tribuere venuſtas,
& jocus, & feſtivus amor, molleſque choreæ.
Mente igitur grata Bacchi complectere munus,
& bibe, ne ventrem ſtipans dape, vulturis inſtar,
aſſideas menſæ, lætæ dulcedinis expers.

RHIANI

RHIANI

CARMEN

H. GROTIO INTERPRETE.

Dedita gens vitiis homines sumus, ipsaque Divûm
munera, & alternas sortes corrumpimus, aute
corruptis animis. Hic quem gravis urget egestas
innumera in superos audet convicia, mœsto
corde fremens: premit & vires animique vigorem
degener: hunc aliquid facere aut memorare parantem
impediunt segnisque pudor vultusque potentum:
mœror edax, pavidæque habitant in pectore curæ.
Est alius, cui divitias, cui nobile regnum
dat Deus; hic vix se terris incedere credit,
vix se mortali meminit de sanguine natum,
tantum corda tument: parvus licet, erigit altum
supposita cervice caput: fulmenque Tonantis
jam sibi, jam thalamos audet spondere Minervæ:
aut fertur sublime, viamque affectat Olympo,
dulcibus ut possit mensis accumbere Divûm.
Interea, sperata prius spectataque nulli,
lentos certa gradus, sedet ipso in vertice Pœna,
& vel anum simulans culpis juvenilibus instat,
vel culpas sequitur veteres, mentita puellam,
Justitiæ magnique Jovis mandata capessens.

EVENI PARII

AB HUGONE GROTIO CONVERSA.

I.

Sunt quibus is mos eſt, nullo ut diſcrimine contra
dicere, non etiam dicere recta velint.
His ego cenſuerim vetus hoc debere reponi:
„Illa tibi placeant, dum magis iſta mihi.„

II.

Rem bene ſi dicas, prudentes flectere paucis
eſt tibi: ſunt etenim ductilis ingenii.

III.

Audere egregium eſt atque utile, ſi ſapere adſit:
abjunctum clades & mala ferre ſolet.

IV.

Ira & quæ penita cordis ſub ſede latebant,
tormentum gravius quam furor, exterebrat.

E CALLIMACHI
ELEGIA
FRAGMENTUM AB H. GROTIO CONVERSUM.
II.

Infudi quæcunque meis unguenta capillis,
    & quæ temporibus florea ferta dedi,
omnia nunc fine honore jacent: nec tradita quæ funt
    dentibus, ingratus quæ fibi venter habet,
altera lux novit. Sed fi qua fidelibus haufi
    auribus, hæc mecum non peritura manent.

ERATOSTHENIS
ELEGI AB H. GROTIO CONVERSI.

Tantumdem flammæ vinum valet: atque ita verfat
    quem fubiit, Libycum ceu mare fert Aquilo,
aut Notus imbricitor. Mentis fecreta recludit,
    ex imis animum fedibus excutiens.

POSIDIPPI ET METRODORI
DE VITÆ INCOMMODIS ET COMMODIS
CARMINA
INTERPRETE RAYMUNDO CUNICHIO.

Quod mihi jam vitæ placeat genus? & fora fervent
    litibus, & curis mœret onufta domus.

Rura labor, terror maria insidet. Urbe paterna
    si procul externos mens sit adire lares,
ditem anget graviter servanda pecunia, egentem
    nuda & inops anget pauperies gravius.
Duxeris uxorem; curarum millia duces
    multa domum: nolis ducere; solus eris.
Sit proles; curis patrem enecet: orbus at idem,
    mancus eris, ceu sit pars tibi demta tui.
Mente caret juvenis: postquam sapientia venit
    sera, sibi queritur genua labare senex.
Et vitam optamus? multo est sors optima, nunquam
    vel nasci, primo vel periisse die.

Quod mihi non vitæ placeat genus? & fora laudem,
    & requiem fesso præbet amica domus.
Rura petis; animos oblectant rura: per altum
    is mare; longinquo a litore lucra refers.
Quum peregre es, dives, poteris clarescere: pauper,
    pauperiem solus noveris ipse tuam.
Duxeris uxorem; gnatis augebere: cælebs
    si fueris, nullo colla premere jugo.
Dulce patri gnati circum oscula; sed tamen orbi
    patris sollicito corda timore vacant.
Et senium, & viridem possum laudare juventam;
    nam juvenis præstat robore, mente senex.
Et vitam culpas? vitæ genus elige quodvis;
    quippe vides multis omnia plena bonis.

ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΔΙΑ.

Κύδιστ' ἀθανάτων, πολυώνυμε, παγκρατὲς αἰεὶ
Ζεῦ, Φύσεως ἀρχηγὲ, νόμου μέτα πάντα κυβερνῶν,
χαῖρε· σὲ γὰρ πάντεσσι θέμις θνητοῖσι προσαυδᾷν.
ἐκ σοῦ γὰρ γένος ἐσμὲν, ἰῆς μίμημα λαχόντες
μοῦνον, ὅσα ζώει τε καὶ ἕρπει θνήτ' ἐπὶ γαῖαν.
τῷ σε καθυμνήσω, καὶ σὸν κράτος αἰὲν ἀείσω.
σοὶ δὴ πᾶς ὅδε κόσμος ἑλισσόμενος περὶ γαῖαν
πείθεται, ᾗ κεν ἄγῃς, καὶ ἑκὼν ὑπὸ σεῖο κρατεῖται.
τοῖον ἔχεις ὑποεργὸν ἀνικήτοις ἐνὶ χερσὶν
ἀμφήκη, πυρόεντα, ἀειζώοντα κεραυνόν.
τοῦ γὰρ ὑπὸ πληγῆς Φύσεως πάντ' ἐῤῥίγασιν,
ᾧ σὺ κατευθύνεις κοινὸν λόγον, ὃς διὰ πάντων
φοιτᾷ, μιγνύμενος μεγάλοις μικροῖς τε φάεσσιν.
ὃς τόσσος γεγαὼς ὕπατος βασιλεὺς διὰ παντὸς - -

\- - - - - - - - - - - - - - -

οὐδέ τι γίγνεται ἔργον ἐπὶ χθονὶ σοῦ δίχα, δαῖμον,
οὔτε κατ' αἰθέριον θεῖον πόλον, οὔτ' ἐνὶ πόντῳ,
πλὴν ὁπόσα ῥέζουσι κακοὶ σφετέρῃσιν ἀνοίαις·
ἀλλὰ σὺ καὶ τὰ περισσὰ ἐπίστασαι ἄρτια θεῖναι,
καὶ κοσμεῖς τὰ ἄκοσμα, καὶ οὐ φίλα σοὶ φίλα ἐστίν.
ὧδε γὰρ εἰς ἓν ἅπαντα συνήρμοκας ἐσθλὰ κακοῖσιν,
ὥσθ' ἕνα γίγνεσθαι πάντων λόγον αἰὲν ἐόντα,
ὃν φεύγοντες ἐῶσιν, ὅσοι θνητῶν κακοί εἰσι,

δύσμοροι, οἵτ' ἀγαθῶν μὲν ἀεὶ κτῆσιν ποθέοντες,
οὔτ' ἐσορῶσι θεοῦ κοινὸν νόμον, οὔτε κλύουσιν,
ᾧ κεν πειθόμενοι σὺν νῷ βίον ἐσθλὸν ἔχοιεν.
αὐτοὶ δ' αὖ ὁρμῶσιν ἄνευ καλοῦ ἄλλος ἐπ' ἄλλα,
οἱ μὲν ὑπὲρ δόξης σπουδὴν δυσέριστον ἔχοντες,
οἱ δ' ἐπὶ κερδοσύνας τετραμμένοι οὐδενὶ κόσμῳ,
ἄλλοι δ' εἰς ἄνεσιν, καὶ σώματος ἡδέα ἔργα,
σπεύδοντες μάλα πάμπαν ἐναντία τῶνδε γενέσθαι.
ἀλλὰ Ζεῦ πάνδωρε, κελαινεφὲς, ἀρχικέραυνε,
ἀνθρώπους ῥύοιο ἀπειροσύνης ἀπὸ λυγρῆς,
ἣν σὺ, πάτερ, σκέδασον ψυχῆς ἄπο, δὸς δὲ κυρῆσαι
γνώμης, ᾗ πίσυνος σὺ δίκης μέτα πάντα κυβερνᾷς,
ὄφρ' ἂν τιμηθέντες ἀμειβώμεσθά σε τιμῇ,
ὑμνοῦντες τὰ σὰ ἔργα διηνεκὲς, ὡς ἐπέοικε
θνητὸν ἐόντ'· ἐπεὶ οὔτε βροτοῖς γέρας ἄλλο τι μεῖζον,
οὔτε θεοῖς, ἢ κοινὸν ἀεὶ νόμον ἐν δίκῃ ὑμνεῖν.

CLEANTHIS
HYMNUS AD JOVEM
JACOBO DUPORTO INTERPRETE.

Magne pater Divûm, cui nomina multa, fed una
omnipotens femper virtus, tu Juppiter auctor
naturæ, certa qui fingula lege gubernas;
rex, falve! Te nempe licet mortalibus ægris
cunctis compellare: omnes tua namque propago
nos fumus, æternæ quafi imago vocis & echo
tantum, quotquot humi fpirantes repimus. Ergo
te cantabo, tuum & robur fine fine celebrans.
Quippe tuo hic totus, terram qui circuit, orbis
paret, quoquo agis, imperio, atque obtemperat ultro.
Invictis telum manibus tibi tale miniftrum
anceps, ignitum, haud moriturum denique fulmen:
ictu etenim illius tota & natura tremifcit:
illo & communem rationem dirigis, & quæ
mundi agitat molem, magno fe corpore mifcens.
Tantus tu rerum dominus, rectorque fupremus:
nec fine te factum in terris, Deus, aut opus ullum
æthere nec dio fit, nec per cœrula ponti,
errore acta fuo nifi quæ gens impia patrat:
confufa in fefe tu dirigis ordine certo:
aufpice te ingratis & ineft fua gratia rebus
felice harmonia. Tu fcilicet omnia in unum
fic bona mifta malis compingis, ut una refurgat
cunctorum ratio communis & usque perennans,
quam refugit fpernitque hominum mens læva malorum.
Heu miferi! bona qui quærunt fibi femper & optant,

divinam tamen hanc communem & denique legem
nec ſpectare oculis, nec fando attendere curant:
cui ſi parerent, poterant traducere vitam
cum ratione & mente bonam: nunc ſponte feruntur
in mala præcipites, trahit & ſua quemque voluptas.
Hunc agit ambitio laudiſque immenſa cupido;
illum & avarities & amor veſanus habendi;
blanda libido alium, Venerisque licentia dulcis:
ſic alii tendunt alio in diverſa ruentes.
At tu, Juppiter alme, tonans in nubibus atris,
da ſapere, & mentem miſeris mortalibus aufer
inſanam: hanc tu pelle, pater: da apprendere poſſe
conſilium, fretus quo tu omnia rite gubernas:
nos ut honorati pariter tibi demus honorem,
perpetuis tua facta hymnis præclara canentes,
ut fas eſt homini: nec enim mortalibus ullum
nec ſuperis majus poterit contingere donum,
quam canere æterno communem carmine legem.

TRADUCTION

TRADUCTION

DE

L'HYMNE DE CLEANTHE

PAR Mr. DE BOUGAINVILLE.

Pere & maître des Dieux, auteur de la Nature,
Jupiter, ô fageffe! ô loi fublime & pure!
unité fouveraine à qui tous les mortels
fous mille noms divers élevent des autels;
je t'adore, nos cœurs te doivent leur hommage,
nous fommes tes enfans, ton ombre, ton image:
& tout ce qui refpire animé par tes mains,
à célébrer ta gloire invite les humains.
Béni fois à jamais! ma voix reconnoiffante
confacre fes accens à ta bonté puiffante:
tu régis l'Univers. Ce tout illimité
qui renferme la terre en fon immenfité,
ce tout harmonieux, émané de toi-même,
s'applaudit d'obéir à ton ordre fuprême;
ton fouffle intelligent circule en ce grand corps,
en féconde la maffe, en meut tous les refforts;
la foudre étincellante en ta main redoutable
porte un effroi vengeur dans l'ame du coupable.
Préfent à tous les tems, tu remplis tous les lieux,
la Terre, l'Océan, le Ciel t'offre à mes yeux.
Tout dérive de toi, j'en excepte nos vices,
nos injuftes projets, nos fureurs, nos caprices;
par toi l'ordre naquit du Chaos étonné;
chaque être tient le rang par toi feul affigné:

par toi des élémens la diſcorde eſt bannie,
& des biens & des maux la conſtante harmonie,
les enchainant entre eux par un ſecret lien,
forme de leur accord un monde où tout eſt bien.
L'homme inſenſé, qu'aveugle un jour perfide & ſombre,
cherche par tout ce bien & n'en ſaiſit que l'ombre;
ta loi ſeule, ta loi, vrai flambeau des humains,
de la félicité leur montre les chemins.
Mais l'un dort inutile au ſein de la pareſſe,
l'autre boit de Vénus la coupe enchantereſſe:
de la ſoif des grandeurs cet autre eſt dévoré,
ou ſéche auprès de l'or dont il eſt altéré.
Grand Dieu, pere du jour & maitre du tonnerre,
du crime & de l'erreur daigne purger la terre,
affranchis la raiſon du joug de ſes tyrans,
parle, laiſſe entrevoir aux mortels ignorants
des éternelles loix le plan ſage & ſublime.
Puiſſe alors de nos cœurs le concert unanime
te rendre un pur hommage égal à tes bienfaits,
& digne enfin de toi, s'il peut l'être jamais.
Ame de l'Univers, Dieu, par qui tout reſpire,
qu'à célébrer ton nom le monde entier conſpire;
que la terre à l'envi s'uniſſe avec les cieux:
c'eſt le devoir de l'homme & le bonheur des Dieux.

INNO DI CLEANTE

A GIOVE

TRADOTTO IN VERSI ITALIANI

DA GIROLAMO POMPEI

GENTILUOMO VERONESE.

O glorioso fra gli eterni, in guise
molte nomato, onnipossente ognora,
tu che, tutto con legge governando,
de la natura sei principio e duce,
salve, o Giove; però che gli uomin tutti
dritto è ben, che a te volgan le parole;
che siam tua stirpe, e solo noi, fra quanti
vivon mortali e muovon su la terra,
lo imitar de la voce abbiam sortito.
Quindi con inni io loderotti, e sempre
canterò tua possanza. Obbediente
a te rendesi già, dovunque il traggi,
questo ciel tutto, che al suol gira intorno,
e volentieri governar si lascia
da la tua forza: tal ministro, aguzzo
d' ambo le parti, ardente, e sempre vivo
il fulmin hai ne l' invincibil mano;
però che tutte inorridiscon sotto
de' colpi suoi le cose di natura,
: una favella, che da ognun s' intende,
tu con esso indirizzi, ed esso scorre

pur fra le cose tutte, a grandi misto
e a piccioli fulgori. Un tanto e sommo
sendo tu regnator per ogni loco,
nè in terra, o Nume, senza te, nè sopra
de l' etereo divin polo, nè in mare
opra fassi veruna, eccetto quante
di propria insania lor fanno i malvagi.
Ma tu comporre ciò ben anche sai
che troppo eccede, e ciò che d' ornamento
è privo, adorno rendi, e torni amico
ciò che amico non è; che in tal concerto
tutte unisti a le ree cose le buone;
onde di tutte un ordine si forma,
che sempre dura, e che lascian, fuggendo,
quanti sono malvagi in fra i mortali.
Miseri! che pur sempre desiosi
d' acquistar beni, la comun di Dio
legge nè ascoltan nè guardano, a cui
rispondendo con senno, aver felice
potrebber vita: ma, scevri dal bello,
corron essi chi ad un chi ad altro oggetto,
quai per la gloria da un ardor portati
che mal soffre contrasto, e quali, senza
onesto modo alcun, volti a le frodi,
e quali pure a l' ozio ed a' soavi
piacer del corpo; ed a gran passi in vece
s' affrettano a produr contrari effetti.
Ma tu, che aduni gli atri nembi, o Giove,
e il fulmin tratti, ed ogni don dispensi,
gli uomin libera tu da la funesta
trista ignoranza, e la disperdi, o padre,
da l' alme, e loro di trovar concedi

quel consiglio, in cui tu fidando, reggi
con giustizia ogni cosa; onde onorati
fia che a vicenda ti rendiamo onore,
l' opere tue sempre laudando, come
a chi mortale sia far si conviene;
che a gli uomini, e a gli Dei verun più grande
onore altro non v' ha; che giustamente
l' ordin sempre laudar de l' Universo.

ΗΣΙΟΔΟΥ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ᾽ ἐπὶ γαῖαν
εἰσὶ δύω· τὴν μέν κεν ἐπαινήσειε νοήσας·
ἡ δ᾽ ἐπιμωμητή· διὰ δ᾽ ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.
ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει,
σχετλίη· οὔ τις τήνγε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ᾽ ὑπ᾽ ἀνάγκης
ἀθανάτων βουλῇσιν ἔριν τιμῶσι βαρεῖαν.
τὴν δ᾽ ἑτέρην προτέρην μὲν ἐγείνατο Νὺξ ἐρεβεννὴ,
θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
γαίης ἐν ῥίζῃσι καὶ ἀνδράσι, πολλὸν ἀμείνω·
ἥ τε καὶ ἀπάλαμόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
εἰς ἕτερον γάρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων
πλούσιον, ὃς σπεύδει μὲν ἀρόμεναι ἠδὲ φυτεύειν,
οἶκόν τ᾽ εὖ θέσθαι· ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων,
εἰς ἄφενον σπεύδοντ᾽· ἀγαθὴ δ᾽ ἔρις ἥδε βροτοῖσι.
καὶ κεραμεῖ κεραμεὺς κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων,
καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.
Ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ·
μηδέ σ᾽ ἔρις κακόχαρτος ἀπ᾽ ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
νείκε᾽ ὀπιπεύουσ᾽, ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐοῦσα.
ὤρη γάρ τ᾽ ὀλίγη πέλεται νεικέων τ᾽ ἀγορέων τε,
ᾧ τινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται
ὡραῖος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτὴν,
τοῦ κεκορεσσάμενος νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις
κτήμασ᾽ ἐπ᾽ ἀλλοτρίοις. σοὶ δ᾽ οὐκ ἔτι δεύτερον ἔσται

ὧδ' ἔρδειν· ἀλλ' αὖθι διακρινώμεθα νεῖκος
ἰθείῃσι δίκαις, αἵ τ' ἐκ Διός εἰσιν ἄρισται.
ἤδη μὲν γὰρ κλῆρον ἐδασσάμεθ'· ἀλλὰ τὰ πολλὰ
ἁρπάζων ἐφόρεις, μέγα κυδαίνων βασιλῆας
δωροφάγους, οἳ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι·
νήπιοι· οὐδὲ ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντὸς,
οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.
κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἤματι ἐργάσσαιο,
ὥστε σε κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν, καὶ ἀεργὸν ἐόντα.
αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο,
ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.
ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε χολωσάμενος φρεσὶν ᾗσιν,
ὅττι μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.
τοὔνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
κρύψε δὲ πῦρ· τὸ μὲν αὖθις ἐῢς πάϊς Ἰαπετοῖο
ἔκλεψ' ἀνθρώποισι Διὸς παρὰ μητιόεντος
ἐν κοίλῳ νάρθηκι, λαθὼν Δία τερπικέραυνον.
τὸν δὲ χολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἰαπετιονίδη, πάντων πέρι μήδεα εἰδὼς,
χαίρεις πῦρ κλέψας, καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσας,
σοί τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι.
τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακὸν, ᾧ κεν ἅπαντες
τέρπωνται κατὰ θυμὸν, ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.
Ὣς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Ἥφαιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὅττι τάχιστα
γαῖαν ὕδει φύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν,
καὶ σθένος, ἀθανάτῃς δὲ θεαῖς εἰς ὦπα ἐΐσκειν

παρθενικῆς καλὸν εἶδος ἐπήρατον· αὐτὰρ Ἀθήνην
ἔργα διδασκέμεναι, πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν·
καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῆν Ἀφροδίτην,
καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ γυιοβόρους μελεδῶνας·
ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
Ἑρμείην ἤνωγε διάκτορον Ἀργειφόντην.
Ὣς ἔφαθ᾽· οἱ δ᾽ ἐπίθοντο Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι.
αὐτίκα δ᾽ ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς·
ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ἀμφὶ δέ οἱ Χάριτές τε θεαὶ, καὶ πότνια Πειθὼ
ὅρμους χρυσείους ἔθεσαν χροΐ· ἀμφὶ δὲ τήν γε
Ὧραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.
ἐν δ᾽ ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Ἀργειφόντης
ψεύδεά θ᾽, αἱμυλίους τε λόγους, καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
τεῦξε, Διὸς βουλῇσι βαρυκτύπου· ἐν δ᾽ ἄρα φωνὴν
θῆκε θεῶν κῆρυξ, ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα
Πανδώρην, ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ᾽ ἔχοντες
δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ᾽ ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν.
αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσσεν,
εἰς Ἐπιμηθέα πέμπε πατὴρ κλυτὸν Ἀργειφόντην
δῶρον ἄγοντα θεῶν, ταχὺν ἄγγελον. οὐδ᾽ Ἐπιμηθεὺς
ἐφράσαθ᾽ ὥς οἱ ἔειπε Προμηθεὺς, μήποτε δῶρον
δέξασθαι πὰρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ᾽ ἀποπέμπειν
ἐξοπίσω, μή που τι κακὸν θνητοῖσι γένοιτο.
αὐτὰρ ὁ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ᾽, ἐνόησε.
πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ᾽ ἀνθρώπων
νόσφιν ἄτερθε κακῶν, καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο,

νούσων τ' ἀργαλέων, αἵ τ' ἀνδράσι κῆρας ἔδωκαν.
ἀλλὰ γυνὴ χείρεσσι πίθου μέγα πῶμ' ἀφελοῦσα
ἐσκέδασ'· ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
μούνη δ' αὐτόθι Ελπὶς ἐν ἀρρήκτοισι δόμοισιν
ἔνδον ἔμεινε πίθου ὑπὸ χείλεσιν, οὐδὲ θύραζε
ἐξέπτη· πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο.
ἄλλα δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται.
πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα·
νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ
αὐτόματοι φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
σιγῇ, ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητιέτα Ζεύς.
οὕτως οὔ τι που ἔστι Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.
εἰ δ' ἐθέλεις, ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω
εὖ καὶ ἐπισταμένως· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
Ως ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι,
χρύσεον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
ἀθάνατοι ποίησαν Ολύμπια δώματ' ἔχοντες.
οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν·
ὡς δὲ θεοὶ ζώεσκον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
νόσφιν ἄτερθε πόνων καὶ ὀϊζύος· οὐδέ τι δειλὸν
γῆρας ἐπῆν· αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
τέρποντ' ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων.
θνῆσκον δ' ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα
αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐθελημοὶ
ἥσυχοι ἔργα νέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν.
αὐτὰρ ἐπειδὴ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
οἱ μὲν δαίμονες ἁγνοὶ ἐπιχθόνιοι καλέονται,

ἐσθλοί, ἀλεξίκακοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων,
πλουτοδόται· καὶ τοῦτο γέρας βασιλήϊον ἔσχον.
Δεύτερον αὖτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν
ἀργύρεον ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
χρυσέῳ οὔτε φυὴν ἐναλίγκιον, οὔτε νόημα.
ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ
ἐτρέφετ' ἀτάλλων μέγα νήπιος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
ἀλλ' ὅταν ἡβήσειε, καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο,
παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες
ἀφραδίαις. ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
ἤθελον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
ἣ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα. τοὺς μὲν ἔπειτα
Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε, χολούμενος οὕνεκα τιμὰς
οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
τοὶ μὲν ἐπιχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται
δεύτεροι, ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.
Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
χάλκειον ποίησ', οὐκ ἀργυρέῳ οὐδὲν ὁμοῖον,
ἐκ μελιᾶν, δεινόν τε καὶ ὄβριμον· οἷσιν Ἄρηος
ἔργ' ἔμελε στονόεντα, καὶ ὕβριες· οὐδέ τι σῖτον
ἤσθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν
ἄπλατοι· μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι
ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.
τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι,
χαλκῷ δ' εἰργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.
καὶ τοὶ μὲν χείρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμέντες

βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Ἀΐδαο,
νώνυμνοι· θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἐόντας
εἷλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἠελίοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
αὖθις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ζεὺς Κρονίδης ποίησε δικαιότερον καὶ ἄρειον,
ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
ἡμίθεοι, προτέρῃ γενεῇ, κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
καὶ τοὺς μὲν πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ,
τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηΐδι γαίῃ,
ὤλεσε μαρναμένους μήλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο·
τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
ἐς Τροίην ἀγαγὼν, Ελένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο·
ἔνθ' ἤτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψε.
τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίοτον καὶ ἤθε' ὀπάσσας
Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης·
καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
ἐν μακάρων νήσοισι, παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
ὄλβιοι ἥρωες· τοῖσι μελιηδέα καρπὸν
τρὶς ἔτεος θάλλοντα φέρει ζείδωρος ἄρουρα.
Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· οὐδέ ποτ' ἦμαρ
παύσονται καμάτου καὶ ὀϊζύος, οὐδέ τι νύκτωρ
φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας.
ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίξεται ἐσθλὰ κακοῖσιν.
Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
εὖτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.

οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίϊος, οὐδέ τι παῖδες,
οὐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκῳ, καὶ ἑταῖρος ἑταίρῳ,
οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὡς τὸ πάρος περ.
αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας·
μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντ' ἐπέεσσι,
σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες· οὐδέ κεν οἵ γε
γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
χειροδίκαι· ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει.
οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται, οὔτε δικαίου,
οὔτ' ἀγαθοῦ· μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα, καὶ ὕβριν
ἀνέρα τιμήσουσι· δίκη δ' ἐν χερσὶ, καὶ αἰδὼς
οὐκ ἔσται· βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα,
μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται·
ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασιν
δυσκέλαδος κακόχαρτος ὁμαρτήσει στυγερώπης.
καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν,
ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτην, προλιπόντ' ἀνθρώπους,
Αἰδὼς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρὰ
θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή.
Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω φρονέουσι καὶ αὐτοῖς.
ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόγηρυν,
ὕψι μάλ' ἐν νεφέεσσι φέρων ὀνύχεσσι μεμαρπώς·
ἡ δ' ἐλεόν, γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι,
μύρετο· τὴν δ' ὅγ' ἐπικρατέως πρὸς μῦθον ἔειπε.
Δαιμονίη, τί λέληκας; ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων.
τῇδ' εἶς, ᾗ σ' ἂν ἐγώ περ ἄγω, καὶ ἀοιδὸν ἐοῦσαν·
δεῖπνον δ', αἴ κ' ἐθέλω, ποιήσομαι, ἠὲ μεθήσω.

Ὣς ἔφατ' ὠκυπέτης ἴρηξ, τανυσίπτερος ὄρνις.
ἄφρων δ', ὅς κ' ἐθέλῃ πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν·
νίκης τε στέρεται, πρός τ' αἴσχεσιν ἄλγεα πάσχει.
ὦ Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδ' ὕβριν ὄφελλε,
ὕβρις γάρ τε κακὴ δειλῷ βροτῷ· οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς
ῥηϊδίως φερέμεν δύναται, βαρύθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς,
ἐγκύρσας ἄτῃσιν· ὁδὸς δ' ἑτέρηφι παρελθεῖν
κρείσσων ἐς τὰ δίκαια· δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει,
ἐς τέλος ἐξελθοῦσα· παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω.
αὐτίκα γὰρ τρέχει Ὅρκος ἅμα σκολιῇσι δίκῃσιν.
τῆς δὲ Δίκης ῥόθος ἑλκομένης ᾗ κ' ἄνδρες ἄγωσι
δωροφάγοι, σκολιαῖς δὲ δίκαις κρίνωσι θέμιστας·
ἡ δ' ἕπεται κλαίουσα πόλιν τε καὶ ἤθεα λαῶν,
ἠέρα ἑσσαμένη, κακὸν ἀνθρώποισι φέρουσα,
οἵ τε μιν ἐξελάσωσι, καὶ οὐκ ἰθεῖαν ἔνειμαν.
οἳ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν
ἰθείας, καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δικαίου,
τοῖσι τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ,
εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος· οὐδέ ποτ' αὐτοῖς
ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς,
οὐδέ ποτ' ἰθυδίκαισι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ,
οὐδ' ἄτη· θαλίῃς δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται.
τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον· οὔρεσι δὲ δρῦς
ἄκρη μέν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας·
εἰροπόκοι δ' ὄϊες μαλλοῖς καταβεβρίθασι·
τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν·
θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές· οὐδ' ἐπὶ νηῶν
νείσονται, καρπὸν δὲ φέρει ζείδωρος ἄρουρα.

οἷς δ' ὕβρις τε μέμηλε κακὴ καὶ σχέτλια ἔργα,
τοῖσδε δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς.
πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα,
ὅστις ἀλιτραίνει, καὶ ἀτάσθαλα μηχανάαται.
τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήλασε πῆμα Κρονίων,
λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμόν· ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί.
οὐδὲ γυναῖκες τίκτουσιν· μινύθουσι δὲ οἶκοι,
Ζηνὸς φραδμοσύνῃσιν Ὀλυμπίου. ἄλλοτε δ' αὖτε
ἢ τῶν γε στρατὸν εὐρὺν ἀπώλεσεν, ἢ ὅγε τεῖχος,
ἢ νέας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποτίνυται αὐτῶν.
Ω βασιλεῖς, ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ
τήνδε δίκην. ἐγγὺς γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐόντες
ἀθάνατοι λεύσσουσιν, ὅσοι σκολιῇσι δίκῃσιν
ἀλλήλους τρίβουσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες.
τρὶς γὰρ μυρίοι εἰσὶν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
ἀθάνατοι Ζηνὸς, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων,
οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.
ἡ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
κυδρή τ' αἰδοίη τε θεοῖς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν·
καὶ ῥ' ὁπόταν τις μιν βλάπτῃ σκολιῶς ὀνοτάζων,
αὐτίκα πὰρ Διῒ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι,
γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον, ὄφρ' ἀποτίσῃ
δῆμος ἀτασθαλίας βασιλέων, οἳ λυγρὰ νοεῦντες
ἄλλῃ παρκλίνουσι δίκας, σκολιῶς ἐνέποντες.
ταῦτα φυλασσόμενοι, βασιλῆες, ἰθύνετε μύθους,
δωροφάγοι, σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε.
οἷ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων·

ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη.
Ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα μετὰ φρεσὶ βάλλεο σῇσι,
καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν.
τόνδε γὰρ ἀνθρώποισι νόμον διέταξε Κρονίων,
ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνοῖς,
ἔσθειν ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη ἐστὶν ἐπ' αὐτοῖς.
ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκην, ἣ πολλὸν ἀρίστη
γίγνεται. εἰ γάρ τις κ' ἐθέλῃ τὰ δίκαι' ἀγορεύειν
γιγνώσκων, τῷ μέν τ' ὄλβον διδοῖ εὐρύοπα Ζεύς·
ὃς δέ κε μαρτυρίῃσιν ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσας
ψεύσεται, ἐν δὲ δίκην βλάψας, νήκεστον ἀάσθη,
τοῦδέ τ' ἀμαυροτέρη γενεὴ μετόπισθε λέλειπται·
ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων.
σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω, μέγα νήπιε Πέρση.
τὴν μέν τοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἐστὶν ἑλέσθαι
ῥηϊδίως· λείη μὲν ὁδός, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν,
καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηαι,
ῥηϊδίη δὴ ἔπειτα πέλει, χαλεπή περ ἐοῦσα.
οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτὸς πάντα νοήσει·
ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται.
ὃς δέ κε μήτ' αὐτὸς νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούων
ἐν θυμῷ βάλληται, ὅδ' αὖτ' ἀχρήϊος ἀνήρ.
ἀλλὰ σύ γ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰὲν ἐφετμῆς
ἐργάζευ, Πέρση, Δίου γένος, ὄφρα σε λιμὸς
ἐχθαίρῃ, φιλέῃ δὲ ἐΰστέφανος Δημήτηρ
αἰδοίη, βιότου δὲ τεὴν πίμπλῃσι καλιήν.

λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί.
τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἀνέρες, ὅς κεν ἀεργὸς
ζώῃ, κηφήνεσσι κοθούροις εἴκελος ὀργήν,
οἵ τε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ
ἔσθοντες· σοὶ δ᾽ ἔργα φίλ᾽ ἔστω μέτρια κοσμεῖν,
ὥς κέ τοι ὡραίου βιότου πλήθωσι καλιαί.
ἐξ ἔργων δ᾽ ἄνδρες πολύμηλοί τ᾽ ἀφνειοί τε·
καί τ᾽ ἐργαζόμενος, πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισιν
ἔσσεαι ἠδὲ βροτοῖς. μάλα γὰρ στυγέουσιν ἀεργούς.
ἔργον δ᾽ οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δέ τ᾽ ὄνειδος.
εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργὸς
πλουτεῦντα· πλούτῳ δ᾽ ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
δαίμονι δ᾽ οἷος ἔησθα. τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον,
εἴ κεν ἀπ᾽ ἀλλοτρίων κτεάνων ἀεσίφρονα θυμὸν
εἰς ἔργον τρέψας, μελετᾷς βίου, ὥς σε κελεύω.
αἰδὼς τοι πρὸς ἀνολβίην, θάρσος δὲ πρὸς ὄλβον.
χρήματα δ᾽ οὐχ ἁρπακτά· θεόσδοτα πολλὸν ἀμείνω.
εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίῃ μέγαν ὄλβον ἕληται,
ἢ ὅγ᾽ ἀπὸ γλώσσης ληΐσσεται, (οἷά τε πολλὰ
γίγνεται, εὖτ᾽ ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ
ἀνθρώπων, αἰδῶ δέ τ᾽ ἀναιδείη κατοπάζῃ)
ῥεῖά τε μιν μαυροῦσι θεοί, μινύθουσι δὲ οἶκοι
ἀνέρι τῷ· παῦρον δέ τ᾽ ἐπὶ χρόνον ὄλβος ὀπηδεῖ.
Ἶσον δ᾽ ὅς θ᾽ ἱκέτην, ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει·
ὅς τε κασιγνήτοιο ἑοῦ ἀνὰ δέμνια βαίνει,
κρυπταδίης εὐνῆς ἀλόχου, παρακαίρια ῥέζων·
ὅς τε τευ ἀφραδίης ἀλιταίνεται ὀρφανὰ τέκνα·
ὅς τε γονῆα γέροντα κακῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ

νεικείῃ χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν.
τῷ δή τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ἐς δὲ τελευτὴν
ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.
ἀλλὰ σὺ τῶν μὲν πάμπαν ἔεργ' ἀεσίφρονα θυμόν·
καδδύναμιν δ' ἔρδειν ἱέρ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
ἁγνῶς καὶ καθαρῶς, ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν·
ἄλλοτε δὴ σπονδῇς θυέεσσί τε ἱλάσκεσθαι,
ἠμὲν ὅτ' εὐνάζῃ, καὶ ὅταν φάος ἱερὸν ἔλθῃ,
ὥς κέ τοι ἵλαον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχωσιν·
ὄφρ' ἄλλων ὠνῇ κλῆρον, μὴ τὸν τεὸν ἄλλος.
Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι·
τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν, ὅς τις σέθεν ἐγγύθι ναίει.
εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγκώμιον ἄλλο γένοιτο,
γείτονες ἄζωστοι ἔκιον, ζώσαντο δὲ πηοί.
πῆμα κακὸς γείτων, ὅσσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ·
ἔμμορέ τοι τιμῆς, ὅς τ' ἔμμορε γείτονος ἐσθλοῦ·
οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη.
εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι
αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώϊον, αἴ κε δύνηαι,
ὡς ἂν χρηΐζων καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον εὕρῃς.
μὴ κακὰ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἶσ' ἄτῃσιν.
δὼς ἀγαθή, ἅρπαξ δὲ κακή, θανάτοιο δότειρα.
ὃς μὲν γάρ κεν ἀνὴρ ἐθέλων, ὅγε κἂν μέγα δώῃ,
χαίρει τῷ δώρῳ, καὶ τέρπεται ὃν κατὰ θυμόν.
ὃς δέ κεν αὐτὸς ἕληται, ἀναιδείηφι πιθήσας,
καί τε σμικρὸν ἐόν, τό γ' ἐπάχνωσεν φίλον ἦτορ.
εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο,
καὶ θαμὰ τοῦτ' ἔρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο.

ὃς δ' ἐπ' ἐόντι φέρει, ὃδ' ἀλύξεται αἴθοπα λιμόν.
οὐδὲ τό γ' εἰν οἴκῳ κατακείμενον ἀνέρα κήδει.
οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφι.
ἐσθλὸν μὲν παρεόντος ἑλέσθαι· πῆμα δὲ θυμῷ
χρηΐζειν ἀπεόντος· ἅ σε φράζεσθαι ἄνωγα.
ἀρχομένου δὲ πίθου, καὶ λήγοντος κορέσασθαι·
μεσσόθι φείδεσθαι· δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ.
μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω.
καί τε κασιγνήτῳ γελάσας ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι.
πίστεις δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας.
  Μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω,
αἱμύλα κωτίλλουσα, τεὴν διφῶσα καλιήν.
ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φηλήτῃσι.
  Μουνογενὴς δὲ πάϊς σώζοι πατρώϊον οἶκον·
γηραιὸς δὲ θάνοις ἕτερον παῖδ' ἐγκαταλείπων
φερβέμεν· ὧς γὰρ πλοῦτος ἀέξεται ἐν μεγάροισι.
ῥεῖα δέ κεν πλεόνεσσι πόροι Ζεὺς ἄσπετον ὄλβον.
πλείων μὲν πλεόνων μελέτη, μείζων δ' ἐπιθήκη.
σοὶ δ' εἰ πλούτου θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶ σῇσι,
ὧδ' ἔρδειν· ἔργον δέ τ' ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι.
  Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων,
ἄρχεσθ' ἀμητοῦ· ἀρότοιο δὲ, δυσομενάων·
αἳ δή τοι νύκτας τε καὶ ἤματα τεσσαράκοντα
κεκρύφαται· αὖτις δὲ περιπλομένου ἐνιαυτοῦ
φαίνονται, τὰ πρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου.
οὗτός τοι πεδίων πέλεται νόμος, οἵ τε θαλάσσης
ἐγγύθι ναιετάουσ', οἵ τ' ἄγκεα βησσήεντα,
πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι, πίονα χῶρον

ναίουσα. γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν,
γυμνὸν δ᾽ ἀμάειν, εἴ χ᾽ ὥρια πάντ᾽ ἐθέλησθα
ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερος· ὥς τοι ἕκαστα
ὥρι᾽ ἀέξηται, μή πως τὰ μεταξὺ χατίζων
πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους, καὶ μηδὲν ἀνύσσῃς·
ὡς καὶ νῦν ἐπ᾽ ἔμ᾽ ἦλθες· ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω,
οὐδ᾽ ἐπιμετρήσω. ἐργάζευ, νήπιε Πέρση,
ἔργα, τά τ᾽ ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραντο,
μή ποτε σὺν παίδεσσι γυναικί τε θυμὸν ἀχεύων,
ζητεύῃς βίοτον κατὰ γείτονας, οἱ δ᾽ ἀμελῶσιν.
δὶς μὲν γὰρ καὶ τρὶς τάχα τεύξεαι· ἢν δ᾽ ἔτι λυπῇς,
χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, σὺ δ᾽ ἐτώσια πόλλ᾽ ἀγορεύσεις.
ἀχρεῖος δ᾽ ἔσται ἐπέων νομός. ἀλλά σ᾽ ἄνωγα
φράζεσθαι χρειῶν τε λύσιν, λιμοῦ τ᾽ ἀλεωρήν.
Οἶκον μὲν πρώτιστα, γυναῖκά τε, βοῦν τ᾽ ἀροτῆρα,
κτητὴν, οὐ γαμετὴν, ἥ τις καὶ βουσὶν ἕποιτο.
χρήματα δ᾽ εἰν οἴκῳ πάντ᾽ ἄρμενα ποιήσασθαι,
μὴ σὺ μὲν αἰτῇς ἄλλον, ὁ δ᾽ ἀρνῆται, σὺ δὲ τητᾷ,
ἡ δ᾽ ὥρη παραμείβηται, μινύθῃ δέ τοι ἔργον.
μηδ᾽ ἀναβάλλεσθαι ἔς τ᾽ αὔριον, ἔς τ᾽ ἔννηφιν.
οὐ γὰρ ἐτωσιοεργὸς ἀνὴρ πίμπλησι καλιὴν,
οὐδ᾽ ἀναβαλλέμενος· μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει.
αἰεὶ δ᾽ ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτῃσι παλαίει.
Ημος δὴ λήγει μένος ὀξέος ἠελίοιο
καύματος ἰδαλίμου, μετοπωρινὸν ὀμβρήσαντος
Ζηνὸς ἐρισθενέος, μετὰ δὲ τρέπεται βρότεος χρὼς
πολλὸν ἐλαφρότερος· (δὴ γὰρ τότε σείριος ἀστὴρ
βαιὸν ὑπὲρ κεφαλῆς κηριτρεφέων ἀνθρώπων

ἔρχεται ἠμάτιος, πλεῖον δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ.)
ἦμος ἀδηκτοτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ
ὕλη, φύλλα δ' ἔραζε χέει, πτόρθοιό τε λήγει·
τῆμος ἄρ' ὑλοτομεῖν μεμνημένος ὥριον ἔργον.
ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν,
ἄξονα δ' ἑπταπόδην· μάλα γάρ νύ τοι ἄρμενον οὕτως·
εἰ δέ κεν ὀκταπόδην, ἀπὸ καὶ σφῦραν κε τάμοιο.
τρισπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν δεκαδώρῳ ἀμάξῃ.
πόλλ' ἐπὶ καμπύλα κᾶλα· φέρειν δὲ γύην, ὅταν εὕρῃς,
εἰς οἶκον, κατ' ὄρος διζήμενος, ἢ κατ' ἄρουραν,
πρίνινον· ὃς γὰρ βουσὶν ἀροῦν ὀχυρώτατός ἐστιν,
εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δμωὸς ἐν ἐλύματι πήξας
γόμφοισιν πελάσας προσαρήρεται ἱστοβοῆϊ.
δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα, πονησάμενος κατὰ οἶκον,
αὐτόγυον καὶ πηκτόν· ἐπεὶ πολὺ λώϊον οὕτως.
εἴ χ' ἕτερόν γ' ἄξαις, ἕτερόν κ' ἐπὶ βουσὶ βάλοιο.
δάφνης δ' ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες.
δρυὸς ἔλυμα, γύην πρίνου, βόε δ' ἐνναετήρω
ἄρσενε κεκτῆσθαι, (τῶν γὰρ σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν)
ἥβης μέτρον ἔχοντε, τὼ ἐργάζεσθαι ἀρίστω.
οὐκ ἂν τώ γ' ἐρίσαντες ἐν αὔλακι καμμὲν ἄροτρον
ἄξειαν, τὸ δὲ ἔργον ἐτώσιον αὖθι λίποιεν.
τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταετὴς αἰζηὸς ἕποιτο,
ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον, ὀκτάβλωμον,
ὅς κ' ἔργου μελετῶν ἰθεῖαν αὔλακ' ἐλαύνοι,
μηκέτι παπταίνων μεθ' ὁμήλικας, ἀλλ' ἐπὶ ἔργῳ
θυμὸν ἔχων· τοῦ δ' οὔ τι νεώτερος ἄλλος ἀμείνων
σπέρματα δάσσασθαι, καὶ ἐπισπορίην ἀλέασθαι.

κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπτοίηται.
Φράζεσθαι δ' εὖτ' ἂν γεράνου φωνὴν ἐπακούσῃς
ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυίης,
ἥ τ' ἀρότοιό τε σῆμα φέρει, καὶ χείματος ὥρην
δεικνύει ὀμβρηροῦ· κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρὸς ἀβούτεω·
δὴ τότε χορτάζειν ἕλικας βόας ἔνδον ἐόντας.
ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν· Βόε δὸς καὶ ἅμαξαν.
ῥηΐδιον δ' ἀπανήνασθαι· Πάρα δ' ἔργα βόεσσι.
Φησὶ δ' ἀνὴρ φρένας ἀφνειὸς πήξασθαι ἅμαξαν,
νήπιος· οὐδὲ τό γ' οἶδ', ἑκατὸν δέ τε δούραθ' ἁμάξης,
τῶν πρόσθεν μελέτην ἐχέμεν οἰκήϊα θέσθαι.
εὖτ' ἂν δὲ πρώτιστ' ἄροτος θνητοῖσι φανείη,
δὴ τότ' ἐφορμηθῆναι, ὁμῶς δμῶές τε καὶ αὐτὸς,
αὔην καὶ διερὴν ἀρόων, ἀρότοιο καθ' ὥρην,
πρωῒ μάλα σπεύδων, ἵνα τοι πλήθωσιν ἄρουραι.
ἔαρι πολεῖν· θέρεος δὲ νεωμένη οὔ σ' ἀπατήσει.
νειὸν δὲ σπείρειν ἔτι κουφίζουσαν ἄρουραν.
νειὸς ἀλεξιάρη, παίδων εὐκηλήτειρα.
εὔχεσθαι δὲ Διῒ χθονίῳ, Δημήτερί θ' ἁγνῇ,
ἐκτελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν,
ἀρχόμενος τὰ πρῶτ' ἀρότου, ὅταν ἄκρον ἐχέτλης
χειρὶ λαβὼν, ὅρπηκι βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι,
ἔνδρυον ἑλκόντων μεσάβων. ὁ δὲ τυτθὸς ὄπισθεν
δμωὸς ἔχων μακέλην πόνον ὀρνίθεσσι τιθείη,
σπέρματα κακκρύπτων. εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη
θνητοῖς ἀνθρώποις· κακοθημοσύνη δὲ κακίστη.
ὧδέ κεν ἁδροσύνῃ στάχυες νεύοιεν ἔραζε,
εἰ τέλος αὐτὸς ὄπισθεν Ὀλύμπιος ἐσθλὸν ὀπάζοι.

ἐκ δ' αἰγείων ἐλάσειας ἀράχνια· καί σε ἔολπα
γηθήσειν, βιότου αἰρεύμενον ἔνδον ἐόντος.
εὐοχθέων δ' ἵξεαι πολιὸν ἔαρ, οὐδὲ πρὸς ἄλλους
αὐγάσεαι· σέο δ' ἄλλος ἀνὴρ κεχρημένος ἔσται.
εἰ δέ κεν ἠελίοιο τροπαῖς ἀρόῃς χθόνα δῖαν,
ἥμενος ἀμήσεις, ὀλίγον περὶ χειρὸς ἐέργων,
ἀντία δεσμεύων κεκονιμένος, οὐ μάλα χαίρων.
οἴσεις δ' ἐν φορμῷ· παῦροι δέ σε θηήσονται.
ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος Ζηνὸς νόος αἰγιόχοιο·
ἀργαλέος δ' ἄνδρεσσι κατὰ θνητοῖσι νοῆσαι.
εἰ δέ κεν ὄψ' ἀρόσῃς, τόδε κέν τοι φάρμακον εἴη.
ἦμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι
τὸ πρῶτον, τέρπει τε βροτοὺς ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν,
τῆμος Ζεὺς ὕοι τρίτῳ ἤματι, μηδ' ἀπολήγοι,
μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς ὁπλὴν, μήτ' ἀπολείπων·
οὕτω κ' ὀψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοβαρίζοι.
ἐν θυμῷ δ' εὖ πάντα φυλάσσεο· μηδέ σε λήθοι
μήτ' ἔαρ γιγνόμενον πολιὸν, μήθ' ὥριος ὄμβρος.
Πὰρ δ' ἴθι χαλκεῖον θῶκον, καὶ ἐπαλέα λέσχην,
ὥρῃ χειμερίῃ, ὁπότε κρύος ἀνέρας εἶργον
ἰσχάνει· ἔνθα κ' ἄοκνος ἀνὴρ μέγα οἶκον ὀφέλλοι·
μή σε κακοῦ χειμῶνος ἀμηχανίη καταμάρψῃ
σὺν πενίῃ, λεπτῇ δὲ παχὺν πόδα χειρὶ πιέζῃς.
πολλὰ δ' ἀεργὸς ἀνὴρ κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνων,
χρηΐζων βιότοιο, κακὰ προσελέξατο θυμῷ.
ἐλπὶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει,
ἥμενον ἐν λέσχῃ, τῷ μὴ βίος ἄρκιος εἴη.
δείκνυε δὲ δμώεσσι, θέρεος ἔτι μέσσου ἐόντος·

Οὐκ αἰεὶ θέρος ἐσσεῖται, ποιεῖσθε καλιάς.
μῆνα δὲ Ληναιῶνα, κάκ᾽ ἤματα, βούδορα πάντα·
τοῦτον ἀλεύασθαι, καὶ πηγάδας· αἵ τ᾽ ἐπὶ γαῖαν,
πνεύσαντος Βορέαο, δυσηλεγέες τελέθουσιν,
ὅς τε διὰ Θρήκης ἱπποτρόφου εὐρέϊ πόντῳ
ἐμπνεύσας ὤρινε· μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη·
πολλὰς δὲ δρῦς ὑψικόμους, ἐλάτας τε παχείας,
οὔρεος ἐν βήσσῃς πιλνᾷ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
ἐμπίπτων, καὶ πᾶσα βοᾷ τότε νήριτος ὕλη.
θῆρες δὲ φρίσσουσ᾽, οὐρὰς δ᾽ ὑπὸ μέζε᾽ ἔθεντο,
τῶν καὶ λάχνῃ δέρμα κατάσκιον· ἀλλά νυ καὶ τῶν
ψυχρὸς ἐὼν διάησι, δασυστέρνων περ ἐόντων.
καί τε διὰ ῥινοῦ βοὸς ἔρχεται, οὐδέ μιν ἴσχει.
καί τε δι᾽ αἶγα ἄησι τανύτριχα· πώεα δ᾽ οὔ τι,
οὕνεκ᾽ ἐπηετανκὶ τρίχες αὐτῶν, οὐ διάησιν
ἶς ἀνέμου Βορέου. τροχαλὸν δὲ γέροντα τίθησι.
καὶ διὰ παρθενικῆς ἁπαλόχροος οὐ διάησιν,
ἥ τε δόμων ἔντοσθε φίλῃ παρὰ μητέρι μίμνει,
οὔπω ἔργ᾽ εἰδυῖα πολυχρύσου Ἀφροδίτης·
εὖτε λοεσσαμένη τέρενα χρόα, καὶ λίπ᾽ ἐλαίῳ
χρισαμένη, νυχίη καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου
ἤματι χειμερίῳ, ὅτ᾽ ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει
ἔν τ᾽ ἀπύρῳ οἴκῳ καὶ ἐν ἤθεσι λευγαλέοισιν.
οὐ γάρ οἱ ἠέλιος δείκνυ νομὸν ὁρμηθῆναι·
ἀλλ᾽ ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε
στρωφᾶται, βράδιον δὲ Πανελλήνεσσι φαείνει.
καὶ τότε δὴ κεραοὶ καὶ νήκεροι ὑληκοῖται
λυγρὸν μαλκιόωντες ἀνὰ δρία βησσήεντα

φεύγουσιν· καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο μέμηλεν,
οἳ σκέπα μαιόμενοι πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχουσι,
καὶ γλάφυ πετρῆεν· τότε δὴ τρίποδι βροτῷ ἶσοι,
οὗ τ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάρη δ' εἰς οὖδας ὁρᾶται,
τῷ ἴκελοι φοιτῶσιν ἀλευόμενοι νίφα λευκήν.
καὶ τότε ἕσσασθαι ἔρυμα χροὸς, ὥς σε κελεύω,
χλαῖναν μὲν μαλακὴν, καὶ τερμιόεντα χιτῶνα.
στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι.
τὴν περιέσσασθαι, ἵνα τοι τρίχες ἀτρεμέωσι,
μηδ' ὀρθαὶ φρίσσωσιν, ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα.
ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα βοὸς ἶφι κταμένοιο
ἄρμενα δήσασθαι, πίλοις ἔντοσθε πυκάσσας.
πρωτογόνων δ' ἐρίφων, ὁπόταν κρύος ὥριον ἔλθῃ,
δέρματα συῤῥάπτειν νεύρῳ βοὸς, ὄφρ' ἐπὶ ὤμῳ
ὑετοῦ ἀμφιβάλῃ ἀλέην. κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν
πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν' οὔατα μὴ καταδεύῃ.
ψυχρὴ γάρ τ' ἠὼς πέλεται, Βορέαο πεσόντος.
τὸν φθάμενος, ἔργον τελέσας, οἶκόνδε νέεσθαι,
μή ποτέ σ' οὐρανόθεν σκοτόεν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
χρῶτά τε μυδαλέον θείη, κατά θ' εἵματα δεύσῃ·
ἀλλ' ὑπαλεύασθαι· μεὶς γὰρ χαλεπώτατος οὗτος
χειμέριος, χαλεπὸς προβάτοις, χαλεπὸς δ' ἀνθρώποις.
τῆμος θὤμισυ βουσὶν, ἐπ' ἀνέρι δὲ πλέον εἴη
ἁρμαλιῆς· μακραὶ γὰρ ἐπίῤῥοθοι εὐφρόναι εἰσί.
Εὖτ' ἂν δ' ἑξήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο
χειμέρι' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἤματα, δή ῥα τότ' ἀστὴρ
Ἀρκτοῦρος προλιπὼν ἱερὸν ῥόον Ὠκεανοῖο
πρῶτον παμφαίνων ἐπιτέλλεται ἀκροκνέφαιος.

τόνδε

τὸν δὲ μετ' ὀρθρογόη Πανδιονὶς ὦρτο χελιδὼν
ἐς φάος ἀνθρώποις, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.
τὴν φθάμενος, οἴνας περιταμνέμεν· ὣς γὰρ ἄμεινον.
ἀλλ' ὁπότ' ἂν φερέοικος ἀπὸ χθονὸς ἂν φυτὰ βαίνῃ
Πληϊάδας φεύγων, τότε δὴ σκάφος οὐκ ἔτι οἰνέων·
ἀλλ' ἅρπας τε χαρασσέμεναι, καὶ δμῶας ἐγείρειν.
φεύγειν δὲ σκιεροὺς θώκους, καὶ ἐπ' ἠῶ κοῖτον,
ὥρῃ ἐν ἀμητοῦ, ὅτε τ' ἠέλιος χρόα κάρφει·
τημοῦτος σπεύδειν, καὶ οἴκαδε καρπὸν ἀγείρειν,
ὄρθρου ἀνιστάμενος, ἵνα τοι βίος ἄρκιος εἴη.
ἠὼς γάρ τ' ἔργοιο τρίτην ἀπομείρεται αἶσαν·
ἠώς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου·
ἠὼς, ἥ τε φανεῖσα πολέας ἐπέβησε κελεύθου
ἀνθρώπους, πολλοῖσι δ' ἐπὶ ζυγὰ βουσὶ τίθησιν.
Ημος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ, καὶ ἠχέτα τέττιξ
δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύετ' ἀοιδὴν
πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων, θέρεος καματώδεος ὥρῃ,
τῆμος πιόταταί τ' αἶγες, καὶ οἶνος ἄριστος,
μαχλόταται δὲ γυναῖκες, ἀφαυρότατοι δέ τε ἄνδρες
εἰσὶν, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄζει,
αὐαλέος δέ τε χρὼς ὑπὸ καύματος. ἀλλὰ τότ' ἤδη
εἴη πετραίη τε σκιὴ, καὶ Βίβλινος οἶνος,
μᾶζά τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων,
καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω τετοκυίης,
πρωτογόνων τ' ἐρίφων· ἐπὶ δ' αἴθοπα πινέμεν οἶνον,
ἐν σκιῇ ἑζόμενον, κεκορημένον ἦτορ ἐδωδῆς,
ἀντίον ἀκραέος Ζεφύρου τρέψαντα πρόσωπον,
κρήνης τ' ἀενάου καὶ ἀποῤῥύτου, ἥ τ' ἀθόλωτος.

τρὶς δ' ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἱέμεν οἴνου.
δμωσὶ δ' ἐποτρύνειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
δινέμεν, εὖτ' ἂν πρῶτα φανῇ σθένος Ὠρίωνος,
χώρῳ ἐν εὐαεῖ, καὶ ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ.
μέτρῳ δ' εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν. αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
πάντα βίον κατάθηαι ἐπάρμενον ἔνδοθεν οἴκου,
θῆτά τ' ἄοικον ποιεῖσθαι, καὶ ἄτεκνον ἔριθον
δίζεσθαι κέλομαι· χαλεπὴ δ' ὑπόπορτις ἔριθος.
καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομεῖν· μὴ φείδεο σίτου·
μή ποτέ σ' ἡμερόκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ χρήμαθ' ἕληται.
χόρτον δ' ἐσκομίσαι καὶ συρφετὸν, ὄφρα τοι εἴη
βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν ἐπηετανόν. αὐτὰρ ἔπειτα
δμῶας ἀναψῦξαι φίλα γούνατα, καὶ βόε λῦσαι.
Εὖτ' ἂν δ' Ὠρίων καὶ Σείριος ἐς μέσον ἔλθῃ
οὐρανὸν, Ἀρκτοῦρον δ' ἐσίδῃ ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
ὦ Πέρση, τότε πάντας ἀπόδρεπε οἴκαδε βότρυς.
δεῖξαι δ' ἠελίῳ δέκα τ' ἤματα καὶ δέκα νύκτας·
πέντε δὲ συσκιάσαι, ἕκτῳ δ' εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι
δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος. αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
Πληϊάδες θ', Ὑάδες τε, τό τε σθένος Ὠρίωνος
δύνωσι, τότ' ἔπειτ' ἀρότου μεμνημένος εἶναι
ὡραίου· πλειὼν δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἴη.
Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἱρεῖ,
εὖτ' ἂν Πληϊάδες, σθένος ὄβριμον Ὠρίωνος
φεύγουσαι, πίπτωσιν ἐς ἠεροειδέα πόντον,
δὴ τότε παντοίων ἀνέμων θύουσιν ἀῆται·
καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
γῆν δ' ἐργάζεσθαι μεμνημένος, ὥς σε κελεύω.

νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι, πυκάσαι τε λίθοισι
πάντοθεν, ὄφρ' ἴσχωσ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων,
χείμαρον ἐξερύσας, ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὄμβρος.
ὅπλα δ' ἐπάρμενα πάντα τεῷ ἐγκάτθεο οἴκῳ,
εὐκόσμως στολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο·
πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι.
αὐτὸς δ' ὡραῖον μίμνειν πλόον, εἰσόκεν ἔλθῃ·
καὶ τότε νῆα θοὴν ἅλαδ' ἑλκέμεν, ἐν δέ τε φόρτον
ἄρμενον ἐντύνασθαι, ἵν' οἴκαδε κέρδος ἄρηαι·
ὥσπερ ἐμός τε πατὴρ καὶ σός, μέγα νήπιε Πέρση,
πλωΐζεσκεν νηυσὶ, βίου κεχρημένος ἐσθλοῦ·
ὅς ποτε καὶ τῇδ' ἦλθε, πολὺν διὰ πόντον ἀνύσσας,
Κύμην Αἰολίδα προλιπὼν, ἐν νηὶ μελαίνῃ·
νάσσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος ὀϊζυρῇ ἐνὶ κώμῃ,
Ασκρῃ, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ.
Τύνη δ', ὦ Πέρση, ἔργων μεμνημένος εἶναι
ὡραίων πάντων, περὶ ναυτιλίης δὲ μάλιστα.
νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι·
μείζων μὲν φόρτος, μεῖζον δ' ἐπὶ κέρδεϊ κέρδος
ἔσσεται, εἴ κ' ἄνεμοί γε κακὰς ἀπέχωσιν ἀήτας.
εὖτ' ἂν ἐπ' ἐμπορίην τρέψῃς ἀεσίφρονα θυμὸν,
βούληαι δὲ χρέα τε φυγεῖν καὶ ἀτερπέα λιμὸν,
δείξω δή τοι μέτρα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
Ηματα πεντήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο,
ἐς τέλος ἐλθόντος θέρεος, καματώδεος ὥρης,
ὡραῖος πέλεται θνητοῖς πλόος· οὔτε κε νῆα
καυάξαις, οὔτ' ἄνδρας ἀποφθίσειε θάλασσα,
εἰ μὴ δὴ πρόφρων γε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,

ἢ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς ἐθέλῃσιν ὀλέσσαι.
ἐν τοῖς γὰρ τέλος ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε.
τῆμος δ' εὐκρινέες τ' αὖραι, καὶ πόντος ἀπήμων,
εὔκηλος· τότε νῆα θοὴν, ἀνέμοισι πιθήσας,
ἑλκέμεν ἐς πόντον, φόρτον δ' εὖ πάντα τίθεσθαι.
σπεύδειν δ' ὅττι τάχιστα πάλιν οἶκόνδε νέεσθαι·
μηδὲ μένειν οἶνόν τε νέον, καὶ ὀπωρινὸν ὄμβρον,
καὶ χειμῶν' ἐπιόντα, Νότοιό τε δεινὰς ἀήτας,
ὅς τ' ὤρινε θάλασσαν, ὁμαρτήσας Διὸς ὄμβρῳ
πολλῷ ὀπωρινῷ· χαλεπὸν δέ τε πόντον ἔθηκεν.
ἄλλος δ' εἰαρινὸς πέλεται πλόος ἀνθρώποισιν.
ἦμος δὴ τὸ πρῶτον, ὅσον τ' ἐπιβᾶσα κορώνη
ἴχνος ἐποίησεν, τόσσον πέταλ' ἀνδρὶ φανείη
ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ, τότε δ' ἄμβατός ἐστι θάλασσα.
εἰαρινὸς δ' οὗτος πέλεται πλόος. οὔ μιν ἔγωγε
αἴνημ'· οὐ γὰρ ἐμῷ θυμῷ κεχαρισμένος ἐστὶν,
ἁρπακτός. χαλεπῶς κε φύγοις κακόν. ἀλλά νυ καὶ τὸ
ἄνθρωποι ῥέζουσιν ἀϊδρείῃσι νόοιο.
χρήματα γὰρ ψυχὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι.
δεινὸν δ' ἐστὶ θανεῖν μετὰ κύμασι. ἀλλά σ' ἄνωγα
φράζεσθαι τάδε πάντα μετὰ φρεσὶν, ὅσσ' ἀγορεύω.
μηδ' ἐνὶ νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθαι·
ἀλλὰ πλέω λείπειν, τὰ δὲ μείονα φορτίζεσθαι.
δεινὸν γὰρ πόντου μετὰ κύμασι πήματι κύρσαι.
δεινὸν τ', εἴ κ' ἐφ' ἄμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος ἀείρας,
ἄξονα καυάξαις, τὰ δὲ φορτί' ἀμαυρωθείη.
μέτρα φυλάσσεσθαι. καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος.
Ὡραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι,

μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πόλλ' ἀπολείπων,
μήτ' ἐπιθεὶς μάλα πολλά· γάμος δέ τοι ὥριος οὗτος.
ἡ δὲ γυνὴ τέτορ' ἡβώη, πέμπτῳ δὲ γαμοῖτο.
παρθενικὴν δὲ γαμεῖν, ὥς κ' ἤθεα κεδνὰ διδάξῃς·
τὴν δὲ μάλιστα γαμεῖν, ἥ τις σέθεν ἐγγύθι ναίει,
πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδών, μὴ γείτοσι χάρματα γήμῃς.
οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζετ' ἄμεινον
τῆς ἀγαθῆς· τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο,
δειπνολόχου, ἥ τ' ἄνδρα καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα
εὕει ἄτερ δαλοῦ, καὶ ἐν ὠμῷ γήραϊ θῆκεν.
Εὖ δ' ὄπιν ἀθανάτων μακάρων πεφυλαγμένος εἶναι.
μηδὲ κασιγνήτῳ ἶσον ποιεῖσθαι ἑταῖρον·
εἰ δέ κε ποιήσῃς, μή μιν πρότερος κακὸν ἔρξῃς.
μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν. εἰ δέ κεν ἄρχῃ,
ἤ τι ἔπος εἰπὼν ἀποθύμιον, ἠὲ καὶ ἔρξας,
δὶς τόσα τίνυσθαι μεμνημένος· εἰ δέ κεν αὖθις
ἡγῆτ' ἐς φιλότητα, δίκην δ' ἐθέλῃσι παρασχεῖν,
δέξασθαι. δειλός τοι ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον
ποιεῖται. σὲ δὲ μή τι νόον κατελεγχέτω εἶδος.
μηδὲ πολύξεινον, μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι,
μηδὲ κακῶν ἕταρον, μηδ' ἐσθλῶν νεικεστῆρα.
μηδέ ποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ
τέτλαθ' ὀνειδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων.
γλώσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος
φειδωλῆς, πλείστη δὲ χάρις κατὰ μέτρον ἰούσης.
εἰ δὲ κακὸν εἴποις, τάχα κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσαις.
μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι
ἐκ κοινοῦ· πλείστη δὲ χάρις, δαπάνη τ' ὀλιγίστη.

Μηδέ ποτ' ἐξ ἠοῦς Διῒ λείβειν αἴθοπα οἶνον
χερσὶν ἀνίπτοισι, μηδ' ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
οὐ γὰρ τοίγε κλύουσιν, ἀποπτύουσι δέ τ' ἀράς.
μηδ' ἀντ' ἠελίοιο τετραμμένος ὀρθὸς ὀμιχεῖν·
αὐτὰρ ἐπὴν κε δύῃ, μεμνημένος, ἔς τ' ἀνιόντα,
μήτ' ἐν ὁδῷ, μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσῃς,
μηδ' ἀπογυμνωθείς· μακάρων τοι νύκτες ἔασιν·
ἑζόμενος δ' ὅ γε θεῖος ἀνὴρ πεπνυμένα εἰδὼς,
ἢ ὅ γε πρὸς τοῖχον πελάσας εὐερκέος αὐλῆς.
μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος ἔνδοθεν οἴκου
ἑστίῃ ἐμπελαδὸν παραφαινέμεν, ἀλλ' ἀλέασθαι.
μηδ' ἀπὸ δυσφήμοιο τάφου ἀπονοστήσαντα
σπερμαίνειν γενεὴν, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτός.
Μηδέ ποτ' ἀενάων ποταμῶν καλλίῤῥοον ὕδωρ
ποσσὶ περᾷν, πρίν γ' εὔξῃ ἰδὼν ἐς καλὰ ῥέεθρα,
χεῖρας νιψάμενος πολυηράτῳ ὕδατι λευκῷ.
ὃς ποταμὸν διαβῇ, κακότητι δὲ χεῖρας ἄνιπτος,
τῷδε θεοὶ νεμεσῶσι, καὶ ἄλγεα δῶκαν ὀπίσσω.
Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο, θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ,
αὖον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἴθωνι σιδήρῳ.
μηδέ ποτ' οἰνοχόην τιθέμεν κρητῆρος ὕπερθε
πινόντων· ὀλοὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ μοῖρα τέτυκται.
μηδὲ δόμον ποιῶν ἀνεπίξεστον καταλείπειν,
μή τοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη.
μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιῤῥέκτων ἀνελόντα
ἔσθειν, μηδὲ λόεσθαι· ἐπεὶ καὶ τοῖς ἔνι ποινή.
μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν (οὐ γὰρ ἄμεινον)
παῖδα δυωδεκαταῖον, ὅ τ' ἀνέρ' ἀνήνορα ποιεῖ·

μηδὲ δυωδεκάμηνον· ἴσον καὶ τοῦτο τέτυκται.
μηδὲ γυναικείῳ λουτρῷ χρόα φαιδρύνεσθαι
ἀνέρα· λευγαλέη γὰρ ἐπὶ χρόνον ἔστ' ἐπὶ καὶ τῷ
ποινή. μηδ' ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσας,
μωμεύειν ἀΐδηλα· θεός νυ τι καὶ τὰ νεμεσσᾷ.
μηδέ ποτ' ἐν προχοῇ ποταμῶν ἅλαδε προρεόντων,
μηδ' ἐπὶ κρηνάων οὐρεῖν· μάλα δ' ἐξαλέασθαι·
μηδ' ἐναποψύχειν· τὸ γὰρ οὔ τοι λώϊόν ἐστιν.
Ὧδ' ἔρδειν, δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην.
φήμη γάρ τε κακὴ πέλεται, κούφη μὲν ἀεῖραι
ῥεῖα μάλ', ἀργαλέη δὲ φέρειν, χαλεπὴ δ' ἀποθέσθαι.
φήμη δ' οὔ τις πάμπαν ἀπόλλυται, ἥν τινα πολλοὶ
λαοὶ φημίζουσι· θεός νύ τίς ἐστι καὶ αὐτή.
Ἤματα δ' ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένος εὖ κατὰ μοῖραν,
πεφραδέμεν δμώεσσι. τριηκάδα μηνὸς ἀρίστην
ἔργα τ' ἐποπτεύειν, ἠδ' ἁρμαλιὴν δατέασθαι,
εὖτ' ἂν ἀληθείην λαοὶ κρίνοντες ἄγωσιν.
αἵδε γὰρ ἡμέραι εἰσὶ Διὸς παρὰ μητιόεντος.
πρῶτον ἔνη, τετράς τε, καὶ ἑβδόμη, ἱερὸν ἦμαρ.
τῇ γὰρ Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ.
ὀγδοάτη τ' ἐνάτη τε, δύω γε μὲν ἤματα μηνὸς
ἔξοχ' ἀεξομένοιο βροτήσια ἔργα πένεσθαι.
ἑνδεκάτη τε, δυωδεκάτη τ', ἄμφω γε μὲν ἐσθλαί·
ἡ μὲν ὄϊς πείκειν, ἡ δ' εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι.
ἡ δὲ δυωδεκάτη τῆς ἑνδεκάτης μέγ' ἀμείνων.
τῇ γάρ τοι νεῖ νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης
ἤματος ἐκ πλείου, ὅτε τ' ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται·
τῇδ' ἱστὸν στήσαιτο γυνὴ, προβάλοιτό τε ἔργον.

μηνὸς δ' ἱσταμένου τρισκαιδεκάτην ἀλέασθαι
σπέρματος ἄρξασθαι· φυτὰ δ' ἐνθρέψασθαι ἀρίστη.
ἕκτη δ' ἡ μέσση μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσιν·
ἀνδρογόνος τ' ἀγαθή· κούρῃ δ' οὐ σύμφορός ἐστιν,
οὔτε γενέσθαι πρῶτ', οὔτ' ἂρ γάμου ἀντιβολῆσαι.
οὐδὲ μὲν ἡ πρώτη ἕκτη κούρῃσι γενέσθαι
ἄρμενος, ἀλλ' ἐρίφους τάμνειν καὶ πώεα μήλων·
σηκόν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήϊον ἤπιον ἦμαρ.
ἐσθλὴ δ' ἀνδρογόνος, φιλέει δέ τε κέρτομα βάζειν,
ψεύδεά θ', αἱμυλίους τε λόγους, κρυφίους τ' ὀαρισμούς.
μηνὸς δ' ὀγδοάτῃ κάπρον καὶ βοῦν ἐρίμυκον
ταμνέμεν, οὐρῆας δὲ δυωδεκάτῃ ταλαεργούς.
εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ, πλέῳ ἤματι, ἵστορα φῶτα
γείνασθαι· μάλα γάρ τε νόον πεπυκασμένος ἐστίν.
ἐσθλὴ δ' ἀνδρογόνος δεκάτη, κούρῃσι δὲ τετρὰς
μέσση. τῇ δέ τε μῆλα, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς,
καὶ κύνα καρχαρόδοντα, καὶ οὐρῆας ταλαεργοὺς
πρηΰνειν, ἐπὶ χεῖρα τιθείς. πεφύλαξο δὲ θυμῷ
τετράδ' ἀλεύασθαι φθίνοντός θ' ἱσταμένου τε
ἄλγεα θυμοβορεῖν. μάλα τοι τετελεσμένον ἦμαρ.
ἐν δὲ τετάρτῃ μηνὸς ἄγεσθαι ἐς οἶκον ἄκοιτιν,
οἰωνοὺς κρίνας, οἳ ἐπ' ἔργματι τούτῳ ἄριστοι.
πέμπτας δ' ἐξαλέασθαι· ἐπεὶ χαλεπαί τε καὶ αἰναί.
ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Ερινύας ἀμφιπολεύειν,
Ορκον τινυμένας, τὸν Ερις τέκε πῆμ' ἐπιόρκοις.
μέσσῃ δ' ἑβδομάτῃ Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
εὖ μάλ' ὀπιπτεύοντα ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ
βάλλειν· ὑλοτόμον τε ταμεῖν θαλαμήϊα δοῦρα,

νήϊα

νήϊα τε ξύλα πολλὰ, τὰ τ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται.
τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πήγνυσθαι ἀραιάς.
εἰνὰς δ' ἡ μέσση ἐπιδείελα λώϊον ἦμαρ·
πρωτίστη δ' εἰνὰς πανυπήμων ἀνθρώποισιν.
ἐσθλὴ μὲν γάρ θ' ἥδε φυτευέμεν, ἠδὲ γενέσθαι,
ἀνέρι τ' ἠδὲ γυναικί· καὶ οὔ ποτε πάγκακον ἦμαρ.
παῦροι δ' αὖτε ἴσασι τρισεινάδα μηνὸς ἀρίστην
ἄρξασθαί τε πίθου, καὶ ἐπὶ ζυγὸν αὐχένα θεῖναι
βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσι,
νῆα πολυκληΐδα θοὴν εἰς οἴνοπα πόντον
εἰρύμεναι· παῦροι δέ τ' ἀληθέα κικλήσκουσι.
τετράδι δ' οἶγε πίθον· περὶ πάντων ἱερὸν ἦμαρ
μέσση· παῦροι δ' αὖτε μετ' εἰκάδα μηνὸς ἀρίστην
ἠοῦς γιγνομένης· ἐπιδείελα δ' ἐστὶ χερείων.
αἵδε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ·
αἱ δ' ἄλλαι μετάδουποι, ἀκήριοι, οὔ τι φέρουσαι.
ἄλλος δ' ἀλλοίην αἰνεῖ, παῦροι δέ τ' ἴσασιν.
ἄλλοτε μητρυιὴ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ.
τάων εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὃς τάδε πάντα
εἰδὼς ἐργάζηται, ἀναίτιος ἀθανάτοισιν,
ὄρνιθας κρίνων, καὶ ὑπερβασίας ἀλεείνων.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΗΣΙΟΔΟΥ ΕΡΓΩΝ ΚΑΙ ΗΜΕΡΩΝ.

SENTENTIÆ EX HESIODI
OPERIBUS ET DIEBUS EXCERPTÆ
A JOANNE STOBÆO
LATINIS VERSIBUS REDDITÆ
AB H. GROTIO.

V. 11. Tit. XXIX. & XXXVIII.

Nam piger alterius magnos ſi ſpectat acervos,
qui ſerat arboribus terram, qui verſet aratro,
qui regat arte domum, flagrat ſub corde cupido
æmula: certamen pulchrum mortalibus hoc eſt.
Sic figulo figulus, fabro faber invidet, & ſic
odit inops inopem, ſic vatem denique vates.

V. 30. Floril. Tit. X. & E. M. Tit. I.

Heu miſeri! ignorant quanto præſtantior aſſe
ſit ſemis: quantum lapathus juvet, herbaque malvæ.
Dii vitam miſeris mortalibus abſconderunt.

V. 47. Tit. LXXIII.

His ego pro rapto igne malum dabo, quod tamen omnes
læto corde colant & ament, ſua damna foventes.

V. 57. Ibid.

Indita mens illi fallax, nec gnara vereri.

V. 66. Ibid.

Illi Mercurius ſubter præcordia fixit
blanditiam, falſoſque dolos, mentitaque verba.

V. 84. Tit. CXI.

Sola ſed intactis Spes in penetralibus hæſit
margine preſſa cadi, nec ſe proiecit in auras
evolitans. Quippe illa cadum jam clauſerat ante.

V. 88. Tit. XCVIII.

Plena malis tellus, plenæ ſunt æquoris undæ:
præterea adveniunt morbi noctuque diuque,
exitium humano generi & tormenta ferentes.

V. 173. Tit. II.

Nulla boni juſtique & fas ſervantis & æquum
gratia: laudatur ſcelerum fraudisque repertor,
& vi cuncta trahens: nuſquam pudor: aurea nuſquam
juſtitia: inſultant pravi potioribus ultro
falſiloquo ſermone, ſed & jurare parati.
Invidia a tergo miſeris mortalibus inſtat
læta malis, immane tuens, ſæva omina portans.

V. 194. Tit. IV.

Mente caret, quiſquis certare potentibus audet:
ſpe ſine vincendi probrum ſubit atque dolores.

V. 239. Tit. IX.

Juſtitia eſt virgo, ſoboles Jovis altitonantis,
quam Dii ſuſpiciunt cœleſtia templa colentes.
Læſerit hanc aliquis deflectens tramite recto;
illa ſedens ſolium juxta ſublime parentis
facta hominum narrat crudelia, nec tacet ante
pendat quam populus regum pro crimine pœnas,
obliquis qui jura parant invertere dictis.

V. 252. Ecl. Phyſ. Tit. VII.

Juppiter hanc poſuit legem mortalibus ipſe.
Fit fera namque feris, & piſcis piſcibus eſca,

alitibusque ales; nullo quia jure tenentur:
aſt hominum generi data lux præſtautior æqui.

V. 263. Tit. I. & III.

Improbitas nullo datur amplectenda labore:
tam prope nos habitat; tam molli calle petenda.
Sudorem ante aditum virtutis Dii poſuerunt:
& longa huc & celſa ſimul via ducit euntem,
ardua principio: ſed ubi eſt ad culmina ventum,
incipiet molli ſeſe ſubmittere clivo.
Ille quidem ante omnes, per ſe ipſe quid utile, quid non,
qui videt, & longe fines proſpectat agendi:
qui bene conſultis didicit parere, ſecundus:
at qui conſiliis pollet nihil ipſe, nec audit
ſuadentes alios, nullos homo vivit ad uſus.

V. 273. Tit. XXX.

Ille iram Superûm atque odium mortale meretur,
qui ſic vivit iners, tanquam ſine acumine fucus
depaſcens iguavus apum congeſta labore.

V. 283. Tit. XXIX.

Divitias pariunt ſtudia indefeſſa laborum.
Ipſi ſudantem clementius aſpiciunt Dii.
Non labor in probro, ſed diffugiſſe laborem.
Impiger invidia pigrum ſtimulabis, opima
forte nitens. Comitantur opes virtuſque decuſque.

V. 292. Ibid.

Sæpe pudor miſeros facit, & fiducia dites.
Quæ non rapta datur divinitus, eſt melior res.

V. 319. Tit. II.

Vicinus malus, atra lues: bonus, optima merx eſt:
quem qui indeptus erit, mactum ſe credat honore.

V. 325. Tit. x. & xxix.

Ne male lucreris: mala lucra æqualia noxæ.
Donare, egregium: raptus, malus & necis auctor.
Nam quicunque dedit quamvis ingentia dona,
ipse sibi placet, & subter præcordia gaudet:
at si quis rapuit, perrupta lege pudoris,
vel minimum, luctu languescit tabifico cor.
Nam si vel modicum modico superaddere tentes,
atque iterum atque iterum, tandem consurget acervus.

V. 343. Tit. lxxxv. & lxxiii.

Ne malecasta tibi prædetur femina mentem,
blanda, tuos lepido captans sermone penates.
Credere femineis, est furi credere, verbis.

V. 380. Ecl. Mor. Tit. v.

Cras & cras iterum noli differre paratus:
qui nimium differt, in luctum damna lacessit.

V. 468. Tit. xxx.

Pauper & ignavus, sed spe lactatus inani,
perpetuo mala multa suo sub corde volutat.
Ah! nimium spes illa nocens, quæ sola sedentem
in triviis hominem victus solatur egenum.

V. 631. Tit. xci.

Argentum miseris mortalibus, altera vita est.

V. 640. Tit. lxxi. lxx. lxix.

Quære tibi uxorem, quum justa adoleverit ætas,
nec multum decies ternis provectior annis,
nec minor: hic verus thalamo modus. Apta puella
connubiis, quinto floris jam puberis anno.

Quære toro intactam, pulchris quam moribus ornes:
neu sit læta tua vicinia labe, caveto.
Commoda si qua viro conjunx obvenerit, hæc est
fortunæ pars prima bonæ: mala, pessima sors est,
delitiosa, virum quæ torre potentius omni
urit, & ad celeris perducit fata senectæ.

V. 662. Tit. XCVI. & XXXV.

Ne cui pauperiem mortalia corda domantem
objectes, quando dono datur illa Deorum.
Humanas res inter opes carissima, lingua est
parca sui: magnus favor est moderata loquentis.

V. 770. Tit. CV.

Ipsa dies homini jam mater jamque noverca est.

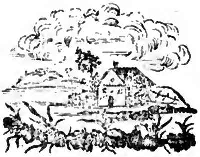

ΚΩΜΙΚΩΝ

ΤΙΝΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΓΝΩΜΑΙ.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΛΕΞΙΔΟΣ.

I.

Εἰ τοῦ μεθύσκεσθαι πρότερον τὸ κραιπαλᾷν
παρεγένεθ᾽ ἡμῖν, οὐδ᾽ ἂν εἷς οἶνόν ποτε
προσίετο πλεῖον τοῦ μετρίου· νυνὶ δὲ τὴν
τιμωρίαν οὐ προσδοκῶντες τῆς μέθης
ἥξειν, προχείρως τοὺς ἀκράτους πίνομεν.

II.

Ομοιότατον ἄνθρωπος οἴνῳ τὴν φύσιν
τρόπον τιν᾽ ἐστί. καὶ γὰρ οἶνον τὸν νέον
πολλή γ᾽ ἀνάγκη καὶ τὸν ἄνδρ᾽ ἀποζέσαι
πρώτιστον, ἀφυβρίσαι τ᾽· ἀπανθήσαντα δὲ,
σκληρὸν γενέσθαι· παρακμάσαντα δ᾽ ὧν λέγω
τούτων ἁπάντων, ἀπαρυθέντα τὴν ἄνω
ταύτην ἄνοιαν ἐπιπολάζουσαν, ποτὲ
πότιμον γενέσθαι, καὶ καταστῆναι πάλιν,
ἡδὺν θ᾽ ἅπασι τοὐπίλοιπον διατελεῖν.

III.

Οὐκ ἔστιν οὔτε τεῖχος, οὔτε χρήματα,
οὔτ᾽ ἄλλο δυσφύλακτον οὐδὲν ὡς γυνή.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΜΦΙΔΟΣ.

I.

Ἐν εἷς ἂν ἀτυχήσῃ τις ἄνθρωπος τόποις,
ἥκιστα τούτοις πλησιάζων ἥδεται.

II.

Ὅστις γὰρ ὀμνύοντι μηδὲν πείθεται,
αὐτὸς ἐπιορκεῖν ῥᾳδίως ἐπίσταται.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΟΥ.

I.

Ὅστις λόγους γὰρ, παρακαταθήκην ὡς, λαβὼν,
ἐξεῖπεν, ἄδικός ἐστιν, ἢ ἀκρατὴς ἄγαν.
ὁ μὲν διὰ κέρδος, ἄδικος· ὁ δὲ τούτου δίχα,
ἀκρατής. ἴσως δέ γ' εἰσὶν ἀμφότεροι κακοί.

II.

Οὔ τοι τὸ γῆράς ἐστιν, ὡς οἴει, πάτερ,
τῶν φορτίων μέγιστον. ἀλλ' ὃς ἂν φέρῃ
ἀγνωμόνως αὔθ', οὗτός ἐστιν αἴτιος·
ὁ δ' εὐκόλως, ἐνίοτε κοιμίζειν ποιεῖ,
μεταλαμβάνων ἐπιδέξι' αὐτοῦ τὸν τρόπον,
λύπην ἀφαιρῶν, ἡδονήν τε προστιθείς.
λύπην δ' ἐποίησ', ὅστις εἶχε δυσκόλως.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

I.

Δέσποιν', ὅταν τις ὀμνύοντος καταφρονῇ,
ᾧ μὴ ξύνοιδε πρότερον ἐπιωρκηκότι,
οὗτος καταφρονεῖν τῶν θεῶν ἐμοὶ δοκεῖ,
καὶ πρότερον ὀμόσας αὐτὸς ἐπιωρκηκέναι.

II.

Ἐπὶ χρήμασιν ἰδὼν ἔμπορος φρονεῖ μέγα,
ὧν ἐστὶ πάντων ἐνίοτ' ἄνεμος κύριος.

III.

Κρύψαι, Φειδία,
ἅπαντα τἄλλα τις δύναιτ' ἄν, πλὴν δυοῖν,
οἶνόν τε πίνων, εἰς ἔρωτά τ' ἐμπεσών·
ἀμφότερα μηνύει γὰρ ἀπὸ τῶν βλεμμάτων,
καὶ τῶν λόγων αὖ· ὥστε τοὺς ἀρνουμένους
μάλιστα ταῦτα καταφανεῖς πολλοὺς ποιεῖν.

IV.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν βαρύτερον τῶν φορτίων
ὄντως, γυναικὸς προῖκα πολλὴν φερομένης.

V.

Πενθεῖν δὲ μετρίως τοὺς προσήκοντας φίλους.
οὐ γὰρ τεθνᾶσιν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ὁδόν,
ἣν πᾶσιν ἐλθεῖν ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον,
προεληλύθασιν· εἶτα χ' ἡμεῖς ὕστερον

ἐς ταυτὸ καταγώγειον αὐτοῖς ἥξομεν,
κοινῇ τὸν ἄλλον συνδιατρίψοντες χρόνον.

VI.

Πλοῦτος δὲ βάσανός ἐστιν ἀνθρώπου τρόπων.
ὅταν εὐπορῶν γὰρ αἰσχρὰ πράττῃ πράγματα,
τί τοῦτον ἀπορήσαντ' ἂν οὐκ οἴει ποιεῖν;

VII.

Πρὸς γὰρ τὸ γῆρας, ὥσπερ ἐργαστήριον,
ἅπαντα τἀνθρώπεια προσφοιτᾷ κακά.

VIII.

Σφόδρ' ἐστὶν ἡμῶν ὁ βίος οἴνῳ προσφερής·
ὅταν ᾖ τὸ λοιπὸν μικρὸν, ὄξος γίγνεται.

IX.

Καλῶς πένεσθαι μᾶλλον, ἢ πλουτεῖν κακῶς.
τὸ μὲν γὰρ ἔλεον, τὸ δ' ἐπιτίμησιν φέρει.

X.

Τί δ'; οὐχὶ θανάτου μισθοφόρος, ὦ φιλτάτη,
ὃς ἕνεκα τοῦ ζῆν ἔρχετ' ἀποθανούμενος;

XI.

Τὸ γῆρας ὥσπερ βωμός ἐστι τῶν κακῶν.
πάντ' ἔστ' ἰδεῖν ἐς τοῦτο καταπεφευγότα.

XII.

Τοῦ γάρ ποτ' ἄλλου, πρὸς θεῶν, τις οὕνεκα
εὔξαιτο πλουτεῖν, εὐπορεῖν τε χρημάτων,
ἢ τοῦ δύνασθαι παραβοηθεῖν τοῖς φίλοις,

σπείρειν τε καρπὸν Χάριτος, ἡδίστης θεῶν;
τοῦ γὰρ πιεῖν τε καὶ φαγεῖν τὰς ἡδονὰς
ἔχομεν ὁμοίας· οὐχὶ τοῖς λαμπροῖσι δὲ
δείπνοις τὸ πεινῆν παύεται.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ.

I.

Καὶ κλείεθ' ἡ θύρα μοχλοῖς· ἀλλ' οὐδὲ εἷς
τέκτων ὀχυρὰν οὕτως ἐποίησεν θύραν,
δι' ἧς γαλῆ καὶ μοιχὸς οὐκ εἰσέρχεται.

II.

Ὅτε μειράκιον ἦν, τοὺς ἀώρους ἠλέουν·
νυνὶ δ' ὅταν γέροντος ἐκφορὰν ἴδω,
κλαίω. πρὸς ἐμὲ γάρ ἐστι τοῦτ' ἐκεῖν' ὁδοῦ.

III.

Οὐδέποτ' ἀθυμεῖν τὸν κακῶς πράττοντα δεῖ,
ἄνδρες, τὰ βελτίω δὲ προσδοκᾶν ἀεί.

IV.

Τὰ μεγάλα δῶρα τῆς τύχης ἔχει φόβον.
καὶ τὸ πάνυ λαμπρὸν οὐκ ἀκίνδυνον κυρεῖ·
οὐδ' ἀσφαλὲς πᾶν ὕψος ἐν θνητῷ γένει,
ὃ περιέτρεψεν ἢ χρόνος τις ἢ φθόνος,
ἐπὰν ἐπ' ἄκρον τις τοῦ καλῶς πράττειν δράμῃ.
ἡ δὲ μεσότης ἐν πᾶσιν ἀσφαλεστέρα,
τῷ μήτε λίαν ἐν ταπεινῷ τῆς τύχης

μέρει φέρεσθαι, μήτ᾽ ἐν ὑψηλῷ πάλιν.
κἂν γὰρ πέσῃ τις ἐξ ἐλάττονος μέτρου,
εὐπερικάλυπτον ἔσχε τὴν δυσπραξίαν·
ὄγκου δὲ μεγάλου πτῶμα γίγνεται μέγα.
πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται,
σφάλλει δ᾽ ἐκείνους, οὓς ἂν ὑψώσῃ τύχη.

ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΦΙΛΟΥ.

I.

Εὖ γ᾽ ὁ κατάχρυσος εἶπε τοῦτ᾽ Εὐριπίδης·
„Νικᾷ δὲ χρεία μ᾽, ἡ κακῶς τ᾽ ὀλουμένη
γαστήρ.“ „ταλαιπωρότερον οὐδέν ἐστι γὰρ
τῆς γαστρὸς, εἰς ἣν πρῶτον ἂν πάντ᾽ ἐμβάλοις,
ἀλλ᾽ οὐχ ἕτερον ἀγγεῖον. ἐν πήρᾳ φέροις
ἄρτους ἄν, ἀλλ᾽ οὐ ζωμὸν, ἢ διαφθερεῖς·
εἰς σπυρίδα μάζας ἐμβαλεῖς, ἀλλ᾽ οὐ φακῆν·
οἰνάριον εἰς λάγηνον, ἀλλ᾽ οὐ κάραβον.
εἰς τὴν θεοῖς ἐχθρὰν δὲ ταύτην εἰσφορεῖς
τὰ πάνθ᾽, ἑαυτοῖς οὐδὲν ὁμολογούμενα.
κοὐ προστίθημι τἄλλα, διότι πανταχοῦ
διὰ τὴν τάλαιναν πάντα τλητὰ γίγνεται.

II.

Ὅστις γὰρ αὐτὸς αὑτὸν οὐκ αἰσχύνεται
συνειδόθ᾽ αὑτῷ φαῦλα διαπεπραγμένῳ,
πῶς τόν γε μηδὲν εἰδότ᾽ αἰσχυνθήσεται;

III.

Πένητες ἄνδρες οὐδὲν εὐτυχέστερον.
τὴν γὰρ ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολὴν οὐ προσδοκᾷ.

ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

I.

Ἀεὶ κράτιστόν ἐστι τἀληθῆ λέγειν
ἐν παντὶ καιρῷ. τοῦτ' ἐγὼ παρεγγυῶ
εἰς ἀσφάλειαν τῷ βίῳ πλεῖστον μέρος.

II.

Ἂν μὲν πλέωμεν ἡμερῶν που τεττάρων,
σκεπτόμεθα τἀναγκαῖ' ἑκάστης ἡμέρας·
δέον δὲ φείσασθαί τι τοῦ γήρως χάριν,
οὐ φειδόμεσθ', ἐφόδια περιποιούμενοι.

III.

Ἅπαντα τὰ ζῷ' ἐστὶ μακαριώτερα
καὶ νοῦν ἔχοντα μᾶλλον ἀνθρώπου πολύ.
τὸν ὄνον ὁρᾶν ἔξεστι πρῶτα τουτονί.
οὗτος κακοδαίμων ἐστὶν ὁμολογουμένως.
τούτῳ κακὸν δι' αὐτὸν οὐδὲν γίγνεται·
ἃ δ' ἡ φύσις δέδωκε, ταῦτ' ἔχει μόνα.
ἡμεῖς δὲ, χωρὶς τῶν ἀναγκαίων κακῶν,
αὐτοὶ παρ' αὐτῶν ἕτερα προσπορίζομεν.
λυπούμεθ' ἂν πτάρῃ τις· ἂν εἴπῃ κακῶς,
ὀργιζόμεθ'· ἂν ἴδῃ τις ἐνύπνιον, σφόδρα

φοβούμεθ᾽· ἂν γλαῦξ ἀνακράγῃ, δεδοίκαμεν.
ἀγωνίαι, δόξαι, φιλοτιμίαι, νόμοι,
ἅπαντα ταῦτ᾽ ἐπίθετα τῇ φύσει κακά.

IV.

Γέρων γέροντι γλῶτταν ἡδίστην ἔχει,
παῖς παιδὶ, καὶ γυναικὶ πρόσφορον γυνὴ,
νοσῶν τ᾽ ἀνὴρ νοσοῦντι· καὶ δυσπραξίᾳ
ληφθεὶς, ἐπῳδός ἐστι τῷ πειρωμένῳ.

V.

Σ. πρὸς τὸ πρᾶγμ᾽ ἔχω
κακῶς. Α. ἐπαριστέρως γὰρ αὐτὸ λαμβάνεις.
τὰ δυσχερῆ γὰρ καὶ τὰ λυπήσαντά σε
ὁρᾷς ἐν αὐτῷ· τὰ δ᾽ ἀγάθ᾽ οὐκ ἐπιβλέπεις.
εὕροις δ᾽ ἂν οὐδὲν τῶν ἁπάντων, Σιμύλε,
ἀγαθὸν, ὅπου τι μὴ πρόσεστι καὶ κακόν.
γυνὴ πολυτελὴς, ἔστ᾽ ὀχληρὸν, οὐδ᾽ ἐᾷ
ζῆν τὸν λαβόνθ᾽ ὡς βούλετ᾽· ἀλλ᾽ ἔνεστί τι
ἀγαθὸν ἀπ᾽ αὐτῆς, παῖδες· ἐλθόντ᾽ εἰς νόσον,
τὸν ἔχοντα ταύτην ἐθεράπευσεν ἐπιμελῶς·
ἀτυχοῦντι συμπαρέμεινεν· ἀποθανόντα τε
ἔθαψε· περιέστειλεν οἰκείως. ὅρα
εἰς ταῦθ᾽, ὅταν λυπῇ τι τῶν καθ᾽ ἡμέραν.
οὕτω γὰρ οἴσεις πᾶν τὸ πρᾶγμ᾽· ἂν δ᾽ ἐκλέγῃς
ἀεὶ τὸ λυποῦν, μηδὲν ἀντιπαρατιθεὶς
τῶν προσδοκωμένων, ὀδυνήσῃ διὰ τέλους.

VI.

Εἰ γὰρ ἐγένου σὺ, Τρόφιμε, τῶν πάντων μόνος,
ὅτ᾽ ἔτικτεν ἡ μήτηρ σ᾽, ἐφ᾽ ᾧ γε διατελεῖν

πράττων ἃ βούλει, καὶ διευτυχῶν ἀεὶ,
καὶ τοῦτο τῶν θεῶν τις ὡμολόγησέ σοι,
ὀρθῶς ἀγανακτεῖς· ἔστι γάρ σ᾽ ἐψευσμένος,
ἄτοπόν τε πεποίηκ᾽. εἰ δ᾽ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς νόμοις,
ἐφ᾽ οἷσπερ ἡμεῖς, ἔσπασας τὸν ἀέρα
τὸν κοινὸν, ἵνα σοί τι τραγικώτερον λαλῶ,
οἰστέον ἄμεινον ταῦτα καὶ λογιστέον.
τὸ δὲ κεφάλαιον τῶν λόγων· ἄνθρωπος εἶ,
οὗ μεταβολὴν θᾶττον πρὸς ὕψος, καὶ πάλιν
ταπεινότητα, ζῶον οὐδὲν λαμβάνει·
καὶ μάλα δικαίως. ἀσθενέστερον γὰρ ὂν
φύσει, μεγίστοις οἰκονομεῖται πράγμασιν·
ὅταν πέσῃ δὲ, πλεῖστα συντρίβει καλά.
σὺ δ᾽ οὔθ᾽ ὑπερβάλλοντα, Τρόφιμ᾽, ἀπώλεσας
ἀγαθά· τὰ νυνὶ δ᾽ ἐστὶ μέτριά σοι κακά·
ὡς τἀνάμεσόν που καὶ τὸ λοιπὸν εὖ φέρε.

VII.

Εἰρήνη γεωργὸν κἀν πέτραις
τρέφει καλῶς· πόλεμος δὲ κἀν πεδίῳ κακῶς.

VIII.

Θυγάτηρ ἐπίγαμος, κἂν ὅλως μηδὲν λαλῇ,
διὰ τοῦ σιωπᾷν, πλεῖστα περὶ αὐτῆς λέγει.

IX.

Πλεονεξία μέγιστον ἀνθρώποις κακόν.
οἱ γὰρ θέλοντες προσλαβεῖν τὰ τῶν πέλας,
ἀποτυγχάνουσι πολλάκις νικώμενοι,
τὰ δ᾽ ἴδια προστιθέασι τοῖς ἀλλοτρίοις.

X.

Οὐπώποτ' ἐζήλωσα πολυτελῆ νεκρόν.
εἰς τὸν ἴσον οἶκον τῷ σφόδρ' ἔρχετ' εὐτελεῖ.

XI.

Μὴ τοῦτο βλέψῃς, εἰ νεώτερος λέγω,
ἀλλ' εἰ φρονούντων τοὺς λόγους ἀνδρῶν ἐρῶ.

XII.

Ο σκληρότατος πρὸς υἱὸν ἐν τῷ νουθετεῖν,
τοῖς μὲν λόγοις πικρός ἐστι, τοῖς δ' ἔργοις πατήρ.

XIII.

Οστις δὲ διαβολαῖσι πείθεται ταχὺ,
ἤ τοι πονηρὸς αὐτός ἐστι τοὺς τρόπους,
ἢ παντάπασι παιδαρίου γνώμην ἔχει.

XIV.

Οὔτ' ἐκ χερὸς μεθέντα καρτερὸν λίθον
ῥᾷον κατάσχειν, οὔτ' ἀπὸ γλώττης λόγον.

XV.

Οὗτος κράτιστός ἐστ' ἀνὴρ, ὦ Γοργία,
ὅστις ἀδικεῖσθαι πλεῖστ' ἐπίσταται βροτῶν.

XVI.

Τὸ κουφότατόν σε τῶν κακῶν πάντων δάκνει,
πενία. τί γὰρ τοῦτ' ἔστιν, ἧς γένοιτ' ἂν εἷς
φίλος βοηθήσας, ἰατρὸς ῥᾳδίως;

XVII.

XVII.

Τρία γάρ ἐστι, δέσποτα,
δι' ὧν ἅπαντα γίγνετ', ἢ κατὰ τοὺς νόμους,
ἢ ταῖς ἀνάγκαις, ἢ τὸ τρίτον ἔθει τινί.

XVIII.

Τῷ μὲν τὸ σῶμα διατεθειμένῳ κακῶς
χρεία 'στὶν ἰατροῦ· τῷ δὲ τὴν ψυχὴν, φίλου.
λύπην γὰρ εὔνους οἶδε θεραπεύειν λόγος.

XIX.

Ὑπερήφανόν που γίγνεθ' ἡ λίαν τρυφή·
ὅ τε πλοῦτος ἐξώκειλε τὸν κεκτημένον
εἰς ἕτερον ἦθος, οὐκ ἐν ᾧ τὸ πρόσθεν ἦν.

XX.

Ωιμεν ἐγὼ τοὺς πλουσίους, ὦ Φανία,
οἷς μὴ τὸ δανείζεσθαι πρόσεστιν, οὐ στένειν
τὰς νύκτας, οὐδὲ στρεφομένους ἄνω κάτω
ΟΙΜΟΙ λέγειν· ἡδὺν δὲ καὶ πρᾶόν τινα
ὕπνον καθεύδειν, ἀλλὰ τῶν πτωχῶν τινά.
νυνὶ δὲ καὶ τοὺς μακαρίους καλουμένους
ὑμᾶς, ὁρῶ ποιοῦντας ἡμῖν ἐμφερῆ.

XXI.

Ἀλλ' ὅταν ἐρῶντα νοῦν ἔχειν τις ἀξιοῖ,
παρὰ τίνι τἀνόητον οὗτος ὄψεται;

XXII.

Ὁ προκαταγιγνώσκων δὲ πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς,
αὐτὸς πονηρός ἐστι, πιστεύσας κακῶς.

XXIII.

Πολλοὺς δ' ἀνάγκη γὰρ πονηροὺς οἶδ' ἐγὼ,
ὅταν ἀτυχήσωσιν, γεγονότας, οὐ φύσει
ὄντας τοιούτους.

ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

I.

Ἀγαθῆς γυναικός ἐστιν, ὦ Νικοστράτη,
μὴ κρείττον' εἶναι τἀνδρὸς, ἀλλ' ὑπήκοον.
γυνὴ δὲ νικῶσ' ἄνδρα, κακὸν ἐστιν μέγα.

II.

Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν, οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν,
ἀλλ' ὅστις, ἀδικεῖν δυνάμενος, μὴ βούλεται.
οὐδ' ὃς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέσχετο,
ἀλλ' ὃς τὰ μεγάλα καρτερεῖ μὴ λαμβάνων,
ἔχειν δυνάμενος καὶ κρατεῖν ἀζημίως.
οὐδ' ὅς γε ταῦτα πάντα διατηρεῖ μόνον,
ἀλλ' ὅστις ἄδολον γνησίαν τ' ἔχων φύσιν,
εἶναι δίκαιος, κοὐ δοκεῖν εἶναι θέλει.

III.

Εἴ τις δὲ θυσίαν προσφέρων, ὦ Πάμφιλε,
ταύρων γε πλῆθος, ἢ ἐρίφων, ἢ νὴ Δία
ἑτέρων τοιούτων, ἢ κατασκευάσματα,
χρυσᾶς ποιήσας χλαμύδας, ἤτοι πορφυρᾶς,
ἢ δι' ἐλέφαντος ἢ σμαράγδου ζώδια,

εὔνουν νομίζει τὸν θεὸν καθιστάναι,
πεπλάνητ᾽ ἐκεῖνος, καὶ φρένας κούφας ἔχει.
δεῖ γὰρ τὸν ἄνδρα χρήσιμον πεφυκέναι,
μὴ παρθένους φθείροντα, μὴ μοιχώμενον,
κλέπτοντα, καὶ σφάττοντα χρημάτων χάριν.

\- - - - - - - -

μηδὲ βελόνης,
ὦ φίλτατ᾽, ἐπιθύμησον ἀλλοτρίας ποτέ.
ὁ θεὸς γὰρ ἔργοις τοῖς δικαίοις ἥδεται·
πονοῦντα δ᾽ ἐᾷ τὸν ἴδιον ὑψῶσαι βίον,
τὴν γῆν ἀροῦντα νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν.
θεῷ δὲ θῦε διὰ τέλους δίκαιος ὤν,
μὴ λαμπρὸς ὢν ταῖς χλαμύσιν ὡς τῇ καρδίᾳ.
βροντῆς δ᾽ ἀκούσας μηδαμῶς πόῤῥω φύγῃς,
μηδὲν συνειδὼς αὐτὸς αὑτῷ, δέσποτα.
ὁ γὰρ θεὸς βλέπει σε πλησίον παρών.

IV.

Ἥδιον οὐδὲν, οὐδὲ μουσικώτερον
ἔστ᾽, ἢ δύνασθαι λοιδορούμενον φέρειν.
ὁ λοιδορῶν γὰρ, ἐὰν ὁ λοιδορούμενος
μὴ προσποιῆται, λοιδορεῖται λοιδορῶν.

V.

Κἂν δοῦλος ᾖ τις, οὐδὲν ἧττον, δέσποτα,
ἄνθρωπος οὗτός ἐστιν, ἂν ἄνθρωπος ᾖ.

VI.

Οὐκ ἔστιν ἡμῖν οὐδεμία Τύχη θεός,
οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ ταὐτόματον, ὃ γίγνεται
ὡς ἔτυχ᾽ ἑκάστῳ, προσαγορεύεται Τύχη.

VII.

Οὔτε γὰρ ἰατρὸς οὐδὲ εἷς, ἂν εὖ σκοπῇς,
τοὺς αὐτὸς αὑτοῦ βούλεθ' ὑγιαίνειν φίλους,
οὔτε στρατιώτης πόλιν ὁρᾶν ἄνευ κακοῦ.

VIII.

Πάντ' ἐστὶν ἐξευρεῖν, ἐὰν μὴ τὸν πόνον
φεύγῃ τις, ὃς πρόσεστι τοῖς ζητουμένοις.

IX.

Πολὺ μεῖζόν ἐστι τοῦ κακῶς ἔχειν κακὸν,
τὸ καθ' ἕνα πᾶσι τοῖς ἐπισκοπουμένοις
δεῖν τὸν κακῶς ἔχοντα, πῶς ἔχει λέγειν.

X.

Α. Σύρα, Σύρα. Σ. Τί ἐστι; Α. Πῶς ἡμῖν ἔχεις;
Σ. Μηδέποτ' ἐρώτα τοῦτ', ἐπὰν γέροντ' ἴδῃς,
ἢ γραῦν τιν'· ἴσθι δ' εὐθὺς ὅτι κακῶς ἔχει.

XI.

Ἄνθρωπον ὄντα ῥᾴδιον παραινέσαι
ἐστὶν, ποιῆσαι δ' αὐτὸν οὐχὶ ῥᾴδιον.
τεκμήριον δὲ τοὺς ἰατροὺς οἶδ' ἐγὼ
ὑπὲρ ἐγκρατείας τοῖς νοσοῦσιν εὖ σφόδρα
πάντας λαλοῦντας· εἶτ' ἐπὰν πταίσωσί τι,
αὐτοὺς ποιοῦντας πάνθ', ὅσ' οὐκ εἴων τότε.
ἕτερον τό τ' ἀλγεῖν καὶ τὸ θεωρεῖν ἔστ' ἴσως.

XII.

Α. Τίς ἐστιν οὗτος; Β. Ἰατρός. Α. Ὡς κακῶς ἔχει
ἅπας ἰατρὸς, ἂν κακῶς μηδεὶς ἔχῃ.

XIII.

Τὸν μὴ λέγοντα τῶν δεόντων μηδὲ ἕν,
μακρὸν νόμιζε, κἂν δύ' εἴπῃ συλλαβάς.
τὸν δ' εὖ λέγοντα μὴ νόμιζ' εἶναι μακρὸν,
μηδ' ἂν σφόδρ' εἴπῃ πολλὰ, καὶ πολὺν χρόνον.
τεκμήριον δὲ τοῦδε τὸν Ομηρον λαβέ.
οὗτος γὰρ ἡμῖν μυριάδας ἐπῶν γράφει,
ἀλλ' οὐδὲ εἷς Ομηρον εἴρηκεν μακρόν.

XIV.

Εἰ τὰ δάκρυ' ἡμῖν τῶν κακῶν ἦν φάρμακον,
ἀεὶ θ' ὁ κλαύσας τοῦ πονεῖν ἐπαύετο,
ἠλλατλόμεσθ' ἂν δάκρυα, δόντες χρυσίον.
νῦν δ' οὐ προσέχει τὰ πράγματ', οὐδ' ἀποβλέπει
ἐς ταῦτα, δέσποτ', ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν,
ἐάν τε κλαίῃς, ἄν τε μὴ, πορεύεται.
τί οὖν πλέον σοί γ'; οὐδέν. ἡ λύπη δ' ἀεὶ,
ὥσπερ τὰ δένδρα καρπὸν, ἔχει τὰ δάκρυα.

ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Ἐγὼ μὲν οὖν τὸν νόμον ἐμαυτῷ τουτονὶ
τίθεμαι δοκιμάζων, ὥσπερ εἴρηται, ποιεῖν.
κρεῖττον γάρ ἐστιν εὖ τεθραμμένην λαβεῖν
γυναῖκ' ἄπροικον, ἢ κακὴν μετὰ χρημάτων,
τὴν ἐσομένην καὶ ταῦτα μέτοχον τοῦ βίου.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΥΒΟΥΛΟΥ.

Τρεῖς γὰρ μόνους κρατῆρας ἐγκεραννύω
τοῖς εὖ φρονοῦσι· τὸν μὲν ὑγιείας ἕνα,

ὃν πρῶτον ἐκπίνουσι· τὸν δὲ δεύτερον
ἔρωτος ἡδονῆς τε· τὸν τρίτον δ' ὕπνου,
ὃν εἰσπιόντες οἱ σοφοὶ κεκλημένοι
οἴκαδε βαδίζουσ'· ὁ δὲ τέταρτος οὐκ ἔτι
ἡμέτερος ἐστ', ἀλλ' ὕβρεος· ὁ δὲ πέμπτος, βοῆς·
ἕκτος δὲ κώμων· ἕβδομος δ' ὑπωπίων·
ὄγδοος ἀνακλητόρων· ὁ δ' ἔνατος χολῆς·
δέκατος δὲ μανίας, ὥστε καὶ βάλλειν ποιεῖν.
πολὺς γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς
ὑποσκελίζει ῥᾷστα τοὺς πεπωκότας.

ΕΚ ΤΩΝ ΙΠΠΑΡΧΟΥ.

Πολύ γ' ἐστὶ πάντων κτῆμα τιμιώτατον
ἅπασιν ἀνθρώποισιν εἰς τὸ ζῆν τέχνη.
τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶ πόλεμος, καὶ μεταβολὴ
τύχης ἀνάλωσ'· ἡ τέχνη δὲ σώζεται.

ΕΚ ΤΩΝ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

I.

Ὁ γὰρ χρόνος μ' ἔκαμψε, τέκτων μὲν σοφὸς,
ἅπαντα δ' ἐργαζόμενος ἀσθενέστερα.

II.

Ὠνείδισας μοι γῆρας, ὡς κακὸν μέγα,
οὗ μὴ τυχόντι θάνατος ἔσθ' ἡ ζημία,
οὗ πάντες ἐπιθυμοῦμεν· ἂν δ' ἔλθῃ ποτὲ,
ἀνιώμεθ'. οὕτως ἐσμὲν ἀχάριστοι φύσει.

III.

Γαστρὸς δὲ πειρῶ πᾶσαν ἡνίαν κρατεῖν.
μόνη γὰρ ὧν πέπονθεν οὐκ ἔχει χάριν,
ἀεὶ δὲ τοῦ δέοντος ἐνδεῖται πλέον.
ὅστις δὲ γαστρὸς μὴ κρατεῖν ἐπίσταται,
οὗτος τὰ πλείω τῶν κακῶν ἔχει κακά.

IV.

Γλώσσης μάλιστα πανταχοῦ πειρῶ κρατεῖν·
ὃ καὶ γέροντι καὶ νέῳ τιμὴν φέρει
ἡ γλῶσσα σιγὴν καιρίαν κεκτημένη.

ΕΚ ΤΩΝ ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥ.

Εἰ τὸ συνεχῶς καὶ πολλὰ καὶ ταχέως λαλεῖν
ἦν τοῦ φρονεῖν παράσημον, αἱ χελιδόνες
ἐλέγοντ' ἂν ἡμῶν σωφρονέστεραι πολύ.

ΕΚ ΤΩΝ ΦΕΡΕΚΡΑΤΟΥΣ.

Ὦ γῆρας, ὡς ἐπαχθὲς ἀνθρώποισιν εἶ,
καὶ πανταχῇ λυπηρὸν, οὐ καθ' ἓν μόνον·
ἐν ᾧ γὰρ οὐδὲν δυνάμεθ', οὐδ' ἰσχύομεν,
σὺ τηνικαῦθ' ἡμᾶς προδιδάσκεις εὖ φρονεῖν.

ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Οὐ χαλεπόν ἐστι τῷ κακῶς διακειμένῳ
εἰπεῖν τιν' ἐσθίοντα, Μὴ κακῶς ἔχε,

πύκτῃ τ' ἐπιτιμᾶν, οὐδὲν ἔργον μαχομένῳ·
αὐτὸν δὲ μάχεσθαι οὐκ ἔτ' ἐστὶ ῥᾴδιον
ἕτερόν τι τὸ λέγειν ἐστὶ καὶ τὸ πεπονθέναι.

ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ.

I.

Αἰσχρὰν γυναῖκ' ἔγημας, ἀλλὰ πλουσίαν.
κάθευδ' ἀηδῶς, ἡδέως μασώμενος.

II.

Ὅταν ἀτυχεῖν σοι συμπέσῃ τι, δέσποτα,
Εὐριπίδου μνήσθητι, καὶ ῥᾴων ἔσῃ·
„Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ.“
εἶναι δ' ὑπόλαβε καὶ σὲ τῶν πολλῶν ἕνα.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΩΤΑΔΟΥ.

Εἰ καὶ βασιλεὺς πέφυκας, ὡς θνητὸς ἄκουσον.
ἂν μακρὰ πλύνῃς, φλεγματίῳ κρατῇ περισσῷ.
ἂν εὐιματῇς, ταῦτα πρὸ σοῦ προβάτιον εἶχεν.
ἂν χρυσοφορῇς, τοῦτο τύχης ἐστὶν ἔπαρμα.
ἂν πλούσιος ᾖς, τοῦτο χρόνου ἄδηλος ἰσχύς.
ἂν δ' ἀλαζονῇς, τοῦτ' ἀνοίας ἐστὶ φρύαγμα.
ἂν δὲ σωφρονῇς, τοῦτο θεῶν δῶρον ὑπάρχει.
ἡ σωφροσύνη πάρεστιν, ἂν μετρῇς σεαυτόν.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΡΙΦΟΥ.

Λόγος γάρ ἐστ' ἀρχαῖος οὐ κακῶς ἔχων·
οἶνον λέγουσι τοὺς γέροντας, ὦ πάτερ,
πείθειν χορεύειν οὐ θέλοντας.

ΕΚ ΤΩΝ ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

I.

Εργον γε λύπην ἐκφυγεῖν· ἡ δ' ἡμέρα
ἀεί τι καινὸν εἰς τὸ φροντίζειν φέρει.

II.

Ο μὴ πεπλευκὼς οὐδὲν ἑώρακεν κακόν.
τῶν μονομαχούντων ἐσμὲν ἀθλιώτεροι.

III.

Τὴν χλανίδα πάντες, ὡς ἔοικεν, οὐκ ἐμὲ,
προσηγόρευον· οὐδὲ εἷς νῦν μοι λαλεῖ.

IV.

Ων τοῖς θεοῖς ἄνθρωπος εὔχεται τυχεῖν,
τῆς εὐθανασίας κρεῖττον οὐδὲν εὔχεται.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΙΜΟΚΛΕΟΥΣ.

I.

Αγορὰν ἰδεῖν εὔοψον, εὐπορουντι μὲν
ἥδιστον· ἂν δ' ἀπορῇ τις, ἀθλιώτατον.

II.

Ω 'τὰν, ἄκουσον, ἤν τι σοι δοκῶ λέγειν.
ἄνθρωπός ἐστι ζῶον ἐπίπονον φύσει,

καὶ πολλὰ λυπηρ' ὁ βίος ἐν ἑαυτῷ φέρει.
παραψυχὰς οὖν φροντίδων ἀνεύρατο
ταύτας. ὁ γὰρ νοῦς τῶν ἰδίων λήθην λαβὼν,
πρὸς ἀλλοτρίῳ τε ψυχαγωγηθεὶς πάθει,
μεθ' ἡδονῆς ἀπῆλθε, παιδευθεὶς ἅμα.
τοὺς γὰρ τραγῳδοὺς πρῶτον, εἰ βούλει, σκόπει,
ὡς ὠφελοῦσι πάντας. ὢν μὲν γὰρ πένης,
πτωχότερον αὑτοῦ καταμαθὼν τὸν Τήλεφον
γενόμενον, οὕτω τὴν πενίαν ῥᾷον φέρει.
ὁ νοσῶν τι μανικὸν, Αλκμαίων' ἐσκέψατο.
ὀφθαλμιᾷ τις· εἰσὶ Φινεῖδαι τυφλοί.
τέθνηκέ τῳ παῖς· ἡ Νιόβη κεκούφικε.
χωλός τις ἐστι· τὸν Φιλοκτήτην ὁρᾷ.
γέρων τις ἀτυχεῖ, κατέμαθεν τὸν Οἰνέα.
ἅπαντα γάρ τοι, μείζον' ἢ πέπονθέ, τις
ἀτυχήματ' ἄλλοις γεγονότ' ἐννοούμενος,
τὰς αὐτὸς αὑτοῦ συμφορὰς ἧττον στένει.

ΕΚ ΤΩΝ ΚΛΕΑΡΧΟΥ.

Εἰ τοῖς μεθυσκομένοις ἑκάστης ἡμέρας
ἀλγεῖν συνέβαινε τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ πιεῖν
τὸν ἄκρατον, ἡμῶν οὐδὲ εἷς ἔπινεν ἄν·
νῦν δὲ πρότερόν γε τοῦ πόνου τὴν ἡδονὴν
προλαμβάνοντες ὑστεροῦμεν τἀγαθοῦ.

COMICORUM
QUORUNDAM VETERUM
SENTENTIÆ.

EX ALEXIDE.

I.

Sane ebrietatem crapula si anteverteret,
nemo temetum supra qui satis est modum
haurire vellet. Sed enim nunc improvidi
non exspectantes pœnam vinolentiæ,
promte quæ obveniunt exsiccamus pocula.

II.

Ex parte vino non male assimulaveris
humanum ingenium. Namque uti vinum novum,
ita juvenis animus opus est ut deferbeat,
& despumando ducat aspritudinem.
At mox ubi illa nimia vis abscesserit,
& quæ natabat in sublimi amentia
exhausta fuerit, tempus est considere,
ut sese præbens omnibus potabilem
perpetua placeat lenitate in posterum.

III.

Non murus, non vis auri, non quidquid putes,
custoditu difficile est æque, ac femina.

EX AMPHIDE.

I.

Quibus male homines rem gesserunt in locis,
ad ea se rursum non libenter applicant.

II.

Quicunque negat habere juranti fidem,
detegitur ipse promtus in perjurium.

EX ANAXANDRIDE.

I.

Commissa cui sunt verba, depositum velut,
si retegit, est iniquus, aut est garrulus:
si spe lucri, est iniquus: hac sine, garrulus.
Censendus autem uterque pariter improbus.

II.

Non est senectus, ut tu, pater, existimas,
onus adeo difficile: sed qui fert eam
minus decore, ipse impedimentum est sibi.
At contra facilem reddit ac tractabilem
qui placide illius moribus se accommodat,
tristitiam demens atque apponens gaudium.
Male qui fert, sibi perpetuam mœstitiam parit.

EX ANTIPHANE.

I.

Hera, quisquis aspernatur jurantem alterum,
quem non compertum noverit perjurii,

Deorum hic aſpernari ſanctitudinem,
& ipſe pejeraſſe ſuſpectus mihi eſt.

II.

Divitiis inſoleſcit mercator ſuis,
in quas dominii ventus ipſo plus habet.

III.

Res celare cæteras
utcunque poſſis, Phidia, hæc præter duo,
ſi nimium biberis, & ſi in amorem incubueris:
utrumque de ſe manifeſtum indicium facit
oratione ac vultu, ſic ut qui neget
tamen ipſe ſuo ſe prodat teſtimonio.

IV.

Nullum eſſe gravius impedimentum poteſt,
quam mulier, dote ſarcinata quum advenit.

V.

Lugere amicos luctu moderato decet:
nec enim perierunt, ſed eam, quam neceſſitas
indixit cunctis, antevorterunt viam:
& nos citati mox ſuo quiſque ordine
cogemur omnes in idem diverſorium,
pariterque cum illis ævum agemus alterum.

VI.

Exploratrices ingeniorum ſunt opes:
nam qui ſecundis rebus vivit turpiter,
quid preſſum paupertate facturum putas?

VII.

Senectus veluti ſtabulum eſt: nam quidquid mali
humana recipit vita, in illam confluit.

VIII.

Eſt noſtra vino vita quam ſimillima:
aceſcit, eſt quum reliqua parva portio.

IX.

Sis pauper honeſte potius quam dives male:
namque hoc fert crimen, illud miſericordiam.

X.

Amice, qui non mortis ſit peculium,
miles, qui vitæ cauſa ſe auctorat neci?

XI.

Aram malorum jure ſenectutem voces:
namque ad eam ſeſe recipit quod ubique eſt mali.

XII.

Quid quæſo cauſæ eſt, cur quis optet a Deis
pecunia florere & rerum copia,
niſi ut poſſimus amicis opitularier,
& ſerere frugem Gratiæ, ſuavis Deæ?
namque ea voluptas quæ in potu atque eſu eſt ſita,
par ferme eſt cunctis: neque magis lautæ dapes
eſuriem ſedent.

EX APOLLODORO.

I.

Clauduntur ædes peſſulis, repagulis:
ſed januam faber haud ita unquam muniit,
ut non pateret feli aditus & adultero.

II.

Miſerabar juvenis olim acerba funera:
at nunc quoties intueor exſequias ſenis,
id lachrymo. Nam mox eadem me ſpectat via.

III.

Non debet animus desponderi in miseriis:
sed exspectanda sunt meliora in posterum.

IV.

Habent superba dona Fortunæ metum.
rebus negata fulgidis securitas,
tutumque hominibus nil & excelsum simul:
aut livor illud, aut edax sternit dies,
summum ad gradum quum claritatis venerit.
Mediocritatis tutior possessio,
per quam nec aliquis premitur afflictus solo,
nec se invidenda tollit in fastigia.
Nam qui minore volvitur spatio cadens,
multo facilius damna dissimulat sua.
Majore moles vasta cum strepitu ruit:
invidia claris semper est rebus comes,
& quum favet Fortuna, captatum venit.

E DIPHILO.

I.

Egregie, ut multa, dixit bonus Euripides:
„Me dira egestas subigit & miserabilis
venter.„ Nam certe ventre nihil est miserius:
in illum cuncta conjicis: at in vas alid
idem non liceat. Panem fers in mantica,
jus non fers: aliter manticam corruperis.
Imples placenta sportulam, non lentibus:
in utrem villum immittis, non & carabum.
At in illum Diis invisum compingi solent
etiam quæ inter se nil habent commercii.

Nec cætera addo: quippe quum conſtet ſatis
illius ergo miſeri peccari omnia.

II.

Qui non veretur ipſe ſemet, conſcius
ſibi mali facinoris, quod commiſerit,
hic quomodo alios neſcios reverebitur?

III.

Paupertino homine nihil eſt fortunatius:
nam ſolus in deterius non metuit vices.

E MENANDRO.

I.

In re omni conducibile eſt quovis tempore
verum proloquier: idque in vita ſpondeo
ſecuritatis eſſe partem maximam.

II.

Si navigandum ſit diebus quatuor,
quantum ſat eſt paramus in totidem dies.
Cur non item ſollicita parſimonia eſt,
viaticum ne deſit ætati malæ?

III.

Hominibus alia quotquot ſunt animantia
tum ſunt beatiora, tum ſapiunt magis.
Principio, ſodes, aſinum ſpecta iſtum mihi.
Is eſt infelix extra controverſiam:
at nulla propriæ accepta culpæ fert mala;
ſed quæ natura injunxit, his defungitur.
Nos vero, præter ea quæ fert neceſſitas,
ipſi alia noſtra ſponte ſuper arceſſimus.

Dolemus

Dolemus ubi quis ſternuit: convicium
quis dixit? indignamur: vidit ſomnium?
metuimus: ululat noctua? exhorreſcimus.
Leges, honores, ambitus, certatio,
mala hæc adſcita nobis ſunt, non adſita.

IV.

Seni ſenilis lingua jucundiſſima;
puerque puero, & apta mulier mulieri,
& æger ægro: preſſus infortunio
lenimen eſt homini malis exercito.

V.

S. Ut fatear, diſplicet
res ipſa. *A.* Nempe quia ſiniſtrorſum rapis.
Quidquid moleſtum, quidquid adverſum accidit,
tecum ipſe ſpectas, & connives ad bona.
Atqui nihil uſquam, Simyle, invenias boni,
cui nulla ſe mali admiſcuerit portio.
Mulier opipara, res moleſta eſt, nec ſinit
virum pro arbitrio vivere: hæc eadem tamen
ſua commoda adfert; liberos: merſum gravi
morbo maritum curat familiariter,
nec conflictantem cum fortuna deſerit:
defuncti exſequias rite curat. Reſpice
ad iſta, ſi quid tædii animo obvenerit.
Ita rem feres facilius. Sin quidquid dolet
excernas ſemper tibi, nec contra compares
quod eſt utibile, jam tolerando non eris.

VI.

Si ſolum, Trophime, te omnium mortalium
in hoc progenuit mater, ut tibi perpetim

agere ita liceret, animo ut collibitum foret,
idque ita futurum si aliquis promisit Deus,
recte indignaris. Nam rem fecit improbam,
qui te fefellit. Sin iisdem legibus,
quibus nos omnes, hunc communem spiritum
hausisti, ut aliquid etiam paratragœdiem,
ferenda sunt modeste hæc, ut ratio jubet.
Omnis sermonum summa redit istuc: homo es,
quo nullum est animal, quod mutetur celerius,
aut sursum enitens, aut deorsum decidens:
neque pol immerito: nam natura virium
quum sit vescarum, res molitur maximas,
suoque lapsu multa egregia proterit.
At tu quæ amisti, Trophime, non ingentia
sunt adeo: tum quæ pateris sunt mediocria:
quo magis hoc triste ferre te modice decet.

VII.

Vel inter saxa agricolam nutriat
pax alma: bello sordet & felix ager.

VIII.

Ætate nata nubili, ut dicat nihil,
satis tamen ipso significat silentio.

IX.

Summum est aviditas generis humani malum:
aliena namque pro suis qui vindicant,
persæpe non tantum improba spe decidunt
victi, sed apponunt & alienis sua.

X.

Nunquam laudavi sumtuosum mortuum:
namque in idem cum vili atque contemto redit.

XI.

Ne tu loquentis respice ætatem precor:
sed an, quæ deceant verba prudentem, loquar.

XII.

Qui commonefacit filium severiter,
verbis acerbus ut sit, revera est pater.

XIII.

Qui mentem addicit credulam calumniis,
aut ipse est pravis inquinatus moribus,
aut certe ingenio nil supra puerum valet.

XIV.

Nec saxum facile valida projectum manu
reprehendas, nec sermonem qui lingua fugit.

XV.

O Gorgia, ille vir virorum est optimus,
qui melius aliis callet ferre injurias.

XVI.

Adeon' te excruciat, quod malorum est omnium
levissimum, paupertas? quantillum est enim,
amicus unus cui medendo sufficit?

XVII.

Tria sunt, here,
ex queis geruntur cuncta, nempe ex legibus,
aut ex necessitate, aut consuetudine.

XVIII.

Cuicunque affectum est corpus, ei medico est opus:
at cui laborat animus, is amico indiget.
benevolus amicus medicus ægrimoniæ est.

XIX.

Delitiæ nimiæ pariunt insolentiam;
pecuniæque dominum trajiciunt suum
in mores alios quam quos induerat prius.

XX.

Ego autumabam divites, ó Phania,
in ære vivunt qui suo, nec noctibus
suspiria agere, nec sus deque vortier,
nec dicere EHEU; sed tranquilla molliter
frui quiete: illa esse pauperum mala.
At nunc vos video, quos beatos prædicant,
vitam cum nostra vivere æquiparabilem.

XXI.

Amantem si quis mente credit præditum,
ubi ille rerum inveniet, quæso, amentiam?

XXII.

Quicunque damnat causa non bene cognita,
damnandus ipse est credulitatis crimine.

XXIII.

Multos jam vidi, quos malos necessitas
finxit miseriis, quum non essent ejusmodi
suopte ingenio.

E PHILEMONE.

I.

Bonæ mulieris, ó Nicostrata, est, dare
non imperiosam, sed morigeram se viro.
viro superior femina, immensum est malum.

II.

Injuriam qui non facit, non protinus
justus: sed ille qui potest, non vult tamen.
manus nec ille qui suas parvo abstinet:
ingentia sed impune qui quum tollere
sibique habere possit, animo temperat.
Immo nec ille, observat ista qui omnia:
sed ille mente præditus qui candida,
re justus esse, non videri esse, expetit.

III.

Adducat si quis victimas, ó Pamphile,
sive ex caprigeno pecore, sive ex buccro,
sive adeo pecudes alias, aut dono ferat
paludamentum ex auro, sive ex purpura,
aut ex ebore aut smaragdo sigillaria,
atque his propitium speret adipisci Deum,
decipitur vanitate mentis credulæ.
Sed oportet ipsum hominem esse puris moribus,
non felem virginalem, non adulterum,
non furem, non qui occidit quæsti gratia.

- - - - - - - - -

Ne tu ad aciculam
unquam alienam animum adjexis, mi carissime.
Nam justis factis gaudet omnipotens Deus:
eoque augere rem sinit laboribus,
occando, sarriendo noctes & dies.
Deo sacrifica semper ingenio probo,
neu tu albam vestem magis quam mores induas.
Neu si de cœlo tonerit fugias protinam,
here, quippe nullæ conscius culpæ tibi.
Te namque cernit, cuncta qui videt, Deus.

IV.

Nullus concentus eſt auditu ſuavior,
quam quum diſſimulat, petitur qui conviciis:
nam qui ridetur, id ſi non ægre tulit,
ridendo riſor ipſe ridiculus manet.

V.

Here, quiſquis eſt homo natus, quamvis ſerviat
is ſervitutem, tamen eſſe homo non deſinit.

VI.

Profecto hominibus nulla Fortuna eſt dea:
nulla, inquam: verum quidquid temere provenit,
Fortunæ a nobis accipit vocabulum.

VII.

Si circumſpicias, nemo eſt medicorum omnium,
recte valere amicos qui cupiat ſuos;
nec miles urbis placidum qui exoptet ſtatum.

VIII.

Nihil eſt quod homini non ſit indagabile,
ſi quæritandi non recuſetur labos.

IX.

Male ſeſe habere levius eſt multo malum,
quam male ſe habentem cogier viſentibus,
quo ſe modo habeat, ſingulis exponere.

X.

A. Syra heus Syra. *S.* Hem quid me vis? *A.* Ut vero vales?
S. Nunquam iſtud percunctare, ſenem ſi videris,
anumve: quippe liquido non recte valent.

XI.

Facile omnes homines aliis confilium damus;
fed in re noftra non tam facile eft exfequi.
A medicis argumentum eft in promtu fitum,
præcepta videas quos dare invalentibus
victus feveri: at ipfi fi in morbo cubent,
eadem illa facere, quæ aliis interdixerant.
Credo una nolunt dolor effe & curatio.

XII.

A. Quid hoc eft hominis? *B.* Medicus. *A.* Pro fuperum fidem
quam mifer eft omnis medicus, fi nemo eft mifer!

XIII.

Quicunque dicit ad rem quæ non pertinent,
duas loquutus fyllabas, prolixus eft.
At bene dicentem ne prolixum dixeris,
quantumvis dicat multa & multo tempore.
Ab Homero fume teftimonium tibi:
is quum exararit verfuum tot millia,
nemo eft Homerum qui prolixum judicet.

XIV.

Lamenta noftris fi mederentur malis,
& poffent fletu deliniri miferiæ,
auro liceret contra & pluris lachrymæ.
Nunc non attendit luctum res, nec refpicit:
fed plores, feu non plores, infiftit viam.
Quid proficis? nec hilum. At interea tamen
ut arbor poma, fic dolor lachrymas parit.

E DIODORO.

Legem hanc condixi, atque ipse constitui mihi:
ita scivi, ita sanxi, ita animi stat sententia:
pol satius inopem ducere eductam probe,
quam male moratam dote fretam dapsili,
vitæ consortem assiduæ consuetudinis.

EX EUBULO.

Bacchus loquitur.

Tres ego crateras solos his queis cor sapit
miscere soleo. Sanitati is est sacer
qui primus bibitur: alterum sibi vindicant
amor & voluptas: tertium poscit sopor:
quem postquam ebiberunt, qui esse sapientes volunt,
domum recedunt: quartus contumeliæ,
non ultra noster: quintus vociferantium:
sextus nequitiæ: sugillarum septimus:
octavus revocatoris: nonus bilis est:
decimus furoris, tela ut mittantur quoque.
Nam Liber multus parvo infusus vasculo
suos potatores facile evertit e gradu.

EX HIPPARCHO.

In ætate hominum nihil arte est pretiosius,
aut ad degendam vitam conducibilius.
Res alias quippe belli & fortunæ vices
transmutant facile: ars semper incolumis manet.

E CRATETE.

E CRATETE.

I.

Me tempus incurvavit, egregius faber,
ſed qui imbecilliora reddit omnia.

II.

Senectam ætatem quid mihi ut malum exprobras?
quam non apiſci vitæ pretio conſtitit,
quam cuncti concupiſcimus: at quum venerit,
toleramus ægre. Tam ingrato ingenio ſumus!

III.

Frænis regendus venter adductis tibi eſt:
ſolus datorum gratias nullas agit,
ſupraque fines indigentiæ indiget.
Ventrem domare qui ſuum non ſufficit,
malum neceſſe eſt ſemper accumulet malo.

IV.

Linguæ modum tenere præcipuum puta.
Juveni ſenique gloriam ſemper parit
edocta lingua conticere in tempore.

E NICOSTRATO.

Si multa indeſinenter & propere eloqui
ſapientiæ eſſet ſignum, certe hirundines
ſapientiores hominibus multo forent.

E PHERECRATE.

O quam ſenectus triſtis es mortalibus,
& tædioſa, vel ob hoc præter cætera,

quod, quum deficiunt vires ac valentia,
ſapientiam tum primum nos doctum venis!

E PHILIPPO.

Sane haud difficile eſt ægrotanti dicere
vegetum valentem: Ne tam te habeas molliter:
& caſtigare pugilem, quum a pugna vaces.
At ipſum depugnare non æque eſt facul.
Aliud differere eſt, aliud rem ſentiſcere.

E PHILIPPIDE.

I.

Dotata nupſit uxor & turpis tibi,
ut ſuave cœnes atque inſuave dormias.

II.

Here, ſi qua tibi unquam calamitas advenerit,
feres facilius dicti memor Euripidis:
Felix ab omni parte nemo uſquam eſt homo:
Tum vero e multis eſſe te unum exiſtima.

E SOTADE.

Si rex es, homo ſed tamen es, quapropter audi.
Si grande ſcreas, plenus es ergo pituitæ.
Si veſte nites, at prius hanc oves tulere.
Si vincula fers aurea, fortis iſte luſus.
Si divitiæ ſunt tibi, temporis rapina eſt.
Si corde tumes, ſtultitiæ teneris æſtu.
Sin ſobria mens eſt tibi, munus eſt deorum,
te nempe tuo ſi pede tute metiaris.

EX ERIPHO.

Antiquus ſermo eſt, ac non aſpernabilis,
pater: vinum, ajunt, quamvis invitos ſenes
ſalire cogit.

E POSIDIPPO.

I.

Difficile eſt luctum fugere. Nam quot ſunt dies,
materiam pariunt ſemper ad luctum novam.

II.

Qui mare non ſenſit, neſcit is quid ſit malum.
nam nos miſeria gladiatores vincimus.

III.

Omnes locutos non mihi puto, ſed togæ:
uſque adeo nemo eſt nunc ſalutantum ſuper.

IV.

Res inter omnes quas Deos expoſcimus
locum meretur principem tranquilla mors.

E TIMOCLE.

I.

Forum videre plenum egregiis piſcibus,
diti voluptas, crux eſt ſumma pauperi.

II.

Advorte ſodes numquid ex uſu loquar.
miſerum ſuapte natura animal eſt homo,

& vita quanta quanta eſt ſcatet incommodis:
lenimenta ideo curis & ſolatia
ſibi ipſa reperit. Namque mens proprii mali
oblita, alienis dum ſe mulcet miſeriis,
doctrinam pariter cum voluptate imbibit.
primum tragœdos, ſi placet, conſidera
quam pulchra dent documenta. Nam qui pauper eſt,
ubi pauperiorem ſe cognovit Telephum,
ibi paupertatem fert ſuam patientius.
Limfatur aliquis? Alcmæonem conſpicit.
Oculis laborans, cæcos Phinidas videt.
Natum effert alius: Niobe lugentem levat.
Dolet hic ſe claudum: ſed Philoctetem videt.
Miſer in ſenecta eſt: intuetur Œneum.
Ita quiſque, dum eveniſſe majores ſuis
olim aliis calamitates ſecum cogitat,
animo æquiore fert fortunæ injurias.

E CLEARCHO.

Hominibus ſi vinoſis ſemper pridie
caput doleret, antequam biberent merum,
nemo eſſet noſtrûm deditus temulentiæ:
nunc ante dolorem præcipientes gaudia,
a concupito mox bono relinquimur.

ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ
ΕΚ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ
ΚΑΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΣΥΝΤΕΤΑΓΜΕΝΑΙ.

ΕΙΣ ΑΓΑΘΟΝ ΑΝΔΡΑ.

Ανὴρ δὲ χρηστὸς χρηστὸν οὐ μισεῖ ποτέ.
Γνώμης γὰρ ἐσθλῆς ἔργα χρηστὰ γίγνεται.
Εσθλῷ γὰρ ἀνδρὶ ἐσθλὰ καὶ διδοῖ θεός.
Ζήλου τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα καὶ τὸν σώφρονα.

ΕΙΣ ΑΛΗΘΕΙΑΝ.

Ελευθέρου γὰρ ἀνδρὸς, ἀλήθειαν λέγειν.
Η γλῶσσ' ἁμαρτάνουσα τἀληθῆ λέγει.

ΕΙΣ ΑΜΑΡΤΙΑΝ.

Αἰσχρὸν δὲ μηδὲν πράττε, μηδὲ μάνθανε.
Αμαρτάνει τι καὶ σοφοῦ σοφώτερος.
Δὶς ἐξαμαρτεῖν ταυτὸν, οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ.
Εργων πονηρῶν χεῖρ' ἐλευθέραν ἔχε.
Ο μηδὲν εἰδὼς οὐδὲν ἐξαμαρτάνει.

ΕΙΣ ΑΝΑΓΚΗΝ.

Οὐδεὶς ἀνάγκης μεῖζον ἰσχύει νόμος.
Πρὸς τὴν ἀνάγκην πάντα τἄλλ' ἐστ' ἀσθενῆ.
Τὸ τῆς ἀνάγκης οὐ λέγειν ἔσον ζυγόν.
Υπὸ τῆς ἀνάγκης πάντα δουλοῦται ταχύ.

Υπὸ τῆς ἀνάγκης πολλὰ ποιοῦμεν κακά.
Χρεία διδάσκει, κἂν βραδύς τις ᾖ, σοφόν.

ΕΙΣ ΑΡΓΙΑΝ.

Ανάπαυσίς ἐστι τῶν κακῶν, ἀπραξία.

ΕΙΣ ΑΡΕΤΗΝ.

Αρετὴ, μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις καλῶν.
Αρετῆς βέβαιαι δ' εἰσὶν αἱ κτήσεις μόναι.
Α μὴ προσήκει μήτ' ἄκουε, μήθ' ὅρα.
Βέλτιόν ἐστι σῶμά γ' ἢ ψυχὴν νοσεῖν.
Ελεύθερον φύλαττε τὸν σαυτοῦ τρόπον.
Εστιν δὲ καρπὸς ἀγαθὸς εὔτακτος βίος.
Καλὸν φύουσι καρπὸν οἱ σεμνοὶ τρόποι.
Λάβε πρόνοιαν τοῦ προσήκοντος βίου.
Μακάριος ὅστις μακαρίοις ὑπηρετεῖ.
Οπλον μέγιστόν ἐστιν ἡ ᾿ρετὴ βροτοῖς.
Σαυτὸν φύλαττε τοῖς τρόποις ἐλεύθερον.
Ψυχῆς ἐπιμελοῦ τῆς σεαυτοῦ καθὰ δύνῃ.
Ψυχὴν ἔθιζε πρὸς τὰ χρηστὰ πράγματα.

ΕΙΣ ΑΧΑΡΙΣΤΙΑΝ.

Αχάριστος, ὅστις εὖ παθὼν ἀμνημονεῖ.
Αεὶ δ' ὁ σωθεὶς ἐστιν ἀχάριστος φύσει.
Αμ' ἠλέηται, καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις.
Επιλανθάνονται πάντες οἱ παθόντες εὖ.
Καλόν γε θησαύρισμα, κειμένη χάρις.
Μετὰ τὴν δόσιν τάχιστα γηράσκει χάρις.
Χάριν λαβὼν εὔκαιρον, εὔκαιρον δίδου.

Χάριν χαρίζου, καθ᾽ ὅσον ἰσχύεις ὅμως.
Χάριτας δικαίας καὶ δίδου καὶ λάμβανε.
Χάριν λαβὼν μέμνησο, καὶ δοὺς ἐπιλάθου.

ΕΙΣ ΒΑΣΙΛΕΑ.

Αρχῆς τετευχὼς, ἴσθι ταύτης ἄξιος.
Εἰκὼν δὲ βασιλεύς ἐστιν ἔμψυχος θεοῦ.

ΕΙΣ ΒΙΟΝ.

Αμελοῦντα τοῦ ζῆν οὐκ ἔνεστ᾽ εὐσχημονεῖν.
Ανθρωπός ἐστι πνεῦμα καὶ σκιὰ μόνον.
Βιοῖ μὲν οὐδεὶς ὃν προαιρεῖται βίον.
Βίος ἐστὶν, ἄν τις τῷ βίῳ χαίρῃ βιῶν.
Βίος κέκληται δ᾽, ὅτι βίᾳ πορίζεται.
Γῆ πάντα τίκτει, καὶ πάλιν κομίζεται.
Ζῶμεν γὰρ οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ᾽ ὡς δυνάμεθα.
Οὐ γὰρ θέμις ζῆν πλὴν θεοῖς ἄνευ κακῶν.
Οὐκ ἔστι βίον εὑρεῖν ἄλυπον οὐδενί.
Τὸ ζῆν ἀλύπως, ἀνδρός ἐστιν εὐτυχοῦς.
Τυφλόν γε καὶ δύστηνον ἀνθρώποις βίος.
Ως ἡδὺς ὁ βίος, ἄν τις αὐτὸν μὴ μάθῃ.

ΕΙΣ ΒΟΗΘΕΙΑΝ.

Ανὴρ γὰρ ἄνδρα, καὶ πόλις σώζει πόλιν.
Μέμνησο πλουτῶν τοὺς πένητας ὠφελεῖν.
Υπὲρ γυναικὸς καὶ φίλου πονητέον.
Χεὶρ χεῖρα νίπτει, δάκτυλός τε δάκτυλον.

ΕΙΣ ΒΟΥΛΗΝ.

Ανὴρ ἄβουλος ἐς κενὸν μοχθεῖ τρέχων.
Αβουλίᾳ γὰρ πολλὰ βλάπτονται βροτοί.

Ανὴρ ἄβουλος ἡδοναῖς θηρεύεται.
Βουλῆς γὰρ ὀρθῆς οὐδὲν ἀσφαλέστερον.
Βουλῆς γὰρ οὐδέν ἐστιν ἔχθιον κακῆς.
Εν νυκτὶ βουλὴ τοῖς σοφοῖσι γίγνεται.
Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς προσδέχου συμβουλίαν.
Σοφὴ σοφῶν γὰρ γίγνεται συμβουλία.

ΕΙΣ ΓΑΜΟΝ.

Αλυπον ἕξεις τὸν βίον χωρὶς γάμου.
Γαμεῖν ὁ μέλλων εἰς μετάνοιαν ἔρχεται.
Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐκταῖον κακόν.
Γαμεῖν δὲ μέλλων, βλέψον εἰς τοὺς γείτονας.
Δαίμων ἑαυτῷ πλουσίαν γήμας ἔσῃ.
Εκ τῶν ὁμοίων οἱ κακοὶ γαμοῦσ' ἀεί.
Ζευχθεὶς γάμοισιν οὐκ ἐλεύθερός γ' ἔσῃ.
Ηθος προκρίνειν χρημάτων γαμοῦντα δεῖ.
Μηδέποτε γήμῃ μηδὲ εἷς εὔνους ἐμοί.
Νόμιζε γήμας δοῦλος εἶναι τῷ βίῳ.
Νύμφη δ' ἄπροικος οὐκ ἔχει παῤῥησίαν.
Ο μὴ γαμῶν ἄνθρωπος οὐκ ἔχει κακά.
Ρᾷον βίον ζῇς, ἂν γυναῖκα μὴ τρέφῃς.
Ως ἔστι τὸ γαμεῖν ἔσχατον τοῦ δυστυχεῖν.
Ως τρισκακοδαίμων, ὅστις ὢν πένης γαμεῖ.

ΕΙΣ ΓΕΛΩΤΑ.

Γέλως ἄκαιρος ἐν βροτοῖς δεινὸν κακόν.
Γελᾷ δ' ὁ μῶρος, κἂν τι μὴ γελοῖον ᾖ.

ΕΙΣ ΓΗΡΑΣ.

Γῆρας διδάσκει πάντα, καὶ χρόνου τριβή.
Γνῶμαι δ' ἀμείνους εἰσὶ τῶν γεραιτέρων.
Εσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς γῆρας εὐπροσήγορον.
Εφόδιον εἰς τὸ γῆρας αἰεὶ κατατίθου.
Ηξει τὸ γῆρας πᾶσαν αἰτίαν φέρον.
Καλὸν τὸ γηρᾷν, καὶ τὸ μὴ γηρᾷν πάλιν.
Ομιλίας δὲ τὰς γεραιτέρας φίλει.
Οχληρὸς ἐστιν ἐν νέοις ἀνὴρ γέρων.
Πολλὰ χρόνου μήνυσις, οὐ φρονήσεως.
Τοῦ ζῆν γὰρ οὐδεὶς ὡς ὁ γηράσκων ἐρᾷ.
Φοβοῦ τὸ γῆρας· οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον.
Χαλεπὸν τὸ γῆράς ἐστιν ἀνθρώποις βάρος.

ΕΙΣ ΓΟΝΕΙΣ.

Βεβαιοτάτην φιλίαν ἔχε πρὸς τοὺς γονεῖς.
Βούλου γονεῖς πρὸ παντὸς ἐν τιμαῖς ἔχειν.
Γονεῖς δὲ τίμα καὶ φίλους εὐεργέτει.
Γεννητόρων ἕκατι κατθανεῖν καλόν.
Ελπιζε, τιμῶν τοὺς γονεῖς, πράξειν καλῶς.
Ηδύ γε πατὴρ φρόνησιν ἀντ' ὀργῆς ἔχων.
Θεὸς μέγιστος τοῖς φρονοῦσιν οἱ γονεῖς.
Ικανῶς βιώσεις, γηροβοσκῶν τοὺς γονεῖς.
Νόμιζε ταυτῷ τοὺς γονεῖς εἶναι θεούς.
Πρὸς υἱὸν ὀργὴν οὐκ ἔχει χρηστὸς πατήρ.
Ως ἡδὺ τῷ φύσαντι πείθεσθαι τέκνα.

ΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΑ.

Βίου σπάνις πέφυκεν ἀνδράσιν γυνή.
Γυναικὶ πάσῃ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει.
Γυναικὸς ἐσθλῆς ἐστὶ σώζειν οἰκίαν.
Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, οὐχὶ χρυσία.
Γυνὴ δικαία, τοῦ βίου σωτηρία.
Γυναικὸς ἐσθλῆς ἐπιτυχεῖν οὐ ῥᾴδιον.
Γυναῖκα θάπτειν κρεῖσσόν ἐστιν ἢ γαμεῖν.
Γυνὴ τὸ σύνολόν ἐστι δαπανηρὸν φύσει.
Γυναικὶ μὴ πίστευε τὸν σαυτοῦ βίον.
Γυνὴ γὰρ οὐδὲν οἶδε, πλὴν ὃ βούλεται.
Γυνὴ δὲ χρηστὴ πηδάλιον ἔστ᾽ οἰκίας.
Γυναικὶ δ᾽ ἄρχειν οὐ δίδωσιν ἡ φύσις.
Γυνὴ γὰρ οἴκῳ πῆμα καὶ σωτηρία.
Γυνὴ γυναικὸς πώποτ᾽ οὐδὲν διαφέρει.
Ἐν γὰρ γυναιξὶ πίστιν οὐκ ἔνεστ᾽ ἰδεῖν.
Ζῆλος γυναικὸς πάντα πυρπολεῖ δόμον.
Ζήτει γυναῖκα σύμμαχον τῶν πραγμάτων.
Ζῆν οὐκ ἔδει γυναῖκα κατὰ πολλοὺς τρόπους.
Θησαυρός ἐστι τῶν κακῶν κακὴ γυνή.
Θηρῶν ἁπάντων ἀγριωτέρα γυνή.
Θάλασσα, καὶ πῦρ, καὶ γυνὴ, κακὰ τρία.
Ἱστοὶ γυναικῶν ἔργα, κοὐκ ἐκκλησίαι.
Ἰὸς πέφυκεν ἀσπίδος κακὴ γυνή.
Ἴσον λεαίνης καὶ γυναικὸς ὠμότης.
καλὸν γυναικὸς εἰσορᾶν καλοὺς τρόπους.
Λύπη παροῦσα πάντοτ᾽ ἐστὶν ἡ γυνή.
Λέοντι συζῆν, ἢ γυναικὶ συμβιοῦν.

Μεστὸν κακῶν πέφυκε φορτίον γυνή.
Οπου γυναῖκές εἰσι, πάντ' ἐκεῖ κακά.
Οὐδὲν γυναικὸς χεῖρον, οὐδὲ τῆς καλῆς.
Πολλοὶ γυναικῶν δυστυχοῦσιν οὕνεκα.
Ρύπος γυνὴ πέφυκεν ἠργυρωμένος.
Τερπνὸν κακὸν πέφυκεν ἀνθρώποις γυνή.
Υπερήφανον πρᾶγμ' ἐστὶν ὡραία γυνή.
Υπὲρ γυναικὸς καὶ φίλου πονητέον.
Φύσει γυνὴ δυσήνιόν ἐστι καὶ πικρόν.
Χειμὼν κατ' οἴκους ἐστὶν ἀνδράσιν γυνή.
Ως ἔστ' ἄπιστος ἡ γυναικεία φύσις.

ΕΙΣ ΔΗΜΟΝ.

Ισχυρὸν ὄχλος ἐστὶν, οὐκ ἔχει δὲ νοῦν.

ΕΙΣ ΔΙΚΑΙΟΝ.

Ανδρὸς δικαίου καρπὸς οὐκ ἀπόλλυται.
Απάτης δικαίας οὐκ ἀποστατεῖ θεός.
Βάδιζε τὴν εὐθεῖαν, ἢν δίκαιος ᾖς.
Βίου δικαίου γίγνεται τέλος καλόν.
Δίκαιος ἴσθ', ἵνα καὶ δικαίων δὴ τύχῃς.
Δίκαιος εἶναι, μᾶλλον ἢ χρηστὸς θέλε.
Δίκαια δράσας συμμάχου τεύξῃ θεοῦ.
Δίκαιος ἐὰν ᾖς, τῷ τρόπῳ χρήσῃ νόμῳ.
Δίκαιος ἀδικεῖν οὐκ ἐπίσταται τρόπος.
Εν παντὶ δεῖ καιρῷ τὸ δίκαιον ἐπικρατεῖν.
Ο μηδὲν ἀδικῶν οὐδενὸς δεῖται νόμου.
Πρὸς εὖ λέγοντας οὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω.

Τοῖς γὰρ δικαίοις ἀντέχειν οὐ ῥᾴδιον.
Τρόπος δίκαιος, κτῆμα τιμιώτατον.
Τὸ μηδὲν ἀδικεῖν πᾶσιν ἀνθρώποις πρέπει.
Τὸ μηδὲν ἀδικεῖν καὶ φιλανθρώπους ποιεῖ.
Χρηστοῦ παρ' ἀνδρὸς μηδὲν ὑπονόει κακόν.

ΕΙΣ ΔΟΞΑΝ.

Καλῶς ἀκούειν μᾶλλον ἢ πλουτεῖν θέλε.
Κενῆς δὲ δόξης οὐδὲν ἀθλιώτερον.

ΕΙΣ ΔΟΥΛΟΥΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΤΑΣ.

Δούλου δὲ χεῖρον οὐδέν, οὐδὲ τοῦ καλοῦ.
Εἷς ἐστι δοῦλος οἰκίας ὁ δεσπότης.
Λυπεῖ με δοῦλος δεσπότου μεῖζον φρονῶν.
Φεύγειν ἀεὶ δεῖ δεσπότας θυμουμένους.

ΕΙΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΝ.

Ἄνθρωπος· ἱκανὴ πρόφασις εἰς τὸ δυστυχεῖν.
Δεῖ τοὺς μὲν εἶναι δυστυχεῖς, τοὺς δ' εὐτυχεῖς.
Δρυὸς πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.
Ἐπ' ἀνδρὶ δυστυχοῦντι μὴ πλάσης κακόν.
Μὴ 'μβαινε δυστυχοῦντι· κοινὴ γὰρ Τύχη.
Μηδέποτε σαυτὸν δυστυχῶν ἀπελπίσῃς.
Νόμιζε κοινὰ πάντα δυστυχήματα.
Οἴ μοι· τὸ γὰρ ἄφνω δυστυχεῖν μανίαν ποιεῖ.
Τῶν δυστυχούντων εὐτυχὴς οὐδεὶς φίλος.

ΕΙΣ ΕΓΚΡΑΤΕΙΑΝ.

Ἡ κοιλία καὶ πολλὰ χωρεῖ, κὠλίγα.

ΕΙΣ ΕΛΠΙΔΑ.

Ανθρωπος ἀτυχῶν, σώζεται ταῖς ἐλπίσι.
Αελπτον οὐδέν· πάντα δ' ἐλπίζειν χρεών.
Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς βροτῶν.
Εν ἐλπίσιν χρὴ τοὺς σοφοὺς ἔχειν βίον.

ΕΙΣ ΕΠΑΙΝΟΝ.

Ὑπὲρ σεαυτοῦ μὴ φράσῃς ἐγκώμια.
Φίλων ἔπαινον μᾶλλον ἢ σαυτοῦ λέγε.

ΕΙΣ ΕΥΓΕΝΗ.

Ανὴρ ἄριστος οὐκ ἂν εἴη δυσγενής.
Ζῆν αἰσχρὸν αἰσχρῶς τοῖς καλῶς πεφυκόσιν.

ΕΙΣ ΕΥΤΥΧΙΑΝ.

Βέβαια δ' οὐδεὶς θνητὸς εὐτυχεῖ γεγώς.
Δίκαιον εὖ πράττοντα μεμνῆσθαι θεοῦ.
Εσθλῶν κακίους ἐνίοτ' εὐτυχέστεροι.
Ευδαιμονί' εἴωθεν ὑπερηφανίας ποιεῖν.
Ενιοι κακῶς φρονοῦσι πράσσοντες καλῶς.
Θεῶν δ' ὄνειδος τοὺς κακοὺς εὐδαιμονεῖν.
Ιδίαν κατὰ φρόνησιν οὐδεὶς εὐτυχεῖ.
Καλὸν δὲ κοινόν ἐστι χρηστὸς εὐτυχῶν.
Μήπω μέγαν εἴπῃς, πρὶν τελευτήσαντ' ἴδῃς.
Πολλοὶ μὲν εὐτυχοῦσιν, οὐ φρονοῦσι δέ.
Τὸν εὐτυχοῦντα καὶ φρονεῖν νομίζομεν.
Τῶν εὐτυχούντων πάντες εἰσὶ συγγενεῖς.
Τίς δ' οὐκ ἂν εἴη χρηστός, ὄλβιος γεγώς;
Ως εὐκόλως πίπτουσιν αἱ λαμπραὶ τύχαι.

ΕΙΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ.

Θνητοὶ γεγῶτες μὴ φρονεῖθ᾽ ὑπὲρ θεούς.
Ὑπὲρ εὐσεβείας καὶ λάλει καὶ μάνθανε.

ΕΙΣ ΕΥΧΗΝ.

Εὐχῆς δικαίας οὐκ ἀνήκοος θεός.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Γέρων ἐραστὴς, ἐσχάτη κακὴ τύχη.
Μόνον ἔστ᾽ ἀπαρηγόρητον ἀνθρώποις ἔρως.
Οργὴ φιλούντων ὀλίγον ἰσχύει χρόνον.
Πολλοῖς ὑπέκκαυμ᾽ ἐστ᾽ ἔρωτος μουσική.
Φεῦ φεῦ· βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα.

ΕΙΣ ΕΧΘΡΑΝ.

Εχθροὺς ἀμύνου μὴ ᾽πὶ τῇ σαυτοῦ βλάβῃ.
Εχθροῖς ἀπιστῶν οὔ ποτ᾽ ἂν πάθοις βλάβην.
Λόγον παρ᾽ ἐχθροῦ μή ποθ᾽ ἡγήσῃ φίλον.

ΕΙΣ ΖΩΗΝ.

Ζῆν βουλόμενος, μὴ πράττε θανάτου ἄξια.
Ζῆν αἰσχρὸν, οἷς ζῆν ἐφθόνησεν ἡ τύχη.
πάντες καλῶς ζῆν θέλομεν, ἀλλ᾽ οὐ δυνάμεθα.
Τί ζῆν ὄφελος, ᾧ μὴ ᾽στι τὸ ζῆν εἰδέναι;
Ως ἡδὺ τὸ ζῆν, μὴ φθονούσης τῆς τύχης.

ΕΙΣ ΗΔΟΝΗΝ.

Εξ ἡδονῆς γὰρ φύεται τὸ δυστυχεῖν.
Η γὰρ παράκαιρος ἡδονὴ τίκτει βλάβην.
Οὐδεὶς ἔπαινον ἡδοναῖς ἐκτήσατο.

Φεῦγ' ἡδονὴν φέρουσαν ὕστερον βλάβην.
Ὡς πολλὰ διὰ τὰς ἡδονὰς λυπούμεθα.

ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ.

Ἀλλ' ἔσθ' ὁ θάνατος λοῖσθος ἰατρὸς νόσων.
Βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται.
Ζωῆς πονηρᾶς θάνατος εὐπορώτερος.
Ἢ ζῆν ἀλύπως, ἢ θανεῖν εὐδαιμόνως.
Θνητὸς πεφυκὼς μὴ γέλα τεθνηκότα.
Καλὸν τὸ θνήσκειν, οἷς ὕβριν τὸ ζῆν φέρει.
Κρεῖσσον τὸ μὴ ζῆν ἐστὶν, ἢ ζῆν ἀθλίως.
Ὃν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν, ἀποθνήσκει νέος.
Τὸ γὰρ θανεῖν οὐκ αἰσχρὸν, ἀλλ' αἰσχρῶς θανεῖν.

ΕΙΣ ΘΕΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΔΙΚΗΝ.

Ἄγει τὸ θεῖον τοὺς κακοὺς πρὸς τὴν δίκην.
Ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι.
Θεὸς συνεργῶν πάντα ποιεῖ ῥαδίως.
Θεοῦ γὰρ οὐδεὶς εὐτυχεῖ βροτῶν ἄνευ.
Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις.
Θεῷ μάχεσθαι δεινόν ἐστι καὶ τύχῃ.
Θεοῦ δὲ πληγὴν οὐχ ὑπερπηδᾷ βροτός.
Καὶ ζῶν ὁ φαῦλος καὶ θανὼν κολάζεται.
Λήσειν διὰ τέλους μὴ δόκει πονηρὸς ὤν.
Ὅ τι δ' ἂν ποιῇς νόμιζ' ὁρᾶν θεούς τινας.
Οὐδεὶς παρανομῶν πρὸς θεοὺς ἐχέγγυος.
Πάντῃ γάρ ἐστι, πάντα τε βλέπει θεός.
Τὸ μὴ δίκαιον ἔργον οὐ λήθει θεούς.

ΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥΣ.

Πολλῶν ἰατρῶν εἴσοδός μ' ἀπώλεσεν.

ΕΙΣ ΚΑΙΡΟΝ.

Ἅπαντα καιρῷ χάριν ἔχει τρυγώμενα.
Καλὸν τὸ καιροῦ παντὸς εἰδέναι μέτρον.
Καιρὸς γάρ ἐστι τῶν νόμων κρείττων πολύ.
Καιροὶ δὲ καταλύουσι τὰς τυραννίδας.
Καιροῦ τυχὼν γὰρ πτωχὸς ἰσχύει μέγα.
Πολλῶν ὁ καιρὸς γίγνεται παραίτιος.
Πολλοὺς ὁ καιρὸς ἄνδρας οὐκ ὄντας ποιεῖ.
Τάχισθ' ὁ καιρὸς μεταφέρει τὰ πράγματα.
Τὸν καιρὸν εὔχου πάντοθ' ἵλεων ἔχειν.
Ὡς μέγα τὸ μικρόν ἐστιν ἐν καιρῷ δοθέν.
Ὥρα τὰ πάντα τοῦ βίου κρίνει καλῶς.

ΕΙΣ ΚΑΛΛΟΣ.

Δύσμορφος εἴην μᾶλλον, ἢ καλὸς κακός.
Μὴ κρῖν', ὁρῶν τὸ κάλλος, ἀλλὰ τὸν τρόπον.
Ὡς ἡδὺ κάλλος, ὅταν ἔχῃ νοῦν σώφρονα.

ΕΙΣ ΚΕΡΔΟΣ.

Βίον πορίζου πάντοθεν πλὴν ἐκ κακῶν.
Βέλτιστε, μὴ τὸ κέρδος ἐν πᾶσι σκόπει.
Εἰ μὴ τὸ λαβεῖν ἦν, οὐδ' ἂν εἷς πονηρὸς ἦν.
Ζήτει συναγαγεῖν ἐκ δικαίων τὸν βίον.
Ἦθος πονηρὸν φεῦγε καὶ κέρδος κακόν.
Κέρδος πονηρὸν μὴ λαβεῖν βούλου ποτέ.
Κακοῖς τὸ κέρδος, τῆς δίκης ὑπέρτερον.
Κέρδη πονηρὰ ζημίαν ἀεὶ φέρει.

Τὰ μικρὰ κέρδη μείζονας βλάβας φέρει.
Τὸ κέρδος ἡγοῦ κέρδος, ἂν δίκαιον ᾖ.
Τὰ δ᾽ αἰσχρὰ κέρδη συμφορὰς ἐργάζεται.

ΕΙΣ ΚΡΙΣΙΝ.

Ανεξέταστον μὴ κόλαζε μηδένα.
Κατηγορεῖν οὐκ ἔστι, καὶ κρίνειν ἐμοῦ.
Κρίνειν τὸ δίκαιον, μὴ τὸ συμφέρον, θέλε.

ΕΙΣ ΚΡΥΦΙΑ.

Αφεὶς τὰ φανερὰ μὴ δίωκε τἀφανῆ.
Η μὴ ποίει τὸ κρυπτὸν, ἢ μόνος ποίει.
Σοφοὶ δὲ συγκρύπτουσιν οἰκείας βλάβας.
Υπόνοια δεινὸν ἐστιν ἀνθρώποις κακόν.

ΕΙΣ ΛΙΜΟΝ.

Απανθ᾽ ὁ λιμὸς γλυκέα πλὴν αὐτοῦ ποιεῖ.
Γαστὴρ ἄναλτος καὶ νεῶν εὗρεν δρόμον.
Λιμὸς μέγιστον ἄλγος ἀνθρώποις ἔφυ.
Λιμῷ γὰρ οὐδέν ἐστιν ἀντειπεῖν ἔπος.
Πολλῶν ὁ λιμὸς γίγνεται διδάσκαλος.

ΕΙΣ ΛΟΓΟΝ.

Ανδρὸς χαρακτὴρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.
Ιατρὸς ὁ λόγος τοῦ κατὰ ψυχὴν πάθους.
Ισχυρότερον δέ γ᾽ οὐδέν ἐστι τοῦ λόγου.
Λόγος γάρ ἐστι φάρμακον λύπης μόνον.
Λόγοις ἀμείβου τὸν λόγοις πείθοντά σε.
Λύπην γὰρ εὔνους οἶδεν ἰᾶσθαι λόγος.
Λόγῳ διοικεῖται βροτῶν βίος μόνῳ.

Ξίφος τιτρώσκει σῶμα, τὸν δὲ νοῦν λόγος.
Οὐκ ἔστ᾽ ἀπ᾽ ἔργων μὴ καλῶν ἔπη καλά.
Οργῆς ματαίας εἰσὶν αἴτιοι λόγοι.
Ρῆμα παρὰ καιρὸν ῥιφθὲν ἀνατρέπει βίον.
Ρίψας λόγον τις οὐκ ἀναιρεῖται πάλιν.
Σοφῷ παρ᾽ ἀνδρὶ πρῶτον εὑρέθη λόγος.
Χωρὶς τό τ᾽ εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὸ τὰ καίρια.
Χρηστὸς πονηροῖς οὐ τιτρώσκεται λόγοις.
Ψυχῆς νοσούσης ἐστὶ φάρμακον λόγος.

ΕΙΣ ΛΥΠΗΝ.

Αεὶ τὸ λυποῦν ἐκδίωκε τοῦ βίου.
Αρ᾽ ἐστὶ συγγενές τι λύπη καὶ βίος.
Βιοῦν ἀλύπως θνητὸν ὄντ᾽ οὐ ῥᾴδιον.
Λύπη μανίας ὁμότοιχος εἶναί μοι δοκεῖ.
Λύπαι γὰρ ἀνθρώποισι τίκτουσιν νόσους.
Νόσον πολὺ κρεῖττόν ἐστιν, ἢ λύπην φέρειν.
Οὐκ ἔστι λύπης χεῖρον ἀνθρώπῳ κακόν.

ΕΙΣ ΜΕΘΗΝ.

Καλὸν τὸ νήφειν, ἢ τὸ πολλὰ κραιπαλᾶν.
Κάτοπτρον εἴδους χαλκός ἐστ᾽, οἶνος δὲ νοῦ.
Ο πολὺς ἄκρατος μίκρ᾽ ἀναγκάζει φρονεῖν.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ.

Θνητὸς πεφυκὼς τοὐπίσω πειρῶ βλέπειν.
Μένει δ᾽ ἕκαστον τοῦθ᾽, ὅπερ μέλλει παθεῖν.
Μή μοι γένοιθ᾽ ἃ βούλομ᾽, ἀλλ᾽ ἃ συμφέρει.

ΕΙΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΝ.

Η δὲ μετάνοια γίγνετ᾽ ἀνθρώποις κρίσις.

ΕΙΣ ΜΕΤΡΙΟΤΗΤΑ.

Ανθρωπον ὄντα σαυτὸν ἀναμίμνησκ᾽ ἀεί.
Βούλου δ᾽ ἀρέσκειν πᾶσι, μὴ σαυτῷ μόνον.
Εἰ θνητὸς εἶ, βέλτιστε, θνητὰ καὶ φρόνει.
Εν δ᾽ εὐπροσηγόροισιν ἔστι τις χάρις.
Ισος μὲν ἴσθι πᾶσι, κἂν προὔχῃς βίῳ.
Καλὸν φρονεῖν τὸν θνητὸν ἀνθρώποις ἴσα.
Σωτηρίας σημεῖον, ἥμερος τρόπος.
Τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ πανταχοῦ ᾽στι χρήσιμον.

ΕΙΣ ΜΗΤΡΥΙΑΝ.

Δεινότερον οὐδὲν ἄλλο μητρυιᾶς κακόν.

ΕΙΣ ΝΑΥΤΙΛΙΑΝ.

Εν γῇ πένεσθαι κρεῖττον, ἢ πλουτοῦντα πλεῖν.

ΕΙΣ ΝΕΟΤΗΤΑ.

Ακμὴ τὸ σύνολον οὐδὲν ἄνθους διαφέρει.
Μέμνησο νέος ὤν, ὡς γέρων ἔσῃ ποτέ.
Νέος πεφυκὼς πολλὰ χρηστὰ μάνθανε.
Νέῳ δὲ σιγᾶν μᾶλλον ἢ λαλεῖν πρέπει.
Νέος ὢν ἀκούειν τῶν γεραιτέρων θέλε.

ΕΙΣ ΝΟΜΟΥΣ.

Αναρχίας δὲ μεῖζον οὐκ ἔστιν κακόν.
Βίας παρούσης οὐδὲν ἰσχύει νόμος.

Ἰσχυρὸν ὁ νόμος ἐστὶν, ἣν ἄρχοντ᾽ ἔχῃ.
Νόμῳ τὰ πάντα γίγνεται καὶ κρίνεται.
Νόμοις ἕπεσθαι τοῖσιν ἐγχώροις καλόν.
Ῥήτωρ πονηρὸς τοὺς νόμους λυμαίνεται.

ΕΙΣ ΞΕΝΟΥΣ.

Ξένους πένητας μὴ παραδράμῃς ἰδών.
Ξένοις ἐπαρκῶν τῶν ἴσων τεύξῃ ποτέ.
Ξενίας ἀεὶ φρόντιζε, μὴ καθυστέρει.
Ξένοισι πιστοῖς πιστὸς ὢν γίγνου φίλος.
Ξένον ἀδικήσεις μηδέποτε καιρὸν λαβών.
Ξένῳ μάλιστα συμφέρει τὸ σωφρονεῖν.
Ξένος ὢν, ἀπράγμων ἴσθι, καὶ πράξεις καλῶς.
Ξένον προτιμᾷν μᾶλλον ἀνθρώποις ἔθος.
Ξένον δὲ σιγᾷν κρεῖττον ἢ κεκραγέναι.
Ξένος πεφυκὼς τοὺς ξενοδόκους σέβου.
Ξένους ξένιζε· καὶ σὺ γὰρ ξένος γ᾽ ἔσῃ.
Πλάνη βίον τίθησι σωφρονέστερον.

ΕΙΣ ΟΡΚΟΝ.

Ἀνδρῶν δὲ φαύλων ὅρκον εἰς ὕδωρ γράφε.
Ἀφροδίσιος γὰρ ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος.
Θεὸν ἐπιορκῶν μὴ δόκει λεληθέναι.
Ὅρκον δὲ φεῦγε, κἂν δικαίως ὀμνύῃς.
Ὅρκος γὰρ οὐδεὶς ἀνδρὶ φιλήτῃ βαρύς.
Οὐκ ἀνδρὸς ὅρκοι πίστις, ἀλλ᾽ ὅρκων ἀνήρ.

ΕΙΣ ΟΡΓΗΝ.

Ἄνθρωπος ὢν, γίγνωσκε τῆς ὀργῆς κρατεῖν.
Βλάπτει τὸν ἄνδρα θυμὸς εἰς ὀργὴν πεσών.

Γίγνου δ' ἐς ὀργὴν μὴ ταχύς γ', ἀλλὰ βραδύς.
Εξω γὰρ ὀργῆς πᾶς ἀνὴρ σοφώτερος.
Ζήσεις βίον κράτιστον, ἂν θυμοῦ κρατῇς.
Θυμοῦ κρατῆσαι κἀπιθυμίας καλόν.
Νίκησον ὀργὴν τῷ λογίζεσθαι καλῶς.
Οργὴ δὲ πολλὰ δρᾷν ἀναγκάζει κακά.
Οργῇ δὲ φαύλῃ πόλλ' ἔνεστ' ἀσχήμονα.
Οσος τὸ κατέχειν ἐστὶ τὴν ὀργὴν πόνος.
Οὐδεὶς μετ' ὀργῆς ἀσφαλῶς βουλεύεται.
Πόλλ' ἔστιν ὀργῆς ἐξ ἀπαιδεύτου κακά.
Ω μῶρε, θυμὸς ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον.
Ως οἶδ' ἐν ὀργῇ πάντα γίγνεσθαι κακά.

ΕΙΣ ΠΑΙΔΑΣ.

Αὐθαίρετος λύπη 'στὶν ἡ τέκνων σπορά.
Μακάριόν ἐστιν υἱὸν εὔτακτον τρέφειν.
Μακάριος, ὅστις εὐτύχησεν εἰς τέκνα.
Στύλοι γὰρ οἴκων παῖδές εἰσιν ἄρσενες.
Χαλεπόν γε θυγάτηρ κτῆμα, καὶ δυσδιάθετον.
Φιλίας μέγιστος δεσμὸς, αἱ τέκνων γοναί.
Ω παῖδες, οἷον φίλτρον ἀνθρώποις φρενός.

ΕΙΣ ΠΑΙΔΕΙΑΝ.

Αναφαίρετον κτῆμ' ἐστὶ παιδεία βροτοῖς.
Απαντας ἡ παίδευσις ἡμέρους ποιεῖ.
Αριστόν ἐστι πάντ' ἐπίστασθαι καλά.
Αὐτά σε διδάσκει τοῦ βίου τὰ πράγματα.
Βλέπων πεπαίδευμ' ἐς τὰ τῶν ἄλλων κακά.
Βακτηρία γὰρ ἐστι παιδεία βίου.

Γράμματα μαθεῖν δεῖ, καὶ μαθόντα νοῦν ἔχειν.
Διπλοῦν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα.
Κάλλιστόν ἐστι κτῆμα παιδεία βροτοῖς.
Καλὸν δὲ καὶ γέροντι μανθάνειν σοφά.
Ο γράμματ᾽ εἰδὼς καὶ περισσὸν νοῦν ἔχει.
Ο σοφὸς ἐν αὐτῷ περιφέρει τὴν οὐσίαν.
Ο μὴ δαρεὶς ἄνθρωπος οὐ παιδεύεται.
Ο γραμμάτων ἄπειρος οὐ βλέπει βλέπων.
Οὐκ ἔστι σοφίας κτῆμα τιμιώτερον.
Σοφοῖς ὁμιλῶν καὐτὸς ἐκβήσῃ σοφός.
Σοφία γάρ ἐστι καὶ μαθεῖν ὃ μὴ νοεῖς.
Σοφία δὲ πλούτου κτῆμα τιμιώτερον.
Σοφοῦ παρ᾽ ἀνδρὸς χρὴ σοφόν τι μανθάνειν.
Τιμὴ πέφυκε πᾶσι παιδεία βροτοῖς.
Ως οὐδὲν ἡ μάθησις, ἂν μὴ νοῦς παρῇ.

ΕΙΣ ΠΑΡΑΙΝΕΣΙΝ.

Ρᾷον παραινεῖν, ἢ παθόντα καρτερεῖν.

ΕΙΣ ΠΑΤΡΙΔΑ.

Μακάριος ὅστις εὐτυχῶν οἴκοι μένει.
Τί γὰρ πατρῴας ἀνδρὶ φίλτερον χθονός;
Τῷ γὰρ καλῶς πράσσοντι πᾶσα γῆ πατρίς.
Ως πανταχοῦ γε πατρὶς ἡ βόσκουσα γῆ.

ΕΙΣ ΠΕΝΙΑΝ.

Αεὶ νομίζονθ᾽ οἱ πένητες τῶν θεῶν.
Αἰσχρὸν γενέσθαι πτωχὸν, ἀσθενῆ θ᾽ ἅμα.
Ερημος ἔστ᾽ ἄνθρωπος ἠπορημένος.
Λεπτῶς καλῶς ζῆν κρεῖττον, ἢ λαμπρῶς κακῶς.

Μισῶ πένητα πλουσίῳ δωρούμενον.
Οὐδὲν πενίας βαρύτερόν ἐστι φορτίον.
Πενία δ' ἀγνώμονας γε τοὺς πολλοὺς ποιεῖ.
Πενίαν φέρειν οὐ παντὸς, ἀλλ' ἀνδρὸς σοφοῦ.
Πένητας ἀργοὺς οὐ τρέφει ῥαθυμία.
Πενία δ' ἄτιμον καὶ τὸν εὐγενῆ ποιεῖ.
Πενία διδάσκει δ' ἄνδρα τῇ χρείᾳ κακόν.
Πενία δὲ τοῖς ἔχουσιν οὐ σμικρὰ νόσος.
Πενίας γὰρ οὐδείς ἐστι μείζων πολέμιος.
Πενίαν φέρειν καὶ γῆράς ἐστι δύσκολον.
Τῶν γὰρ πενήτων εἰσὶν οἱ λόγοι κενοί.
Χρεία δ' ἀνάγκης οὐκ ἀποστατεῖ πολύ.

ΕΙΣ ΠΙΣΤΙΝ.

Μὴ πάντα πειρῶ πᾶσι πιστεύειν ἀεί.

ΕΙΣ ΠΛΕΟΝΕΞΙΑΝ.

Ἰσότητα δ' αἱροῦ, καὶ πλεονεξίαν φύγε.

ΕΙΣ ΠΛΟΥΤΟΝ.

Βουλόμεθα πλουτεῖν πάντες, ἀλλ' οὐ δυνάμεθα.
Δύναται τὸ πλουτεῖν καὶ φιλανθρώπους ποιεῖν.
Δύναμις πέφυκε τοῖς βροτοῖς τὰ χρήματα.
Ἐὰν δ' ἔχωμεν χρήμαθ', ἕξομεν φίλους.
Ἥδιστόν ἐστι τῶν ὑπαρχόντων κρατεῖν.
Μὴ σπεῦδε πλουτεῖν, μὴ ταχὺς πένης γένῃ.
Οὐδεὶς ἐπλούτησεν ταχέως δίκαιος ὤν.
Πλοῦτος δὲ πολλῶν ἐπικάλυμμ' ἐστὶν κακῶν.
Πλούτῳ πεποιθὼς ἄδικα μὴ πειρῶ ποιεῖν.

Ῥᾴθυμος ὢν σὺ πλούσιος, πένης ἔσῃ.
Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους.
Χρυσὸς δ' ἀνοίγει πάντα, κ' Ἀΐδου πύλας.

ΕΙΣ ΠΟΛΥΠΡΑΓΜΟΣΥΝΗΝ.

Πολυπραγμονεῖν τἀλλότρια μὴ βούλου κακά.
Πολλοὶ σχολὴν ἄγουσιν εἰς τὰ χείρονα.
Τὸ πολλὰ πράττειν ἐστὶ πανταχοῦ σαπρόν.
Τὸ πολλὰ πράττειν κῳδύνας πολλὰς ἔχει.

ΕΙΣ ΠΟΝΗΡΟΥΣ.

Ἀνὴρ πονηρὸς δυστυχεῖ, κἂν εὐτυχῇ.
Ἀνδρὸς πονηροῦ φεῦγε συνοδίαν ἀεί.
Ἀσυλλόγιστόν ἐστιν ἡ πονηρία.
Ἀνουθέτητόν ἐστιν ἡ πονηρία.
Ἀνδρὸς πονηροῦ σπλάγχνον οὐ μαλάσσεται.
Ἑαυτὸν οὐδεὶς ὁμολογεῖ κακοῦργος ὤν.
Ἤθη πονηρὰ τὴν φύσιν διαστρέφει.
Κακοῖς ὁμιλῶν καὐτὸς ἐκβήσῃ κακός.
Κακῷ σὺν ἀνδρὶ μηδ' ὅλως ὁδοιπόρει.
Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
Τὸν δόλιον ἄνδρα φεῦγε παρ' ὅλον τὸν βίον.
Φασὶν κακίστους οἱ πονηροὶ τοὺς καλούς.
Φθείρουσιν ἤθη χρήσθ' ὁμιλίαι κακαί.
Ὡς ἔργον εὖ ζῆν ἐν πονηροῖς ἤθεσιν.
Ὡς πάντα τιμῆς ἐστὶ, πλὴν κακοῦ τρόπου.

ΕΙΣ

ΕΙΣ ΠΡΟΣΟΧΗΝ.

Εἰ μὴ φυλάξεις μίκρ᾽, ἀπολεῖς τὰ μείζονα.
Τῆς ἐπιμελείας πάντα δοῦλα γίγνεται.

ΕΙΣ ΣΙΩΠΗΝ.

Γλώσσῃ ματαίᾳ ζημία προστρίβεται.
Διὰ δὲ σιωπῆς πικρότερον κατηγορεῖ.
Εἰ μὴ καθέξεις γλῶσσαν, ἔστι σοι κακά.
Ἐνίοις τὸ σιγᾷν ἐστὶ κρεῖττον τοῦ λέγειν.
Εὐκαταφρόνητόν ἐστι σιγηλὸς τρόπος.
Ἢ λέγε τι σιγῆς κρεῖττον, ἢ σιγὴν ἔχε.
Ἡ γλῶσσα πολλοὺς εἰς ὄλεθρον ἤγαγεν.
Ἡ γλῶσσα πολλῶν ἐστιν αἰτία κακῶν.
Ἢ δεῖ σιωπᾷν, ἢ λέγειν ἀμείνονα.
Κρεῖττον σιωπᾷν, ἢ λαλεῖν ἃ μὴ πρέπει.
Οὐδὲν σιωπῆς ἐστι χρησιμώτερον.
Οὗ δεῖ, σιωπᾷν, καὶ λαλεῖν, ὅπου χρεών.
Πολλοῖς ἀπόκρισις ἡ σιωπὴ τυγχάνει.
Σιγή ποτ᾽ ἐστὶν αἱρετωτέρα λόγου.

ΕΙΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΝ.

Βροτοῖς ἅπασιν ἡ συνείδησις θεός.

ΕΙΣ ΣΩΦΡΟΣΥΝΗΝ.

Εὔτακτον εἶναι τἀλλότρια δειπνοῦντα δεῖ.
Ταμιεῖον ἀρετῆς ἐστι σωφροσύνη μόνη.

ΕΙΣ ΤΕΧΝΗΝ.

Λιμὴν ἀτυχίας ἐστὶν ἀνθρώποις τέχνη.
Τύχη τέχνην εὕρηκας, οὐ τέχνη τύχην.

ΕΙΣ ΤΙΜΗΝ.

Ἀγαπῶν ἑαυτὸν οὔ τις ἀμελεῖθ' ἡδέως.
Τιμώμενοι γὰρ πάντες ἥδονται βροτοί.

ΕΙΣ ΤΟΛΜΑΝ.

Εὔτολμος εἶναι κρῖνε, τολμηρὸς δὲ μή.
Ἔστιν τὸ τολμᾶν, ὦ φίλ', ἀνδρὸς οὐ σοφοῦ.
Προπέτεια πολλοῖς ἐστὶν αἰτία κακῶν.
Τὸ πολλὰ τολμᾶν πόλλ' ἁμαρτάνειν ποιεῖ.

ΕΙΣ ΤΥΧΗΝ.

Ἄνθρωπος ὢν μέμνησο τῆς κοινῆς τύχης.
Βέβαιον οὐδὲν ἐν βίῳ δοκεῖ πέλειν.
Δοὺς τῇ τύχῃ τὸ μικρὸν, ἐκλήψῃ μέγα.
Δυσπαρακολούθητον δὲ πρᾶγμ' ἔσθ' ἡ τύχη.
Οἷς μὲν δίδωσιν, οἷς δ' ἀφαιρεῖται τύχη.
Πολλοὺς κακῶς πράσσοντας ὤρθωσεν τύχη.
Ῥέγχει παρούσης τῆς τύχης τὰ πράγματα.
Στρέφει δὲ πάντα τὰν βίῳ μικρὰ τύχη.
Τύχης τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλίας.
Ταὐτόματον ἡμῶν καλλίω βουλεύεται.
Τὸ τῆς τύχης τοι μεταβολὰς πολλὰς ἔχει.
Ὡς ποικίλον πρᾶγμ' ἐστὶ καὶ πλάνον τύχη.

ΕΙΣ ΥΒΡΙΝ.

Δύσμοιρος ἴσθι μᾶλλον ἢ κακήγορος.
Οὐδὲν πέπονθας δεινὸν, ἂν μὴ προσποιῇ.

ΕΙΣ ΥΓΙΕΙΑΝ.

Οὐκ ἔσθ' ὑγιείας κρεῖττον οὐδὲν ἐν βίῳ.
Ὑγίεια καὶ νοῦς, ἐσθλὰ τῷ βίῳ δύο.

ΕΙΣ ΥΠΕΡΗΦΑΝΙΑΝ.

Ἀλαζονείας οὔ τις ἐκφεύγει δίκην.
Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρόνει.
Ὁ Ζεὺς κολαστὴς τῶν ἄγαν ὑπερφρόνων.

ΕΙΣ ΥΠΝΟΝ.

Ὕπνος δὲ θανάτου τις προμελέτησις πέλει.
Ὕπνος δὲ πᾶσιν ἐστιν ὑγίεια βίου.
Ὕπνος τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια.
Ὕπνος πέφυκε σώματος σωτηρία.
Ὕπνος δὲ πεῖναν τὴν κακίσχατον δαμᾷ.

ΕΙΣ ΥΠΟΜΟΝΗΝ.

Ἀνδρὸς, τὰ προσπίπτοντα γενναίως φέρειν.
Ἔνεγκε λύπην καὶ βλάβην ἐῤῥωμένως.
Κούφως φέρειν δεῖ τὰς παρεστώσας τύχας.
Νίκα λογισμῷ τὴν παροῦσαν συμφοράν.
Πειρῶ τύχης ἄνοιαν εὐχερῶς φέρειν.
Στεῤῥῶς φέρειν δεῖ συμφορὰν τὸν εὐγενῆ.
Τὴν τῶν κρατούντων μάθε φέρειν ἐξουσίαν.
Φρονοῦντός ἐστι ζημίαν πράως φέρειν.
Φέρειν ἀνάγκη θνητὸν ὄντα τὴν τύχην.

ΕΙΣ ΦΘΟΝΟΝ.

Αὐτὸς πενωθεὶς τοῖς ἔχουσι μὴ φθόνει.
Οὐδεὶς δὲ πρὸς τοὺς ἐκποδὼν ἔφυ φθόνος.

ΕΙΣ ΦΙΛΟΥΣ.

Αδικον τὸ λυπεῖν τοὺς φίλους ἑκουσίως.
Απασιν εὖ πράτlουσιν ἥδομαι φίλοις.
Ανδρὸς κακῶς πράσσονlος ἐκποδὼν φίλοι.
Βέβαιος ἴσθι, καὶ βεβαίως χρῶ φίλοις.
Δεῖ τοὺς φιλοῦνlας πίσlιν, οὐ λόγους, ἔχειν.
Εν τοῖσι δεινοῖς χρημάτων κρείτlων φίλος.
Εὔχου δ' ἔχειν τι, κἂν ἔχῃς, ἕξεις φίλους.
Εν τοῖς κακοῖσι τοὺς φίλους εὐεργέτει.
Ισον θεῷ σοῦ τοὺς φίλους τιμᾷν θέλε.
Ιδίας νόμιζε τῶν φίλων τὰς συμφοράς.
Κρίνει φίλους ὁ καιρὸς, ὡς χρυσὸν τὸ πῦρ.
Καλὸν τὸ μηδὲν εἰς φίλους ἁμαρτάνειν.
Καλὸν θέαμα δ' ἐσlὶν εὖ πράτlων φίλος.
Κακὸν φέρουσι καρπὸν οἱ κακοὶ φίλοι.
Λίαν φιλῶν σεαυτὸν οὐχ ἕξεις φίλον.
Μισοῦνlα μίσει, καὶ φιλοῦνθ' ὑπερφίλει.
Μὴ φεῦγ' ἑταῖρον ἐν κακοῖσι κείμενον.
Μακάριος ὅσlις ἔτυχε γενναίου φίλου.
Μηδέποτε πειρῶ δύο φίλων εἶναι κριτής.
Νόμιζ' ἀδελφοὺς τοὺς ἀληθινοὺς φίλους.
Οργὴν ἑταίρου καὶ φίλου πειρῶ φέρειν.
Οργῆς χάριν τὰ κρυπlὰ μὴ 'κφάνῃς φίλου.
Οὐκ ἔσlιν οὐδὲν κτῆμα κάλλιον φίλου.
Πειρῶ φίλοισι μὴ κακοῖς εἶναι φίλος.
Πένητας οὐδεὶς βούλεται κλᾶσθαι φίλους.
Πολλοὶ τραπέζης, οὐκ ἀληθείας φίλοι.
Πονηρὸν ἄνδρα μηδέποτε ποιοῦ φίλον.

Φίλον δι' ὀργὴν ἐν κακοῖς μὴ περιίδῃς.
Φίλος φίλῳ γὰρ συμπονῶν αὑτῷ πονεῖ.
Φίλου τρόπους γίγνωσκε, μισήσῃς δὲ μή.
Φίλος με βλάπτων οὐδὲν ἐχθροῦ διαφέρει.
Φίλους ἔχων, νόμιζε θησαυροὺς ἔχειν.
Φιλίας δικαίας κτῆσις ἀσφαλεστάτη.
Φίλον βέβαιον ἐν κακοῖσι μὴ φοβοῦ.

ΕΙΣ ΦΙΛΑΥΤΙΑΝ.

Ουκ ἔστιν οὐδεὶς, ὅστις οὐχ αὑτὸν φιλεῖ.
Φιλεῖ δ' ἑαυτοῦ πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα.

ΕΙΣ ΦΙΛΟΠΟΝΙΑΝ.

Απαντα τὰ καλὰ τοῦ πονοῦντος γίγνεται.
Απανθ' ὁ τοῦ ζητοῦντος εὑρίσκει πόθος.
Εκ τοῦ φιλοπονεῖν γίγνεθ' ὧν θέλεις κρατεῖν.
Εργοις φιλόπονος ἴσθι, μὴ λόγοις μόνον.
Ιδίας ὁδοὺς ζητοῦσι φιλόπονοι φύσεις.
Μοχθεῖν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.
Μόχθου γὰρ οὐδεὶς τοῦ παρελθόντος λόγος.
Πόνου μεταλλαχθέντος οἱ πόνοι γλυκεῖς.
Πόνος γὰρ, ὡς λέγουσιν, εὐκλείας πατήρ.
Σὺν μυρίοισι τὰ καλὰ γίγνεται πόνοις.
Τῆς ἐπιμελείας δοῦλα πάντα γίγνεται.
Τὸ συνεχὲς ἔργον παντὸς εὑρίσκει τέλος.
Τῷ γὰρ πονοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει.
Φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν θεός.
Φιλόπονος ἴσθι, καὶ βίον κτήσῃ καλόν.

Ως ἡδὺ τοῖς σωθεῖσι μεμνῆσθαι πόνων.
Ως πολλὰ θνητοῖς ἡ σχολὴ ποιεῖ κακά.

ΕΙΣ ΦΡΟΝΗΣΙΝ.

Αγαθὸν μέγιστον ἡ φρόνησίς ἐστ᾽ ἀεί.
Αν εὖ φρονῇς, τὰ πάντα γ᾽ εὐδαίμων ἔσῃ.
Αεὶ κράτιστόν ἐστι τἀσφαλέστατον.
Εμπειρία γὰρ τῆς ἀπειρίας κρατεῖ.
Ηδιστόν ἐστιν εὐτυχοῦντα νοῦν ἔχειν.
Κοινὸν τύχη· γνώμη δὲ, τῶν κεκτημένων.
Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός.
Ο παρ᾽ ἡλικίαν νοῦς μῖσος ἐξεργάζεται.
Ουδεὶς ὃ νοεῖς μὲν οἶδεν, ὃ δὲ ποιεῖς βλέπει.
Πᾶσιν γὰρ εὖ φρονοῦσι συμμαχεῖ Τύχη.
Σοφὸς γὰρ οὐδεὶς, ὃς τὰ πάντα προσκοπεῖ.
Συνετὸς πεφυκὼς φεῦγε τὴν κακουργίαν.
Τὸ ΜΗΔΕΝ ΕΙΚΗ πανταχοῦ ᾽στι χρήσιμον.
Ψυχῆς μέγας χαλινὸς ἀνθρώποις ὁ νοῦς.

ΕΙΣ ΦΥΣΙΝ.

Η δοῦσα πάντα καὶ κομίζεται Φύσις.
Η Φύσις ἑκάστῳ τοῦ γένους ἐστὶν πατρίς.
Η Φύσις ἁπάντων τῶν διδαγμάτων κρατεῖ.
Φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ῥᾴδιον.

ΕΙΣ ΧΡΟΝΟΝ.

Αγει δὲ πρὸς φῶς τὴν ἀλήθειαν χρόνος.
Ηθους δὲ βάσανός ἐστιν ἀνθρώποις χρόνος.
Λύπης δὲ πάσης γίγνετ᾽ ἰατρὸς χρόνος.
Μακρὸς γὰρ αἰὼν συμφορὰς πολλὰς ἔχει.

Ο κοινὸς ἰατρός σε θεραπεύσει χρόνος.
Ο χρόνος ἁπάσης ἐστὶν ὀργῆς φάρμακον.
Πάντ᾽ ἐκκαλύπτων ὁ χρόνος εἰς τὸ φῶς ἄγει.
Πάλιν χρόνῳ τἀρχαῖα καινὰ γίγνεται.
Σύμβουλος οὐδείς ἐστι βελτίων χρόνου.
Σοφὸν λέγουσι τὸν χρόνον πεφυκέναι.
Χρόνος δίκαιον ἄνδρα μηνύει ποτέ.
Χρόνῳ τὰ πάντα γίγνεται καὶ κρίνεται.
Χρόνος μαλάσσει πάντα κἀξεργάζεται.
Χρόνος ἀναιρεῖ πάντα, καὶ λήθην ἄγει.

ΕΙΣ ΧΡΕΟΣ.

Λαβὼν ἀπόδος, ἄνθρωπε, καὶ λήψῃ πάλιν.
Τὰ δάνεια δούλους τοὺς ἐλευθέρους ποιεῖ.

ΕΙΣ ΨΕΥΔΟΣ.

Αλλ᾽ οὐδὲν ἕρπει ψεῦδος εἰς γῆρας χρόνου.
Ψεῦδος δὲ μισεῖ πᾶς σοφὸς καὶ χρήσιμος.
Ψευδὴς διαβολὴ τὸν βίον λυμαίνεται.
Ψευδόμενος οὐδεὶς λανθάνει πολὺν χρόνον.
Ψευδῆ δὲ τοῖς ἐσθλοῖσιν οὐ πρέπει λέγειν.

ΕΙΣ ΨΟΓΟΝ.

Ηθους δικαίου φαυλος οὐ ψαύει λόγος.
Νικᾷ γὰρ αἰεὶ διαβολὴ τὰ κρείττονα.
Τὸν αὐτὸν αἰνεῖν καὶ ψέγειν, ἀνδρὸς κακοῦ.

SENTENTIÆ
SINGULIS VERSIBUS CONTENTÆ
EX DIVERSIS POETIS.

IN PROBUM VIRUM.

Nunquam bono eſt exoſus alter vir bonus.
Quippe opera recta ſenſus recti proferunt.
Bonis hominibus quid niſi bona det Deus?
Bonos proboſque colere & imitari decet.

IN VERITATEM.

Perhibere vera ſemper ingenuum decet.
Profari vera lubricum linguæ ſolet.

IN PECCATUM.

Facias nihil tu turpe, ne diſcas quidem.
Sapiente qui plus ſapiat eſt quum fallitur.
Qui ſapit, eundem non bis errabit modum.
Mali facinoris liberam ſerva manum.
Quicunque nil ſcit, ille vir peccat nihil.

IN NECESSITATEM.

Neceſſitate nulla lex valentior.
Infirma cuncta, ſi ingruat neceſſitas.
Neceſſitatis onus inenarrabile.
Neceſſitati cuncta ſuccumbunt cito.
Neceſſitate multa patramus mala.
Hebetes diſertos efficit neceſſitas.

IN OTIUM.

Mali est levamen, esse sine negotio.

IN VIRTUTEM.

Humana virtus omnia antistat bona.
Virtutis una, quæ manet, possessio est.
Quod indecorum est tu nec audi, nec vide.
Mens sana sano corpore est præstantior.
Mores tueri liberos magnum puta.
Composita recte vita, pulchra obventio est.
Mores decori, frugis est pulchræ seges.
Curanda res est, ex decoro vivere.
Beatus ille, quoi beatus imperat.
Virtus hominibus implet armorum vicem.
Te liberum ipse moribus præsta tuis.
Quantum potes, fac mentis ut curam geras.
Ita tempera animum, ut rebus assuescat bonis.

IN INGRATAM MEMORIAM.

Qui benefici non meminit, ingratum voca.
Debere vitam, semper ingratos facit.
Simul miseritum est, ipsa moritur gratia.
Cunctis memoria est fluxa, queis factum bene est.
Benefacta bene locata, thesaurus gravis.
Post munera cito consenescit gratia.
In tempore acceptum ipse redde in tempore.
Bene quære multis facere, sed pro viribus.
Beneficia justa confer, & justa accipe.
Sumti benefici sis memor, dati immemor.

IN REGEM.

Fac, lectus imperare, te dignum imperi.
Rex est imago viva viventis Dei.

IN VITAM.

Non fert honeſta vita negligentiam.
Homo flatus eſt & umbra; præterea nihil.
Homo nullus ævum degit arbitrii ſui.
Ea vera vita eſt, vivere ex ſententia.
Vi quia paratur vita, vita dicitur.
Tellus ut edit, ita reſorbet omnia.
Ut quimus, haud ut volumus, ævum ducimus,
Illæſa ſolis vita conceſſa eſt Deis.
Vacuam invenire non datur vitam malis.
Humana vita cœcum & infelix iter.
Felicis hominis indolentem vivere.
Quam vita dulcis, vita quid ſit neſciis!

IN AUXILIUM.

Servat virum vir, civitatem civitas.
Memento, dives, facere pauperibus bene.
Danda opera amici, conjugiſve in gratiam.
Digitum lavabit digitus, & manum manus.

IN CONSILIUM.

Fruſtra laborat curſus expers conſili.
Conſilii inopia maximas noxas nocet.
Improvido res propria, deliciis capi.
Nam tutior res nulla conſilio bono.
Hoſtilior res nulla conſilio malo.
Conſilia noctu capere, mos ſapientium eſt.
Tu non niſi a prudente conſilium pete.
Sapientium conſilia ſunt ſapientia.

IN NUPTIAS.

Secura vita eſt abſque matrimonio.
Ad pœnitendum properat, qui uxorem accipit.

Connubium homini inire votivum eſt malum.
Quæris maritus eſſe? vicinos vide.
Eris tibi Deus, divitem ſi duxeris.
Mali malorum ſe applicant connubio.
Haud liber ultra eſt, nuptiæ quem vinciunt.
Ex moribus, non ære nupturam æſtima.
Mihi bene volentum nemo uxorem duxerit.
Uxore ducta vivere ut ſervus para.
Sine dote nupta jus loquendi non habet.
Multis malis caret ille, qui uxorem haud habet.
Vivas facilius, conjugem ſi non alas.
Extrema malorum linea matrimonium eſt.
Qui pauper uxorem accipit, miſerrimus.

IN RISUM.

Grave eſt malum homini riſus haud in tempore.
Mens ſtulta ridet, quando ridendum eſt nihil.

IN SENECTUTEM.

Senium, dieſque longa res multas docent.
Conſilia tutiora ſunt, quæ dant ſenes.
Boni ſenectus comis acceſſu viri.
Bonum ſenectæ compara viaticum.
Veniet ſenectus omne crimen ſuſtinens.
Res pulchra ſenium, pulchra non ſeneſcere.
Seniliores quære amicitias tibi.
Res tædioſa ſenior in juvenum grege.
Annos notat canitia, non prudentiam.
Vitæ cupido maxime tentat ſenes.
Metue ſenectam: quippe comitata advenit.
Homini ſenectus tædioſa eſt ſarcina.

IN PARENTES.

Amor ad parentes esto constantissimus.
Venerarier parentes inprimis stude.
Honesta mors est pro parentibus mori.
Reverens parentum sis, amicis beneficus.
Quisquis parentes bene colit, speret bene.
Amatur genitor, cui pro ira prudentia est.
Numen parentes maximum sapientibus.
Senes parentes qui fovet, vivet bene.
Tu tibi parentes alteros credas Deos.
Boni parentis ira nulla in filium.
Quam dulce natos esse morigeros patri!

IN MULIEREM.

Nihil viro uxor est nisi esuries mera.
Decus mulieri cuilibet silentium.
Salvam domum præstare, matronæ est probæ.
Non ornat aurum feminam, at mores probi.
Mulier probe morata, vitæ est sospita.
Certe invenire feminam haud facile est bonam.
Sepelire satius feminam quam ducere.
Mulier profecto dapsile est negotium.
Cave salutem feminæ credas tuam.
Scit quod cupiscit femina, ulterius nihil.
Honesta mulier est gubernaclum domus.
Natura quippe feminæ imperium negat.
Mulier familiæ pestis est, mulier salus.
Mulier mulieri propemodum distat nihil.
Vix feminarum in genere reperire est fidem.
Mulieris æmulatus incendit domum.
Quære adjuvamen rebus uxorem tuis.
Nullam esse decuit feminam multis modis.

Ingens mali thesaurus est mulier mala.
Inter feras fera nulla ferior muliere.
Tria magna mala sunt, æquor, ignis, femina.
Muliebre telæ sunt opus, non concio.
Ipsum venenum est aspidis mulier mala.
Feritas leænæ quanta, tanta est feminæ.
Spectare mores dulce matronæ probos.
Mulier perenne pignus ægrimoniæ est.
Melius leonis feminæ commercio.
Mulier malorum plena semper sarcina est.
Ubicunque est mulier, ibi malorum omne est genus.
Nihil muliere pejus est, pulchra quoque.
Multis miseriæ causa femineum genus.
Sordes mulierem puta, sed argento illitas.
Malum viris est mulier, at dulce est malum.
Formosa mulier, plena res superbiæ.
Danda opera amici, conjugisve in gratiam.
Mulier suopte ingenio effrænis & fera est.
Mulier marito sæva tempestas domi.
Ingenia feminina, perfidiæ penus.

IN POPULUM.

Plebs nempe res est valida, sed mentis carens.

IN JUSTUM.

Juri obsequentum fructus haud unquam perit.
Bonos nec ipse Juppiter spernit dolos.
Vis justus esse? tramitem rectum tene.
Quæ justa vita est, exitus pulchros habet.
Ut justa consequaris, quod justum est face.
Benignus esse quære; sed justus magis.
Sectanti justa fautor adsistet Deus.

Si juſtus es, pro lege tibi mores erunt.
Male facere neſcit, quiſquis aſſuevit bono.
Debet quod jus eſt vincere omni tempore.
Qui nihil inique patrat, huic lege haud eſt opus.
Haud ego loquenti recta reſponſavero.
Juſtis recalcitrare, difficilis labor.
Poſſeſſio pretioſa, morum integritas.
Decet iſtud omnes, abſtinere injuriis.
Humanitatis limen, injuſti fuga.
Nil ſuſpicandum de probis eſt ſequius.

IN GLORIAM.

Opulentiæ antepone rumorem bonum.
Nihil eſt inani gloria infelicius.

IN SERVOS ET DOMINOS.

Res nulla ſervo pejor eſt etiam bono.
Unus familiæ ſervus ipſe adeo eſt herus.
Res tædioſa eſt ſervus plus ſapiens hero.
Fugiendus herus eſt ſemper, ira percitus.

IN INFORTUNIUM.

Homo: iſta cauſa ad calamitates eſt ſatis.
Aliis neceſſe eſt bene ſit, aliis ſit male.
Quercu ruente, ligna quivis colligit.
Miſeri miſeriæ ne quid adfingas mali.
Miſero cave inſultare: Fors hera omnium eſt.
Animum miſeria urgente ne deſpondeas.
Commune cuivis crede, quod cuiquam accidit.
Eheu! ut homines ſubita dementant mala.
Felix amicus nullus infelicibus.

IN CONTINENTIAM.

Multum parumque venter ex æquo capit.

IN SPEM.

Spes ſervat hominem rebus in duris bona.
Nil eſt ſupra ſpem: cuncta ſperari data.
Ut quiſque vanus, hoc magis ſpe paſcitur.
Spe ſemper aliqua, qui ſapit, vitam fovet.

IN LAUDEM.

Noli ipſe laudis facere tibi præconium.
Celebrare amici quam tuas laudes velis.

IN NOBILEM.

Virtute ſummum ne voces ignobilem.
Vita indecora nobiles minime decet.

IN FELICITATEM.

Firma & perennis nemini eſt felicitas.
Dei tuenda memoria in rebus bonis.
Feliciores ſæpe perverſi probis.
Superbiam utero nimia fert felicitas.
Eſt agere recte, ſapere non recte tamen.
Crimen Deorum eſt improbi felicitas.
Suo arbitratu nullus eſt felix ſatis.
Viri probi communis eſt felicitas.
Ne dic beatum, quem mori non videris.
Multis adeſt fortuna, non prudentia.
Fortuna famam ſæpe dat prudentiæ.
Felicium ſe quiſque cognatum vocat.
Quis non bonum ſe præſtet in re proſpera?
Fortuna ſplendens quam levi impulſu ruit!

IN PIETATEM.

Supra Deos ne ſapite, mortales ſati.
Ea ſator atque diſce; quæ pietas probat.

IN PRECES.

Preces piorum facilis exaudit Deus.

IN AMOREM.

Senex amator, ultimum infortunium.
Unum inter homines consilii est expers, amor.
Amantium ira ferre ætatem non potest.
Plerisque fomes est amoris musica.
Proh dolor, amores quanta sunt homini mala!

IN INIMICITIAM.

Ulciscere hostes, non tamen damno tuo.
Fidere inimico si caves, damno cares.
Nulla ab inimico verba crede benevola.

IN VITAM.

Nil facito dignum morte, si adamas vivere.
Vita indecens, fortuna quum vitam invidet.
Bene vivere omnes volumus, at non possumus.
Quid vivere opus est nescienti vivere?
Quam vita dulce est, fata dum non invident!

IN VOLUPTATEM.

Nempe est voluptas mater infortunii.
Tempestiva aliqua ni voluptas sit, nocet.
Clarum voluptas nemini peperit decus.
Noxam trahentes post se delicias fuge.
Quam multa capimus ob voluptatem mala!

IN MORTEM.

Mors ultima est medicina morborum omnium.
Mortem subire certa lex mortalibus.
Laboriosa ætate mors felicior.
Felicis ævum sine malis agere, aut mori.

Mortalis

Mortalis ipſe mortuum ne irrideas.
Queis fœda vita reſtat, his pulchrum eſt mori.
Satius mori, quam calamitoſe vivere.
Flore in juvenili moritur, quem Dii diligunt.
Mors ipſa non eſt fœda, ſed fœde mori.

IN DEUM ET IN DIVINAM JUSTITIAM.

Vindex iniquos ducit ad pœnam Deus.
Quando Jovis non alea ex voto cadit?
Rem facile quamvis peragit adjutor Deus.
Dei abſque nutu nemo fortunam invenit.
Deo volente naviges vel vimine.
Obſiſtere eſt difficile fortunæ & Deo.
Contra Dei ictum non data eſt homini fuga.
Viviſque mortuiſque pœna inſtat malis.
Latere ſemper poſſe ne ſpera nocens.
Quidquid agis, eſſe crede, qui videant, Deos.
Nemo in Deos qui peccat, hoc tutum tulit.
Adeſt ubique, nilque non cernit Deus.
Iniqua facta non latent unquam Deos.

IN MEDICOS.

Turba medicorum me frequentans perdidit.

IN OCCASIONEM.

Sunt gratiora cuncta carpta in tempore.
Occaſionis noſſe res pulchra eſt modum.
Validior ipſa lege res occaſio eſt.
Ad regna quoque vertenda valet occaſio.
Mendicus etiam ſæpe valet in tempore.
Ex parte rebus cauſa ſæpe occaſio eſt.
Occaſione vir fit, is qui non fuit.

Desubito tempus demovet res de statu.
Opta tibi usque temporis faventiam.
Quam magna res, quæ parva, sed data tempore!
Res tempus omnes optime dijudicat.

IN PULCHRITUDINEM.

Turpem esse præstat ore, quam pulchrum & malum.
Mores in arbitrando, non faciem vide.
Quam dulce, facies pulchra cum ingenio probo!

IN LUCRUM.

Omni arte vitam quære, dum ne ars sit mala.
Amice, ubique lucra sectari cave.
Ex rebus aufer CAPERE, & abstuleris malos.
Vitam ex honestis tibi para negotiis.
Injusta fuge compendia & mores malos.
Ex non honesto lucra sectari cave.
Apud malos utilia plus justis valent.
Questus iniquos damna consequi solent.
Majora parvis damna juncta sunt lucris.
Lucrum esse lucrum crede, si justum est lucrum.
Habent mala lucra calamitates pedisequas.

IN JUDICIUM.

Ne judicato nisi bene auditum prius.
Judex & accusator esse idem nequit.
Judex, quod est jus, non quod ex usu est, vide.

IN OCCULTA.

Abstrusa, omissis quæ patent, quæras cave.
Aut occulendum nil patra, aut solus patra.
Sui ipse dissimulator est sapiens mali.
Suspicio pestis pessima est mortalibus.

IN FAMEM.

Se præter unam cætera edulcat fames.
Et navigare reperit alvi inania.
Fames dolorum maximus mortalibus.
Famem adeo responsare nil contra datur.
Commenta multa nobis suggerit fames.

IN SERMONEM.

Cujus notæ sit quisque, indicium oratio est,
Morbos ad animi medica valet oratio.
Oratione nulla vis potentior.
Mœroris unum remedium est oratio.
Verbis agas agente cum verbis viro.
Sanare luctum scit benevola oratio.
Mortalium res sola regit oratio.
Ut corpus ensis, verba mentem sauciant.
Rei indecoræ nec decora oratio est.
Inanis iræ causa sæpe oratio est.
Vitæ lues vox missa non in tempore.
Emissa ab ore verba revocare haud datur.
Sapiente ab homine nata primum oratio est.
Aliud loqui opportuna, quam multum loqui.
Non vulneratur vir bonus verbo improbo.
Sermo medela est animi ad ægrimonias.

IN MŒROREM.

Expelle vita quidquid ad luctum facit.
Res sunt cognatæ, vita & anxietudines.
Mortalis ullus vix sit exsors tristium.
Insaniæ tristitiam vicinam arbitror.
Tristitia morbos parturit mortalibus.
Morbum quam tristitatem exantles facilius.
Mœrore nullum hominibus est pejus malum.

IN EBRIETATEM.

Eſt crapulante melior is, qui ſobrius.
Æs præbet ori ſpecula, ſed menti merum.
Multum meracum pauca ſapere nos facit.

IN FUTURUM.

Homo natus id quod inſtat, ut videas age.
Quod deſtinatum ſorte, non fugies pati.
Ne ſit mihi quod cupio, ſed quod expedit.

IN POENITENTIAM.

Prudentiores pœnitentia efficit.

IN MODESTIAM.

Hominem eſſe temet perpetim dicta tibi.
Aliis placere quære, non ſoli tibi.
Mortalia modo cogita, ut mortalis es.
In comitate magna vis eſt gratiæ.
Quamvis ſuperior ſorte, da te æquum omnibus.
Mortale ſupra ſapere nil hominem decet.
Signum ad ſalutem grande, morum comitas.
Hoc, NOSCE TEMET, utile eſt per omnia.

IN NOVERCAM.

Nulla eſt noverca peſtis exitialior

IN NAVIGATIONEM.

Terra eſſe pauper malim, quam dives mari.

IN JUVENTUTEM.

Nil flore differt vegetus ætatis vigor.
Juvenis memento te fore aliquando ſenem.
Dum floret ætas, diſce quod ſcitum juvet

Juvenem magis tacere quam fari decet.
Audi libenter ipſe adhuc juvenis ſenes.

IN LEGES.

Summum malorum eſt, populus impatiens regi.
Leges profecto nil valent, ubi vis valet.
Lex valida, legem quum magiſtratus fovet.
Nil non fit aut dijudicatur legibus.
Res eſt honeſta pro locis leges ſequi.
Orator improbus lues eſt legibus.

IN HOSPITES.

Prætervidere pauperem externum cave.
Bene de extero quid meritus exſpectes idem.
Cura hoſpitalis eſſe, nec in hoc ſis piger.
Amicus eſto fidus in fidum hoſpitem.
Occaſione lædito nulla hoſpitem.
Bene ſe modeſte gerere peregrinum decet.
Rerum abſtine peregrinus & vives bene.
Mos eſt hominibus anteferre extraneos.
Silere quam clamare peregrinum decet.
Honorem habe, peregrine, ſuſceptoribus.
Bene hoſpiti fac: tu quoque hoſpes fors eris.
Peregrina vitam vita prudentem facit.

IN JUSJURANDUM.

Scribantur in aqua, ſi qua jurat improbus.
Amantium impunita ſunt perjuria.
Deum latere ne putes quod pejeras.
Jurare fugias, falſa non jures licet.
Nulla imbrobo conditio jurandi gravis.
Fides ſacramento vir, haud illud viro.

IN IRAM.

Mortalis, iræ difce moderari impetum.
Nociva res eft animus iræ traditus.
Ne propera ad iram: quam potes, tarde veni.
Plus quifque femper pofitus extra iram fapit.
Vitam dat ire commode, ita cum modo.
Res pulchra & iram & cupiditatem vincere.
Ratione rem putando, vince iræ impetum.
Ad prava fæpe impellit iracundia.
Flagitia fecum multa fert ira impotens.
O quantus labor eft iræ frænare impetum!
Confilia funt intuta, quibus ira adfidet.
Ira imperita mater eft magnis malis.
Stulte, in miferiis ira, damnofum eft malum.
Ut omne malorum genus ex ira nafcitur!

IN LIBEROS.

Spontalis eft miferia, fatio liberûm.
Felicitas eximia, fapiens filius.
Felix, boni cui contigerunt liberi!
Domuum columina quippe funt nati mares.
Filia, moleftum incommodumque peculium eft.
Vinclum eft amoris grande, fatio liberûm.
O nati, quanti animo eftis humano illices!

IN DOCTRINAM.

Bonum eft quod haud aufertur, eruditio.
Doctrina mores effe non patitur feros.
Honefta cuncta noffe, res pulcherrima eft.
Per fe ipfa vitæ fat docent negotia.
Evafi doctus fpectans aliena ad mala.
Doctrina baculus dicier vitæ poteft.

Prudentia opus eſt, ubi didiceris literas.
Qui literas didicere, bis tantum vident.
Doctrina hominibus optima eſt poſſeſſio.
Addiſcere aliquid, digna res etiam ſene.
Qui literas didicere, mentis plus habent.
Qui ſapit, is in ſe cuncta circumfert ſua.
Male eruditur ille qui non vapulat.
Illiterata vita cum oculis cæcitas.
Pretioſa res eſt nulla præ ſapientia.
Dat ſapere conſors vita cum ſapientibus.
Quæ neſcias didiciſſe, pars ſapientiæ eſt.
Plus opibus ipſis ſunt opes ſapientiæ.
Eſt unde ſapias, diſcere a ſapientibus.
Cunctis hominibus gloria eruditio.
Quam nihil eſt diſciplina, ni mens adſiet!

IN HORTATIONEM.

Patientiam ſuadere facile, non pati.

IN PATRIAM.

Beatus ille, qui domi felix manet.
Nam quid paterno dulcius tandem ſolo?
Eſt patria tellus omnis, ubicunque eſt bene.
Ubicunque recte vixeris, patriam puta.

IN PAUPERTATEM.

Deorum cura pauperes credi ſolent.
Turpe eſt pauperiem comitans imbecillitas.
Homo pauper ſolitudo & vaſtities mera eſt.
Honeſta tenuis vita præ dite ac mala.
Res pauper eſt odioſa, donans diviti.
Onus inopia longe omnium graviſſimum.

Indigna multos facere paupertas jubet.
Perferre inopiam non nisi sapientium est.
Desidia nescit educare pauperem.
Pauper inhonorus, genere sit clarus licet.
Peccare egestas sæpe nolentes docet.
Inopia morbus est laboranti gravis.
Penuria hostis nullus est infestior.
Tolerare inopiam cum senectute arduum est.
Haud pondus ullum pauperum verbis inest.
Necessitati proximum indigentia est.

IN FIDEM.

Credenda cunctis esse cuncta ne putes.

IN CUPIDITATEM HABENDI PLUS ALIIS.

Æqualis esse aliis pete, nec habere plus.

IN DIVITIAS.

Ditescere omnes volumus, at non possumus.
Pecunia homines gratiosos efficit.
Homines profecto quantum habent, tantum valent.
Sat erit amicûm, si sat est pecuniæ.
Opes tenere, non teneri opibus, juvat.
Ditescere properans, inops fies cito.
Nemo & repente dives, & justus fuit.
Mire divitiæ sunt vitiis obtentui.
Iniqua nunquam facito opum fiducia.
Si dives es pigerque, mox inops eris.
Divitiæ amicos comparant mortalibus.
Aurum omnia aperit, Inferûm portas quoque.

IN

IN CURIOSITATEM.

Ne curiofe alterius inquire in mala.
Nil agere, caufa plurimis ut agant male.
Nimis agere multa, putidum femper nimis.
Multa agere multis initium eit mœroribus.

IN IMPROBOS.

Malus, quod eft beatus, hoc ipfo eft mifer.
Hominis mali ufquequaque congreffus fuge.
Rationis actu nefcit improbitas regi.
Animus malignus vitium inemendabile eft.
Miferefcere haud fcit improbi cordis rigor.
Nemo maleficus fe fatetur maleficum.
Bonæ indolis venena funt mores mali.
Facient malorum te malum commercia.
Hominem malignum nec viæ comitem cape.
Haud ulla munus improbi fert commoda.
Per tota vitæ fpatia fallacem fuge.
Bonos vocare peffimos, mos eft malis.
Colloquia mores prava corrumpunt bonos.
Quantum eft, bonum effe audere temporibus malis!
Ut cuncta nunc funt cara, nifi mores mali!

IN ATTENTIONEM.

Majora perdes, minima nifi fervaveris.
Sunt cuncta ubique famula diligentiæ.

IN SILENTIUM.

Afferre damna lubricum linguæ folet.
Quæ fit filendo, gravior accufatio eft.

Linguam nisi tenebis, impendent mala.
Multis tacere quam loqui utilius fuit.
Taciturna facile ingenia contemni solent.
Silentio ni melius quid portas, tace.
Multis hominibus lingua perniciem attulit.
Malis initium lingua permultis dedit.
Meliora ni dicturus es dictis, tace.
Decet tacere, quam loqui quæ non decet.
In ætate utibilius nil silentio est.
Pulchrum, ubi decet, silere; & ubi oportet, loqui.
Silentium implet sæpe responsi vicem.
Est ubi loquela melius est silentium.

IN CONSCIENTIAM.

Homini Deus sua cuique conscientia est.

IN MODESTIAM.

Modestia est servanda cœnanti foris.
Virtutis omnis horreum modestia est.

IN ARTEM.

Ars est hominibus portus infortunii.

IN HONOREM.

Qui sese amat, non facile se fert negligi.
Omnes enim homines sese honorari expetunt.

IN AUDACIAM.

Audentiam tibi sume, non audaciam.
Amice, non sapientis est res, temeritas.
Sæpe est malorum causa festinatio.
Peccet necesse est multa, qui multa audeat.

IN FORTUNAM.

Homo es: ergo fortunæ esto communis memor.
Nihil, ut videtur, proprium in vita datur.
Dans parva sorti, recipies quæ magna sint.
Fortuna perdifficile quiddam est assequi.
Fortuna multos spoliat, alios munerat.
Multos jacentes sæpe Fortuna erigit.
Adstante Forte dormiunt negotia.
Fortuna parva versat humana omnia.
Humana casus vita, non prudentia est.
Meliora quam nos sæpe casus consulit.
Fortuna varias semper alternat vices.
Fortuna apprime res est & varia & vaga.

IN INJURIAM.

Miser esse multo quam maledicus mavelis.
Nihil grave accidit, nisi tibi vindicas.

IN SANITATEM.

Nil sanitate vita habet præstantius.
Vitæ bona duo, sanitas, prudentia.

IN SUPERBIAM.

Pœnam arrogantiæ effugit nemo suæ.
Quum maxime es beatus, a fastu abstine.
Quisquis superbit, vindicem exspectet Jovem.

IN SOMNUM.

Somnus futuræ mortis est meditatio.
Sopor est hominibus ipsa vitæ sanitas.
Somnum esse mortis parva dic Mysteria.

Incolumitas eſt corporis noſtri, ſopor.
Domatur a ſomno malum ultimum fames.

IN PATIENTIAM.

Tolerare caſus fortiter virum decet.
Damna ac labores diſce generoſe pati.
Fiet levis fortuna, ſi leviter feras.
Ratione ſubjuganda præſens calamitas.
Forti animo ferre fortunæ aude amentiam.
Tolerare caſus nobilem animoſe decet.
Aequo potentum imperia diſce animo pati.
Sapientis opus eſt, facile jacturam pati.
Homini neceſſe eſt ferre fortunæ impetum.

IN INVIDIAM.

Noli ipſe pauper invidere habentibus.
Livoris eſt mos mortuos omittere.

IN AMICOS.

Injuſta res eſt ſponte amicos lædere.
Habere amicos aveo queis res ſint bonæ.
Fugiunt amici, quem fugit felicitas.
Conſtans ubique ſis, amicis maxime.
Non bene ſtat intra verba amicorum fides.
Amicus in re ancipite plus auro valet.
Opta aliquid habeas: qui habet, is & amicos habet.
Bene fac amicis, res habent quorum male.
Ita cole amicos ut ſecundos a Deo.
Tuas amicus crede amici miſerias.
Aurum probatur igne, amicus tempore.
Pulcherrimum, peccare in amicos nihil.

Felix amicus, optimum ſpectaculum.
Malo ex amico fructus oritur peſſimus.
Amans ſui ipſe nimis, amicus nemini.
Qui te odit, odio habeto: amantem plus ama.
Fugias amicum fugere dejectum malis.
Generoſa amicus mente, felicis bonum.
Ne recipe amicos inter arbitrium duos.
Veros amicos, alteros fratres puta.
Toleres amici & comitis iracundiam.
Arcana amici ne per iram prodito.
Nulla eſt amico pulchrior poſſeſſio.
Cura eſſe amicus, verum amicis non malis.
Nemo eſt amicos pauperes ſibi qui legat.
Re non amant plerique, ſed menſa tenus.
Tibi nunquam amicum facito moratum male.
Amicum ob iram deſerere cave in malis.
Dans operam amico amicus, operam dat ſibi.
Mores amici noveris, non oderis.
Lædens amicus diſtat inimico nihil.
Tibi ſi eſt amicus, eſſe theſaurum puta.
Tutius habetur juſta amicitia nihil.
Fidelem amicum ne time in rebus malis.

IN AMOREM SUI.

Nemo eſt, amicus ipſe qui non ſit ſibi.
Haud ullus alii quam ſibi eſt amicior.

IN INDUSTRIAM.

Pretium eſt laboris quidquid eſt pulchrum uſpiam.
Inveniet avidus cuncta quærentis labor.

Cupido labore quod cupis datur aſſequi.
Eſto opere, non ſermone ſolo induſtrius.
Itinere trito non it anima induſtria.
Opus eſt laboret, eſſe qui felix cupit.
Nihil moleſti retinet exactus labor.
Juvant labores, tranſiit poſtquam labor.
Ut fama perhibet, gloriæ pater eſt labos.
Labore pulchræ res egent quam maximo.
Labori aſſiduo nihil eſt quod non ſerviat.
Ubique finem reperit aſſiduus labor.
Et ipſe fautor eſt laboranti Deus.
Habet laborans collaborantem Deum.
Si non laboris te piget, vives bene.
Meminiſſe dulce eſt, quæ fuit durum pati.
Quam multa hominibus otium excudit mala!

IN PRUDENTIAM.

Bonum undequaque maximum prudentia eſt.
Eris beatus, ſapere ſi recte vales.
Præſtare ſemper crede quod tutiſſimum eſt.
Perita cura vincit imperitiam.
Fortuna ſi adſit, ſapere res dulciſſima eſt.
Communis eſt fortuna: mens proprium bonum.
Odi profeſſum ſapere, qui ſibi non ſapit.
Odio eſt, quicunque præter ætatem ſapit.
Quid cogites, ſcit nemo: quid facias, patet.
Sapientibus Fortuna ſe fert opiferam.
Non cuncta proſpectare ſapienti datum.
Valens ſagaci mente, quod pravum eſt, fuge.
NIL AGERE TEMERE ſemper eſt tutiſſimum.
Ratio inter homines obtinet fræni vicem.

IN NATURAM.

Natura donat ac reſorbet omnia.
Natura generi cuique tanquam patria eſt.
Natura ſuperat omne doctrinæ genus.
Haud facile commutatur ingenium malum.

IN TEMPUS.

In lucis auras protrahit verum dies.
Eſt moris explorator humani dies.
Omni medetur longa triſtitiæ dies.
Mala multa ſecum longa ferre ætas ſolet.
Tempus, communis medicus, tibi medebitur.
Iræ mederi novit omnigenæ dies.
Nudata cuncta tempus in lucem trahit.
Amant vetuſta tempore inſtaurarier.
Dies hominibus ipſa conſilium optimum.
Antiqua tempus ſapere fatur dictio.
Tandem bonus quis vir ſit, oſtendit dies.
Judex & auctor omnium rerum dies.
Res mollit omnes atque conſummat dies.
Oblivionem tempus affert omnium.

IN MUTUUM.

Capias ut iterum, redde quod jam ceperas.
Fœnus frequenter liberos ſervos facit.

IN MENDACIUM.

Mendacium recuſat ætatem pati.
Vir frugi & ſapiens odio habet mendacia.

Vitam diſſociat mentiens calumnia.
Semper latere quisquis mentitur nequit.
Inter bonos mendacio uti non decet.

IN VITUPERIUM.

Vox prava non pertingit ad mores bonos.
Calumniæ mos vincere id quod rectius.
Hominis mali eſt culpare quem laudaverit.

IN

IN

POETARUM

HOC VOLUMINE CONTENTORUM

SENTENTIAS

VARIÆ LECTIONES, NOTÆ
ET EMENDATIONES.

IN THEOGNIDEM.

V. 6. ῥαδινῆς dativus eſt pluralis, ut v. 980. Vulgo ῥαδινῆς, quod ad φοίνικος ſolœce refertur, ſiquidem φοῖνιξ arbor generis eſt maſculini. Callim. H. in Apoll. ἐπένευσεν ὁ Δήλιος ἡδύ τι φοῖνιξ. Mendam vidit E. Vinctus, in eo tamen falſus, quod ῥαδινοῖς ſcribendum eſſe cenſebat. Ceterum epitheton iſtud arboribus tribuitur, ut e Theocrito notum, apud quem ῥαδιναὶ κυπάρισσοι: quod fraudi fuit interpretum nonnullis *palmam teneram* vertentibus: debuiſſent ſaltem *proceram*. Sed multo ſæpius occurrunt ῥαδιναὶ χεῖρες, *graciles manus*, & proinde *delicatæ*. Apollon. Argon. III. 106. τὴν δ' Ἥρη ῥαδινῆς ἐπεμάσσατο χειρός.

11. θηροφόνε. Vulgo θηροφόνη, quod male græcum eſſe opinor. Vide quæ notavi ad Comici Theſmoph. 320. Iſtas feminini generis formas commenti ſunt librarii. Non melioris eſt commatis, quod vulgo legitur in Heſiodi Ἐργ. 649. τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο δειπνολόχης. Utriusque generis ſunt θηροφόνος, δειπνολόχος, aliaque ejuſdem compoſitionis nomina.

17. De proverbio, *quod pulchrum eſt, placere*; vide M. A. Mureti Var. Lect. IV. 4.

20. ἔπετι. Sic bene Aldina editio: ſequiores ν ſubjecerunt ſine cauſa. Quippe vocalis producitur tum vi cæſuræ, tum ob ſequentem liquidam.

22. Θεύγνιδος. Sic quatuor a me collati codd. Aldus edidit Θεόγνιδος.

26. πάντας ἀνδάνει. Perperam in uno cod. πάντως. In Eurip. Oreſte v. 1633. edidi recte, ut opinor: οὐ γάρ μ'

ἁνδάνουσιν αἱ κακαί. Id eſt, οὐχ ἁνδάνουσίν με. Jam forte ἁνδάνειν τινὰ, *placere alicui*, Græcum videbitur Viro docto, qui Bibliothecam Criticam Amſtelædami in lucem emittit; cujus operis in Parte V. p. 40. de iſta locutione quædam ſcripta ſunt conſideratius retractanda.

30. μήτ' ἀρετὰς, μήτ' ἄφενος. Hoc poſtulat Græci ſermonis elegantia. Vulgo bis rurſus μηδ' —

35. Laudatur a multis hoc diſtichon, quos recenſet Th. Gataker Adverſ. Miſc. p. 174. quorum habent quidam διδάξεαι. Conſentiunt quatuor mei codd. in vulgato μαθήσεαι. Vertit Gatakerus:

Nam diſces ſectando bonos bona: ſin tibi pravi
ſint ſocii, perdes & bona, ſi qua inerant.

40. Pentametrum, quem, flagitante ſenſu, in ſuum locum repoſui, exhibent codices in ſententia quæ incipit v. 611. Cum eo ſedem ſuam commutaverat ille, qui in vulgatis libris hoc loco legitur, in noſtra autem edit. eſt v. 612.

εὐθυντῆρα κακῆς ὕβριος ὑμετέρης.

41. ἀστοὶ μὲν γὰρ ἔασι σαόφρονες.. Sic legitur alio loco, ubi rurſus codd. diſtichon hoc exhibent. In hac vero ſententia vulgata lectio eſt: ἀστοὶ μὲν γὰρ ἔθ' οἵδε σαόφρονες. In duorum ſeqq. verſuum interpunctione aliquid ab operis fuit turbatum, cujus mendi immunis eſt tertia exemplarium pars.

56. εἴσω. Inepte vulgo ἔξω. Iſta facile ab imperitis librariis commutabantur, quod ſæpe factum deprehendi. Succurrit exemplum, v. in Euripidis Iphigen. Aul. 345. ubi quum manifeſtum ſit poëtam ſcripſiſſe δυσπρόσιτος, ἔξω τε κλείθρων σπάνιος, libri tamen exhibent εἴσω. Per δορὰς αἰγῶν intellige amictum e pellibus caprinis, qui σισύρα appellabatur, cujusque in militia uſus erat.

58. Huic verſui ſubjici potuiſſet diſtichon, quod eſt infra

v. 1067. & tota fententia quæ incipit a v. 1065. fine ullo horum fragmentorum difpendio, expungi.

61. Πολυπαΐδη, ποίεο ἀσἷῶν. Sic fcabritiem vulgatæ lectionis expolivi, quæ habet ποιεῦ Πολυπαΐδη ἀσἷῶν.

66. πίσἷις ἔπ' οὐδεμίη. Sic optime unus e Regiis codd. ἔπ', plene ἔπι, id eft ἔπεσἷι. Alii cum Aldo habent ἔσἷ' metro reclamante. Ceteræ editt. ἔτ'. In feq. v. nomini δόλους copulam fubjeci, quæ vulgo abeft.

73. ὁμῶς, *peræque*, *pariter*, quod adverbium in Theognidis poëfi frequens eft. Perperam vulgo ὅλως.

84. ἄγοι. Sic recte edidit Turnebus. In Aldina & codd. ἄγει.

87. ἔπεσι. Sic IV. codd. Fulcro non indiget verfus: vide not. ad v. 20.

92. δεινός, *formidabilis*. Sophocles Philoct. 147. ὁπόταν δὲ μόλῃ δεινὸς ὁδίτης. Ne quis fufpicetur fcribi hic debuiffe δειλός, quæ alioqui facile permutantur.

93. Hoc diftichon non legitur hoc loco in vulgatis libris, ubi eft v. 1079. In codd. vero eodem loco pofitum eft, nempe poft fententiam quæ incipit v. 1041. fed fubjectum duobus aliis, quæ habuimus fupra 87-90.

95. ἐπαινήσει. Sic bene unus e Regiis. Alii cum Aldo ἐπαινέσει, unde in fequiores editt. venit ἐπαινέσσει.

103. μηδείς σ' ἀνθρώπων πείσῃ. Omiffum vulgo pronomen repofui.

106. ἐθέλοι. Sic fcriptum oportuit. Solœce vulgo ἐθέλει.

115. μήποτέ τοι κακὸν ἄνδρα. Perperam vulgo τὸν κακόν. Importunus eft articulus & indoli linguæ repugnans, ubi de indefinita perfona fermo eft.

117. πολλοὶ παρ κρητῆρι φίλοι γίγνονται ἑταῖροι. Sic legitur hic verfus in vulgatis libris, ubi iterum hoc diftichon occurrit v. 643. Semel tantum diftichon pofui, melioremque

elegi lectionem. Hoc loco vulgo legitur πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιος εἰσὶν ἑταῖροι, qui versus in Pseudo-Phocylidis præceptis exstat.

121. ἄνσχετος ἄτη, id est ἀνάσχετος, *tolerabilis*. Perperam in codd. & in priscis editt. ἄσχετος.

124. ψυδρὸς ἐών. Unus e Regg. codd. cum Aldo ψεδνὸς, tres alii ψυδνὸς, quæ forte vera est lectio, quamque fere me pœnitet non admisisse. ψυδρὸς recepi ex emendatione viri longe doctissimi D. Ruhnken, cujus observata videas de forma & significatione hujus nominis in Epist. Crit. II. p. 215. repetitæ editionis. Verum si litera modo differunt formæ peræque probæ, significationisque nequaquam diversæ, κυδρός, κυδνός. ἀκιδρὸς, ἀκιδνός. μολυχρὸς, μολυχνός. μυσαχρὸς, μυσαχνός. πελλαιχρὸς, πελλαιχνός. ἰαχρὸς, ἰαχνός. quas recenset Hemsterhusius ad Hesychii glossam ἰάχεον, quidni censeamus ex eadem analogia probas esse perinde voces ψυδρὸς & ψυδνός? Apud Hesychium reperitur, describentis ut videtur errore, ψυδνὴ (L. ψεδνὴ) χέρσος, ἀραιὰ, ὀλίγη. Hoc in versu vulgatum ψεδνὸς depravatum est ex ψυδνὸς, quod sincerum & genuinum Theognidi restituendum.

128. πειραθείης. Sic Aldus & codd. In ceteris editt. πειρασθείης.

129. ἐς ὤνιον. *Tanquam si rem venum expositam spectaturus venias.* Corrupte in libris ἐς ὤριον, vel conjunctim ἐσώριον, unde nata est insulsissima interpretatio, quam in aliis editionibus videas.

147. εὐσεβέων, participium. Sic Aldus & Codd. Perperam in sequioribus editt. εὐσεβέως.

148. πασάμενος. Perperam in libris πασσάμενος. Nemini græce tantulum docto ignorare fas est, quid intersit inter πάσασθαι prima correpta & πάσασθαι prima producta:

quod si cui minus sit compertum, legat Valckenarii Animadv. ad Ammonium III. 7.

157. χολωθείς. In Stobæo χαλεφθείς, quod non nemini exquisitius videri possit, ita ut alterum, in quo consentiunt libri mei omnes, pro glossemate habeatur. Sane in Hesychio occurrit χαλεψάμενος, χολωθείς. In pentametro idem Stobæus habet, μηδ' ἀχρημοσύνην, Κύρνε, κακὴν πρόφερε, quod Turnebus recepit. Nos vero Aldinam editionem & codd. sequimur, in quibus ἀχρημοσύνην οὐλομένην πρόφερε.

159. ἄλλοτε ἄλλως. Hoc flagitat sententiæ series, sicque recte scriptum est in Reg. Stobæi codice. Perperam vulgo ἄλλοτε ἄλλῳ.

177. μεγακήτεα. Clemens Alex. p. 574. distichon hoc laudat & habet βαθυκήτεα, ut etiam in Stobæi cod. scriptum est. De hac varietate lectionis videndus Hemsterhusius ad Luciani Timonem p. 139. ubi facete Mercurius ad ista Theognidis adludit. Clemens præterea, ut in Stobæi quoque cod. scriptum, exhibet πετρέων. Idiotismos Jonicæ dialecti, qua usum fuisse maxime Theognidem constat, a librariis obliteratos, omnes reponere parvuli laboris erat: vel tironi hoc facile. Sed πετρέων legaturne, μουσέων, aliaque ejus formæ, an μουσῶν, πετρῶν, nihil hoc ad mores. Id nobis curæ solummodo erit, ne solœcissent poëtæ isti. ῥιπτεῖν est a ῥιπτέω. Sic in codd. nostris, in Aldina, in Clemente. Sequiorum editorum prava sedulitate ῥίπτειν excusum fuit.

179. καὶ γὰρ ἀνὴρ — Sic codd. & Aldus. E Stobæo Turnebus edidit πᾶς γὰρ ἀνὴρ —

181. χρὴ δ' ἄρ' ὁμῶς. Excudi volui χρή τ' ἄρ' ὁμῶς. Id est χρή τοι ἄρα. Sicque scripsi in apographo typothetæ tradito. Vulgo χρὴ γὰρ ὁμῶς. Atqui nullus hic locus est particulæ ratiocinativæ γάρ.

187. κλήσασθαι. Vulgo βήσεσθαι: duo codices βήθεσθαι. Verbi ſignifiationem eleganti verſione expreſſit Grotius: ſed videndum an ſincerum ſit & formæ legitimæ. Nullibi, quod ſciam, occurrit forma media verbi βαίνειν, eo ſenſu, quo hic intelligendum eſt: active & paſſive tantum uſurpatur, ut in iſto verſu, quem citat Euſtathius ad Odyſſ. p. 1678.

βαινόμενος, βαίνων, ὁτὲ νυμφίος, ἄλλοτε νύμφη.

Præterea ſcripturus fuiſſe videtur poëta βήσασθαι: nam more inſolito futurum βήσεσθαι hic verbo βούλεται ſubjungitur. Sed quidquid horum ſit, Xenophontis apud Stobæum lectionem prætulimus, edit. Geſneri p. 499. Locum e Reg. cod. deſcriptum propono: Θεόγνιδός εἰσιν ἔπη τοῦ Μεγαρέως. οὗτος δὲ ὁ ποιητὴς περὶ οὐδενὸς ἄλλου λόγον πεποίηται, ἢ περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας ἀνθρώπων· καὶ ἔστιν ἡ ποίησις, σύγγραμμα περὶ ἀνθρώπων· ὥσπερ εἴ τις ἱππικὸς ὢν, συγγράψειε περὶ ἱππικῆς. ἡ γοῦν ἀρχή μοι δοκεῖ τῆς ποιήσεως ὀρθῶς ἔχειν. ἄρχεται γὰρ πρῶτον ἀπὸ τοῦ εὖ γενέσθαι. ᾤετο γὰρ οὔτε ἄνθρωπον, οὔτε τῶν ἄλλων οὐδὲν ἂν ἀγαθὸν εἶναι, εἰ μὴ τὰ γεννήσαντα ἀγαθὰ εἴη. ἔδοξεν οὖν αὐτῷ παραδείγμασι τοῖς ἄλλοις ζώοις χρήσασθαι, ὅσα μὴ εἰκῆ τρέφεται, ἀλλὰ μετὰ τέχνης ἕκαστα θεραπεύεται, ὅπως γενναιότατα ἔσονται. δηλοῖ δὲ ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσι·

κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους
εὐγενέας· καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθοῦ
κλήσασθαι· γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει
ἐσθλὸς ἀνὴρ, ἤν τις χρήματα πολλὰ διδῷ.
οὐδὲ γυνὴ κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις
πλουσίου· ἀλλ' ἀφνειὸν βούλεται ἀντ' ἀγαθοῦ.
χρήματα γὰρ τιμῶσι, καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημε,
καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ. πλοῦτος ἔμιξε γένος.

ταῦτα τὰ ἔπη λέγει τοὺς ἀνθρώπους οὐκ ἐπίστασθαι γεννᾶν ἐξ ἀλλήλων, κᾆτα γίγνεσθαι τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων κάκιον ἀεὶ,

μιγνύμενον

μιγνύμενον τὸ χεῖρον τῷ βελτίονι. οἱ δὲ πολλοὶ ἐκ τούτων τῶν ἐπῶν οἴονται τὸν ποιητὴν πολυπραγμοσύνην τῶν ἀνθρώπων κατηγορεῖν, καὶ ἀντὶ χρημάτων ἀγένειαν καὶ κακίαν ἀντικαταλλάττεσθαι εἰδότας. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἄγνοιαν κατηγορεῖν τῶν ἀνθρώπων περὶ τὸν αὐτῶν βίον.

189. οὐδὲ γυνὴ — Sic bene Stobæus. Vulgo οὐδεμία. — ἀναίνεται εἶναι. Aures gratior accideret sonus, si legeretur ἀναίνεται εἶμεν. Hæc infinitivi forma occurrit infra v. 938.

191. χρήματα γὰρ — & hoc rursus e Stobæo sumsimus. Vulgo χρήματα μὲν —

198. ἐντύει. Sic ad metri normam legendum. Vulgo ἐντύνει, cujus verbi media longa est.

200. παρμόνιμον. Syncope pro παραμόνιμον. Sic conjunctim scribi debuit. In tribus codd. vox male in duas divisa πὰρ μόνιμον. Inde depravata Aldi lectio γὰρ μόνιμον: unde viro cuidam docto in mentem venit, ne otiosa esset copula, emendare αἰεὶ καὶ μονίμως.

205. In Aldina edit. legitur: οὐ γὰρ ἐπ' αὐτοὺς γίνονται μάκαρες πρήγματος ἀμπλακίης. In edit. Turnebi: οὐ γὰρ ἐπ' αὐτοῖς γίγνονται μάκαρες πρήγματος ἀμπλακίης. Utramvis eligeris lectionem, nullum ex ea sensum exsculpes. Satius erat ista sine ulla interpretatione prætermisisse, quam istam adtexuisse versionem, quam ex Rad. Wintertoni editione describo: *Sed hæc hominum fallunt mentem: non enim ob ea fiunt beati, rei errore.* Poterant ne insulsius? In codd. initio pentametri est τίνονται, cum varia lectione in uno τίσονται. Et sensum & verba certissime restituimus: οὐ γὰρ ἐπ' αὐτοῖς τίνονται μάκαρες πρήγμασιν ἀμπλακίας. *Non enim in ipso actu ulcisci solent Dei peccata, non ipso in temporis puncto, quo admittuntur.* Sic cohærent hujus sententiæ partes, quam videas etiam in Solonis elegia p. 74. v. 29.

207. αὐτὸς ἔτισε. Minus bene vulgo αὐτὸς τίτε.

212. ἐστι. Sic bene Aldus & codicum nonnulli. Vulgo ἐστιν. Post hunc versum legitur in impressis distichon, quod amovi, quia iisdem verbis recurrit infra v. 501. nisi quod hic pro οἶνος πινόμενος πουλὺς, legatur οἰνόν τοι πίνειν πουλὺν, quod nihil aliud est quam librarii παραδιόρθωμα, non intelligentis, qui masculino nomini jungerentur adjectiva neutra κακὸν, ἀγαθόν.

213. Et pars etiam hujus sententiæ bis posita est in vulgatis libris, quos vide v. 1069. E duabus lectionibus meliorem elegi. Hic vulgo legitur in primo pentametro, ὀργὴν συμμίσγων ἥν τιν' ἕκαστος ἔχει. In secundo hexametro pro ὀργὴν unus e codd. habet ὁρμὴν, quæ voces sæpe permutantur, ut observatum fuit Ruhnkenio ad Hesiodum, Epist. Crit. I. p. 83.

216. προσομιλήσῃ. Sic in Athenæo legitur p. 317. A. Vulgo προσομιλήσει.

217. Aldus & codd. τοτέ. Turnebus ποτε.

218. In impressis sic legitur hic pentameter: κρεισσόν τοι σοφίη γίγνεται εὐτροπίης, cui quidem, ut ait ille, *Œdipo opus est conjectore, qui Sphyngi interpres fuit.* Nec tamen sua versione nudatum ejus latus in bellulis libris, quos erudiendæ Juventuti tradunt in manus. In codd. ultima vox est ἀτροπίης. Altero in loco quem modo indicavi, impressi habent: κρεῖσσόν τοι σοφίη καὶ μεγάλης ἀρετῆς. Inde Theognidis versum reconcinnare pronum fuit:

κρεῖσσόν τοι σοφίη γίγνεται ἀτροπίης.

219. μηδὲν ἄγαν ἄσχαλλε. Perperam in libris μηδ' ἄγαν, turpiter claudicante versu. Corrigebat vir doctus μηδὲ λίαν ἄσχαλλε. Certior & facilior est medicina nostra. Sic infra 665. μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἄσω φρένα.

226. Post hunc versum in Gnomologorum editt. omnibus leguntur sex versus qui Solonis sunt, quique rursus exhi-

bentur inter Solonis fragmenta, nempe in fine Elegiæ V. Inceptum est bis eadem in eodem libello edere, diversis auctoribus tributa, quum tamen necessario sint unius. Nos aliena possessione Theognidem depellimus.

230. Pentametrum hunc sic edidit Aldus: λύειν ὡς πόλεως τοίχοι ἀλωσομένης. Turnebus vero sic: λύειν, ὡς πόλεως τείχη ἀλωσομένης. Rursus Oedipo vel Sibylla opus est. Faculam ostendunt codices in quibus omnibus: ἀλύειν, κύρν', ὡς πολὲ' ἀλωσομένη. Vides jam de nihilo non esse, quod in fine præcedentis versus Aldus habeat σωζομένοισιν, ut etiam est in codd. Istud ν paragogicum fere indicium est sequentem versum a vocali incipere, quæ forte in Aldi codice evanuerat. Luxatus fuit mala librariorum manu pentameter, cujus sensum & metrum proclive fuit restituere:

ἀλύειν, πόλεως ὥσπερ ἀλωσομένης.

236. εὐκόσμως. Sic tres codices, quod ob euphoniam prætuli. Aldus ἐν κόσμῳ. Scripserat forte Poëta ἐν κώμοις.

237. κεύθεσι. Est vox homerica κεῦθος. Lexicographis incognitum κεῦθμα, nec memini alibi quam hic legisse: habent enim libri omnes ὑπὸ κεύθμασι γαίης. Augeantur inde lexica, si pravo exemplo lectionem mutavi.

247. παρὰ σεῦ οὐ τυγχάνω. Sic IV. codd. Aldus οὐ omisit cum versus labe: nec a quoquam fuit repositum. Alia alii fulcra supposuerunt. In quibusdam editionibus invenio παρὰ σεῦ ἐπιτυγχάνω αἰδοῦς. Sed longe facetissimum est, quod commenti sunt alii, αἰδοῦς trisyllabum facere, nec tamen animadvertentes miserum versum crurifragio sic in duobus ultimis pedibus mulcari.

250. ἥδιστον δὲ τυχεῖν, οὗ τις ἕκαστος ἐρᾷ. Sic in Stobæo, nisi quod habet ὧν pro οὗ. In Theognidis vero libris: πρᾶγμα δὲ τερπνότατον, οὗ τις ἐρᾷ τὸ τυχεῖν.

258. Aldus & plerique codd. habent: ὡς θαμά θ' ὑδρεύει.

Non facile eft fenfum hujus fragmenti declarare, quod fumtum videtur ex amatoria elegia. Mallem legi: ἡ δέ θ' ἅμ' ὑδρεύει, καί με γοῶσα καλεῖ. *Illa vero fimul ac it aquatum, gemens me vocat.*

270. Vulgo χρήματα δ' ἰσχαταθῆς, πόλλ' ἀνιηρὰ παθών. Verbum quod ab ἐπεὶ pendet, optativum effe debet, ut duo quæ præcedunt.

275. ἀπάλαμνα male vertunt *difficilia*. Ex oppofito nomine intelligitur illud fignificare *indecora, mala, inhonefta, turpia*. Solon XIV. 12. οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει. Infra in hifce Excerptis 473. μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ νήφουσ' εἴδεται αἰσχρά.

277. Vulgo legitur μηδενὶ πιστὸς ἐών. Atqui nomen πιστὸς Theognidi valde frequentatum, nullibi apud eum occurrit pro πιστεύων, *fidens*; quam fignificationem fententia hujus loci requirit. πιστὸς ἐὼν librarii errore fcriptum fuiffe opinor, pro eo quod repofui, πιστεύων. Activa fignificatione πιστὸς pro *fretus*, afferri ait in Thefauro H. Stephanus a Budeo ex Platone. Budeum confulere non vacat: fed aliud exemplum non minus certum in promtu habeo. Sophocles Oed. Col. 1031.

ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὢν ἔδρας τάδε.

Nemo non videt πιστὸς ne eo quidem fenfu quo adhibetur a Tragico hic locum habere.

278. συνημοσύνῃ. Codd. omnes φιλημοσύνῃ.

279. μηδ' εἰ Ζὴν' αὐτὸν παρέχοι — locum manifefte corruptum fic emendo. Vulgo μηδ' εἰ Ζὴν' ἐθέλει παρέχειν.

284. εὐτραπέλοισι, *urbanis, dicacibus*. νόμος, *cantilena, fabula. C'eft une chanfon aux railleurs.* Sic recte T. Faber, tefte ejus filia ad Callim. H. in Delum 304. male vulgo ἐκτραπέλοισι.

290. πέλεται. Sic reperit Turnebus in quodam exemplari:

ipſe tamen edidit μέλεται, quod & Aldus & codd. habent. Joanni Pierſono ſingulari ingenio & doctrina viro haud ſine cauſa videbatur huic pentametro ulcus ſubeſſe ὕπουλον. Manifeſta eſt librarii fraus, quam in voce ἀδαής deprehendere mihi videor. Scripſerat Theognis:

φθεγγόμενος δ' ἀαδὴς οἷσι παρῇ πέλεται.

ἀαδής & ſignificatione & ratione compoſitionis plane idipſum eſt, quod nobis Gallis *déplaiſant*. Apud Heſychium Gloſſa exſtat ἀαδές, ἀηδές. Quod neutiquam eſt Doricum; ſed ab a privativo & ἁδεῖν. Eidem Pierſono, quem vide veriſimilium p. 55. non adſentior, ſeq. v. pro ἀναγκαίη reponenti ἀνιηρή. Eſt enim eadem utriusque nominis ſignificatio. Quæcunque coacti patimur, quæque vix effugere licet, ea ſunt maxime ἀνιηρά. Inde ſi quid valde eſt *ingratum*, id recte ἀναγκαῖον appellatur, quia ἀνάγκην ſeu *vim* adfert. In ἀναγκαίη intenſior eſt ſignificatio.

294. γεγόνῃ. Sic Turnebus ad ſyntaxeos legem: Aldus & codd. γεγόνει.

305. εἶδε, ἴσθι, *ſcias*. Sic bene Turnebus. Ediderat Aldus εἰ δὲ — Codices alii εἰς δὲ φέρει, alii εἰς δὲ φέροι. In præc. verſu μιν, αὐτὸν, ſignificat τὸν πεπνυμένον ἄνδρα.

308. Poſt hunc verſum legitur in impreſſis ſententia duobus diſtichis conſtans, quorum ſine controverſia Solon auctor eſt. Sunt inter ejus fragmenta XIII.

319. βραδὺς εὔβουλος. Sic Aldus & codd. Ultima in εὔβουλος producitur vi cæſuræ, ut eadem ſyllaba apud Homerum centies. Nihil erat cauſæ cur Turnebus ederet εὐβούλως.

324. ὡὐτός. Sic ſcribi oportuit. Vulgo, ſolemni librariorum errore, αὐτός. *Non amplius eſt idem*, ὁ αὐτός.

328. δυνησόμενον. Non mihi liquet de ratione qua conſtrui debeat hoc participium. Interpretes ſubaudire videntur

verbum ſubſtantivum, quod valde durum eſt. Corruptelam ſubodoror. Corrigebat vir doctus in margine libri quem habeo, δυνηςέμεναι. Sed δυνήσειν forma activa non eſt in uſu.

329. μετ' ἀνθρώποις, *inter homines*. Sic ex indole linguæ emendo vulgatum μετ' ἀνθρώπων, quod eſt in codd. omnibus.

331. Ζεῦ. Sic unus cod. Tres alii cum Aldo & Turnebo Ζεύς.

334. δοίης. Sic recte Turnebus. Tres codd. cum Aldo, δοίη. Unus, δοίην.

341. ἆ δειλή — Sic duo codd. alii ὦ.

349. ἐπιφαίνων. Hoc, ita flagitante ſententia, repoſui. Perperam in libris ἐπιφαίνειν.

352. ἀποτινυμένου. Perperam vulgo ἀποτιννυμένου. τίνω in lingua Jonica primam producit, quæ Atticis brevis eſt.

355. ἐπίσθω. Sic quidem libri unanimi conſenſu: ſed mendoſe, ni fallor. Scribendum ἐπίσχω.

356. ὀξυτέρη κραδίη. Inverſo ordine & labefactato metro Aldus, κραδίη ὀξυτέρη, quod etiam in duobus eſt codd. Alii cum Turnebo, καρδίη ὀξυτέρη.

357. Hujus ſententiæ primum diſtichon non legitur hoc loco in vulgatis libris, ubi exſtat inter verſus additos qui extra numerum ſunt. Secundum diſtichon etiam concinnius ibi legitur quam inter numeratos.

363. ὑπ' ἄμαξαν. Sic Aldus & codd. Turnebus edidit ὑφ' ἄμαξαν. Non hilum intereſt. Sed Jonice ſcripſit Theognis; eſtque hoc e dialecto, tametſi apud Herodotum vocem hanc aſperatam videre memini.

369. πῶς δή σεῦ. Sic IV. codd. Mendam Aldinæ editionis πῶς δὲ σεῦ correxit neſcio quis πῶς δὲ σέο.

370. μοίρη. Vulgo μοίρᾳ. Jonicam formam præſtant tres codd.

371. τερφθῇ. Fœda in libris menda τερφθῇ; nec interpretibus ſuboluit: vertunt enim: *ſive probitate delectetur mens.* Atqui Græce non dicitur τέρπεσθαι ἐπί τι. Sed ἐπὶ τινί. Multoque minus τέρπεσθαι πρὸς ὕβριν. Sed græcum eſt τρέπεσθαι ἐπί τι & πρός τι. Sic in Homerio Epigr. εἰς κάμινον.

ἣν δ' ἐπ' ἀναιδείην τρεφθέντες ψευδῆ ἄρησθε.

374. ἥν τις ἰών. Perperam in libris ἥν τιν' ἰών.

376. Legendum omnino: ὅμως πενίην μητέρ' ἀμηχανίης ἔλαβεν. Conſentiunt libri omnes in πενίης. Sed plerique habent etiam ἀμηχανίης. Sententiam corrupit librariorum ſtupor caſus ſusque deque habentium. Mox ſequitur de Paupertate v. 384. ἡ γὰρ καὶ χαλεπὴν τίκτει ἀμηχανίην.

386. εὖτ' ἂν δή. Sic codd. In impreſſis ἔστ' ἂν δή.

388. ἐμπέφυε. Mendoſe libri ἐμπεφύῃ.

392. Libri omnes ἔντρεπε δ' ἀθανάτων. Adverſativa particula inepte inſerta. Scribendum erat, ut fecimus, ἐντρέπου ἀθανάτων. vel ἐντρέπε' ἀθανάτων, pro ἐντρέπεο. Eſtque hoc a codd. ſcriptura minus remotum, proinde veriſimilius. Activum ἐντρέπω hic locum non habet.

401. Hic in impreſſis legitur: οὐδένα θησαυρὸν παισὶν καταθήσῃ ἀμείνω. Recurritque idem verſus 1157. ubi καταθήσειν παισὶν ἄμεινον. Apud Stobæum longe diverſa lectio. Ex linguæ indole cum ἔνδον oportet καταθήσεαι: cum παισὶν vero, καταθήσεις.

403. κακίων. Sic Aldus & codd. bono ſenſu: *Homine nullo, qui velit poſſitque facere bene, pejor amicus videaris.* Turnebus neſcio unde, dedit κακίας: tanquam ſi dixiſſet Theognis γνώμην ἕπεσθαι τῷ κακῷ.

405. θωρήξομαι. Sic unus cod. recte, ut Turnebus. Tres alii & Aldus θωρύξομαι. E variis lectionibus a Turnebo collectis receptum in recentioribus editt. θωρήσσομαι.

410. Libri omnes: ὑπερτερίης δ' ἄμμιν ἔνεστι νόος, quod latine sic redditur: *præstantior vero nobis inest mens.* Bene sit interpreti! Bonus ille homo ὑπερτερίης accepisse videtur pro nomine adjectivo. Atqui substantivum est ὑπερτερίη. Hesychius: ὑπερτερίῃσι, νεωτερισμοῖς, ὑπερηφανίαις. Hanc significationem sequens, facillime quis duarum literarum mutatione græca emendabit, reponendo: ὑπερτερίης δ' ἄμμιν ἄπεστι νόος: vel liberius, ὑπερτερίης δ' οὐδὲν ἔνεστι νόῳ: vel ὑπερτερίη δ' οὔ τις ἔνεστι νόῳ. Sed substantivo ὑπερτερίη innata est etiam *præstantiæ* significatio, cui, si quis eam retinere velit, græca accommodabit, nobiscum legendo: ὑπερτερίη δ' ἄμμιν ἔνεστι νόῳ.

414. πόλλ' ἀμέλητα μέλει. Apud Stobæum melius: πόλλ' ἀλάλητα πέλει. Longe etiam apud eum diversa est sequentis distichi lectio, quam receptæ in Theognide non præfero.

417. ἀρχήν. Sic Stobæus. In Theognide autem πάντων.

420. πολλὴν γαῖαν ἐφεσσάμενον. Vide Hemsterhusium ad Hesychii glossam ἐπιέσσασθαι γῆν, ταφῆναι. & Valckenarium ad Herodotum p. 630. 12. Vulgo, πολλὴν γῆν ἐπαμησάμενον.

424. τοῦτό γ' ἔδωκε. Sic IV. codd. Ingratum hiatum efficit omissio particulæ in impressis.

433. Hæc sententia in impressis bis posita. Recurrit versus finem ad v. 1159. Eam semel tantum exhibeo, melioribus adsumtis lectionibus.

451. οὐδ' ἄγκυραι ἔχουσιν. Sic codd. tum Theognidis, tum Stobæi. In illo inepte editum ἄγκυραν ἔχουσιν: in hoc Grotius dedit, οὐδ' ἄγκυρα ἔχοι νιν.

453. μήποτ' ἐπ' ἀπρήκτοισι. Sic tres codd. in quarto ἐν. Aldus neutram præpositionem habet, versu ruente, quem sustentavit Turnebus scribendo μή ποτε ἀπρήκτοισι. At veræ lectionis

lectionis in emendandis meminit, unde eam adsciverunt sequiores editores.

456. χαλεπῷ δ' ἔργματι κῦδος ἔπι. *Gloriosum est rem difficilem perfecisse. Qui se ex difficultatibus expedivit, hunc gloria consequitur.* Hæc est poëtæ mens, quam emendata verba referunt. Libri omnes sine sensu χαλεπῷ δ' ἔργματι κῦδος ἔχει.

457. τὰ δίκαια φίλ' ἔστω. Sic codd. Aldus, τὰ δίκαια φίλα, imperfecto versu, quod, ut alia multa, ostendit quanta cum religione & fide codicem quem typis describeret, sequi & repræsentare solebat. Turnebus edidit φίλ' ἔστω, facta melioris lectionis in emendationibus mentione.

464. Hic versus citatur tanquam Eveni a Plutarcho, Moral. p. 1102. B.

465. παραστάδον οἰνοχοείτω. Quis? ὁ οἰνοχόος. Adsumitur enim extrinsecus cognatum verbo substantivum. Sed alia mihi oborta suspicio: adverbium παραστάδον suppositum fuisse a pudico quodam ludimagistro; scripsisse vero Theognidem:

τῷ πίνειν δ' ἐθέλοντι καλὸς παῖς οἰνοχοείτω.

Idque firmare videtur sequens ἄδρα παθεῖν.

469. Hoc distichon & quatuor sequentia citat Athenæus cum multa varietate lectionis p. 428. Illinc sumsi v. 475. σώφρων τε καὶ ἤπιος. Vulgo legitur σώφρων, τότε νήπιος, fluctuante in veteribus libris lectione. Nam Aldus habet οὔτε νήπιος. Tres codd. ὅτε νήπιος.

479. Aldus σὺ δὲ ἔχε τοῦτο μάταιον. Sicque tres codd. sed cum vacuo post δὲ spatio, quantum sit syllabæ recipiendæ. In quarto σὺ δ' ἔχε. Nec σὺ δ' ἴσχες, nec σὺ δ' αὖ ἔχε scribendum erat. Emendo certissime σὺ δ' οὐκ ἔχε τοῦτο μάταιον. In seq. v. Aldus dedit κοτύλης αἰεὶ, quod sane insecuti editores non intellexerunt, sed fulciendo

verſui articulum præfixerunt, τῆς κοτύλης αἰεί; & ne genitivus ille ponderibus ſuis libratus, tanquam aëroſtaticus follis, cujus admiratio nunc vel ſapientes inſanire facit, volitaret, punctum in fine præc. verſus deleverunt, ut is a τοῦτο μάταιον ſuſpenderetur. Inde nata hæc phraſis:

σὺ δ' αὖ ἔχε τοῦτο μάταιον
τῆς κοτύλης αἰεί, τοὔνεκά τοι μεθύεις.

quam ſic latine expreſſam video in editione Wintertoni. *Tu vero habe hoc vanum calicis ſemper, propter quod ſane potus es.* Ecquis tali verſione adjutus Græcum poëtam facile non intelligat? Vera lectio quam repoſui, quam habent codices mei omnes, jam exſtabat in emendandis Turnebi, & a docto Germano Michaële Neandro recepta fuerat, in editione minime omnium contemnenda. Quis neſcit combibones garrulitate ſæpe non minus quam vino incaleſcere?

483. ἀμνήστευσαι δ' οὐκ εἰδώς. Sic bene tres codd. In primariis editt. omiſſa connectiva particula, quam ſequiorum editorum alii ultro inſeruerunt, alii neglexerunt. Parum intereſt conjunctimne ſcribatur τοιοῦτος, ut Aldus & pars codicum habet, an diviſim ἀνίκητος δέ τοι οὗτος, ut Turnebus & duo codd.

484. πολλάς. Sic codd. In primariis editt. perperam πολλούς. Subauditur κύλικας.

493. ἤρατο. Sic IV. codd. Primariæ editt. ἤρετο.

497. τὸ δὲ δῶμα περιτρέχει. Hinc Juvenalis Sat. VI. *Totum vertigine tectum ambulat.* Vide B. Martinii Var. Lect. IV. 4.

498. πειρηθῶ. Sic codd. bene. Aldus mendoſe ediderat πορηθῶ. Aliarum editt. lectio πειράσω conjectori debetur.

501. κακὸν bis in hoc diſticho & ἀγαθὸν habent codd. omnes & Aldus. κακὸς & ἀγαθὸς ſunt ab imperito cor-

rectore. Adjectivum neutrum ſingulare cum ſubſtantivis diverſi generis & numeri conſtruitur eleganter per ellipſin nominis χρῆμα. Res eſt pueris nota, & exempla ubique obvia. Comicus in Concion. 236.

χρήματα πορίζειν εὐπορώτατον γυνή.

In Pluto 782.

ὡς χαλεπόν εἰσιν οἱ φίλοι,
οἱ φαινόμενοι παραχρῆμ', ὅταν πράττῃ τις εὖ.

508. σεῦ φίλος ὤν. Sic Aldus & tres codd. Typothetæ, ut videtur, errore in Turnebi editione excuſum fuit Ζεῦ φίλος ὤν, quod plerique ſequiorum editorum ſtulte retinuerunt, non tamen Neander. In quarto codice pro σεῦ φίλος, eſt ἄφιλος.

514. πλεόνεσσ'. Perperam in codd. & primariis editt. πλέον ἐστ.

519. Hoc diſtichon & quæ ſequuntur omnia ad fragmenti finem, in impreſſis leguntur inferius v. 699.

522. Αἰολίδεω. In libris Αἰολίδου. In ſeq. verſu, ubi recte Turnebus edidit Αἴδεω, Aldus habet Αἴδαο, quæ etiam codd. trium ſcriptura eſt. Dialecti nullam rationem habuerunt librarii. Tum codd. & primariæ editt. πολυϊδρείησιν minus bene.

528. ἐς κρυερόν. Sic Aldus, ut ſcribere debuit librarius unius e Regiis codd. ubi eſt ἐς κριερόν. Tres alii ἐς σκιερόν.

533. ποιοῖς. Sic bene Turnebus. In codd. ut in Aldina ποιεῖς.

536. ἴσι. In uno cod. εἶσι, male pro ἴσι. Tres alii cum Aldo τῶν ἄφαρ εἰσὶ πόδες.

540. τῆς δ' ἀπονισσομένης. Sic eſt in Stobæo: in Anthologia Planudis L. I. Tit. *in ſenectutem & ſenes*, ἀπονεισομένης: in Theognidis vero libris tum ſcriptis tum impreſſis, τῆς δ' ἀπανιστ αμένης.

542. δούλιον recte in edit. Wintertoni redditum *servile*. Qui *dolosum* verterant, similem epenthesin hic esse rebantur literæ υ, qua οὔνομα dicitur pro ὄνομα. Sed δούλιον pro δόλιον nullibi credo exstare.

543. ἰαίνεται. Sic liquido scriptum in uno e Regiis: duo alii ἰένεται. Sciunt qui veteres libros tractarunt, quam sæpe confuderint librarii αι & ε. Aldus ἴναιται, quod etiam ex ἰαίνεται depravatum. Turnebus dedit ἀγάλλεται, cujus verbi significatio sententiæ minus est accommodata: estque hoc in plerisque editt. licet jamdudum sinceram lectionem recepisset Neander.

545. αὖ. Perperam in libris εὖ. — ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδων, ut infra 803. Certissima mihi videtur hæc Prisoni emendatio, Verisimil. p. 226. Quod autem sequitur χερσὶ λύρην ὀχέων sollicitari non credo debere, locumque per me tuebitur, donec bonus codex, qui forte nunquam in lucem protrahetur, meliorem lectionem afferat.

547. δουλείη. Perperam Aldus & Turnebus δουλίη.

555. παρὰ σθάθμην καὶ γνώμονα. Valckenarii emendatio est, qua nihil verius. Vide Præstantissimi Viri Animadv. in Ammonium II. 6. Inepte vulgo legitur καὶ γνώμην. Quod sequitur distichon in editione Turnebi sedem suam deseruit, huic priori præpositum, unde sensus plane peremtus.

563. ταχυπτέρνοισι. Sic IV. codd. In impressis perquam absurde τανυπτερύγεσσι.

565. πολλὴν κέλευθον. Libri omnes πολλὸν, quod sane solœcum est, nec amplius erat ferendum. διαπρήξουσι habent codd. omnes & Aldus. Male Turnebus διαπρήσσουσι.

584 ἀπείρητον δόξαν. Perperam Turnebus ἀπειρήτων. Distichon hoc in codd. bis κεῖται. Altero loco ubi repetitum est, subjectum habet distichon quod hic sequitur, quodque in impressis est v. 1101. estque illic ἀπείρητοι.

587. εὖ ἕρδων εὖ πρᾶττε. Sic bene tres codd. in uno, ut in impressis ἔρδω. Sensus est: *Bene facienti tibi bene sit. Bene faciens felix sis.* τί δ' ἄγγελον. Pro δὲ perperam in libris est κε, quod aliter retineri non poterat, nisi scribendo ἰάλλοις.

595. περίδρομον, *vulgivaga venere utentem, une coureuse.* Vide Bentleium ad Callimachi Epigr. XXX. Alio sensu occurrit in Phocylidis Carmine in mulieres.

597. ἀμήχανόν ἐστι. Sic codd. Perperam in primariis editt. aliisque plerisque ἀμήχαν' ἔνεστι. Initio versus ἄλλα excudi volui. Nomen est, non adverbium: τὰ μὲν προβέβηκεν ἔργα, ἀμήχανόν ἐστι ἄλλα γενέσθαι. Post hanc sententiam tria sequuntur in impressis disticha, quæ omisi, quia Solonis sunt, & inter ejus fragmenta exstant p. 76. v. 65.

600. ἀμφότερον τὸ λάχος, *utramque sortem, prosperam & malam fortunam.* Male in libris ἀμφοτέρων.

605. ἀτὰρ κείνοισιν ὁμιλεῖν. Sic emendo vulgatum ἀτὰρ τ' ἄλλοισιν. In codd. ἀτάρ τ' ἀλλήλοισιν.

610. ποικίλῳ, *vario, vafro, versuto.* Perperam in libris ποικίλον. Epitheton infideli amico melius convenit quam angui, cui jam suum adpositum est, ψυχρόν.

619. προσομαρτεῖ est in quatuor codd. Vulgo προσομαρτῇ. At seq. v. libri omnes habent, metro reclamante, κἂν ἐξέλθῃ. Emendo καὶ ἐξῆλθε.

628. πολλῷ. Sic in edito Stobæo legitur. In scripto πολλῶν, mendose quidem, sed ad verum propius, quam recepta in Theognide lectio πολλόν. Apud hunc poëtam κρείσσων magis probo quam κρέσσων, quod apud Homerum non reperitur.

630. Repetitum hoc distichon in codd. post versum nostræ editionis 1070. ibique legitur ἀρχὴν γὰρ πενίης.

632. ὡὐτός, id eſt ὁ αὐτός. Vide ad v. 324. Perperam in libris αὐτός.

638. μένοι. Sic unus codex. Reliqui cum Aldo μένει, quod æque bonum eſt. Turnebus peſſime μένῃ.

642. Κύρν᾽ ὅγε καὶ μεγάλαις. Sic optime unus cod. In duobus aliis Κύρνε καὶ μεγάλαις. In quarto, ut in Aldina, Κύρνε τοι καὶ μεγάλαις, unde ſequiores editores fecerunt Κύρνε τι, καὶ μεγάλαις. Unice vera eſt noſtra lectio.

643. ἔλθῃ. Sic unus cod. cum Turnebo: tres alii cum Aldo ἔλθοι.

646. οὐ νῦν μὲν πολλοῖς, ἀτρεκέως δ᾽ ὀλίγοις. Sic quatuor codd. & Aldus. Editiones pleræque ex Turnebo, οἳ νῦν ἐν πολλοῖς ἀτρεκέως ὀλίγοι.

647. ὁμοῖοι. Melius in Stobæo legitur ὁμοῖα, quod quum reponi voluiſſem, neſcio quo caſu illud remanſit.

651. οὔτε τιν᾽ ἐχθρόν. Perperam in libris οὔτε τὸν ἐχθρόν. Seq. v. ἀντιτύχοι, quod ultro repoſueram, firmavit poſtmodo unus cod. Reliqui cum impreſſis ἀντιτύχοις. Poſt hanc ſententiam repetitur in libris diſtichon, quod ſimplici vice exhibendum putavi v. 117.

653. εὕροις κεν. Unus cod. εὕρισκεν.

657. ἐμοῖς ἐπικειμένη ὤμοις. Sic Stobæus. In Theognide, ἐμοῖσι καθημένη ὤμοις.

664. ἀλλά τό γ᾽ ἀλλότριον. Vulgo ἀλλά τοι ἀλλότριον. Minus commode aberat articulus.

667. Male in pleriſque editt. legitur: οὐδ᾽ ὀμόσαι χρὴ τοῦτό τι, μήποτε. Recte voces diſtinxit Neander. Simile eſt iſtud Menandri:

οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ζῶντα, τοῦτ᾽ οὐ πείσομαι.

669. χρὴ πρῆξαι μέν τοι τι. Perperam vulgo καὶ πρῆξαι.

671. πέπαται. Perperam in libris πέπασται. Vide ſupra ad v. 148.

678. γνοὺς περ. Codd. γνοὺς ἂν ἄμεινον. Aldus neutram particulam habet claudicante versu.

686. οὐκ ἔτ' ἴσος. Sic tres codd. recte. Vulgo ἴσως.

690. καὶ κακός. Sic e sententia legendum: inepte vulgo καὶ κακόν.

696. οὔτε δίκην. Vulgo οὐδὲ δίκην.

706. Post hunc versum leguntur in impressis decem disticha, quæ exhibui supra ad v. 519. his subjiciuntur quinque alia Solonis, quæ inter hujus fragmenta vide XII. Tum codices habent distichon, quod in vulgaribus editionibus exstat inter versus additos e diversis scriptoribus, Φροντίδες —

711. μετὰ φρεσὶν ἔσθλης. Sic legendum, ut & Neandrum edidisse video. Perperam in aliis editionibus μετὰ φρεσὶ δ' ἔσθλης. Porro est hic locus in impressis omnibus perverse distinctus.

722. Hic & secundo abhinc versu ἔοι repono pro ἐών, quod in libris omnibus est contra syntaxeos legem, cujus habita ratione Turnebus jam παθεῖν ediderat, nulla alia, ut opinor, auctoritate. Nam codices omnes cum Aldo habent πάθῃ, quod alii plurimi retinuerunt. Simili menda v. 726. libri habent καὶ τίνα θυμὸν ἔχων, ubi sensus flagitat ἔχοι.

727. οὔτε τι ἀνδρῶν, οὔτε τι ἀθανάτων. Perperam Turnebus οὔτε τι ἀνδρὸς, quod per alias editiones propagatum fuit. Melius Aldus ediderat, ut est in codd. omnibus, οὔτε τευ ἀνδρός. Sed concinnior, elegantior, ac proinde vera est nostra lectio.

739. Aldus habet Φόρμιγξ' αὖ φθέγγοιτ' ἱερὸν μέλος ἠδὲ καὶ αὐλῷ, quod retinuit Sylburgius, correcta scripturæ menda, φθέγγοιθ'. Est itaque nominativus hujus verbi Apollo, quem tamen nunquam audivi tibicinem fuisse. In duobus

codd. eſt, ut Turnebus edidit, φθέγγοιτο, quod tolerabile quidem, nec tamen minus mendoſum eſt. Repono, φόρμιγξ δ' αὖ φθέγγοιθ' ἱερὸν μέλος, ἠδὲ καὶ αὐλός.

743. καὶ ἄμεινον ἐμόφρονα θυμὸν ἔχοντας. Aldus & codd. ἀμείνονα εὔφρονα. In aliis editt. ἄμεινον εὔφρονα. Poſtremam vocem mendæ arguit ſequens adverbium εὐφροσύνως.

751. Hi verſus certiſſimum præbent argumentum patriæ Theognidis, Megarenſem eum fuiſſe e Græcia, fidemque abrogant Platoni ipſi, aliiſque qui Siculum eum fuiſſe perhibuerunt. De Alcathoo Pelopis filio, qui Megaris regnavit, dirutaque a Cretenſibus mœnia urbis denuo exſtruxit, videndus Pauſanias in Atticis Cap. XLI. Eum videntur Megarenſes pro conditore ſuæ urbis habuiſſe, quod præter hos Theognidis verſus teſtatur inſcriptio vetus Megaris reperta, quam protulit Jo. Taylor ad Demoſthenem T. II. p. 358. ubi male ΑΛΚΑΘΕΟΥ legitur pro ΑΛΚΑΘΟΟΥ. Carmen ipſum hic propono:

Ἐκ γενεῆς περίβωτον ἀπ' ἀνθυπάτων καὶ ὑπάρχων
Πλούταρχον καθαρῆτιν ἀοίδιμον εὐνομίῃσιν
προφρονέως Μεγαρῆες ἀειμνήστοις ἐπὶ ἔργοις
    εἰκόνι λαϊνέῃ στῆσαν ἀγασσάμενοι·
πάντῃ Πλουτάρχοιο κλέος, πάντῃ δέ τε θαῦμα,
    πάντῃ δ' εὐνομίης εὖχος ἀπειρέσιον,
υἱέος Εὐρίοιο, τὸν Ἀλκαθόου ναετῆρες
    πολλῶν ἀντ' ἀγαθῶν ἀμφὶ Δίκης τεμένει.

756. Concinnius ſcriberetur καὶ θαλίης ἐρατῆς.

761. ἐς Σικελήν. Aldus & pars codicum ἐς Σικελικήν. Sæpiſſime in libris gentilia hæc nomina permutata reperiuntur. Vide quæ notamus ad Comici Veſpas 838.

773. Diſtichon hoc exſtat in Anthologia Planudis ſub Mimnermi nomine, L. I. cap. 89.

778. ὡς λώϊον, σὺ — Sic duo codd. optime. In uno leviter

leviter depravata lectio, ὅς λώϊον. Phrasis est: ἀλλ' ὡς λώϊόν ἐστι ἐκείνῳ, οὐ ὀλίγοις μέλει. Vulgo ἀλλ' ὦ λώϊον, sine sensu.

780. δύσεται. Sic bene edidit Aldus. E prosodiæ ignorantia Turnebus dedit δύσσεται.

784. χρὴ μὲν — Sic Aldus & codd. Mendosam Turnebi lectionem editiones plurimæ receperunt χρή μιν. At idem bene pro φυλασσόμενον reposuit φυλασσέμεναι. Seq. v. impressi habent, ὦ τινί κεν Πυθῶνι θεὸς χρήσας ἱερείῃ. In duobus codd. scripturam observavi ἱερείῃ. Emendo, namque corrupta mihi videtur lectio, θεοῦ χρήσασ' ἱέρεια. Quid frequentius apud scriptores, quam ἔχρησεν ἡ Πυθία?

797. ἄῤῥητον κακόν. Sic quatuor codd. qua in lectione acquiescimus. Impressi ἄῤῥηκτον, quod sane correctionis indigebat, quam feliciter adhibuit Ruhnkenius reponendo ἄπρηκτον. Adi elegantissimæ doctrinæ Virum in Epist. Crit. II. p. 194.

799. Non male hoc distichon subjungeretur illi quod est v. 133. ut e duobus una fieret sententia.

814. ἔβαλον. Aldus & tres codd. ἔβαλεν.

820. ἄγῃ. Aldus & codd. ἄγει. Turnebus, ἄγοι. Mendosum utrumque.

822. οἴκαδ' ἴμεν παυσάμενοι πόσιος. Subauditur μέμνησθε. Sic Aldus & codd. Turnebus edidit παυσάμενον, haud deterius, subaudiendo χρή.

831. In impressis legitur integra hæc sententia ad v. 1031. Hic vero posterius distichon solummodo conspicitur cum perversa lectione; sicque bis κεῖται.

839. ἤν δέ τι μοι ποθὲν ἐσθλόν. Sic Aldus & codd. Turnebus vero edidit, ἤν δέ τι μ' ᾖ ποθέν.

844. ἦμος. Sic Aldus & codd. Nescio unde Turnebus Doricum ἆμος acciverit.

855. ἐσθλὸς καὶ κακὸς ἐστί. Hic præferendam non duxi

trium codd. lectionem ἐσθλὸν καὶ κακὸν ἐστί. Seq. v. ἐπαινήσαι optativum requirit linguæ indoles. Perperam in libris ἐπαινήσῃ.

857. Distichum hoc in codd. hujus sententiæ primum est, habentque omnes ἡδέως. In impressis hoc suo loco omissum, repositum est inter additos versus, ibique legitur ἡδέως, forte pro ἡδέως. Præterea legitur ipsum hoc distichon inter numeratos versus 1067. mutato tantum ἡδέως in τέρπεό μοι.

859. τὸν ἐμοὶ κορυφῆς. Sic recte duo codd. Vulgo τὸν ἐμῆς κορυφῆς.

863. σκεδάσεις μελεδῶνας. Sic Horatius: *Dissipat Euius curas edaces.*

871. Κήρινθος. Sic perite Turnebus & Neander. In Aldina aliisque plurimis editt. mendose Κήρυνθος. Urbs est Eubœæ, de qua præter Cellarium videndus Valckenarius ad Herodotum p. 427. 27.

877. μὴ πάντ' ἀνδράσι, Κύρνε. Meliore vocum collocatione versui numeros suos reddidi. In codd. scriptum, ut in Aldina, Κύρνε μὴ πάντ' ἄνδρεσσι. Turnebi inconcinna est lectio, Κύρνε μὴ ἀνδράσι πάντα.

878. οἷον ἕκαστος. Sic Aldus & codd. Perperam Turnebus οἷος ἕκαστος.

888. τοῦτον ὃν εἶχε βίον. Sic Aldus & codd. omnes. Turnebus magis ex indole linguæ edidit τοῦτον οὗ εἶχε βίου.

891. εἰσὶ πρόσθεν. Sic tres codd. Vulgo inseritur particula δὲ, quam nec hic nec in priori membro Aldus agnoscit: sed prior est in codd.

900. ὃς ἦν γαστρὶ χαριζόμενος. Sic Aldus & codd. Turnebus edidit ὃς ᾖ γαστρὶ χαριζόμενος, χρήματα μὲν — quæ lectio haud deterior est. Seq. v. ὑπάγω significat προάγω, *progredior*, id est, *ævum duco*, *je vais devant moi*, quod

proprium eſt animi curis vacui, & de eo quod futurum ſit minime ſolliciti.

905. κάμματον μεταδοίης. Sic Aldus & codd. Turnebus ſine cauſa mutavit ſcribendo καμμάτου, tanquam ſi μεταδιδόναι cum quarto caſu conſtrui non poſſet. μετὰ in compoſitione hujus verbi hic tempus notat, non communionem. Sic in Sophoclis Oed. Col. 1484. ἀκερδῆ χάριν μετάσχοιμί πως.

910. ὡὐτὸς ἀνὴρ, ὁ αὐτὸς, *idem homo*. Male vulgo αὐτὸς ſine articulo.

913. In ſcriptis tribus, ut in impreſſis libris legitur ἀρετὴ καὶ κάλλος, inepte, ſi quid recte judico. In uno cod. pro κάλλος eſt κλέος, quod declaratio eſt præcedentis nominis ἀρετή. Inde orta videtur depravatio. Seq. v. pro ἔλαχε, mallem ἔτυχε, quæ verba ſæpe librarii commutarunt. Tertio v. quid ſibi velit ἴσοι non capio. Nam οἱ ἴσοι, & οἱ κατ' αὐτὸν iidem ſunt. Manifeſta eſt menda, libris quibus uſus ſum antiquior. Scriptum oportuit: ὁμῶς νέοι, οἵ τε κατ' αὐτὸν, ut eſt in Tyrtæi Elegia III. 41. qui rurſus e Theognide emendandus. Illic enim minus bene legitur εἴκουσ' ἐκ χώρης. Quod pro vulgato μὲν repoſui μιν, eſt hoc in tribus codd. In Turnebi editione typothetæ errore excuſum fuit οἰκοῦσιν, quod licet inſulſiſſimum in aliquot alias tamen tranſiit. Aldus & Neander haud male, ut in tribus codd. reperi, ediderunt εἴκουσι. Paragogicum iſtud ν in cæſura abeſſe maxime probo.

934. χηρεύσει. Male in libris χηρώσει.

941. ἐπαινήσης. Perperam Aldus ἐπαινέσης, quod non aliter erat emendandum ac feci. Vulgo ἐπαινέσσης. Vide ſupra 95.

951. καλύψει. Sic Aldus & codd. Turnebus καλύψῃ.

955. κραδίῃ εὖ πείσομαι. Sic Aldus & codd. Perperam Turnebus κραδίην.

967. ὅταν δέ τι θυμὸν ἀσηθῇς. Veteres impressi habent ὅταν τοι θυμὸν ἀσηθῇς. In duobus codd. ὅταν τι θυμόν. Exciderat particula quam reposui.

971. εἴθ' εἴη σ', Ακάδημε. Sic bene voces distinxit Turnebus. Perperam in Aldina excusum εἰ θείης Ακάδημε. Pessimum in modum depravatus hic versus legitur apud Athenæum p. 310. unde adsumsi in altero hexametro δηριόωσι, pro quo Theognidis codd. habent δηρισάντων, vel mendose δηρησάντοιν.

977. Aldus & IV. codd. δείπνου τε λήγοιμεν. Turnebus ex Athenæo, δείπνου δὴ λήγοιμεν. Depravata est lectio & mendæ manifesta. Meridies hora erat incipiendi, non finiendi prandii. Ante prandium aqua dabatur lavandis manibus. Homerus Οδ. δ'. 213.

> δόρπου δ' ἐξαῦτις μνησώμεθα, χερσὶ δ' ἐφ' ὕδωρ
> χευάντων.

Vocabatur hæc aqua ante prandium χέρνιψ, quod ex his versibus, qui sæpe in Odyssea recurrunt, notum:

> χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
> καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
> νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
> σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα.

Post prandium ἀπονίψασθαι dicebatur. Coronati epulari solebant: nec demum postquam convivium peractum erat, coronas imponebant capiti, sed statim atque manus laverant. Est igitur meridiana luce clarius scripsisse Theognidem:

> δείπνου δὴ μνησαίμεθ', ὅσον τινὰ θυμὸς ἀνώγει.

Postrema illa sunt ex Athenæo sumta. In Theognide legitur ὅπου τινὰ θυμὸς ἀνώγει. In fine hujus fragmenti jonicam formam ῥαδινῆς præstitit Athenæus & scriptus & impressus. Sequuntur vulgo quatuor versus, qui sunt Tyrtæi in Elegia III. 13.

982. ἔχῃ. Perperam in libris ἔχων. Mox νοῦ habent Aldus & codd. Turnebus νοεῖ.

985. κακὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἐπείγει. Postremum certa, ut videtur, conjectura restituit Piersonus Verisim. p. 27. Vulgo ἐλέγχει sine sensu.

990. Post hunc versum sequuntur vulgo sex versus, qui sunt Mimnermi in fragmento V.

993. ματαιότεροι νόου. Sic bene Turnebus & Neander. Inepta est Aldinæ editionis lectio νέου, quam tamen editores haud pauci perverso judicio prætulerunt. Initio versus dedi δειλαῖς μὲν, licet libri omnes habeant δειλοῖς τοι.

1010. Aldus, cui unus adstipulatur cod. ἆ σ̓τυφελῆς. In duobus aliis εὖ σ̓τυφελῆς. Turnebi lectionem ἀσ̓τυφέλης prætuli.

1012. ἡμέτερον κῶμον δέξεται ἁρπαλέως. Sic quatuor codd. & Turnebus. In Aldina ἡμέτερον μῶμον δέξεται ἀργαλέως.

1015. σοὶ δή. Sic restituenda erat mendosa Aldina lectio σοὶ δὲ, non vero σοὶ δ' αὖ. In uno cod. reperi σοὶ δέ κεν οἷά τε — quod etiam sincerum esse possit.

1019. μαρναμένων. Melius, meo judicio, legeretur μαινομένων.

1024. καὶ μὴν — In Aldina μὴν καὶ — In codd. καὶ omissum. Libri omnes mendose ἀμφιπεριπλύουσι.

1025. Τιμαγόρα, πολλῶν — Ridicula codd. plerorumque & Aldinæ editionis depravatio, τιμᾷ γὰρ Ἀπόλλων.

1030. ἐξ ἔρον ἱέμενον. Mendose Turnebus ἵμερον ἱέμενον.

1032. ἐπιτερπνότερον. Sic Aldus. In uno cod. ἐπιτερπόμενον: in alio ἐπὶ τερπόμενον. Veram lectionem, quam sequi debebam, expressit Turnebus, ἔπι (id est ἔπεσ̓τι) τερπνότερον.

1043. Sic versum hunc exhibet Aldina editio: δῆμον δ' ἄξιοῖ πολλὰ φέρειν βαρὺς. οὐ γὰρ ἐπίσ̓τῃ — Sic etiam codd.

nisi quod unus habet *βαρύν*. In his nec sensus est nec metrum. Versui, non sententiæ, numeros suos restituerunt editores, quorum est ista lectio: *δῆμον δ' ἄξια πολλὰ φέρειν βαρύς.* quod nihil omnino significat, ne id quidem quod versio ad latus posita exhibet: *Populum vero rogat multa ferre gravis.* Lego: *δεῖ μέν σ' ἄξια πολλὰ φέρειν βαρέ'. Te quidem gravia multa condigne ferre necesse est, quandoquidem nescis id facere, quod tibi non est jucundum.*

1057. *βρόχον ἀποῤῥήξας.* Sic codd. omnes bene. Editores versum claudicare rati *βρόγχον* dederunt inepte. Aliud est *βρόχος*, aliud *βρόγχος*; aliud *macula retis*, aliud *collum*. Avis quæ se e retibus non aliter quam abrupto collo expedire potest, ea certe non avolat. Occurrunt apud veteres poëtas quandoque versus *ἀκέφαλοι*, quales quidem negat apud Theognidem esse Athenæus p. 632. D. sed fefellit eum memoria.

1058. *αὖ ἑτέρου.* In libris *ἡμετέρην*, invita & pessundata sententia. In uno cod. *ὑμετέρην* haud melius.

1065. Vide notam ad v. 58.

1075. *φιλεῖ.* Sic tres codd. ut recte Turnebus edidit. In Aldina *φιλεῖ*, quod non erat revocandum.

1079. *μή με κακῶν μίμνησκε.* Sic bene Turnebus edidit. Mendose apud Aldum, ut in codd. *μέμνησθε.*

1092. Οὔλυμπόνδ' — Aldus & codd. Οὔλυμπον, quod peræque bonum est.

1101. *εὐχόμενος δὲ θεοῖσι.* In libris *εὐχέσθω δὲ*, quod minus est concinnum.

1109. *πλουτεῦντι.* Sic Stobæus. In Theognide communis forma *πλουτοῦντι.* In seq. quoque disticho Stobæi lectionem prætuli, quam præstat etiam unus cod. in Theognide. Vulgo bis *οὔτ'.*

1113. Diſtichon hoc Turnebus e Stobæo in locum ſuum repoſuit. Omiſſum eſt in Aldina editione & in codd.

1116. Poſt hunc verſum in impreſſis ſequuntur quatuor diſticha e præcedentibus repetita; quibus præfixum in codd. illud, quod eſt in hac editione v. 1053. depravato ad hunc modum initio: ὦ νέοι, οἱ νῦν ἄνδρες, ἔμοιγε μὲν —

1130. ἐκ τούτων. Sic Aldus & codd. Turnebus e falſa conjectura, ἐκ τούτου: unde in præc. v. editores quidam contra librorum fidem dederunt τοῦ οὔτι κάκιον.

1131. εἴθ' εἴης. Sic Aldus. In codd. εἴ κ' εἴης, quod præferendum non videtur.

1137. τά τ' ἐν — Sic codd. unde depravata Aldi lectio ταῦτ' ἐν — Turnebus dedit τάδ' ἐν —

1142. βουλόμενος προφύγοι. Sic bene Turnebus. In codd. ut in Aldina, προφυγεῖν.

1145. ἀσπάλαθοί γε τάπησιν. Sic optime & vere unus codex. Omiſſione infertæ illius particulæ verſus claudicat. Prima in τάπης apud omnes poëtas brevis eſt.

1150. ἀρότου. Perperam codd. & primariæ editt. ἀρότρου. Heſiodus infra v. 418.

εὖτ' ἂν γεράνου φωνὴν ἐπακούσῃς
ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυίης,
ἥτ' ἀρότοιό τε σῆμα φέρει.

1154. τῆς ἄλλης μνηστῆς εἵνεκα ναυτιλίης. Ineptum eſt hoc & manifeſte depravatum. Quid ſibi vult ἄλλης μνηστῆς, vel, ut Aldus dedit, μνηστῆς, e quo ſenſus nullus exſculpi poteſt, qui bonus ſit? Nam quod habet vulgata verſio *alius promiſſæ cauſa navigationis*, inſulſum eſt. Scripſerat Theognis, τῆς αἰεὶ χαλεπῆς, vel τῆς πάντα σμυγερῆς, aut ſimile quid.

1155. κεκλαύσεται. Sic emendo. Tres codd. & Aldus

κικλήσεται. Unus cum Turnebo κεκλήσεται. Mendoſe itidem v. ſeq. libri omnes ἐπὶ γῆν.

1163. Φίλους δέννοζε τεχνῆς. Sic perite jam ediderat M. Neander, cujus certiſſimam emendationem adeo ſtolidi fuerunt ſubſecuti editores ut reſpuerent, primariarumque tuerentur editionum mendoſam ineptiſſimamque lectionem φίλους δ' εὔναζε τεχνῆς. Quod dedimus, IV. exhibent codd. δεννάζειν ſignificat βλασφημεῖν, λοιδορεῖν.

1168. Ληθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ. Non dubito, quin librarii errore ſic legamus. Scribi debuit Ληθαίῳ κεκλιμένη ποταμῷ.

1178. σὺ δ' ἐμοὶ γίγνου. Sic Stobæi cod. Mſ. Perperam in impreſſis σὺ δέ μου.

1181. Diſtichon hoc exſtat apud Athenæum p. 457.

Fragmentum e CALLINI Elegia ſervavit Stobæus Tit. LI. De Callino Elegiacorum poëtarum antiquiſſimo quædam lectu digna ſunt in Actis Academiæ Pariſienſis T. VII. p. 364. Tertius hexameter in Stobæi codd. omiſſus eſt: ejus in locum Camerarius verſum hunc ſuffecit:

εὖ νύ τις ἀσπίδα θέσθω ἐν ἀντιβίοις πολεμίζων.

quem recepit & in verſione expreſſit Grotius.

8. θάνατος δὲ τότ' ἔσσεται, ὁππότε κεν δή. Sic bene Stobæi liber ſcriptus. Grotius edidit δέ ποτ' ἔσσεται, ὁππότερον δή.

17. ἤν τι πάθῃ. *Si in pugna ceciderit.* De hoc euphemiſmo vide quæ notavimus ad Comici Concion. 1105. Idem in Pace 169.

ὡς ἤν τι πεσὼν
ἐνθένδε πάθω, τοῦ 'μοῦ θανάτου
πέντε τάλανθ' ἡ πόλις ἡ Χίων
ἐφλήσει.

Quandoque

Quandoque additur *κακόν*, ut in Euripidis Androm. 89.

> ἀλλ' εἶμ', ἐπεί τοι γ' οὐ περίβλεπτος βίος
> δούλης γυναικὸς, ἤν τι καὶ πάθω κακόν.

Quos versus protuli ut levem maculam e priori senario abstergerem. Male editum est ἐπείτοι κοὐ —

TYRTÆI Elegiam I. debemus Lycurgo in oratione contra Leocratem, ubi clauditur disticho quod in Elegia II. est undecimum commodiore sede, quodque bis hic legi inutile visum est.

7. ἔχθιστος γὰρ τοῖσι. Jo. Taylori emendatio est. Aldus habet ἐχθρὸς γὰρ τοῖσι, claudicante versu. Veram nunc lectionem tenere mihi videor. Scribere debuit librarius, ut mox v. 21.

> ἐχθρὸς γὰρ δὴ τοῖσι μετέσσεται, οὕς κεν ἵκηται.

Elegiam II. servavit Stobæus Tit. 50.

6. In scripto Stobæo legitur: κῆρας ἐπ' αὐγαῖσιν ἠελίοιο φίλας. Menda manifesta. Grotius dedit κῆρας ὁμῶς αὐγαῖς — Minori mutatione veram lectionem certissime restituit Vir doctus in Miscell. Observ. T. I. p. 128. ἶσα, ἴσως, ἐπίσης, *instar*, *ceu*, *æque*.

9. πρὸς φευγόντων. Sic Stobæi cod. eleganter. Grotius dedit μετὰ φευγόντων. Significat εἶναι πρός τινος, *esse a partibus alicujus*.

16. ἐὰν αἰσχρά. Hanc scripturam requirit metri integritas. Perperam in libris ἂν αἰσχρά. In fine versus duplicem lectionem præstat codex, κακὰ & κακῷ. Priorem præfero.

33. πεπλημένος. Perperam in libris πεπλημαίνος.

38. τοῖσι πανοπλίταις ἐγγύθεν ἱστάμενοι. Sic Stobæi cod. In Grotii editione πλησίον ἱστάμενοι.

Elegiam III. servavit itidem Stobæus Tit. LI.

I. τιθείμην. Vulgo legitur τιθείην.

13. ἡ δ' ἀρετὴ, τό γ' ἄριστον ἐν ἀνθρώποισιν ἄεθλον. Sic in scripto: at in impresso Stobæo, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον.

35. Solœce in libris εἰ δὲ φύγῃ. Ignorarunt librarii constructionem conjunctionum εἰ & ἂν vel ἢν, quas perpetuo commutatas reperias. Sæpissime tamen in editores culpa transferenda, quod multis exemplis ostendere possem e collatione codicum Oppiani, quam forte ad manum habeo.

42. Scr. εἴκουσι χώρης. Vide ad Theognidem 913.

MIMNERMI I. Ad hos versus respexit Horatius Numicio scribens:

Si, Mimnermus uti censet, sine amore jocisque
nil est jucundum, vivas in amore jocisque.

5. Male in Stobæo legitur ἐπεὶ δ' ὀδυνηρὸν ἐπέλθῃ, quæ constructio solœca est.

8. πρεσσορῶν τέρπεται. Sic scriptus liber & Gesneri editio: in Grotii editione πρεσσορᾶν, quod, ut alia infinita menda præstantissimi illius operis tam in Græcis quam in Latinis, typothetæ imperitiæ tribuendum.

Venustam hujus fragmenti versionem quæ exstat in Actis Parisiensis Academiæ T. X. p. 294. nemo non libenter hic leget:

Que seroit, sans l'amour, le plaisir & la vie?
Puisse-t-elle m'être ravie,
Quand je perdrai le goût d'un mystere amoureux,
Des faveurs, des lieux faits pour les amants heureux.
Cueillons la fleur de l'âge, elle est bientôt passée:

Le ſexe n'y fait rien: la vieilleſſe glacée
Vient avec la laideur confondre la beauté.
L'homme alors eſt en proye aux ſoins, à la triſteſſe;
Haï des jeunes gens, des belles maltraité,
Du ſoleil à regret il ſouffre la clarté.
Voilà le ſort de la vieilleſſe.

II. 2. ἄψ. In Stobæo legitur αἶψ'.

16. διδοῖ. Sic Stobæi codex. In impreſſis male διδῷ.

V. Hujus fragmenti tres primi verſus deſunt in Stobæo. Eos e Theognide ſupplevi, apud quem tria prima diſticha leguntur in aliis editionibus ad v. 1011.

VI. Diſtichon hoc legitur apud Diogenem Laertium in Solonis vita.

VIII. In Stobæi codice primus hujus fragmenti verſus ſic legitur: οἷα δὴ φιλοῦσιν ἰατροὶ λέγειν. Senarium reſtituo pro οἷα legendo ὁποῖα. Mox optimam lectionem præſtat cod. τὰ δεῖν' ὑπέρφοβα. Impreſſi habent ὑπὲρ φόβον.

SOLONIS I. Quatuor primos verſus exhibet Diogenes Laertius. Ultimum diſtichon laudat Plutarchus in comparatione Solonis & Publicolæ, ubi legitur ποιήσαιμι θανών. Stobæum ſequor.

II. Diſtichon hoc laudat Plutarchus in Solonis vita, & Op. Mor. p. 571. ubi etiam IV. exſtat.

III. Diſtichon hoc ex Hermiæ Philoſophi commentario Mſ. in Platonis Phædrum protulit ad Callimachi fragmenta Ruhnkenius p. 421.

V. 8. πάντως ὕστερον. Sic Stobæi cod. & Plutarchus in Solonis vita. Grotius dedit πάντων ὕστερος. Mox v. 10. cod. ἐς κορυφὴν, non εἰς.

23. κατ' ἀπείρονα γαῖαν. In Stobæi cod. κατὰ πίονα γαῖαν,

ut vulgo: sed superscripta altera illa lectio, quam prætulimus.

27. αἰεὶ δ' οὔ τι λέληθε. Sic est in cod. Perperam in impressis αἰεὶ οὔτε λέληθε.

29. ἣν δὲ φύγωσιν. Solœce vulgo εἰ. In cod. οἳ δὲ —

31. αὖτις ἀναίτιοι. Sic legendum sententia flagitante. Vulgo αὐτίκ' ἀναίτια. Horum prius saltem defendi non poterat. Mox emendatio ἢ γένος ἐξοπίσω scripta est in codicis margine, cujus contextus exhibet mendose ἡγεμόνων. Sic Tyrtæus El. III. 30. καὶ παίδων παῖδες, καὶ γένος ἐξοπίσω.

44. ἐν νηυσί. & v. 48. τοῖσι exhibet cod. sine putida paragoge literæ ν.

50. ἔργα δαείς. Postliminio tandem redit beneficio Reg. Codicis genuina lectio quæ ab impressis exulabat. In Gesneri editione excusum ἔργαλα εἰν χειροῖν. In antiquissimo codice scriptum erat ΕΡΓΑΔΑΕΙΣ, quod quam facile depravari potuerit intelligent, quibus notum, quot in libris ortæ fuerint mendæ ex confusione literarum Λ. Α. Δ. Jam varias conjecturas, quibus hujus versus tentata fuerat emendatio, nihil adtinet referre. Omnium sane optima erat illa viri peræque docti & ingeniosi, cujus amicitiæ recordatio est eritque mihi semper jucundissima, ἔργα λαχών. Seq. v. Μουσίων scribi debuit. In cod. Μουσιών.

61. In hoc disticho forte quis deprehendet naturæ illud arcanum, quod nunc in artem medendi transferri incipit, quodque vocant *le magnétisme animal.*

65. Hoc distichon & duo sequentia in Theognidis farraginem relata fuerunt, ubi leguntur vulgo v. 585. Tria ultima Elegiæ disticha eo etiam inserta fuerunt v. 227.

76. ἀλλοτέ κ' ἄλλος ἔχοι. In codice scriptum ἄλλοτε τ'

ἄλλος ἔχοι. In impressis ἀλλοτέ τ᾽ ἄλλος ἔχει. Scribi potuit etiam ἄλλοτ᾽ ἂν ἄλλος ἔχοι, quod sane mallem.

VII. Laudatur hic Solonis pentameter a Plutarcho in illius vita, Edit. Bryani p. 202.

VIII. Exstat apud Clementem Alex. p. 694.

IX. Laudatur hic versus a Plutarcho in Solonis vita, & a Sophoclis Schol. ad Antigonen 711.

X. Laudant hunc versum Eusebius P. E. p. 688. & Clemens Alex. p. 727. ubi pro πάμπαν legitur πάντῃ. Seq. versum habet idem Clemens p. 740.

XII. Hos versus qui in Theognideis vulgo leguntur ad v. 719. Solonis esse constat, Plutarchi testimonio, qui partem eorum laudat initio illius vitæ. Sequens etiam fragmentum Plutarchi auctoritate freti Soloni unice tribuimus, quod inter Theognidea quoque legitur ad v. 315.

XIV. Hos Solonis versus servavit Philo Judæus T. I. p. 25. Exstant etiam apud Clementem Alex. p. 814.

XV. Citavit hanc Elegiam Demosthenes in oratione de male gesta legatione Edit. Taylori p. 203.

XVI. Hi versus excerpti sunt ex Elegia cujus inscriptio erat Salamis, de cujus argumento vide Plutarchum in Solonis vita p. 180. ubi primum exstat distichon. Cetera servavit Diogenes Laertius p. 28. qui sequens etiam laudat distichon.

XVIII. Hoc fragmentum apud Diogenem Laertium p. 30. & in Plutarchi Solone exstat: sed apud neutrum integrum.

XIX. Laudant hos versus Diogenes Laertius, Plutarchus in Solone, & Clemens Alex. p. 328.

XX. Laudat hos versus Plutarchus in Solonis vita.

XXI. Distichon hoc profert Plutarchus in comparatione Solonis & Publicolæ p. 243. Reposita in sedem suam voce δῆμος, hexametro numeros suos reddidimus.

XXII. Verſum hunc, ut & ſequens fragmentum laudat Plutarchus in Solone p. 203.

XXIV. Solonis Poëma quo leges ſuas deſcripſerat, cujuſque initium hoc refert Plutarchus, inter illa antiquitatis monumenta cenſeri debet, quæ ad ætatem noſtram permanſiſſe maxime optandum eſſet.

XXV. Trochaicos hos tetrametros, & qui ſequuntur, ſervavit Plutarchus in Solonis vita.

XXVIII. Hos verſus citat Ariſtides T. II. p. 397. quorum ad nonnullos adludit Plutarchus in Solone, eos pro arbitrio ſuo mutans & mutilans, ut Gul. Canteri verbis utar, Nov. Lect. V. 9.

11. δουλοσύνην ἀεικέα. Sic quidem eſt apud Plutarchum p. 190. Sed aliter ſcripſerat Solon. Ex Ariſtide legendum:

τοὺς δ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δουλίην ἀεικέα.

20. οὐκ ἂν κατέσχε θυμόν. Reiskii correctio eſt. Vulgo legitur δῆμον.

24. De hoc loco videndus Valckenarius ad Herodotum p. 475. 61. Mendoſe apud Ariſtidem legitur ὀρχεῖται, διὰ πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἥδ' ἐχειρώθη πόλις.

XXIX. Servavit hoc quoque fragmentum Ariſtides loco citato.

XXX. Sunt hi verſus apud Athenæum p. 645.

XXXI. Hoc Scolion ſervavit Diogenes Laertius in Solonis vita.

PHOCYLIDIS II. 1. ἀπὸ τῶνδ' ἐγένοντο. Sic in cod. ſcriptum: in impreſſis mendoſe ἀπὸ τῶνδε γίνονται.

III. 1. τί πλέον. Sic cod. cum interrogatione, optime. In impreſſis τὸ πλέον.

IV. Servavit hos verſus Dio Chryſoſtomus pag. 440. ubi quæ de Phocylide habet, quia genus & figuram quaſi de-

ſcribunt illius poëſeos, gratum lectoribus erit hic reperire: Οὕτως καὶ τῆς τοῦ Φωκυλίδου ποιήσεως ἔξεστί τοι λαβεῖν δεῖγμα ἐν βραχεῖ. καὶ γάρ ἐστιν οὐ τῶν μακράν τινα καὶ συνεχῆ ποίησιν εἰρόντων· ὥσπερ ὁ ὑμέτερος μίαν ἑξῆς διέξεισι μάχην ἐν πλείοσιν ἢ πεντακισχιλίοις ἔπεσιν. ἀλλὰ κατὰ δύο καὶ τρία ἔπη αὐτῷ καὶ ἀρχὴν ἡ ποίησις καὶ πέρας λαμβάνει, ὥστε καὶ προστίθησι τὸ ὄνομα αὐτοῦ καθ' ἕκαστον διανόημα, ἅτε σπουδαῖον καὶ πολλοῦ ἄξιον ἡγούμενος· οὐχ ὥσπερ Ομηρος οὐδαμοῦ τῆς ποιήσεως ὠνόμασεν αὐτόν. ἢ οὐ δοκεῖ σοι εἰκότως προσθεῖναι Φωκυλίδης τῇ τοιαύτῃ γνώμῃ καὶ ἀποφάσει· Καὶ τόδε κ. τ. λ.

V. Profert hoc diſtichon Strabo L. XI. p. 747. Sequens ſervavit Phrynichus in Eclogis nominum Atticorum p. 158. Poſtremum fragmentum exſtat apud Athenæum p. 428.

SIMONIDIS I. Primus hujus carminis verſus omiſſus in Stobæo. Integrum carmen legitur in appendice Anthologiæ.

II. 5. ἐν εἵμασιν. Sic bene cod. In impreſſo Stobæo ἐν ἱμάσιν.

10. τὸ μὲν γὰρ αὐτῆς ἐστὶ πολλάκις κακόν. In impreſſo Stobæo pro αὐτῆς eſt αὐτῶν. At in ſcripto longe diverſa lectio: τὸ μὲν γὰρ αὐτό γ' εἶπε πολλάκις κακόν. cum nota in margine ad vocem αὐτὸ pertinente: γρ. αὐτῶν.

11. λιτουργὸν, id eſt, Heſychio interprete, κακοῦργον. Vide Valckenarium ad Heſychii gloſſam laudatum.

19. αὐόνη, κραυγή. Sic lexica ſine auctoritate, qua augeri poſſunt.

32. τὴν δ', ſcilicet ἡμέρην, quod e v. 28. repeti debet.

35. κἀποθυμίη. Sic in ſcripto Stobæo: in impreſſo κἀποθυμία, neglecta jonica forma.

42. ὀργήν. Sic cod. & editio Geſneri. In Grotii Florilegio perperam excuſum ὀργῇ.

43. Vulgo legitur τὴν δ' ἔκ τε σποδιῆς καὶ παλιντριβέος ὄνου. Perverse collocatæ voces videntur, particula τε, quæ nomini quod copulat subjici debet, ante nomen posita. Proinde lego τὴν δ' ἐκ σποδιῆς τε καὶ παλιντριβέος ὄνου. Huic correctioni opponi possit lex metrica, quam veteribus jambographis observatam fuisse testatur Hephæstio, ne in parem sedem recipiatur anapæstus. Sed lex illa non ita omnium suffragio comprobata est, ut non malim contra eam peccari, quam contra constructionis rationem. Præterea videndum esset an τε corripi possit ante literas σπ. Sunt quidem istius licentiæ exempla in poëtis, sed perpauca, multoque pauciora anapæstis in paribus senariorum sedibus. In Stobæi codice scriptum παλιντριβοῦς, Attica contractione, quæ Jonibus non fuit in usu. σποδιός notat cinericeum colorem seu gilvum, quem in equis damnat Virgilius. Vide Salmasium in Plin. Exercit. p. 181.

45. ὦν Jonice pro οὖν præstitit scriptus liber.

53. ἀδηνής id est ἄπειρος. Hesychius ἀδηνείη (sic legendum, non ἀδεινείη) ἀπειρία. Male in cod. scriptum ἀληνῆς, e frequenti, quam paulo ante tetigi, permutatione literarum Α. Δ. Λ.

56. ἄθυτα δ' ἱρά. Perperam vulgo legitur ἄθυστα, quod nescio an satis Græcum sit. Sinceram formam præstat Athenæus p. 179. E. Jonicum vero ἱρά, quod tuetur etiam Stobæi codex, retineri debuit.

57. ἀβροχαιτόεσσ'. Sic olim emendaveram lectionem quam in Grotii Florilegio repereram ἀβροχαιτόεις. In Gesneri edit. legitur ἀκρηχαιτείης, & in marg. ἀβρηχαιτήεις. Nescio qua mea negligentia vetus illud lectionis monstrum hic remansit, quod sane nolebam. Sincera lectio quam liquido & distincte exhibet cod. Reg. reponi debuit:

τὴν δ' ἵππος ἁβρὴ χαιτήεσσ' ἐγείνατο.

E duobus adjectivis bene componi possset ἀβροχαιτήεσσ'. Sed χαιτόεις, quod e vet. Lex. affert Henr. Stephanus, Græcum non est, nec proinde mirum, si nullo firmatur exemplo. η in χαιτήεσσ' corripitur ante vocalem, poëtarum more, cujus in senariis etiam Tragicorum occurrunt exempla, ut apud Euripidem in Heraclidis,

ὅπως δηώσας καὶ κατακλείνας ἐμοὺς
ἐχθρούς.

Sic ζωῆς jambus est in fine senarii apud Eurip. in Hecuba, & ζώειν apud Simonidem vel eundem hunoce, vel alterum IV. 17.

58. περιτρέπει. E vi sententiæ Grotius vertit optime: *Spernit laboris omne servilis genus.* Utique verbum hic *aversandi* significatione adhibuit Poëta, quæ nulli composito simplicis τρέπω inesse potest, nisi in forma media. Locus est depravatus. Conjeceram olim ἀποστυγεῖ, quod a veteris scripturæ ductu longe est, alioquin & metro & sententiæ admodum est adpositum.

60. ἄρειεν, Æolica forma pro ἄραι, ut τύψειε pro τύψαι. Illud nescio an alibi occurrat. Scripsisset Atticus poëta ἄροι ἄν.

67. καλὸν μὲν ὦν θέημα. Vulgo μὲν οὖν θέαμα. Scribi debuit, ut supra v. 45. Jonice ὦν. Itidem ex usu dialecti θέημα, quod postremum firmat Aelianus H. A. XVI. 24. ubi quatuordecim versus ex hoc carmine citati.

97. Hic & sequens versus in codice deficiunt, quia a nomine κακὸν, quod præcedit, aberravit librarii oculus ad finem secundi abhinc versus, quæ causa fuit multarum omissionum. In altero horum versuum legitur vulgo ἴχοντι τῷ μάλιστα, quod male Græcum est. Articulus non sic so-

let nomini ſuo poſtponi; ſed præponitur, ut ſupra 68. τῷ δ' ἔχοντι γίγνεται κακόν. Legendum ἔχοντί τοι.

100. σὺν γυναικὶ πέλεται. Sic Stobæi libri omnes. Grotius e conjectura ſuffecit πίλναται, quod alienum eſt. Certum eſt vetuſtiſſimis poëtis non ſolum in compoſitis, ſed etiam in ſimplicibus vocibus vocalem brevem produci ante liquidam, quæ geminatur pronuntiando, nec tamen duplex ſcribi debet. In Heſiodi operibus 12. ἀρέμεναι ſecunda longa, ubi minime neceſſe eſt, immo eſt inſcitum, ſcribere ἀρρόμμεναι.

101. ἐκ δόμων ἀπώσεται. Codicis hæc lectio eſt: in impreſſo Stobæo οἰκίης ἀπώσεται.

110. Ex hiatu ſententiæ manifeſtum eſt, finem hujus verſus cum ſequentis initio, niſi forte plura, deeſſe.

113. τοὐτέρου. Sic conjunctim excudi debuit. In cod. ſcriptum τοῦ 'τέρου. Vide, ſi tanti eſt, Porti Lexicon Jonicum in τοὔτερον.

III. Hi verſus qui a Clemente Alex. & Euſebio laudantur, expreſſi ſunt ex Heſiodeis in Operibus 647.

IV. 5. ἐκτελευτήσει. Sic codex bene. Solœcum eſt quod impreſſus Stobæus exhibet ἐκτελευτήσῃ.

6. ἐπιπειθείη, *fiducia*, vox eſt, qua lexica augeri poſſunt.

9. οὐ δοκεῖ. Sic cod. In impreſſis οὐ δοκέει.

17. ζώειν. Sic cod. & Geſneri editio. In Grotii Floril. ζάειν. Non erat cur metro timeret. ω ante vocalem vel diphthongum Tragici quoque corripiunt in ſenariis, ut Euripides in Hecuba 1094. Seq. v. ad codicis etiam fidem repoſuimus ἤψαντο. Perperam in impreſſis ἅψαντο.

23. ἐρῷμεν optativus eſt. Perperam in impreſſis ἐρῶμεν ſine ι ſubſcripto, & αἰκιζόμεθα vel αἰκιζώμεθα. Bene in cod. ſcriptum αἰκιζοίμεθα. ἔχοντες neutraliter hic adhibitum pro ὄντες.

VII. ἔκιχε. Sic in ſcripto libro: in impreſſis vero ἔφικε. Codicis lectionem prætuli. In κιχάνω primam producunt alii poëtæ, corripiunt alii, idque pro dialectorum diverſitate, quod obſervavi ad Euripidis Hippol. 1455. Idem Tragicus in Alceſtide 488.

Ἄδμητον ἐν δόμοισιν ἆρα κιχάνω;

VIII. Hujus fragmenti verſus admodum erant luxati, quos codicis ope & ductu metro ſuo reſtituimus. Tres primi anapæſtici ſunt. Particula γὰρ, quam in primo inſertam exhibet Grotii Floril. non agnoſcit ſcriptus liber, a quo ἐσσεῖται ſumſi.

Carmen νουθετικὸν, quod PHOCYLIDIS mentitur nomen, Chriſtiani eſt alicujus, qui ſub finem quarti ſæculi vixiſſe videtur. Joſ. Scaligeri de eo Judicium, *nullius veterum carmen exſtare, quod cum illo aut elegantia, aut nitore, aut cultu verborum conferri poſſit*, eruditorum multorum, quibus vereor ut poſſim aſſentiri, calculo comprobatum fuit. Quanto autem majoribus Poëtam hunc laudibus extuliſſent, ſi tanto nitidius redditum legiſſent illius opus, tot deletis maculis, quas vel codicum ope, vel certis conjecturis ſuſtulimus!

11. ἀγάπην δ' ἐν πᾶσι φυλάσσειν, *& in omnibus charitatem obſerva.* Veram hanc lectionem ſervavit unus e Regiis codicibus. In impreſſis legitur πίστιν. Utraque hujus verſus pars, qua verba, qua ſententiam, Chriſtianum auctorem manifeſto arguit.

14. μήτ' ἐπιορκεῖν, μήτ' ἀγνοίῃ, μήτε ἑκοντί. Sic unus e Reg. codd. In impreſſis legitur, μήτ' ἐπιορκήσῃς, μήτ' ἀγνὼς, μήτε ἑκοντί.

15. ἔστις ὀμόσσει. Sic bene duo codd. Vulgo ὀμόσσῃ.

Meliorem etiam lectionem alter eorum dedit in seq. v. ἔσϑ' ἧς ἔλητται. Vulgo ὅσϑ' ἧς ἀρεῖται.

20. εὐϑὺ δίδου. In duobus codd. εὐϑὺς, quod non patitur metrum, sed linguæ proprietas flagitat. Peccavit pius auctor hujus carminis: εὐϑὺ non adhibetur ἐπὶ χρόνου.

32. Post hunc versum legitur in impressis versus qui infra est 64. quemque sic vulgares hujus carminis editiones bis exhibent: codices semel tantum; duo hoc loco; tertius in posteriore.

46. βουλὴ δ' εὐϑύνεϑ' ἑκάστου, hæc est trium codd. scriptura. In impressis βουλὴν δ' εὔϑυνε ἑκάστου, nullo, aut pravo sensu. Alias minoris momenti varietates, si quas forte silentio prætercam, sciat tamen lector eas codicum fide niti. Sic quod v. 43. dedi μηδ' ἕτερον κεύϑεις, idoneum habet fidejussorem. Si quid ipse meo solius arbitrio mutaverim, id sedulo monebo.

52. ἐξετέλεσσεν. Sic duo codd. & editiones aliquot; plures aliæ ἐξετέλεσσας. Optimum esset: πολλάκις ὁ πλήξας αἴκων φόνον ἐξετέλεσσεν.

55. ἡ πολλὴ δὲ τροφή. Sic codd. & Stobæus. Ex Aldina editione in alias manavit τρυφή.

59. Vulgo legitur φαύλων δ' ὑπουργός, mendose, ut H. Stephano etiam visum est, Thes. T. I. col. 1233. Aut scripsit, aut scribere debuit pius auctor carminis, φαύλων δὲ, κακοῦργος.

62. ἀγανόφρων. Efferenda hæc vox, tanquam si scriptum esset ἀγαννόφρων. Vide not. ad Simonidis II. 100. Prava est unius codicis lectio ἡδὺς δ' ἀγανόφρων. Haud parca manu istud δὲ infarserunt librarii. Paulo infra e melioribus libris edidi μὴ φϑονέσῃς ἀγαϑῶν ἑτάροις; ubi legebatur antea, μὴ φθονέῃς δ' ἀγαϑῶν. In seq. v. multas editiones putida insidet menda, πιεῖν pro πίνειν.

72. δίκῃ δ' ἀπόλειψον ἄμυναν. Sic optime in uno cod. scriptum. *Sed justitiæ relinque vindictam.* Vulgo ἀπάλειψον, quod ut inscitum est, ita insulse versi debuit: *sed jure abole vindictam.*

77. ἢ πλείσταις θαλίαισι. Absurde vulgo legitur ἢ πλείσταις δολίαισι. Vere θαλίαι, *opiparæ, lautæ epulæ* opponuntur λιταῖσι τραπέζαις, quæ etiamsi sint tenuissimæ, tamen subdolæ esse possunt.

82. τέχνην. Vulgo τέχνας. Inter hunc & præcedentem versum insertus est iste in uno codice:

μηδὲ δίκην δικάσῃς, πρὶν ἄμφω μῦθον ἀκούσῃς.

scriptum oportuit πρὶν ἂν ἀμφοῖν. Sed longe antiquior est versus ille auctore hujus carminis. Ad eum adludit Aristophanes in Vespis 725.

ἤπου σοφὸς ἦν, ὅστις ἔφασκεν. Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, οὐκ ἂν δικάσαις.

Laudatur etiam a Plutarcho in libro de Stoicorum repugnantiis p. 1034. E.

96. ἁρμονίην ἀναλυέμεν ἀνθρώποισ, *humanum cadaver dissecare:* quod faciunt, utinamque facerent sæpius adhuc & curiosius medendi artis studiosi. Manca enim esse debet Medicina absque perfectissima interiorum corporis humani partium cognitione. Sed juxta christianam disciplinam temporis quo vixit auctor hujus carminis, grande piaculum erat illa humani cadaveris dissectio, ob rationem quam ipse subdit, nempe quia corpora olim in lucem vitamque rursus proditura sunt. Hæret etiamnum piaculi illius horror plebeculæ animis. Hinc est quod sæpe in nosocomiis videmus pauperes homines extremam animam ægre ducentes nihil tam anxie a circumstantibus flagitare, quam ut integri condantur humo, neu chirurgis reliquiæ suæ tradantur.

101. Pessimum in modum depravati sunt in libris hi versus, quorum sinceram lectionem restituimus. Vulgo legitur, *καὶ πάντες ἐς αὐτὴν λυόμενοι κόνις ἐσμέν.* In codd. vero, ut in Aldina editione, *καὶ πάντα πρὸς αὐτήν.*

111. *πολλά τοι ἐν βιότῳ καὶ θαρσαλέοισιν ἄπιστα.* In codd. omnibus scriptura penultimæ vocis eadem est quæ hic. Iidem v. 80. *νεοσσοὺς* præstant, non *νεοττούς.* Sed minuta sunt hæc & vix animadversione digna. Majoris momenti mutationem in hoc versu feci, qui sic vulgo legitur: *πολλάκις ἐν βιότῳ καὶ θαῤῥαλέοισιν ἄπιστον.* In uno codice reperi *ἄπιστοι.*

114. *μὴ μεγαληγορίῃσι τρυφῶν.* Sic optime unus cod. quod absque eo etiam facile reponi poterat & debebat. Nam primam in *τρυφᾶν* nullibi non correptam reperies: & quantitatem syllabarum profecto non ignoravit auctor hujus carminis. Mendose ad hanc diem editum fuit, *μὴ μεγαληγορίῃ τρυφῶν.*

117. Ineptissima est horum versuum in impressis omnibus lectio & distinctio. Particulam *μὲν* insertam post *ὄρνισι* non agnoscit unus cod. eamque respuit metri lex. Nullus enim est poëta, ne pessimus quidem, qui mediam in *ὄρνισι* corripuerit. Deus dedit avibus *φύσιν ἠερόφοιτον*, quam *naturam aëriam* latina versio juxta depravata Græca per appositionem conjungit cum *ἔπλεν.* Leonibus dedit *celeritatem & robur*; quod verum est. Nulla enim fera est quam leo cursu non adsequatur. Sequitur taurinum genus, in quo phrasin variat poeta: *ταύροις δ' αὐτόχυτον κέρας ἐστί.* Vulgo legitur sine ullo sensu: *ταύροις δ' αὐτοχύτοις κεράεσσι.* Sic etiam scriptum est in Stobæi codice. Carminis hujus codices alii habent *ταύροις*, alii *ταύρους.* Grotius dedit: *ταύροις δ' αὐτοφυῶς κέρα ἐστίν.* Præstitisset meo judicio, *ταύ-*

ροις δ' αὐτοφυῆ κέρατ' ἐστίν. Probabilior eſt noſtra emendatio, quæ veteris ſcripturæ veſtigiis propius inſiſtit.

124. ἄδεικτον. Lectionem codicis unde hoc ſumſi, parumper depravatam ſic reſtitui: in eo enim ſcriptum ἄδεκτον. De facinoroſo quando dicitur δεικνύειν valet *indicare*, *dénoncer*. ἄδεικτος, *is qui non indicatur*. Male vulgo ἄτιτον.

129. μοίρας παισὶ νέμειν. Nempe ἴσας. Sic ſcriptum eſt in uno cod. in alio μοῖραν παισί. At vulgo μοῖραν πᾶσι.

133. Codd. plerique habent πλαζόμενον δὲ βροτὸν καὶ ἀλήμονα οὔποτ' ἐλέγξῃς. In ſeq. v. habent omnes ἀντ' ἐχθροῖο τυχεῖν φίλον εὐμενέοντα, quod repoſui pro vulgato ἀντ' ἐχθροῦ τυχέειν φίλου εὐμενέοντος.

137. ἔδονται. Sic codd. & primariæ Editt. perperam in ſequioribus ἔδωνται. In ſeq. v. codd. omnes μὴ τεύχειν: impreſſi male μὴ τεύχου.

139. νηπιάχων ἀπαλῶν μὴ ἅψῃ χειρὶ βιαίᾳ. Aldus edidit, νηπιάχοις ἀπαλοῖς μὴ μάρψῃ χεῖρα βιαίως. quod ne Græcum quidem eſt. Sylburgius μὴ μάρψῃς. In uno cod. reperi μὴ ἅψῃ, unde ad genuinam lectionem proclivi via perductus fui.

140. διχοστασίας & ſecundo abhinc verſu βιοτεύῃς codicis nituntur fide.

145. ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἰδίων βιότων φαγέοις ἀνύβριστα. Quod Aldus edidit ἀπὸ τῶν οἰκείων, e gloſſemate eſt, obſervatumque a me fuit in uno codice. Ex alio elegantem poëticamque lectionem repoſui, ἀνύβριστα. Neutrum eſt plurale adverbii vice. Vulgo ἀνύβριστος.

146. σκάπτοιτο δικέλλῃ. Vetus eſt dictum. Unde qui ſe excuſabant quod pravis artibus victum quærerent, dicebant, ut ille apud Comicum ſycophanta:

τί γὰρ πάθω; σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.

158. ἄτρυτοι. Sic legendum eſſe phraſis ipſa manifeſto

ostendit. In codd. scriptum ἄτρυτον, ut Turnebus edidit. Pessime, ex frequenti permutatione literarum η & υ, in Aldina ἄτρητον, quod recentiorum quorundam editorum imperita stoliditas revocavit.

159. ἱεροφάντις. Sic in uno cod. scriptum. Vulgo ἱερόφαντος.

162. μυριότρητα κατ' ἄγγεα. Vera est, si quæ alia, Ruhnkenii nostri emendatio in Epist. crit. I. Mendose vulgo legitur κατ' ἄνθεα.

163. νώνυμνος. Perperam vulgo νώνυμος.

167. μὴ ψαῦε τὰ δεύτερα. Sic bene in uno codice. In duobus aliis μὴ ψαῦε τε, quod haud minus ineptum est quam vulgatum μὴ ψαῦέ γε.

170. ἐπὶ παλλακίσιν πατρός. Sic legendum: non, ut in plerisque editt. παλλακίοισι. Aldus ediderat παλλακίσσι. In uno cod. est παλλακῆσι, in alio παλλακίσι. Vide quot modis in voce usitatissima peccatum fuerit.

174. μηδὲ τεῇ ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάλλοις. Sic in uno cod. scriptum. In alio μηδέ τις ἢ — βάλληαι. Unde orta vulgata lectio.

175. ἐς λέχος ἔλθοις. Sic in uno cod. quod hic prætuli vulgato ἐλθεῖν. Rursus v. 182. vulgatum βαίνειν prætuli duorum codd. lectioni βαίνοις. In his modis variandis multum sibi indulsit librariorum licentia.

176. ἐπ' αἰσχύντοις χείλεσσι. Sic duo codd. In alio, ut vulgo, λεχέεσσι. Non dubito quin verum sit, quod dedi. Notat id genus turpitudinis, de quo senex apud Comicum in Vespis:

ὅρα δ', ἐγώ σ' ὡς δεξιῶς ὑφειλόμην
μέλλουσαν ἤδη λεσβιεῖν τοὺς ξυμπότας.

Qui libris scit uti, plura hac de re in notis nostris ad Comicum reperiet.

178.

178. οὐδ' αὐτοῖς θήρεσσι συνεύαδον ἄρσενες εὐναί. Hic versus in Aldina editione post v. 174. positus est, & sic expressus:

οὐδ' αὐτοῖς θήρεσσ' ἄρσην συνέβαδεν ἐς εὐνήν.

Quod portentum Turnebus maluit amovere, quum id rite procurare non posset. Scriptus est versus in tribus codd. ut eum diu ante nos exhibuerat Sylburgius.

187. μηδὲ γυναῖκα κακὴν πολυχρήματον οἴκαδ' ἄγεσθαι. Sic optime in uno cod. Putide in impressis, γυναῖκα κακὴν οἴκοισιν σοῖσιν ἄγεσθαι: immo titubante versu in Aldina σοῖσιν οἴκοισιν. Sic emendatus versus cum sequente cohæret, λατρεύειν δ' ἀλόχῳ, ut etiam in codd. scriptum est. In Aldina λατρεύεις δ' ἀλόχῳ: in aliis λατρεύῃς δ' ἀλόχῳ, sine ulla constructionis legitimæ forma.

190. πανναγρείους. Sic unus cod. Male vulgo πανναγρίους. Mox versu abhinc tertio ἄγοις unius etiam codicis fide nititur. Quartum vero e scriptis duobus libris addidimus, qui in impressis omissus est. Sicque revera est hoc carmen versuum 217. ut eos numeravit Albertus Fabricius Bibl. Gr. L. II. cap. XI. Nam versus 64. qui bis positus erat, pro uno tantum censeri debet. Augeri adhuc posset illo versu quem protuli supra ad v. 82. quemque suspicor in aliqua hujus carminis editione exstare. Citatur enim tanquam e Phocylide a Florente Christiano ad Comicum.

196. κωλυέτω. In uno cod. scriptum κρινέτω: in alio ἐκκρινέτω.

198. τρέφειν πλοκάμους ἐπὶ χαίτης. Sic optime tres codd. In Aldina τρέφειν πλοκαμίδος χαίτην: in aliis τρέφειν χαίτην πλοκαμῖδος. In seq. v. pro ἅμματα duo codd. habent ἕρματα: alius μὴ θαύματα λοξά.

215. ἁγνείη ψυχῆς, τοῦ σώματός ἐστι καθαρμός. Hæc est duorum codd. scriptura. In impressis, ἁγνεῖαι — εἰσι καθαρμοί. Seq. v. τοῖα βιοῦντες præstitit unus cod. Vulgo οἷα.

NAUMACHII carmen opus eſt etiam Chriſtiani alicujus, quem non eundem eſſe crediderim, qui Phocylidis mentitus eſt nomen. Ille poëtica facultate Pſeudo-Phocylide præſtantior mihi videtur. Exſtat hoc carmen totum in Stobæi Florilegio, ſed in partes diſcerptum, quas pro more ſtudioſorum ejuſmodi collectanea facientium, in diverſos retulit titulos. XI. primi verſus ſunt in ſermone LXVIII. cujus lemma eſt *Uxorem ducere non eſſe bonum.* Verſus 59. cum tribus ſequentibus & quarti initio ſunt in ſermone XCIII. cujus lemma eſt *Vituperium divitiarum.* Reliqui omnes ſunt in ſermone LXXIV. cujus lemma eſt *Nuptialia monita*, ubi integer reperitur verſus, cujus dimidia pars tantum in Titulo XCIII. exſtat. Hoc filo, ſi quis id callide apprehendiſſet, ſponte ſua perductus fuiſſet ad inveſtigationem ſeriei & juncturæ corporis hujus membrorum, quæ nunc primum coagmentata exhibemus.

9. *ξυνεῖο.* Sic Stobæi cod. ut Turnebus jam ediderat. In impreſſo Stobæo perperam *ξείνοιο.*

16. *βίος.* Sic libri omnes: mallem *νόος.*

24. *μηδὲ κέλευε σῇ ῥέζειν ἰότητι.* Perperam in impreſſis *μηδὲ κελεύειν σῇ ῥέζειν.* Reg. cod. habet *ῥέζειν.* Turnebus jam ediderat *κέλευε.*

27. *λεχέων ἔπι γυμνωθεῖσαν.* Male in cod. duæ voces in unam coaluerunt. Pejus in impreſſis *ἀπογυμνωθεῖσαν.*

43. *φιλέεις.* Sic ſcriptus liber: ſinceramque hanc lectionem judicavi, ad quam accommodari debuit particula in fine præc. v. Vulgo *ὅττι κε τέκνα ἐκ θυμοῦ φιλέῃς.*

48. *δμώεσσι τεοῖς.* Sic cod. pro varia lectione: in contextu autem *δμωῇσι τεῇς.* Moxque rurſus pro varia lectione *ῥηΐτερα.*

50. *θάρσει.* Legendum videtur *ταρβεῖ.*

55. μηδὲ μὲν — Perperam vulgo μηδέ μιν.

58. Poſt hunc verſum Stobæus omiſit quatuor verſus, in alium titulum translatos, quos in ſuam ſedem repono.

63. τοῖς ἔπι φυσιόωσιν ἀλίφρονες. Sic cod. Stobæi duobus in locis. In Titulo *De nuptialibus monitis* impreſſus Stobæus habet τοῖς ἐπιφυσιόωσι ὀαλίφρονες. In Titulo *De vituperio divitiarum* Stobæi codex ſuperiora tantum verba exhibet, imperfecto verſu. Neſcio cujus ſit inepta clauſula in impreſſis libris, ubi legitur

τοῖς ἐπιφυσιόωσι δ᾽ ἀλίφρονες ἀσπαλιῆες.

Non intellecta vox ἀλίφρονες *maris* & proinde *piſcatorum* in auctoris hujus aſſumenti animo excitavit imaginem. His vero nullus eſt hic locus. ἀλίφρων, modo vox proba ſit, nihil aliud hic ſignificare poteſt, quam ματαιόφρων. Apud Heſychium occurrit mira gloſſa: ἀλιφροσύνη, ἱκανὴ φρόνησις. Forte in interpretatione vocis omiſſa fuit a librario negativa particula, οὐχ ἱκανή. Utut ſit, lectionem codicis repræſentavi, qua forte meliorem ex ingenio repoſuiſſem, ſi meo arbitratu agere voluiſſem. Credo auctorem hujus carminis homericam vocem hic adhibuiſſe: τοῖς ἔπι φυσιόωσι χαλίφρονες.

64. μηδὲ κατόπτρῳ. Sic jam emendate edidit Turnebus. In Stobæi libris κατόπτρου. In ſeq. verſu parum commode utitur auctor verbo διακρίνειν, quod ſubjecto ſuo caret, niſi durinſcule ad μορφὴν referatur. διακρίνειν κόμας obvium eſt: ſed διακρίνειν μορφὴν vix altero exemplo comprobatum iri credo.

68. φύτις ὤπατεν. Sic optime codex, quod ex vi ſententiæ interpretes in verſione expreſſerunt: ſed in editionibus legitur inepte δέμας ὤπατεν.

LINI I. 7. Sic legitur hic verſus in ſcripto Stobæo & in edit. Geſneri: οὗτος γάρ σε καθαρμὸς ὄντως δικαίως ἐσσεύσει. Tam ineptam lectionem repræſentare veritus Grotius dedit e conjectura ἀναμπλακίως ἐσσεύσει. Melius, ut opinor, ego, ἀπ' ἀμπλακιῶν ὀσιώσει. Alia, quam optimam omnium cenſeri haud ægre feram, proſtat emendatio Primarii viri in egregio opere de reliquiis perditorum Euripidis dramatum p. 281. ἀπ' ἀτρεκίως ὀσιώσει.

9. νηδὺν μὲν πρώτιστ'. Ejuſdem Præſtantiſſimi viri hæc eſt emendatio, qua nihil certius. In cod. ſcriptum ἤδη μὲν πρώτιστι αἰσχρῶν.

PANYASIDIS I. 1. ἀρετή νυ τις. Sic ſcriptus Stobæus Tit. XVIII. In impreſſis δέ τις.

5. ἔνθα τε. Sic rurſus cod. Vulgo ἔνθα δέ.

7. τοῦ κεν ἐγὼ θείμην. Minus bene vulgo τοῦ μὲν ἐγώ.

II. Hos verſus ſervavit Athenæus p. 37. ubi etiam ſuperioris fragmenti ſeptem ultimi exſtant cum aliqua lectionis varietate.

III. Apud Athenæum p. 498.

RHIANI 3. In Stobæo Tit. IV. legitur ἀφραδίῃ κραδίῃ, quod exhibet etiam cod. a prima manu ſcriptum. Repoſuit librarius ἀφραδίῃ, unde pronum erat emendare ἀφραδίῃ κραδίης. Sed quia in codd. perpetuo commutantur literæ η & ι, genuinum credo quod dedi ἀφραδέϊ κραδίῃ.

6. θαρσαλέος. Sic bene Turnebus. In Stobæo θαρσαλέως.

16. μετ' ἀθανάτοις ἐναρίθμιος. Vulgo μετ' ἀθανάτοισιν ἀρίθμιος. In Geſneri editione εἰλαπινάζει: bene Turnebus εἰλαπινάζῃ. Melior hæc lectio in cod. ſuperſcripta deteriori.

21. *Ζηνὶ Θεῶν κρείοντι.* Sic optime Turnebus, ut eſt etiam in Reg. cod. ſed poſterior illa vox κρείοντι eſt ab emendatrice manu. Scriptum primo fuerat κρυόεντι, quod habet Geſnerus in margine, in textu vero κριόεντι. Vide quantam nebulam excitare poſſit unius literæ tranſpoſitio. ΚΡΙΟΕΝΤΙ & ΚΡΕΙΟΝΤΙ iisdem conſtant elementis. Inde miram lectionem extudit Grotius: *Ζηνὶ θεῷ κρυόεντι.*

EVENI duo prima fragmenta exſtant apud Athenæum p. 367. & in Stobæo Grotii Tit. LXXXII. qui tertium diſtichon ex Athenæo addidit, quod nec in ſcripto Stobæi cod. nec in Geſneri editione comparet.

III. Eſt apud Stobæum Tit. LI. Sequens diſtichon ibidem exſtat Tit. XX.

V. Servavit hos verſus Andronicus Rhodius in Ethicorum Nicomacheorum paraphraſi p. 470.

CALLIMACHI I. Eſt hoc diſtichon pars epigrammatis, quod integrum legitur in Callimachi editionibus, in Analectis noſtris, & mala Planudis manu interpolatum in Anthologia H. Stephani p. 481. Carmen quia breve eſt & venuſtum non piget deſcribere:

Ὤμοσε Καλλίγνωτος Ἰωνίδι μή ποτ' ἐκείνης
　　ἕξειν μήτε φίλον κρέσσονα, μήτε φίλην.
ὤμοσεν· ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι
　　ὅρκους μὴ δύνειν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.
νῦν δ' ὁ μὲν ἀρσενικῷ θέρεται πυρί· τῆς δὲ ταλαίνης
　　νύμφης, ὡς Μεγαρέων, οὐ λόγος, οὔτ' ἀριθμός.

II. Fragmentum hoc exſtat in Florilegio Stobæi Tit. LXXXI. Primus pentameter in Geſneri editione ſic legitur: ξανθὰ σὺν εὐόδμοις ἀκραλιπῆ σλεφάνοις. At in cod. li-

quido ſcriptum ἄξρα λίπη, quod vel ex eodem fonte hauſit, vel ex ingenio Valckenarius, cui nomen proprium Ξάνθε pro ξανθά debeo. In 5. verſu pro ἀκοναῖς Stobæi libri habent ἀκονάς. Elegantes Mureti verſus ex Callimacheis expreſſos adpono, ut cum Grotii verſione comparentur.

Namque & ego nitido capiti, flaviſque capillis
    ſerta olim Aſſyrio ſparſa liquore dedi,
& bona in ingratum congeſſi plurima ventrem:
    cuncta ſed in ventos illa abiere leves.
Servarunt ſolæ commiſſa fideliter aures:
    corporis hac una eſt parte reperta fides.

III. Vide Callimachi fragmenta a Bentleio collecta CLXXIX.

ERATOSTHENIS fragmentum exſtat apud Athenæum p. 36. & in Stobæi Floril. Tit. XVIII.

MENECRATIS diſtichon I. exſtat in Anthologia Planudis, editionis Stephani p. 21. in quod notam hanc e Salmaſii ſchedis deſcripſi. *Hic Menecrates Samius fuit: de eo hoc tantum ſcimus. Quidam illi ſequens etiam diſtichon tribuunt. Nam ita lemma legitur in membranis:* Λουκιλλίου. οἱ δὲ, Μενεκράτους Σαμίου.

POSIDIPPI v. 1. Codicis lectionem repoſuimus τάμῃ, quam adſeruimus ad Comici Plutum 438. Sic in Sophoclis Oedipo Col. 170. ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ. Inique cum lectore agerem, ſi eum verſione fraudarer Hugonis Grotii; ingratuſque eſſem erga ſummum virum, cui tantum venuſtatis debebit hic libellus, ſi elegantiſſimos ejus verſus ſupprimerem.

Quod vitæ fectemur iter? Fora plena moleſtis
litibus: infedit morbida cura domos:
rure labor multus, multuſque in fluctibus horror.
Qui peregri vivunt, his & habere metus,
& nec habere dolor. Tum ducta conjuge, femper
anxius: in vita cælibe, folus eris.
Qui pater eſt, fatagit: vivit non fuaviter orbus.
Aetas eſt juvenum ſtulta, victa fenum.
Nil igitur fatius, quam nunquam cernere lucem:
vel modo conſpecta luce repente mori.

HESIODUS inter poëtas principem tenet locum, qui præcepta de moribus & bene inſtituenda vita tradidere. Opus ejus infcriptum ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ in Gnomographorum collectione defiderari non debebat. Ediſcebant hoc olim pueri, teſte Cicerone L. VI. ad Famil. Ep. 18. *Lepta ſuaviſſimus ediſcat Heſiodum, & habeat in ore τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα.* Quod quidem poëma hic exhibere volui, non ad eam formam quam habet in aliis editionibus, fed ea qua eſſe debet, rejectis fcilicet ſpuriis addititiiſque verſibus, & emendata lectione, vel codicis quo uſus fum auctoritate, vel certis doctorum virorum conjecturis.

10. ἀπάλαμον. Sic bene fcriptum in Regio codice. ἀπάλαμος eſt ὁ μὴ δυνάμενος παλαμήσασθαι. Litera ν in hac voce non eſt ex etymo, fed ἐπιϐλημματική. Proinde minime neceſſe erat ut in hoc verſu vim metro inferret.

12. ἀρέμεναι. Sic fcriptum in cod. Secunda longa eſt vi liquidæ. Vide fupra ad Simonidis II. 100.

15. καὶ κεραμεῖ κεραμεὺς κοτέει. Vide Miſcell. Obſervatt. T. II. p. 315.

30. οὐδὲ ἴσασιν. Sic Reg. cod. In ἴσασιν prima brevis eſt. Vide 759. 769.

54. ἔργα διδασκέμεναι. Vide Miſcell. Obſervatt. T. II. p. 316.

56. γυιοβόρους. Vide Ruhnkenii Epiſt. Crit. I. p. 80.

77. γένοιτο. Optativum flagitat conſtructionis ratio. Perperam vulgo γένηται. Nihil frequentius hac modorum permutatione. Vide infra ad 317.

81. κῆρας. Vide Miſcell. Obſerv. loco ſupra laudato.

85. ἔμεινε. Sic Heſiodi & Stobæi codd. vulgo ἔμιμνε.

99. ὡς δὲ θεοὶ ζώεσκον. Supra 79. πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον. Scabra eſt vulgata lectio ὥς τε θεοὶ δ' ἔζωον.

129. ὄβριμον. Sic recte ſcriptum in cod. ubi etiam v. 132. ἄπλατοι, & ſequenti ἐπὶ σιδηροῖσι μέλεσσιν, ut habent etiam impreſſi in Scuto v. 76.

135. εἰργάζοντο. Sic eſt in codice.

138. νώνυμνοι. Sic ſcribi & excudi debuit. Perperam in libris νώνυμοι, tanquam ſi media hujus vocis ſyllaba produci poſſet. Eandem mendam ſuſtulimus in primo verſu paginæ 118.

170. οὐδέ κεν. Vulgo οὐδὲ μὲν, mendoſe, ſequente verbo modi optativi.

182. μετὰ φῦλον ἴτην. Sic in cod. ut apud veterem Sophoclis Scholiaſtam, qui hos verſus laudat ad Oed. Col. 1670.

186. ἴερηξ cum ſpiritu tenui, ut Jonibus efferre moris erat. Hæc eſt ubique ſcriptura Reg. codicis. ποικιλόγηρυν. Vide Ruhnkenium in Epiſt. crit. I.

190. τί λέληκας. Sic bene ſcriptum in R. codice. Idem v. 194. exhibet ὅς κε θέλῃ.

225. ἐπήλασε. Sic Plutarchus in libro de Stoicorum repugnantiis p. 1040. C.

230. ἀποτίνυται. Sic in cod. ſcriptum, ex Joniſmo recte.

237. Hæc eſt vera ſedes horum verſuum, qui in impreſſis bis poſiti ſunt.

240.

240. χυδρὴ legatur an χυδνὴ, ne minimum quidem interest. Illud prætuli non e Grævii emendatione, sed quia sic liquido scriptum in R. codice. Vide ad Theogn. 124.

244. βασιλέων. Sic scribi debuit. Vulgo contra metri legem βασιλήων.

247. Tmesin hic esse non viderunt Hesiodi editores, ἐπιλάθεσθε πάμπαν, ut paucis interjectis, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν.

264. λείη μὲν ὁδός. Sic recte apud Stobæum legitur. Vide Miscell. Observ. T. II. p. 318.

274. Δίου γένος. Hesiodus fraterque Perses patrem habuerunt Dium. Perperam vulgo δῖον γένος. Vide Ruhnkenium ad Velleium p. 26.

279. εἴκελος ὀργήν. Perperam vulgo ἴκελος ὁρμήν. Iis quæ in hunc locum observavit Ruhnkenius in Epist. Crit. I. addo scribi debuisse ad metri integritatem εἴκελος. Prima in ἴκελος brevis est. In v. 180. insignem varietatem exhibet Stobæus: κάματον νήποινον ἔδουσι. Eleganter quidem: sed quodnam participium initio seq. versus legisse censendus est? minus adpositum esset τρύχοντες.

301. βαίνει. Sic cod. Perperam in impressis βαίνοι.

317. ἐξχώμιον. Sic legendum esse ostendit Ruhnkenius in Epist. Crit. I. Nec magis γένηται ferendum erat, quum solœcum sit, & γένοιτο legatur apud Stephanum.

327. ὅ γε κἂν μέγα δώῃ. Sic bene scriptum in cod. ut Aldus etiam edidit. Nescio quî in recentiores editiones venerit ὅ γε καὶ μέγα δοίη.

330. τό γ' — Sic in scripto etiam Stobæo. Vulgo apud Hesiodum τό τ' —

345. φιλήτητι. Sic in Stobæi codice.

354. δυσομενέων. Perperam vulgo σ geminatur. Vide Eustathium ad Ιλ. τ'. p. 1169. l. 57.

359. *ναιετάουσ'* & mox *ναίουσιν* lectiones ſunt a codice confirmatæ.

404. *ἑτερόν κ' ἐπὶ βουσὶ βάλλοιο.* Perperam vulgo *ἕτερον γ' ἐπὶ* — Particulam *κε* optativum verbum quod ſequitur, requirit, ut ſupra 395. *ἀπὸ καὶ σφῦραν κε τάμοιο.* Similiter peccatum fuerat v. 170. Ad leges conſtructionis particularum non ſatis adtendit Grævius.

406. *δρυὸς ἔλυμα.* Verſus *ἀκέφαλος*, quales apud vetuſtiſſimos poëtas reperiri plurimos obſervavi ad Theogn. 1057. Sic ſupra 156. *τρὶς ἔτεος*, quod perperam a librariis interpolatum fuerat, qui metro ſe conſulere arbitrabantur ſcribendo *τρὶς τοῦ ἔτους.* Non itaque audiendus erat Orvillius qui ad Charitonem p. 427. legendum ſtatuit *δρυὸς εἴλυμα.* At certam vero ulceri medicinam fecit, *γύην πρίνου* legens pro *πρίνου δὲ γύην.*

418. *εὖτ' ἂν γεράνου φωνὴν ἐπακούσῃς.* Sic concinne diſpoſita ſunt verba in codice. Vulgo *φωνὴν γεράνου.*

428. *εὖτ' ἂν δὲ πρώτιστ'.* Sic cod. Perperam in impreſſis *δή.*

432. *ἔαρι.* Sic ſcribendum. Coaleſcunt in unam duæ vocales, pronunciandæ tanquam ſi ſcriptum eſſet *ἦρι.* Perperam vulgo *εἴαρι.*

438. *ὅρπηκι βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι.* Obſervanda tmeſis, *ἐφίκηαι νῶτον βοῶν ὅρπηκι.* Prava ſcriptura, pravaque diſtinctione obſcuratur in libris hic locus. *ὅρπηκα* legi ſolet. *ἐφικνεῖσθαι*, *adtingere*, hic adhibitum ut *καθικνεῖσθαι*, quod *feriendi* ſignificatione paſſim obvium.

444. Verſum hunc *ὀβελίζει* Ruhnkenius, judicio, ut opinor, nimis ſevero. Non magis indigna Heſiodi erga Deos pietate ſententia, boni quidquam ſpondere veriti, niſi divinus favor proſperum finem laboribus impertiat, quam quod legitur v. 612. & quando v. 604. magnum lucri

proventum ſperare jubet, αἴ κ' ἄνεμοί γε κακὰς ἀπέχωσιν αὔτας.

446. βιότου αἰρεύμενον. Vide Ruhnkenium in Epiſt. Crit. I.

455. ἀρόσης. Sic cod. & Aldina editio. In Grævii recenſione, ἀρόσεις.

460. ἐποφαρίζοι. Optativum requirit recta ſcribendi ratio. In cod. verbum eſt modi ſubjunctivi: in impreſſis, indicativi. Ad eundem prorſus modum res ſe habet v. 465. ubi ὀφέλλοι repoſui.

467. πιέζῃς. Sic bene cod. Pendet hoc verbum ab eadem particula μή, qua verbum itidem ſubjunctivum καταμάρψῃ.

500. λυγρὸν μαλκιόωντες. Vide Valckenarii Animadv. ad Ammonium p. 39. δρία emendate ſcriptum eſt in codice.

502. Sententiæ forte magis eſſet congruum, ſi legeretur:

οἵ σκέπα μαιόμενοι πυκινοὺς κευθμῶνας ἔλωσι.

Fugiunt feræ omnes, idque unice curant, quo, tecta inquirentes, denſas latebras occupent.

512. πυκάσσας. Sic ſcribendum: non πυκάσας, media brevi.

523. Concinnam cod. R. lectionem repræſentavi. Vulgo legitur:

τῆμος θῶμισυ βοῦσ', ἐπὶ δ' ἀνέρι καὶ πλέον εἴη.

536. κάρφει. Sic cod. In impreſſis κάρφῃ.

550. Βίβλινος. Sic ſcribi debuit. Perperam in libris, qui frequens error eſt, βύβλινος. Theocritus Idyll. XIV. 15. ἀνῷξα δὲ Βίβλινον αὐτοῖς.

563. θῆτά τ' ἄοικον. Copulam in impreſſis omiſſam e codice addidi. Pejus Aldus θῆτ' ἄοικον.

579. αἱρεῖ. Sic bene cod. In impreſſis αἱρῇ.

588. Cod. τεῦ ἐνὶ κάτθεο, male diviſis vocibus, quæ conjungendæ erant.

605. Hujus & ſeq. verſus lectionem repræſentavi fideliter, quam exhibet Reg. cod. vulgata longe concinniorem.

629. ἀλλά νυ καὶ τόν. Sic cod. Scilicet πλόον. In impressis καὶ τά.

636. πήματι κύρσαι. Sic cod. & Aldina editio. In Grævii recentione πήμασι. Teretes aures offendit ingrata ejusdem soni repetitio: μετὰ κύμασι πήμασι κύρσαι.

646. χρήματα γήμης. In Stobæi cod. χρήματα νείμης.

649. δειπνολόχων. Sic Stobæus, quod præferendum duxi vulgato δειπνολόχης. Vide ad Theognidem v. 11. Mox idem Stobæus καὶ ἐν ὠμῷ γήραϊ θῆκεν. In Hesiodi editt. præpositio omissa. Cod. vero habet, ut Aldi editio, καὶ ὠμῷ γήραϊ θῆκεν.

709. Φημίξοντι. Sic in cod. scriptum liquido, cum adposita glossa κηρύξοντι.

749. τινυμένας. Sic cod. Vulgo τιννυμένας. E cod. etiam v. 759. dedi αὖτε ἴσχει. Vide ad v. 30.

765. μέσση· παῦροι δ' αὖτε μετ' εἰκάδα. Sic cod. & Aldi editio. Miror ineptam lectionem prælatam fuisse a Grævio, μεσσή· παῦροι δὲ μετ' εἰκάδα.

IN COMICORUM SENTENTIAS.

ALEXIDIS sententia I. desumta e Fabula cui titulus fuit Φρύξ, servata ab Athenæo p. 429. est in Excerptis Grotii p. 593. Ibid. p. 565. exstat II. sententia, ex Athenæo p. 36. Eam decurtatam & sex tantum comprehensam versibus habet Stobæus Floril. Tit. CXVI. cui debetur index Fabulæ, e qua depromta fuit, Δημήτριος, ἢ Φιλέταιρος. III. sententia est in Floril. Stobæi Tit. LXXIII.

AMPHIDIS sententia I. excerpta est e Fabula cujus titulus Αμπελουργός. Habet eam Stobæus Floril. Tit. CIV. Ibidem exstat II. Tit. XXVII.

ANAXANDRIDIS ſententia I. eſt in Stobæi Floril. Tit. XLI. Ibidem eſt II. Tit. CXVIII. Ultimus verſus in cod. ſic ſcriptus eſt: λύπην δὲ ποιῶν, εἴ τις δυσκόλως ἔχει.

ANTIPHANIS ſententia I. eſt in Floril. Stobæi Tit. XXVII. Ibidem eſt II. Tit. LIX. Lectionem codicis ſecutus ſum qui titulum etiam Fabulæ habet, Μέλιτται. Alibi non laudari illam Fabulam probabile eſt, quandoquidem titulus ille non comparet in catalogo Fabricii. III. eſt in Excerptis Grotii p. 635.

IV. Sententia eſt in Floril. Stobæi Tit. LXXII. Ibidem eſt V. Tit. CXXV. Tum VI. Tit. XCI. Quæ ſequuntur duo ſunt in Tit. CXVII. ut etiam XI.

IX. Sententiam habet Stobæus ibid. Tit. XCVII. & X. Tit. LIII. Ultimam habet Grotius in Excerptis p. 635.

APOLLODORI I. Sententiam hanc Rad. Wintertonus, cujus ex editione hæc fragmenta Comicorum exhibeo, ſumſit ex eleganti libello H. Stephani. Unde autem petita ſit, nec ſcio, nec quærere vacat. Ceterum fallitur Typographorum ille doctiſſimus, quum ait apte *felem* cum adultero jungi & velut copulari. γαλῆ non *felem*, ſed *muſtelam* ſignificat. II. Sententia eſt apud Stobæum Tit. CXX. deſumta e Fabula cui titulus fuit Διαμαρτάνων. III. eſt ibid. Tit. CXI. deſumta e Fabula cujus titulus Παῖδες. IV. ibid. Tit. CV. ſine auctoris nomine, Fabulæve indice. Quin in cod. lemma adpoſitum τραγικὸν ἐπιτόδειον. Neſcio qua auctoritate fragmentum hoc H. Stephanus, quem nulla adhibita criſi ſecutus eſt Wintertonus, Apollodoro tribuerit. A quibuſdam, quos non nominat, Apollodorum horum

verſuum auctorem agnoſci teſtatur Grotius in Excerptis p. 800. Quinam ii ſint, quærere nunc non vacat.

DIPHILI ſententia I. e *Paraſito* ab Athenæo ſervata p. 422. eſt apud Grotium in Excerptis p. 793. In ultimo verſu optime correxit Valckenarius ad Eurip. Hippol. 874. πάντα τλητὰ γίγνεται. Vulgo legitur pravo aut nullo ſenſu πάντα ταῦτα. Euripidis ſenarii inter fragmenta incerta ſunt in editione Muſgravii CLIX. Alteras duas habet Stobæus Tit. XXIV. & XCV.

MENANDRI fragmentum I. e Fabula cujus titulus Ὑποβολιμαῖος, eſt apud Stobæum Tit. XI. Ibidem eſt II. Tit. XV. In v. 4. e codice dedi σὺ φειδόμεσθ'. III. eſt ibidem Tit. XCVIII. In v. 6. codicis lectionem vulgata meliorem dedi.

IV. Sententiam ex H. Stephani libello ſumſit Wintertonus. Neſcio cui auctori veteri acceptum ferri debeat, quod hi verſus ad noſtram ætatem pervenerint. Non memini eos legere in Jo. Clerici collectione.

V. Fragmentum hoc, quod decurtatum exhibet Wintertoni editio, exſtat apud Stobæum partim Tit. LXIX. partim Tit. CVIII. Deſumtum eſt ex laudatiſſima Fabula cujus titulus Μισογύνης. In v. 11. lego ad codicis fidem ἀποθανόντα τε. V. ult. ſcripturam prætuli quam exhibent Cod. & Geſneri editio in Tit. CVIII.

τῶν προσδοκωμένων, ἐδυνήσῃ διὰ τέλους.

De veritate lectionis in clauſula, non eſt cur quis ambigat. In altero loco Cod. habet τῶν προσλελεγμένων, σὺ δυνήσῃ διὰ τέλους. Ineptum iſtud σὺ δυνήσῃ, quod ſervari non debebat, anſam dedit mutandi participii τῶν προσλεγομένων, quæ lectio eſt Geſneri. Grotius utroque in loco dedit τῶν προσδεχομένων, & διὰ τέλους mutavit in διατελεῖν.

VI. Fragmentum hoc, a Plutarcho in consolatorio ad Apollonium servatum, est in Excerptis Grotii p. 751. VII. est apud Stobæum Tit. LV. Ibidem est VIII. Tit. LXXVII. IX. Tit. X.

X. Fragmentum hoc e Perinthia sumtum, quam Terentius in Andriam suam transtulit, est in Stobæi Floril. Tit. CXXIV. Perita summi Critici manus id emendavit. Quod sequitur est apud eundem Stobæum Tit. LII. In postremo versu scripturam codicis sequor. Impressus Stobæus habet ἀλλ' εἰ φρονοῦντος τοὺς λόγους ἀνδρὸς ἐρῶ, claudicante versu, quem Bentleii stabilit emendatio ἀνδρὸς φέρω. XII. ibidem est Tit. LXXXIII.

XIII. Est apud Stobæum hæc sententia Tit. XLII. Recte cod. in 1. versu habet πείθεται. XIV. ibidem Tit. XXXVI. Quæ sequitur ad Fabulam pertinet cujus titulus fuit Γεωργός. Est apud Stobæum Tit. V.

XVI. Fragmentum est e Fabula cujus titulus Κιθαριστής, apud Stobæum Tit. XCV. Quod sequitur pertinet ad Fabulam cujus titulus Εμπιμπραμένη. Servatum a Stobæo Tit. XLIII. emendavit Bentleius. In cod. scriptum non γίνεται, sed γίνετ'. XVIII. est apud Stobæum Tit. CXIV. Libri exhibent in ult. v. εὔνους φίλος, perperam. Hic versus alibi legitur, unde veram lectionem restitui εὔνους λόγος.

Sententia XIX. est apud Stobæum Tit. XCIII. Sequens Tit. XCVII. XXI. sumta est e Fabula cujus titulus Αφροδίσια: servavit eam idem Stobæus Tit. LXIV. alter versus in cod. sic scriptus est: παρὰ τίνι ταὐτόν γ' οὗτος ὄψεται; XXII. ibidem est Tit. XLVI. Ultima Tit. CVII.

PHILEMONIS sententia I. est apud Stobæum Tit. LXXIV. Ibidem est II. Tit. IX.

III. Fragmentum hoc, cujus ne minima pars apud quemquam profanorum ſcriptorum occurrit, certatim laudant Eccleſiaſtici, de auctore non conſentientes. Philemoni tribuit id Juſtinus: Clemens vero & Euſebius Menandro. Acutiori cuivis ſtatim oboritur ſuſpicio neutrius eſſe hos verſus, ſed eadem pia fraude Menandro vel Philemoni affictos, qua eruditi Chriſtiani Sibyllis, Orpheo. Sophocli aliiſque furtim ſuppoſuerunt verſus, quibus oſtenderent veterum ſapientum placitis non abhorrere Chriſtianam diſciplinam. In iis digerendis obſervatis Criticorum ad Clementem uſi ſumus, apud quem exſtant p. 720. Sunt autem in Excerptis Grotii p. 757.

IV. Sumta eſt hæc ſententia e Fabula cujus titulus Ἐπιδικαζόμενος, eſtque apud Stobæum Tit. XIX. Non animadverterant editores claudicare verſum 3. in quo ἂν pro ἐὰν legebatur.

V. Eſt hæc ſententia apud Stobæum Tit. LXII. In cod. adpoſitus Fabulæ titulus Ἐξοικιζόμενοι, quem in Fabricii catalogo non reperio.

VI. Servavit hanc ſententiam Clemens Alex. p. 726. unde eam Grotius in Excerpta ſua retulit p. 775.

VII. XI. & XII. ſunt in Stobæi Tit. CII. In primo fragmento pro ἂν εὖ σκοπῇς, cod. habet ἄνευ κόπου. Secundum ſumtum eſt e Fabula cujus titulus Σικελικός. Sed in cod. lemma præter auctoris nomen nihil habet. Ultimi verſus ſinceram lectionem reſtitui. In cod. ſcriptum ἕτερον, non, ut vulgo, ἑτέρων: ipſe vero alterum articulum addidi, qui in ſimilibus phraſibus librariorum incuria perquam ſæpe omiſſus fuit:

ἕτερον τό τ' ἀλγεῖν καὶ τὸ θεωρεῖν ἔστ' ἴσως.

ut etiam Philippi verſum reſtituimus:

ἕτερόν τι τὸ λέγειν ἐστὶ καὶ τὸ πεπονθέναι.

Sic

Sic verfus qui infra inter monofticha occurrit, fub titulo εἰς λόγον, quique eft Sophoclis in Oed. Col. noftræ editionis 808. legi debet:

χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὸ τὰ καίρια.

VIII. Sumtum ex Fabula cui titulus fuit Καταψευδόμενος, eft apud Stobæum Tit. XXIX. Quod fequitur ibidem eft Tit. C. fumtumque e Fabula cujus titulus fuiffe perhibetur Μύστης vel Μύσῖις. X. eft ibidem Tit. CXVII. Additum in Grotii Florilegio quartum verfum, a Wintertono omiffum, codex non agnofcit:

καλὸν τὸ θνήσκειν ἔστιν ἐπὶ τούτῳ λέγειν.

XIII. eft apud Stobæum Tit. XXXVI. Ultimum, quod male Wintertonus Menandreis immifcuit, eft apud Stobæum, quinto verfu defectum, Tit. CVIII. ubi præter auctoris nomen Fabulæ etiam index habetur e qua defumtum, Σάρδιος. Venuftiffimos hos verfus citat etiam Plutarchus in Confolatorio ad Apollonium. In 1. cod. Stobæi habet ut Plutarchus, ἡμῖν. In 6. habet etiam ἐάν τε κλαίῃς, ἄν τε μή. Duo poftremi peffime a librariis habiti fuerunt. In Stobæi cod. fic leguntur:

τί δὴ ποεῖς πλέον οὐδέν. ἡ λύπη σ' ἔχει
ὥσπερ τὸ δένδρον τοῦτο καρπὸν, τὸ δάκρυον.

In Plutarchi vero editione Aldina p. 97. l. 12.

τί οὖν πλέον ποιοῦμεν. οὐθέν. ἡ λύπη δ' ἔχει
ὥσπερ τὰ δένδρα καρπὸν, τὰ δάκρυα.

Bentleius emendabat:

τί οὖν πλέον ἔχομεν; οὐδέν. ἡ λύπη δ' ἔχει
ὥσπερ τὰ δένδρα, καρπὸν οἷ τὰ δάκρυα.

Neminem effe opinor in Atticorum Poëtarum lectione tritum, cui iftud pronomen οἷ fic pofitum placeat & genuinum videatur. Nifi me fallit opinio, melioribus avibus conjecturam periclitatus fum:

τί οὖν πλέον σοί γ'; οὐδέν. ἡ λύπη δ' ἀεὶ,
ὥσπερ τὰ δένδρα καρπὸν, ἔχει τὰ δάκρυα.

Ex hoc Philemonis fragmento expressi sunt versus elegantissimi M. Ant. Mureti, quos Jos. Scaliger Q. Trabeæ, Comici Latini, esse credidit.

Here, si querelis, ejulatu, fletibus
medicina fieret miseriis mortalium,
auro parandæ lacrimæ contra forent;
nunc hæc ad minuenda mala non magis valent,
quam nænia præficæ ad excitandos mortuos.
Res turbidæ consilium, non fletum expetunt.

DIODORI fragmentum est apud Stobæum Tit. LXXII.

EUBULI fragmentum e Fabula in qua Bacchus inducebatur, cujus hæc sunt verba, servavit Athenæus p. 36. unde in Excerpta transtulit Grotius p. 649. V. 9. ἀνακλητόρων. Grotius dedit ἀνακλήτορος. Ad metrum perinde est: illud ob euphoniam præstare videtur. Præterea quum ebrii sæpe non uni tantum injuriam faciant, & a pluribus in jus vocentur, ἀνακλητόρων malui. Meministi istud Comici nostri in Vespis:

εἴσω φέρω σ' ἐνθένδε· εἰ δὲ μὴ, τάχα
κλητῆρες ἐπιλείψουσι τοὺς καλουμένους.

Cum his Eubuli comparari etiam possunt Aristophanis versus isti in eadem Fabula:

κακὸν τὸ πίνειν. ἀπὸ γὰρ οἴνου γίγνεται
καὶ θυροκοπῆσαι, καὶ πατάξαι, καὶ ΒΑΛΛΕΙΝ·
κἄπειτ' ἀποτίνειν ἀργύριον ἐκ κραιπάλης.

HIPPARCHI sententia e Fabula desumta cujus titulus Ζωγράφος, est apud Stobæum Tit. LX. Recte in cod.

ſcriptum v. 4. ἀνάλωτ'. Secunda natura longa eſt, quod ignorare non poſſunt qui Atticos Poëtas legerunt.

CRATETIS fragmentum I. eſt apud Stobæum Tit. CXVII. Ibidem eſt II. Tit. CXVI. Ibidem III. Tit. XVII. Ultimum habet idem Stobæus Tit. XXXIII.

NICOSTRATI ſententia eſt apud Stobæum Tit. XXXVI.

PHERECRATIS ſententia eſt apud Stobæum Tit. CXVII.

PHILIPPI ſententia eſt apud Stobæum Tit. CXIV. deſumta e Fabula cujus titulus Ὀλυνθιακός, ſi Grotii Florilegio fides, in quo fragmentum hoc non Philippo, ſed Philippidi tributum. Ultimus verſus peſſimum ad modum editus ſic vulgo legitur:

ἕτερόν τι τοῦ λέγειν ἐστὶ τὸ πεπονθέναι.

claudicat turpiter, dactylo quartam ſedem tenente. Vide ſupra ad Philemonis XI.

PHILIPPIDIS ſententia prior eſt in Stobæi Tit. LXIX. Altera deſumta e Fabula cujus titulus Φιλάδελφοι, eſt ibidem Tit. CVIII. Euripidis verſus erat in Stheneboea. Vide Ariſtoph. Ran. 1217.

SOTADES, cujus ſequitur fragmentum a Stobæo ſervatum Tit. XXII. non fuit Comicus poëta, quod e verſuum genere liquet; ſed alter ille qui Ptolemæi Philadelphi tempore vixit, cujus juſſu fuit interemtus. De Sotadico metro, ſeu jonico a majore tetrametro brachycatalecto, vide Hephæſtionis Enchiridion p. 37. In 2 verſu minus bene

vulgo legitur φλεγματίῳ κρατεῖς περισσῷ. E codice κρατῇ reposui. Versus 6. claudicat. Legendum ἂν δ' ἀλαζονῇς, nisi potius omnium istorum versuum initio scribi debuerit ἦν pro ἄν. Utut sit, certum est in hujus primo pede ditrochæum esse debere. In ultimo perperam legitur vulgo ἐὰν μετρῇς, reclamante metro. Sotadis fragmenta sunt apud Stobæum nonnulla. Unum occurrit in Gesneri editione p. 38. quod in versus digestum non est, ideoque forte a Grotio fuit omissum. Quandoquidem ab argumento hujus libelli non alienum est, hic illud proponam, uti legi debet:

Λύπη σε μακρὰν προφεύξεται ἀγαθὰ φρονοῦντα.
μιμοῦ τὸ καλὸν, καὶ μενεῖς ἐν βροτοῖς ἄριστος.
νόμος ἐστὶ θεός· τοῦτον ἀεὶ πάντοτε τίμα.
ξένος ὀφείλεις εἶναι τῶν οὐ καλῶς φρονούντων.
οὐ καλῶς βιοῖς, παράμενε, κεὐτυχεῖς τὰ πάντα.
παρατήρει τὰ πάντων καλὰ, καὶ ταῦτα σὺ μιμοῦ.
ῥῆσιν δεδομένην ἀγαθὴν φύλασσε σαυτῷ.
σοὶ τοῦτο γενέσθω φίλον μηδαμῶς ἀτακτεῖν,
τὴν ἡσυχίαν κατὰ βίον ἵνα πάντοτε τηρῇς.
ὑγιαίνειν εὔχου τοῖς θεοῖς ἐφ' ὅσον ἔχεις ζῆν.

Decem hi versus in codice Stobæi, quo usus sum, sic in numeros suos digesti, subjecti sunt septem aliis versibus ejusdem auctoris qui in Gesneri Stobæo p. 65. tanquam soluta oratio excusi sunt, adposito hoc lemmate, *Sotatis*, al. *Socratis*. Est hoc perquam inscitum, mirorque istæc verba legi in Indice auctorum a Jo. Stobæo laudatorum, quem Tomo VIII. Bibl. Gr. inseruit Fabricius: *Interdum Sotadis nomen scriptum videtur pro Socratis.* Literam Socrates nullam reliquit, quod cum aliunde, tum Ciceronis testimonio constat. Sed his missis, illos etiam versus adponam, prout legi debent:

Τῆς τύχης σκοπεῖν δεῖ τὸ μέγιστον, ὡς ἔλαττον,

καὶ τὸ μὴ παρὸν μὴ θέλειν· οὐδὲ γὰρ σὸν ἐστιν.
ἀμφότερα μένειν οὐκ οἶδεν· ἔστηκεν γὰρ οὐδέν.
ἂν πλούσιος ὢν καθ' ἡμέραν σκοπῇς τὸ πλεῖον,
ἐς τοσοῦτον εἶ πενιχρὸς, ἐς ὅσον εἶ περισσός.
ὡς πένης θέλων ἔχειν, καὶ πλούσιος πλέων σχεῖν,
ἴσον ἔχουσιν αὐτῶν αἱ ψυχαὶ τὸ μεριμνᾷν.

ERIPHI fragmentum e Fabula, cujus titulus Αἴολος, servatum ab Athenæo p. 134. est in Excerptis Grotii p. 685.

POSIDIPPI sententia I. est apud Stobæum Tit. XCIX. Desumtam secundam e Fabula cujus titulus Πορνοβοσκὸς servavit Athenæus p. 154. in fine, unde eam Grotius in Excerpta retulit p. 815. III. habet Stobæus Tit. XIV. Ultima ibidem est Tit. CXIX. Festivam sententiam vulgaris horum versuum scriptura exhibet, cujus absurditate haud perculsos fuisse viros, si quos alios, ingeniosos, Henr. Stephanum & Hug. Grotium, pol satis mirari nequeo. Quippe legitur in altero versu

τῆς ἀθανασίας κρεῖττον οὐδὲν εὔχεται.

Fuit ne unquam aliquis adeo stolidus, ut crederet se a communi hominum sorte exemtum iri, precibusque a Diis impetraturum ut ne moreretur? hoccine in Comœdia dici potuit? Præterea claudicat versus. Nam in comicis senariis primam semper corripiunt ἀθάνατος, ἀθανασία, quod ad Aristophanem confirmavimus. Quid multa? Liquido in codice scriptum est:

τῆς εὐθανασίας κρεῖττον οὐδὲν εὔχεται.

Hoc quid sit nemo melius docebit Suetonio in vita Augusti cap. XCIX. *Defecit, sortitus exitum facilem, & qualem semper optaverat. Nam fere quoties audisset, cito ac nullo*

cruciatu defunctum quempiam, sibi & suis εὐθανασίαν similem (hoc enim & verbo uti solebat) precabatur. Grotius verterat: *locum meretur principem immortalitas.* Quod probabile est summum virum scripturum fuisse, si veram lectionem cognovisset, reposui, *tranquilla mors.*

TIMOCLIS sententia I. initium est longioris fragmenti e Fabula cujus titulus Ἐπιχαιρέκακος, quod servavit Athenæus p. 241. habetque Grotius in Excerptis p. 693. Qui sequuntur versus sunt in Stobæi Tit. CXXV.

CLEARCHI fragmentum e fabula cujus titulus Κορίνθιοι, ab Athenæo servatum p. 613. est in Excerptis Grotii p. 827. Eadem est sententia, quæ Alexidis fragmenti I.

IN SENTENTIAS SINGULARES.

Senariorum istorum e scena sumtorum collectionem a nescio quo factam primus vulgavit Aldus Manutius, a cujus editione nihil aut perparum differunt ceteræ omnes quæ postea subsecutæ sunt. Nova hæc nostra ad nullius præcedentium normam exacta est, eoque, ut opinamur, erit haud paulo melior. Nam primo quidem versus ex ea sustulimus, qui manifesto nexu conjuncti unam sententiam efficiebant, ac proinde non singuli singulas continebant sententias; quales sunt isti, qui in Titulo εἰς δίκαιον vulgo leguntur:

ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν,
ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος οὐ βούλεται.

Nec solum ob illam rationem isti versus eximi debebant, sed etiam quia ῥῆσις integra, e qua depromti sunt, jam exstat inter Comicorum fragmenta. Vide Philemonis II.

Ex altera hac caufa, quia inficetum fuiffet in tam exiguo libello eosdem verfus diverfis in locis exhibuiffe, fi qui iftorum fenariorum jam in fragmentis Comicorum occurriffent, eos inter fingulares fententias repetere noluimus. Sic fublatus eft in Titulo εἰς θάνατον verfus ifte:

οὐ πώποτ' ἐζήλωσα πολυτελῆ νεκρόν.

quem exhibet Menandri fragmentum X.

Secundo verfus plurimos fuftulimus, quibus multum abfcedit leporis, fi ab eis fejungantur, quibus adhærent in fragmentis unde funt excerpti: cujus generis eft ifte qui legitur vulgo in Titulo εἰς δούλους:

ὡς ἡδὺ δούλῳ δεσπότου χρηστοῦ τυχεῖν.

Eft Euripidis, cujus fragmentum ex Meleagro fervavit Stobæus:

ὡς ἡδὺ δούλοις δεσπότας χρηστοὺς λαβεῖν,
καὶ δεσπόταισι δοῦλον εὐμενῆ δόμοις.

Porro verfus inde faceffere juffimus aliquot, quorum inepta vifa eft fententia, aut qui nunquam in fcena fuerunt recitati, fed fcriptorum recentiorum, Chriftianorum, eorumque non pure loquentium, facile effe judicantur, quales funt ifti:

ἀθάνατον ἔχθραν μὴ φύλαττε θνητὸς ὤν.
θεὸν σέβου, καὶ πάντα πράξεις ἐνθέως.

Denique verfus aliquot ad Titulos, quo non pertinebant, relatos, meliorem in fedem tranftulimus. Sic ftatim initio in Titulo εἰς ἀγαθὸν ἄνδρα legebatur hic verfus:

ἤθους δὲ βάσανός ἐστιν ἀνθρώποις χρόνος.

qui nunc aptius in Titulo εἰς χρόνον legitur. Initio Tituli εἰς ἀρετὴν legebatur verfus ifte, cujus fententia nihil ad virtutem facit:

ἀνάπαυσίς ἐστι τῶν κακῶν ἀπραξία.

Omiffum fuerat a librario lemma, quod repofuimus, εἰς ἀργίαν.

Hæ ſunt fere rationes conſilii noſtri. Mutatus verſuum ordo neminem damno afficit. Si quid autem detrimenti cepit hæc collectio, tot ſenariorum ejectorum abſentia, abunde id reſarciet additorum major numerus, quos Stobæus ſuppeditavit, vel Grotii Excerpta. Summi hujus viri tota eſt harum ſententiarum verſio, niſi paucarum, in quibus felicior viſa eſt Henr. Stephani induſtria. Supereſt, ut mutatæ a nobis lectionis in iis tantum verſibus quos exhibent vulgares editiones, inprimis illa, quam habemus ad manum, Radulphi Wintertoni, rationem reddamus.

V. 5. Hic verſus, quem haud inepte in hunc Titulum tranſtulimus, vulgo exſtat in Titulo εἰς ἀρετήν. Utro loco legatur, parum intereſt: ſed intererat multum fœdam in eo mendam eluere. Sic enim antea legebatur:

ἐλευθέρου γὰρ ἀνδρὸς τἀληθῆ λέγειν.

24. Solutos hujus ſenarii numeros in Aldina editione,

καρπὸς δ' ἀγαθός ἐστιν εὔτακτος βίος.

bene reſtituiſſe ſibi forte viſus eſt bonus homo Wintertonus, ſcribendo abſque eliſione δὲ ἀγαθὸς, cujus modi hiatum non patiebantur theatra.

27. Hic verſus in Titulum εἰς δούλους καὶ δεσπότας transferri debebat.

38. εὔκαιρον δίδου. Sic dedit Grotius, quod præſtat. Vulgo ἐν καιρῷ δίδου.

48. Eadem eſt fere ſententia hujus Lucilii verſus, quem laudat Varro:

Vis eſt vita, vides, quæ nos facere omnia cogit.

54. τυφλόν γε. Sic bene apud Stobæum legitur Tit. XCVIII. Vulgo τυφλὸν δέ. Menandri verſus eſt.

72. δαίμων ἑαυτῷ. Vulgo σεαυτῷ. Eſt illud elegantius & Αττικώτατον. Secundæ etiam perſonæ ſerviunt pronomina αὑτοῦ, ἑαυτοῦ, quod ad Comicum obſervare memini.

Sophocles Trach. 451. εἰ δ' αὐτὸς αὑτὸν ὧδε παιδεύεις. Oed. Col. 853. ὅθ' οὕνεκ' αὐτὸς αὑτὸν οὔτε νῦν καλὰ δρᾷς. 930. αἰσχύνεις πόλιν τὴν αὐτὸς αὑτοῦ.

89. Φέρον. Sic bene Grotius. Solœce vulgo Φέρων, quod vel puer emendaſſet.

92. Vulgo legitur, ὀχληρὸς ἀνήρ ἐστιν ἐν νέοις γέρων. Menda, ut nobis jam perſuaſum eſt, certiſſima. Statuimus enim poëtam nullum in ſcena vocem ἀνὴρ extuliſſe prima longa, præterquam in melicis.

103. Θεὸς μέγιστος. Sic bene Stobæus Tit. LXXIX. Sciolo debetur mutata lectio, Θεοὶ μέγιστοι.

111. Metrorum ſane rudes fuerunt, qui hos verſus ediderunt, quorum hominum imperitiam Grotium in hoc ſenario non animadvertiſſe miror. Sic enim eum ubique reperio:

γυναικὶ κόσμος, ὁ τρόπος· κοὐ χρυσία.

Paragogen in οὐχὶ ſæpe neglexerunt librarii, cum verſuum labe, cujus rei inſigne exemplum a nemine obſervatum ad Sophoclem proferemus.

127. ἀγριωτέρα γυνή. Vulgo κακὴ γυνή. Vocem κακὴ e præcedenti verſu ab oſcitante librario repetitam ſuſtuliſſet quivis editor parumper adtentus.

138. δυστυχοῦσιν οὕνεκα. Perperam vulgo εἵνεκεν, quod in ſcena locum non habuiſſe ad Comicum ſatis declaravi.

142. Me nolente & imprudente remanſit in hac ſede hic verſus, quem deletum volebam, quippe quem in Titulum εἰς Βοήθειαν tranſtuleram.

180. ἄνθρωπος ἀτυχῶν. Sic bene apud Stobæum legitur Tit. CXI. Vulgo inſicete ἀνὴρ ἀτυχῶν δὲ —

194. ἰδίαν κατὰ Φρόνησιν. Sic bene legitur in Excerptis Grotii. Vel puer numeros reſtituiſſet hujus ſenarii, quos tamen Cantabrigienſis ſic ſolutos exhibet, κατ' ἰδίαν Φρό-

νησιν — Nec peritiores in ſequenti ſenario ſe oſtenderunt editores, quem ſic ſecure legunt:

κοινὸν δὲ καλόν ἐστι χρηστὸς εὐτυχῶν.

rati nempe priorem ſyllabam vocis καλὸν produci poſſe, quam corripiunt ſemper Attici poëtæ. Vide quæ notavimus ad Comici Concionantes 70.

202. Demonactis eſt verſus ſervatus a Stobæo Tit. XXII. cujus lectionem merito prætulimus illi, quam concinnavit auctor vulgatæ collectionis : θνητὸς πεφυκὼς μὴ φρονῆς ὑπέρθεν.

207. ὀλίγον ἰσχύει χρόνον. Sic Stobæus in Floril. Tit. LXIII. In vulgata collectione, ubi hic verſus exſtat Tit. εἰς ὀργὴν, legitur μικρὸν ἰσχύει χρόνον.

215. ζῆν θέλομεν. Sic bene Grotius. Vulgo minus concinne ζῆν ἐθέλομεν.

225. θάνατος εὐπορώτερος. Sic apud Stobæum legitur Tit. CXXII. Vulgo θάνατος αἱρετώτερος.

263. ζήτει συναγαγεῖν. Sic recte Grotius. Vulgo, claudicante turpiter verſu, ζήτει συνάγειν.

267. κέρδη πονηρά. Sic Henr. Stephanus. Vulgo κέρδος πονηρόν.

273. In vulgata collectione exſtat hic verſus Tit. εἰς δίκαιον, ubi labem contraxit omiſſione articuli in priori membro. Scripſerat procul dubio auctor hujus ſenarii, ut edidimus :

κρίνειν ΤΟ δίκαιον, μὴ ΤΟ συμφέρον, φίλε.

286. Mirare, ſodes, bellum ſenarium, quem ex Aldina editione lectoribus exhibet Wintertonus :

λόγος γάρ ἐστι λύπης φάρμακον μόνος.

Ejuſdem monetæ occurrit in eodem Titulo iſte, quem omiſimus :

μέγιστόν ἐστιν ὀργῆς φάρμακον λόγος.

Quem proclive adeo erat numeris suis restituere:

ὀργῆς μέγιστόν ἐστι φάρμακον λόγος.

Quis non rideat hominum impudentiam, qui, quum ne versus quidem jambici leges didicisse videantur, poëtas tamen Græcos edere sustinent?

293. παρὰ καιρὸν ῥιφθέν. Sic bene Grotius. Mendose in Aldina editione ῥηφὲν, quod perperam correxit is, qui reposuit ῥηθέν.

303. τίκτουσιν νόσους. Sic bene Grotius in Florilegio Tit. XCIX. Vulgo τίκτουσι claudicante versu.

333. τοὺς νόμους λυμαίνεται. Henr. Stephanus ex Aldina editione, τοῖς νόμοις, quod perinde est. Illud quod dedimus firmatur auctoritate scripti codicis.

343. τοὺς ξενοδόκους. Nescio qua mea incogitantia irrepsit hæc menda. Corrige τοὺς ξενηδόχους, ut recte edidit Grotius. In Aldina editione, ut in veteri codice, est ξενοδόχους.

354. μὴ ταχύς γ'. Sic Grotius, inserto fulcro, sine quo versus rectis pedibus non incedit.

369. στῦλοι γὰρ οἴκων. Sic Stobæus Tit. LXXVII. Vulgo στῦλος γὰρ οἴκου. Est autem versus Euripidis in Iphig. T. 57. ubi inverso nec deteriori vocum ordine legitur οἴκων εἰσὶ παῖδες —

382. μανθάνειν σοφά. Hanc lectionem merito probat Henr. Stephanus præ altera μανθάνειν σφόδρα.

422. μὴ ταχὺς πένης γένῃ. In Aldina editione, cujus lectionem retinuit Henr. Stephanus, μὴ ταχὺ πένης γένῃ, versu claudicante. Emendaverat nescio quis μὴ πένης γένῃ ταχύ.

431. τὸ πολλὰ πράττειν. Sic bene & in hoc & in seq. v. edidit Aldus. Imperite alii τὰ πολλὰ πράττειν, quod ipsum est σαπρόν. Sequentis senarii finis κὠδύνας πολλὰς ἔχει in solis Grotii Excerptis emendate exhibetur. Quippe Aldus edidit καὶ λύπας, alii κῳδίνας πολλὰς ἔχει.

448. εἰ μὴ φυλάξεις. Aldus edidit φυλάσσεις. Wintertonus autem imperitiſſime, εἰ μὴ φυλάσσῃς.

450. Verſus eſt Aeſchyli in Prometheo 329. Perperam Aldus edidit, γλώσσης ματαίας ζημία προσέρχεται. Alii, γλώσσῃ ματαίᾳ ζημία προσγίγνεται.

454. σιγηλός. Minus bene vulgo σιγηρός. Illam formam frequentant Attici Poëtæ. Vide Sophoclem Trach. 416. Philoct. 741. Euripidem Suppl. 569. Zenodotum in Florilegio Grotii p. 11.

466. ταμιεῖον. Vulgares editiones verſum hunc exhibent in Tit. εἰς ἀρετήν, ubi legitur ταμεῖον.

490. ἐσθλὰ τῷ βίῳ δύο. Sic bene Aldus edidit. Imperite alii δύω, quæ forma Atticis Poëtis inuſitata.

495. ἐστιν ὑγίεια βίου. Sic recte Grotius. In Aldina editione ἐστιν ὑγεία. Wintertonus neſcio unde ἐστιν ἡ ὑγεία βίου, numeris fœde corruptis.

496. Hic verſus eſt Mneſimachi Comici, juxta Euſtathium, qui eum laudat ad Iliadem p. 981. l. 3. Eſt in Excerptis Grotii p. 663.

503. τύχης ἄνοιαν. Sic Stobæus in Floril. Tit. CVIII. Vulgo ἄγνοιαν.

515. ἐν τοῖσι δεινοῖς. Minus bene vulgo ἐν τοῖς δὲ δεινοῖς. Ad eundem modum in verſu abhinc ſecundo pravam lectionem correximus ἐν τοῖς κακοῖς δέ.

524. Fraudi mihi fuit Grotii editio, & quod Aldinam inſpicere neglexerim, in qua elegantius & vere λίαν φιλῶν ἑαυτόν. Vide quæ notavi ad v. 72.

525. Ad Chriſtianæ diſciplinæ normam ſententiam reformare voluit auctor variæ lectionis, quam exhibet margo editionis Aldinæ, μισοῦντα φίλει. Sed piæ hominis voluntati metri lex reluctatur.

533. φίλοισι μὴ κακοῖς. Sic recte Grotius. In Aldina edi-

tione ad ſenſum minus bene, & claudicante verſu, μὴ κακὸς, Wintertonus μὴ κακός γ'.

537. ἐν κακοῖς μὴ περιίδῃς. Sic certiſſime emendo pravam lectionem μὴ παρίδῃς. Vide indicem noſtrum in Ariſtophanem, Sophoclem Oed. T. 1505. & Miſcell. Obſerv. Vol. IV. p. 451.

561. τοῖς σωθεῖσι. Sic Grotius. Vulgo τοῖς σοφοῖσι.

578. Stobæi lectionem in Florilegii Tit. LXXXVII. recepi. Vulgo ἡ φύσις ἑκάστου γὰρ γένους ἐστὶν πατρίς.

587. Sic legitur hic verſus in Stobæi Ecl. Phyſ. Tit. XI. inconcinna eſt vulgata lectio.

599. ψευδὴς διαβολή. Sic Stobæus Florilegii Tit. XII. Vulgo ψεύδους διαβολή.

FINIS NOTARUM.

ARGENTORATI
TYPIS
JOANNIS HENRICI
HEITZ
ACADEMIÆ TYPOGRAPHI.

Die XXIX. Martii MDCCLXXXIV.

VA1
1554107

18d